

DEBBIE
MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Gül Ağacı Sokagi

Çeviren: Nilgün Birgül

NOVELLA

Gül Ağacı Sokağı

DEBBIE
MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

*Her şeye rağmen hagatımızı anlamlı kılan insanlar varsa
yaşamak için hâlâ bir sebebimiz var demektir...*

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'a hoş geldiniz! Olivia, Grace, Charlotte, Jack, Justine ve Seth öykülerine devam etmek –ve sizi yeni insanlarla tanıştırmak– için can atıyor. Büttün küçük yerleşim yerlerinde olduğu gibi, Cedar Cove da iyinin, kötüünün ve beklenmeyenin bir karışımı.

Bu vesileyle, romanda sizi birkaç sürprizin beklediğini de söyleyebilirim. Şimdi oturup arkanza yaslanın. Arkadaşlarım, Cedar Cove'da olup bitenleri size anlatmak için sabırsızlanıyor.

Debbie Macomber

Gül Ağacı Sokağı aşk, evlilik, ayrılık gibi insan ilişkilerine dair her alanda usta bir yazarın kaleminde hayat bulan sıcak ve samimi bir roman. Macomber günlük yaşamdan seçtiği, kendinizden de bir şeyler bulabileceğiniz karakterlere yenilerini ekleyerek hikâyesini kaldırı yerden anlatmaya devam ediyor.

*Her şeye rağmen hayatınızı anlamlı kılan insanlar varsa
yaşamak için hâlâ bir sebebimiz var demektir...*

Gül Ağacı Sokası

Çeviren: Nilgün Birgül

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'a hoş geldiniz! Olivia, Grace, Charlotte, Jack, Justine ve Seth öykülerine devam etmek –ve sizi yeni insanlarla tanıştmak– için can atıyor. Bütün küçük yerleşim yerlerinde olduğu gibi, Cedar Cove da iyinin, kötünen ve beklenmeyecek bir karışımı. Bu vesileyle, romanda sizi birkaç sürprizin beklediğini de söyleyebilirim. Evet, sonunda Dan'c ne olduğunu öğreneceksiniz. Beldonların oda-kahvaltı işletmesine ise, alışılmışın dışında bir konuk gelecek. Yani, Amerika'da küçük bir kasaba ziyareti yaparken, araya biraz da gizem karışacak.

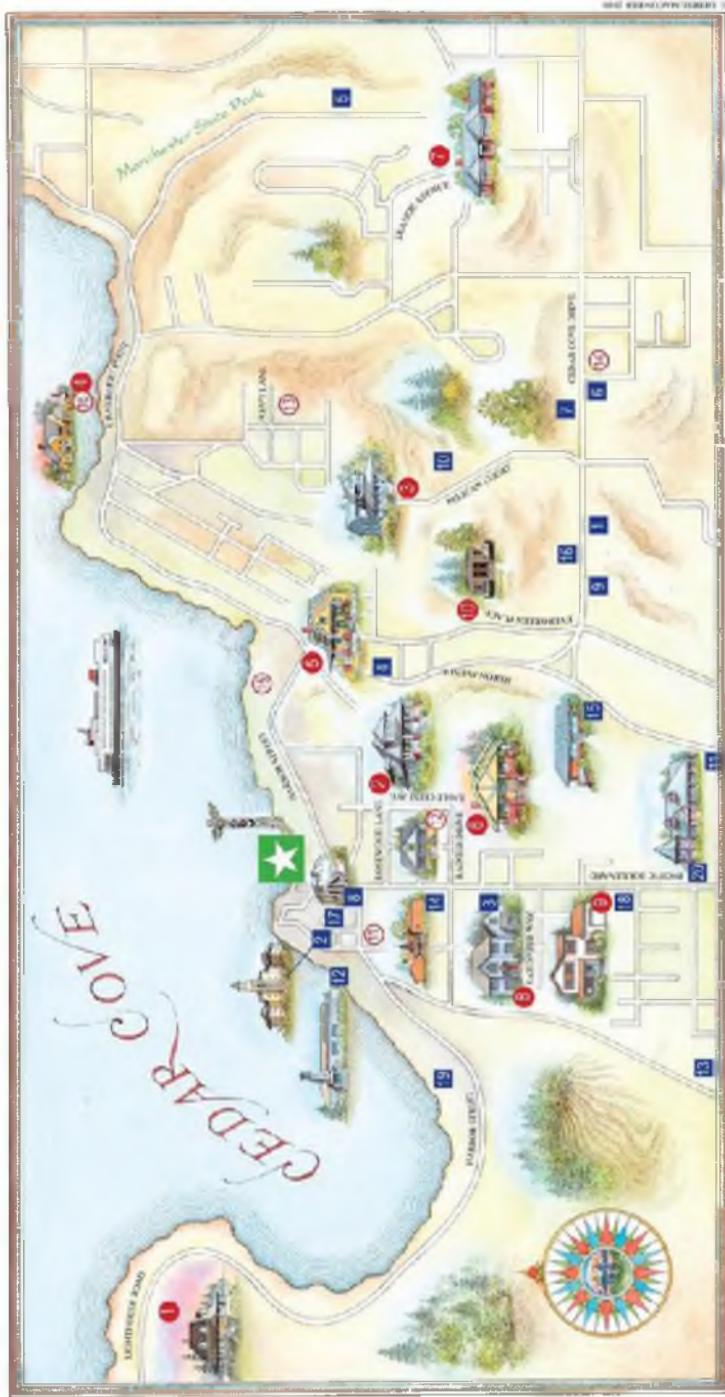
Umarım, her zaman olduğu gibi –seriyi okumaya ister ilk kitaptan başlayın, isterse onuncudan– Cedar Cove'da kendinizi evinizde hissedersiniz. Cedar Cove serisinde, öykünün nerede geçtiğini anlamak için adresi bakmanız yeterli. Örneğin, *Gül Ağacı Sokagi 204*.

Eğer gerçekten böyle bir kasaba olup olmadığını merak ediyorsanız, olabileceğini, olduğunu size garanti edebilirim. Cedar Cove'un kaynağı, memleketim olan Washington, Port Orchard. Doğal olarak karakterlerin hiçbirini orada yaşamıyor, Pancake Palace üzerinde yapılan bütün spekülasyonlara rağmen (kafenin gerçek adı bu değil). Gördüğünüz gibi, hayatım küçük kasabalarda geçti ve insanların, temel olarak 'ler yerde

aynı olduklarını gördüm.

Şimdi oturup arkanıza yaslanın. Arkadaşlarım, Cedar Cove'da olup bitenleri size anlatmak için sabırsızlanıyorlar. Lütfen kitabı bitirdiğinizde, ne düşündüğünüzü bana söyleyin. Bana iki şekilde ulaşabilirsiniz; internet sayfam aracılığıyla www.debbiemacomber.com (yorumlarınızı konuk defterine yazabilirsiniz) ya da posta yoluyla P.O. Box 1458 Port Orchard, WA 98366. Okuyucularımın bana yazmasını seviyorum.

Sevgilerimle,
Debbie Macomber

DEBBIE MACOMBER'S CEDAR COVE MAP / LEGEND

10	14	16	18	20
Book	★ Marta Maren's For Baby Doll	Twinkie Poet	Wanda Cope Sweetheart Poet	Trix House
Book	★ Book of the Cross	Foot Fairy	Gambit	Lilac Y
Book	★ The Book of the Cross	Foot Fairy	Gambit	Lilac Y
Book	★ Book of the Cross	Foot Fairy	Gambit	Lilac Y

*Nina Lyman ve inanılmaz kedilerine...
Dostluğun ne büyük bir lütfü.*

Bir

Grace Sherman boşanma işlemlerini resmen başlatacak olan belgelere baktı. Destek için gelen büyük kızı Maryellen'la birlikte avukatın ofisinde oturuyordu. Kararı kesin olduğu için, bunun kolay olacağını kendisine hatırlattı. Evliliğini sona erdirmeye, dağılmış hayatının parçalarını birleştirmeye hazırıldı. Yeniden başlamaya... Yine de, kalemi aldığında eli titriyordu.

İşin gerçeği, bunu istemiyordu ama Dan ona başka seçenek bırakmamıştı.

Beş ay önce, nisan ayında, otuz altı yıllık kocası ortadan kaybolmuştu. Tek bir iz bırakmadan yok olmuştu. Her şeyin son derecc normal olduğu bir günün ardından, gitmişti. Görünüşe göre, bunu kendi isteğiyle ve hiçbir açıklamaya gerek duymadan yapmıştı. Şu anda bile, Grace âşık olduğu, hayatını birlikte geçirdiği ve iki kız evlat verdiği adamın bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyordu.

Dan artık onu sevmiyorsa, bunu kabul edebilirdi. Tatlılık çıkarmadan ona özgürlüğünü verecek kadar onurlu ve

fedakârdı. Evlilikleri onu bu kadar mutsuz ediyorsa, mutluluğu başkasında aramasına izin verebilirdi. Bağışlayamadığı şey, Dan'in kızlarına davranış biçimini ve ailesini bu şekilde perişan etmesiydi; özellikle Kelly'yi.

Kelly ve Paul, yıllarca uğraştıktan sonra, bütün heyecanlarıyla nihayet Kelly'nin hamile olduğunu açıklamıştı ve hemen ardından Dan ortadan kaybolmuştu. Bebek haberi Dan'i ve Grace'i çok heyecanlandırmıştı. Bu, onların çok uzun süredir bekledikleri ilk torunları olacaktı.

Kelly ile babası her zaman çok yakındı, onun ortadan kaybolması Kelly'yi çok sarsmıştı. Boşanma işlemlerini ertelemesi için annesine yalvarmış, Tyler doğmadan önce babasının doneceğine onu ikna etmişti. Döndüğünde, kaybolmasının mantıklı bir gerekçesi olacağından emindi.

Oysa Dan dönmedi ve ondan hiç haber alamadılar. Geçen haftalar sadece yeni soru işaretleri, kuşkular ve giderek büyüyen, derinleşen bir öfke getirdi.

Grace, bilinmezlige daha fazla dayanamayacağını anlayınca, eski bir polis ve güvenilir bir dedektif olan Roy McAfee'yi tuttu. Dan'in arkasında mutlaka bir delil bıraktığından emin olan Roy'un yaptığı geniş kapsamlı araştırma onu haklı çıkardı. Ortaya çıkardığı gerçek Grace'i şok etmişti. Bir yıl kadar önce, Dan bir karavan satın almış ve ödemesini nakit yapmıştı. Grace bundan habersizdi ve karavanı hiç görmemişti, o kadar parayı nereden bulduğunu da bilmiyordu. Ayılar boyunca karavanı nerede sakladığı ya da şimdi nerede olduğu hakkında da fikri yoktu.

Bu sağlam kanıtın ardından, Grace şüphelenmeye başladı. Dan'in başka bir kadınla sıvışmak için karavanı kullandığına inanıyordu. Mayıs sonlarına doğru Dan bir kez görülmüşti ve sanki kocası bu anlık ortaya çıkışını önceden kurgulamış gibiydi. Adeta Grace'le alay ediyor, kendisini bulması için ona meydan okuyordu. O gün, Grace'in manevi anlamda dibe vurduğu gündü.

Dan'in iş arkadaşlarından biri onu marinada görmüş ve Maryellen annesine haber vermek üzere hızla kütüphanceye koşmuştu. Ancak Grace marinaya ulaştığında Dan gitmişti. Bir kadın kaldırımın kenarına yanaşmış, Dan araca atlamış ve oradan uzaklaşmışlardı. Bir daha Dan'i gören ya da ondan haber alan olmamıştı.

Geriye dönüp baktığında, umutsuzca aradığı cevapları aslında Dan'in ona verdigine inanıyordu. Görüleceğinden – ve tanınacağından– kuşku duymayacağı, kasabanın en kala-balık yerinde birden ortaya çıkışının başka anlamı olamazdı. Çalıştığı kütüphancı iki sokak ötedeydi. Belli ki, kocasının ona hayatında başka biri olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. Bunun yerine, onu bilgilendirmek için daha acımasız bir yol seçmişti ve herkesin önünde onu küçük düşürmüştü. Hiç kimse yüzüne söylemesc de, Cedar Cove'da yaşananların kendisine acıdığını Grace gayet iyi biliyordu.

Bu vakanın ardından Grace'in kafasında her şey berraklaşmıştı. Dan'e karşı hâlâ beslediği aşk, o gün öğleden sonra tamamen ölmüştu. O zamana kadar, başka birinin olduğuna inanmak istemiyordu. Kasabadaki kuyumcuda yapılan yüklü

ödemenin faturası ortaya çıktığında bile, Grace kocasının başka bir kadınla ilişkisi olabileceğine inanmamıştı. Dan, ona karşı sadakatsızlık edebilecek tarzda bir adam değildi. Ona güveniyordu ama artık değil.

“İyi misin anne?” diye sordu, koluna dokunan kızı Maryellen.

Grace'in kalemi tutan parmakları kasıldı. “İyiyim,” diye terslendiği anda, ses tonundan pişman oldu. Bu kadar sertleşmek istememişti.

Kızı bakışlarını başka yöne çevirdi. Grace boşanma evrakına odaklanmaya çalıştı, bir an tereddüt etti ve ardından hızla imzasını attı.

“Dosyanın hemen görülmesini sağlayacağım,” dedi Mark Spellman.

Grace gevşeyip arkasına yaslandı. Hepsi bu kadar mıydı? Otuz beş yıllık bir evliliği sonlandırmak için sadece isminizin altını imzalamak yetiyor muydu? “Bu kadar mı?”

“Evet. Beş aydır Daniel'dan haber almadığınıza göre, herhangi bir yasal engel göremiyorum. Boşanmanın birkaç hafta içinde gerçekleşmesi gereklidir.”

Çöp gibi fırlatılıp atılan yaklaşık kırk yıl. İyisiyle, kötüsüyle, acısı ve tatlısıyla, zar zor geçindikleri onca yıl. Bütün çiftler gibi onların da sorunları vardı, ama her şeye rağmen evliliklerini sürdürmeyi başarmışlardı. Şu ana kadar, ta ki...

“Anne,” diye fisıldadı Maryellen.

Grace birden başına salladı, duyguların arasında boğulması onu şaşırtmıştı. İçindeki bütün gözyaşlarını dökmüş,

Dan'in ortadan kayboluşundan bu yana geçen aylarda tanığını sandığı adamın ve kaybettiği evliliğin yasını derinden duymuştı. Artık boşanmaktan başka seçenek kalmadığını kabullenmek zorundaydı; mali çıkarlarını gözetmenin başka yolu yoktu. Avukatının söylediğine göre, hiçbir şey yapmadan oturmayı göze alacak durumda değildi.

Yasal durumu farklı bir şeydi, bununla başa çökülebilirdi, ama duygusal etkisi çok ağır olmuştu. Kesin kararını verdiği halde üzüntü yok olmamıştı ve kaalan hayatını Dan'in onu nasıl rezil ettiğini hatırlayarak geçirecekti. Kasabadaki herkes durumunun ne olduğunu ve Dan'in onu yüzüstü bıraktığını biliyordu.

Grace, kalemi yavaşça yerine bıraktı.

"O halde sizden habcr bekleyeceğim," dedi avukatına, sandalyesinden kalkarken. Maryellen da onunla birlikte kalktı.

Yaşı daha çok Maryellen'a yakın olan genç avukat onları ofis kapısına kadar uğurladı. Bir şeyler söylemek istediler, ama sonra sadece yere bakıp vedalaştı.

Küçük ofisten dışarı çıktıklarında, hava kasvetli bir griye bürünmüştü. Grace üstüne ağır bir kederin çöktüğünü hissetti; bu görüşmenin kolay olmayacağıını biliyordu, ama özgüvenini bu kadar sarsacağını tahmin etmemiştir.

Maryellen saatine baktı. "Galeriye dönmek zorundayım."

"Biliyorum," dedi Grace. Kızı ona manevi destek olmak amacıyla, bu randevuya birlikte gitmeyi önermişti. Minnet

duysa da, Grace bunun gereksiz olduğunu düşünmüştü. Oysa Maryellen haklıydı.

Kızı da boşanmıştı. Maryellen genç ve cahil bir kızken evlenmiş, evliliği bir yıldan az sürmüştü. Bu tecrübe onu erkeklerden öylesine soğutmuştu ki, artık her türlü ilişkiden kaçar olmuştu. Grace, bir gün onun gibi birini bekleyen harika bir adamla tanışacağına Maryellen’ı ikna etmeye çalışıyordu. Maryellen bunu saflık olarak nitelendirir ve onu dinlemezdi. Grace artık sebebini anlıyordu. Boşanmak *can yakıyor*, insanın en derin yerlerine ulaşabilen korkunç bir acı veiyordu.

Grace kendini altüst olmuş, yetersizmiş gibi suçlu hissediyordu. Maryellen bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu, çünkü olgunluğun getirdiği akıl ve perspektiften yoksun olarak, çok genç yaşta bu duyguları yaşamıştı.

“İyi hissediyor musun?” diye sordu Maryellen, gitmeye gönülsüz olduğu çok açıktı.

“Elbette,” dedi Grace, zoraki gülümseyerek. Her şeycraigmen, biraz da olsa rahatlamaş olması gerekiyordu. Sonuçta Dan’e her türlü fırsatı tanımış, hatta içinden bir dizi ültimatom çekmiş ve mühlet koymuştu. Kelly’nin bebeğinin doğumunda gelmesi gerekiyordu. Dört Temmuz’da. Evlilik yıl dönümlerinde. Önce biri, sonra diğeri, gerçeği kavrayana kadar. Geri dönmemeyecekti. Şimdiye kadar ondan bir haber alamadıysa, bundan sonra almayı hayal etmemesi gerekiyordu. Dan’ın bulunmaya niyeti yoktu.

“İşe geri mi doneceksin?” diye sordu Maryellen.

“Hayır,” diye karşılık verdi, kendine acımıayı reddederek. “Öğle yemeği yiyeceğim.”

“Öğle mi? Saat dört. Daha yemedin mi?”

“Hayır.” Grace, avukatla randevu tarihi yaklaştıkça iştahından eser kalmadığını eklemeye gerek duymadı. Ardından, kızının kendisi için endişelendigini bildiği için devam etti. *“İyi olacağım, Maryellen.”*

Maryellen körfezin güvenli sularında nazlı nazlı salınan teknelerin bağılandığı kordona inen yokuşa doğru baktı. Liman Caddesi’nde ilerleyen araçlar birbirlerine o kadar yakın gidiyorlardı ki, kesintisiz tek bir çizgi gibi görünüyorlardı. Bremerton Tersanesi’nin işçileri dağılmıştı, yollar bir zamanlar Dan’ın yaptığı gibi bir an önce ailelerine kavuşmak için acele eden kocalar ve babalarla doluydu.

“Babama öyle kızgınım ki onunla tekrar karşılaşırsam ne yaparım bilmiyorum,” dedi Maryellen, dişlerini gıcırdatarak.

Oysa Grace biliyordu. Eve döndüğü için Maryellen minnet duyacak ve yokluğunda ne yaptığını umursamayacaktı. Küçük kardeş Kelly neşeye haykıracak, onlara ne kadar yanıldıklarını söyleyecekti. Kollarını açıp babasına koşacak, her şeyi açıklayacak mazeretini dinlemeyi hevesle bekleyecekti.

“İyyim,” diye ısrar etti Grace. “Gerçekten.”

Maryellen hâlâ tereddüt ediyordu. “Seni bırakmak hoşuma gitmiyor.”

“Atlatacağım.” Tam olarak öyle hissetmiyordu, ama

Grace'in hayatı öğrendiği bir şey varsa, o da dengenin önemiydi. Her kaybın bir telafisi vardı ve iyi şeyleri sürekli göz önünde tutması gerektiğini kendine hatırlattı. "Şükran duya-cağım çok şey var. Sen, Kelly ve şimdi de bir torun. Babanla sonumuzun böyle olması çok üzücü, ama eskisinden daha güçlü olacağım." Bu sözcükleri sarf ederken, Grace ne kadar doğru olduğunu biliyordu. Kayıp duygusu insanın içine işliyordu, ancak denge hayatına geri dönecekti, tabii neşe de.

Justine Gunderson'un öğle paydosuydu ve eve koşup postasını kontrol etmek için sabırsızlanıyordu. Seth'den haber almayalı neredeyse bir hasta olmuştu. Tamam, aslında beş gün, ama her gün bir yıl kadar uzun gelmişti. Kocası, yaklaşık bir aydır Alaska'daydı ve Bering Denizi'nin yengeç zengini soğuk sularında avlanıyordu. Onu havaalanına bıraklığında, Seth günde on altı saat çalışacağı konusunda uyarak, Justine'i deli gibi sevdığını tekrarlamış ve özlemesine fırsat kalmadan doneceğine söz vermişti.

Seth yanılmıştı. Justine çok mutsuzdu. Eskilerin dediği gibi, "yıldırım aşkına tutulmuş" ve bir kez karar verdikten sonra, evliliklerini bir dakika bile geciktirmek istememişlerdi. Ailelerine haber vermeye fırsat bile bulamadan, uçarcasına Reno'ya gidip resmi işlemleri tamamlamışlar, bir rahiþ bulup nikâhlarını kıymışlar ve doğruda otel odasının yolunu tutmuşlardı.

Genç, sağlıklı ve deli gibi âşıktılar. Justine, neredeyse

doğduğundan beri Seth'i tanıyordu. İkiz kardeşi Jordan'ın – Jordan on üç yaşında boğuluncaya kadar – en iyi arkadaşıydı. Justine ile Seth liseden mezun olana kadar aynı sınıfta okumuşlardı. Seth, takip eden on yıl boyunca Cedar Cove'da yaşamayı sürdürmüştür, ama bir süre önce ikisinin de gönülsüzce katılmak zorunda kaldığı mezuniyet balosu komitesinde karşılaşana kadar hiç görüşmemişlerdi.

O dönemde Justine bölgedeki tanınmış müteahhitlerden Warren Saget'le çıkıyordu. Warren'in yaşı Justine'den hayli büyüktü, aslında babasından sadece birkaç yaş küçüktü. Warren, yanında alımlı bir kadınla görülmekten hoşlanan tiplerdendi ve Justine bunun için biçilmiş kaftandı. Justine'in onun küçük sırrını saklamaktaki başarısının önemibüyüktü; Warren, yönetim kurulu odasındaki başarısını ne yazık ki yatak odasına taşıyamıyordu. Birlikte olduklarında, Justine geceлерini adamın körfeze bakan lüks evinde geçirirdi, ama bu sadece göstergelikti. Warren'in evinde ise, Justine'in kendine ait odası vardı. İnsanların ne düşündüklerini gayet iyi bilmescin karşın, hiçbirini umurunda değil.

Oysa annesinin umurundaydı. Olivia Lockhart, onun Warren'la olan ilişkisi hakkındaki genel görüşlere katılıyordu ve bu konuda kendine ait farklı düşünceleri vardı. Justine onu hiç bilgilendirmiyordu, çünkü Olivia'yı ilgilendirmezdi. Aralarındaki bu anlaşmazlık, anne-kız ilişkilerini de geriyordu. Büyükkannesi de durumdan hoşnut değildi, buna karşın Charlotte hoşnutsuzluğunu Olivia kadar açığa vurmuyordu. Olivia, kızını Warren'dan ayırmasına yardımcı olur umuduyla

Seth'in Justine'le flört etmesi için elinden geleni yapmıştı ama yine de, aniden evlendiklerini haber veren telefon onu şoka sokmuştu.

Evlilik aslında sadece ailesi için değil, Justine için de büyük sürpriz olmuştu. Seth, Warren'la ilgili bir tartışmanın ardından Justine'i terk etmişti, ama böyle bir sonu bekleyen Justine, barışmak ve Warren'la aralarındaki farklılıkların küçümsenmeyecek düzeyde olduğunu anlatmak üzere onun peşinden gitmişti.

Nikâhtan sonra, Seth'in Alaska'ya dönmesinden önce, birlikte geçirebilecekleri sadece bir hafta sonu vardı. O zamandan bugüne geçen haftalar içinde Justine ondan aralıklarla haber almıştı, ama denize açıldıklarında Seth onu arayamıyor, Justine aradığında ise ona ulaşamıyordu. O yüzden iletişimleri son derece seyrek ve yetersizdi.

Justine bir kez daha saatine baktı ve eve gidip postayı kontrol etmekle etmemek arasında kararsız kaldı. Eğer mektup gelmemişse, günün kalan kısmını morali bozuk geçirecekti. Öte yandan, eğer Seth ona yazmışsa, günlerce bulutların üstünde dolaşacaktı. Bir mektuba, bir telefon konuşmasına, onunla evlenerek doğru tercihi yaptığına inandıracak *herhangi bir şeye* ihtiyacı vardı. Yirmi sekiz yıllık hayatı boyunca, düşünmeden yaptığı tek şey evlenmekte. Hayatının düzenli ve dakik olmasını severdi. Kontrolün elinde olması, bütün tercihlerinde belirleyici faktör olmuştu, ta ki Seth'e aşık olana kadar.

Düzene olan bu bağlılığı, First National Bank'taki işin-

bu kadar iyi uyum sağlayıp kısa sürede müdürlüğe yükselen mesinin sebeplerinden biriydi. Rakamların bir anlamı vardı; düzenli bir biçimde yan yana gelirlerse, belirsizlige yer olmazdı. Justine hayatını elinden geldiği kadar sağlam görüş ve kusursuzluk çerçevesinde yaşı, ciddiyetsizlige ve ani durtünlere yer vermezdi.

Bankanın kanatlı cam kapıları açıldığında, alışkanlıkla başını kaldırıp baktı ve Warren Saget'in bütün küstahlığıyla içeri girdiğini gördü. Adam gayet kendine güvenen bir tavırla, doğruca Justine'in masasına doğru yürüdü. Justine, doğaçlama evliliğinden beri onu görmemişti ve ne yazık ki pek dostane ayrılmamışlardı. Seth'le evlendiğini duyan Warren çok kızmış ve çirkin, nefret dolu yorumlarda bulunmuştu. Açıkçası Justine ikinci bir karşılaşma için hazır değildi.

Koltuğundan kalktı. Bir seksene yakın boyu ve yüksek ökçeli pabuçlarıyla, neredeyse Warren'la aynı boydaydı. Lisedeyken yaptığı gibi ortadan ayırip serbest bıraktığı düz kahverengi saçları, boyunun uzunluğunu daha da vurguluyordu. Tek kelime etmeden, sadece ayakta durarak, Warren'a gözünü korkutamayacağını –ve bu görüşmeyi kısa kesmeye kararlı olduğunu– anlatan bir mesaj ilettil. Çalışanların ve müşterilerin önünde olay çıkarmasına izin vermeyecekti. Yerel muhasebecilerden Zach Cox, çıkışken başıyla hafifçe Justine'i selamladı. Justine ona karşılık verip dikkatini tekrar Warren'a çevirdi. "Merhaba Warren."

"Justine." Bakışları karşılaştı ve Warren'ın yüzündeki ifade, Justine'in korkularının temelsiz olduğunu anlatmaya yetti.

“Özür dilemeye geldim,” dedi. “Sana bunu borçluyum.”

“Evet, öylesin.” Kollarını kavuşturdu, ağırlığını bir bacagının üstüne vererek sabırsızlanmaya başladığını gösterdi.

“Seni yemeğe çıkarabilir miyim?” diye sordu Warren ve aceleyle ekledi: “Elimden ancak bu kadarı geliyor. Söylemem gereken şeyler söyledim ve o günden beri pişmanlık duyuyorum.”

“Beraber görülmeyenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Warren’ın kahverengi gözleri hayal kırıklığını yansıtıyordu. “Bunu anlayabiliyorum,” dedi, reddedilmeyi nezaketle kabul ederek. Yine de, masanın önündeki koltuğa oturarak Justine’i şaşırttı.

Ne yapacağını bilemeyen Justine, koltuğuna döndü.

“Seth nasıl?” diye sordu Warren. “Hâlâ Alaska’dadır mı?”

Justine başıyla onayladı. “Birkaç hafta daha gelemeyecek.” Her şey yolunda giderse, tam yirmi sekiz gün daha vardı. Her gece yapayalnız yatağına girerken, takvimde günlere birer çarpı atıyordu. Kesin olan bir şey vardı. Kocasının her sene onu aylarca yalnız bırakacak olmasından nefret ediyordu. Da-ha şimdiden, mayısta başlayacak olan bir sonraki balık sezonunun korkusunu yaşamaya başlamıştı.

“İyi görünüyorsun,” dedi Warren, gözleri hayranlıkla parlayarak.

“Teşekkürler,” dedi Justine, gülümsemeden.

Warren içini çekti. “Bana inanmadığını biliyorum, ama bütün isteğim mutlu olman.”

Warren üç kez evlenip boşanmış ve defalarca Justine’den

karısı olmasını istemişti. Oysa Justine hiçbir zaman onun karısı olmayı düşünmemiştir.

Justine'in Seth'e olan ilgisinin giderek arttığını fark eden Warren, fikrini değiştirmeye umuduyla ona şaşırtıcı büyülüklükte bir elmas satın almıştı. Justine, itiraf etmekten hoşlanmasa da, elmasın boyutu karşısında az kalsın çözülmüşdü. Warren'ın yüzüğü parmağına geçirip onu kendi malı ilan etmek için can attığını biliyordu, ama onu böylesine şimartan adam, şu anda incinmiş ve pişman bir haldeydi. Evliliğine gösterdiği aşırı tepki yüzünden bağışlanmayı diliyordu.

"Pekâlâ, belki yemeğe gidebiliriz," dedi Justine ve Warren'ın aydınlanan yüzünden doğru karar verdiği düşündü. Ne kadar hevesli olduğunu saklamaya gerek duymadan kol tuğundan ayağa fırlaması Justine'i güldürdü. Warren'la sosyal ortamlarda bir araya gelmesine Seth'in itirazı olmazdı; Justine bundan emindi. Seth, onun bağımsızlığına ve sağıduyusuna saygı gösterir, güvenini asla kötüye kullanmayacağı bilirdi.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Warren. "Sadece ismini söyle."

"Cove'daki D.D's," dedi Justine, en sevdiği restoranın adını vererek.

"Mükemmel," diye gülümseyerek onayladı Warren.

Justine çantasına uzanıp ön kapıyı kendisine açan Warren'ı izledi. "Yürüyecek miyiz?" diye sordu. Restoran sadece birkaç sokak ötedeydi, ama Warren genellikle arabayla gitmeyi tercih ederdi.

"Elbette," dedi Warren. Uzlaşmacı görünmek için elin-

den geleni yapıyordu. Justine elini tutmamak için onun büyük çaba sarf ettiğini fark etti ve müteşekkir hissetti. Aslında Warren'ı özlemiştir. Evet, hataları vardı, ama keskin zekâsının yanında sohbeti de çok keyifliydi. Üstelik birlikte bir geçmişleri vardı; romantik olmaktan çok dostane bir geçmişleri. Warren kendi tarzında onu sevmiş ve Justine, Seth'e duyduğu yoğunlukta olmasa da ona önem vermiştii. Kocasıyla arasında çok güçlü bir fiziksel çekim vardı, ancak Alaska'ya yola çıkmadan önce geçirdikleri birkaç günde, sohbet edecek fazla zaman bulamamışlardı. Birbirlerine duydukları açlık her şeyin önüne geçmişti. Seth'in neler hissettiğini anlamak için Justine'in sözlere ihtiyacı yoktu. Sevişirken bunu tekrar tekrar ispatlamıştı. Geçirdikleri o hafta sonu şu an rüya gibi geliyor ve Justine keşfettikleri şeyin gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

Restoranda Warren ve Justine dışında oturdular. Avlu bir süre sonra hizmet dışı kalacaktı. Sonbahar kendini hissettirmeye başlamıştı ve Warren, Justine'in güneşin sevdigini bildiğinden, içeride bir masada oturmak yerine açık havayı tercih etmişti.

“Umarım arkadaş kalabiliriz,” dedi, mönüyü uzatan garson kızı gülümserken.

“İyi olur.” Ara sıra öğle yemeği yemenin kocasını rahatsız etmeyeceğini kendine tekrarladı. O anlamda Seth kıskanç biri değildi, kendisi de öyle.

Justine ve Warren'ın ortak ilgi alanı finans dünyasıydı ve bu konuda tartışacak pek çok konuları vardı. Yemek sü-

resince sorunsuz bir şekilde sohbet ettiler ve Justine'in yüreğindeki acı bir miktar hafifledi. Seth'i hâlâ çok özlüyordu, ama kendini sabah olduğunu kadar yalnız ve kayıp hissetmiyordu. Warren onu tekrar görmek istedğini söyleyerek baskı yapmamıştı. Yemekten sonra sahilde vedalaştılar. Justine yemek için teşekkür ettikten sonra Warren uzaklaştı.

O gün öğleden sonra, Justine evine dönerken kendini bütün hafta hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Ancak apartman girişindeki posta kutularına yaklaştığında tereddüt etti, Seth'den gelmesini beklediği mektup onu endişelendirdiyordu.

Onun sevgisinden emin olmaya ihtiyacı vardı, çünkü buna evlilikten pişman olması Justine'in en büyük korkusuydu. Posta kutusunun kilidini açıp içindekileri alırken yüreği deli gibi çarpıyordu.

Mektup yoktu.

Emin olmak için broşürleri, reklam postalarını ve faturaları iki kez elden geçirdi. *Televizyon karşısında yalnız bir cuma akşamı daha*, diye düşündü. Annesini arayabilirdi ama Olivia Cedar Cove Chronicle'dan Jack Griffin'le flört ediyordu ve muhtemelen meşguldü. Kendini bozguna uğramış hissederek dairesine girdi, mektupları mutfak tezgâhına bırakıp ayakkablarını tekmeleyerek çıkardı.

Birkaç hafta öncesine kadar, cuma akşamları onun için büyük keyifti. Warren ikisi için mutlaka bir plan yapardı. Oysa artık bunların bir anlamı yoktu ve kendine acımak kimseye bir fayda sağlamazdı. Eğer Seth'i özlüyorsa, kendini

ona yakın hissedeyecek bir şeyle yapabilirdi.

Aklına ilk gelen şey Seth'in yelkenli teknesi oldu. *Silver Belle* marinada demirliydi ve Seth ona anahtarları vermişti. Alaska'da balık tutmadığı zamanlar, Seth bu teknede yaşıyordu. Daha doğrusu evlenene kadar orada yaşıyordu. Dönüşünde nerede yaşayacaklarını bile konuşmamışlardı. Bu konu bekleyebilirdi ama şimdî Justine'in kendini onun evinde, onun eşyalarıyla birlikte hissetmeye ihtiyacı vardı. Geceyi orada geçirirse onun battaniyesine sarınır, onun pijamlarıyla uyur, onun kokusunu solurdu. Bunu daha önce de defalarca yapmış ve kendini hep iyi hissetmişti.

Bu fikri beğenen Justine, iş kıyafetini değiştirip bir kot pantolon ve eşofman üstü giydi. Kitabını, CD'lerini ve ertesi gün giysilerini toparladı. Akşam yemeğini marinaya giderken yiyebilirdi.

Park yerine ulaştığında ceptelefonunu evde bıraktığını fark etti. Seth ararsa, kendisine ulaşamayacaktı. Eve geri döndü, kapıyı açtı ve telefonunun titreşime alınmış sesini duydı. Yalpalayarak koştı, aceleyle konuşma tuşuna bastı.

"Alo, alo!" diye bağırdı. "Seth? Seth, sen misin?"

Sorusuna karşılık olarak yalnızca çevir sinyalinin sesini duyabildi. Hızla arayan numarayı kontrol etti. Tanıdık değildi, ama önündeki 907, Alaska'nın koduydu. Derhal numarayı geri aradı, sonunda pes edene kadar on kere çalmasını bekledi.

Hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdatan Justine kanepenin kenarına yığılıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Arayan Seth'di, o olmalıydı. Rıhtımdaki ankesörlü telefon-dan aramış olmalıydı.

Telefonundan sadece bir dakika uzaklaşmış ve kocasıyla konuşma şansını kaçırmıştı.

“Ben geldim.” Zach Cox garajın arka kapısından çıkıp mutfağa girdi, gördüğü dağınıklık yüzünden çenesi kasıldı. Evyede kahvaltıdan kalan bulaşıklar yiğilmişti ve sabah yenen misir gevreğinin südü hâlâ tuzgâhin üstündeydi.

“Sütü kim dışında bıraktı?” diye sordu.

İki çocuğu –her zamanki gibi– onu duymazdan geldi. On beş yaşındaki kızı Allison, çalışma odasındaki bilgisayarın başına geçmiş, internette geziyordu. Dokuz yaşındaki Eddie ise, salondaki haliya uzanmış, saçma sapan bir televizyon programı izliyordu.

“Annen nerede?” diye sordu, doğruca Eddie'nin önünde dikiperek.

Eddie bir kolunu kaldırıldı ve tek kelime etmeden dikiş odasını işaret etti. Zach banyoya doğru giderken dikiş odasının önünden geçti. “Selam Rosie, ben geldim,” dedi on yedi yıllık eşine. “Yemekte ne var?”

“Ah, selam hayatım,” dedi Rosie, dikiş makinesinden başını kaldırarak. “Bu arada, saat kaç?”

“Altı,” diye mırıldandı Zach. Eve döndüğünde, en son ne zaman firında yemeğin hazır olduğunu hatırlamıyordu. “Süt yine dışında kalmış,” dedi, on saat oda sıcaklığında ka-

lîrsa atılması gerektiğini düşünerek.

“Eddie okul çıkışını kendinc bir kâse misir gevreği hazırlamıştı.”

Tamam, demek ki süt hâlâ kurtarılabilir durumdaydı.

Rosie, parlak siyah bir kumaşı hizalayıp hızla makineden geçirmeye başladı, dikerken bir yandan da iğneleri üstünden çıkarıyordu.

“Ne dikiyorsun?” diye sordu Zach.

“Cadılar Bayramı için bir kostüm,” diye mırıldandı karısı, dudaklarına sıkıştırıldığı birkaç toplu iğnenin arasından. “Bu arada...” duraksayıp iğneleri çıkarttı, “bu akşam Eddie’ nin okulunda veli toplantısı var. Gidebilir misin?”

“Veli toplantısı mı?” diye tekrarladı Zach. “Sen gidemez misin?”

“Hayır,” dedi üstüne basa basa. “Koro çalışmamız var.”

“Ya.” Ofiste uzun ve yorucu bir gün geçirmiş, akşam eve döndüğünde dinlenmeyi hayal etmişti. Oysa şimdi, veli toplantısına gitmesi gerekiyordu. “Yemekte ne var?” diye sordu bir kez daha.

Karısı omuz silkti. “Pizza söyleyiver, olmaz mı?”

Son iki haftadır üçüncü kez pizza yiyeceklerdi. “Pizzadan gına geldi.”

“Şu Çin lokantası eve servis yapmıyor mu?”

“Hayır.” Biliyordu çünkü daha o gün öğleden sonra, yeni işe aldığı Janice Lamond ona tatlı-ekşi karides ısmarlamıştı. “Ayrıca öğlen Çin yemeği yedim.”

“O halde ne istiyorsun?” diye sordu Rosie, Eddie’nin is-

tediği *Harry Potter* kostümünün peleriniyle uğraştıken.

“Rulo köfte, püre, misir ve taze salata.”

Rosie kaşlarını çattı. “Galiba buzlukta rulo köfte olacaktı.”

“*Evde yapılmış* rulo köfte,” diye düzeltti Zach.

“Üzgünüm, bu akşam olmaz.”

“Peki ne zaman?” diye sordu, huysuzlaşmıştı. İşten evc döndüğünde, karısından akşam yemeğinin hazır olmasını istemesi çok mu fazlaydı? Zach muhasebe işinden Rosie'nin evde çocukların ilgilenebilmesine yetecek kadar iyi kazanıyordu. Aile kurmaya karar verdiklerinde, bu konuda ikisi de anlaşmışlardı.

Zach bir dönem, Rosie'nin ofiste onunla birlikte çalışmak isteyebileceğini düşünmüştü. Smith, Cox ve Wright şirketinde her zaman ek elemana ihtiyaç duyulurdu ve Rosie hep evin dışında bir işe çalışmak istediğini söylerdi. Oysa bu hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Okulda gönüllülere ihtiyaç vardı. Allison sekiz ya da dokuz yaşlarındayken Brownies, şimdi ise Eddie için Yavru Kurtlar. Ayrıca spor, okul sonrası kulüp, dans dersleri... Çok geçmeden, çocuklar büyündükçe Rosie'nin zamanının artmayacağı açıkça belli olmuştu, çünkü ikisi de çocukların ihtiyaçlarının her şeyin önünde geldiğini kabul ediyorlardı ve Rosie'nin iş hayatına giremeyeceğine karar vermişlerdi.

“Yorgunum,” dedi Zach, karısına. “Ve açım. Akşam yemeğini ailemle birlikte yemek istemem çok mu mantıksız?”

Rosie sabrının sınırları zorluyormuş gibi derin bir ne-

fes aldı. "Bu akşam Eddie'nin veli toplantısı var. Allison bennimle beraber gençlik korosunun çalışmasına geliyor ve bu Cadılar Bayramı kostümünü cumadan önce bitirmek zorundayım. Eddie'ye futbol takımı partisi için gerekliyim. Elimden ancak bu kadarı geliyor."

Karısının sesindeki kızgınlığın farkındaydı ve işteyken bütün gün ne yaptığı sormamak için kendini zor tuttu.

Rosie öfkeli gözlerle ona baktı. "Şu an her şeyi bırakıp sana yemek hazırlamamı istiyorsan yaparım, ancak söylemek zorundayım, *mantıksız* davranıştıysun."

Zach onun söylediklerini düşündü, kendini bozguna uğramış ve biraz da suçlu hissetti. "İyi. Pizza söyleyirim."

"Yeşilbiber koymasıńlar, söylemeyi unutma," dedi Rosie, tekrar elindeki işe odaklanarak.

"Ben yeşilbiber seviyorum," diye mırıldandı Zach, Rosie'nin onu duydugunu fark etmeden.

"Eddie ve Allison nefret ediyor, siyah zeytini tercih ediyorlar. Bunu biliyorsun. Zorluk çıkarmaktan vazgeç."

"Pekâlâ, yarısını sosisli ve zeytinli, diğer yarısını yeşilbiberli isteyeceğim."

Karısı abartarak gözlerini devirdi. "Biliyorsun, ben de yeşilbiber meraklısı değilim."

Demek ki, mantıksız olmasının yanında, aynı zamanda bencildi. Neyse, en azından elinden geleni yapmıştı. "O halde sosisli ve siyah zeytinli," dedi.

"Harika." Zach mutfak telefonuna doğru yürüdü, Pizzaçı Pete'in numarasını artık ezbere biliyordu. Siparişi verip

yatak odasının yolunu tuttu.

“Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordu Rosie, dikiş odasının önünden geçerken.

“Duş alıp üstümü değiştirmeye.”

“Şart mı?” diye mırıldandı Rosie.

“Bunun nesi yanlış?” diye sordu Zach.

Rosie dikiş makinesinden uzaklaşıp ayağa kalktı. “Veli toplantısına takım elbisenle gideceğini düşünmüştüm.”

“Neden?” Bütün gün kravatından kurtulacağı anı beklemiştir.

“Takım elbisecyle Eddie’nin öğretmeninin üstünde daha iyi bir izlenim bırakırsın. Bayan Vetter senin bir uzman olduğunu anlar.” Gülümseyerek gönlünü almaya çalıştı, omzundaki bir parça ipliği alarak buruşuk yerleri düzeltti. “Takım elbisecile çok yakışıklı görüneceksin,” dedi gülümseyerek. “Yine de, tıraş olabilirsin.”

Zach eliyle yüzünü sıvazladı, sert kılları avucunda hissetti. Haklıydı. “Duş alıp tıraş olursam, üstümdekini çıkarırırmım.”

Rosie kaşlarını daha derin çattı. “Neden bu kadar geometsiz olduğunu anlamıyorum.”

“Arada bir normal bir akşam yemeği yiyecek olursam, isteklerini karşılamaya daha gönüllü olabilirim,” diye terslendi Zach. Janice’le yediği öğle yemeğinden ne kadar keyif aldığı hatırladı. Ekibe ayın ilk günü katılmış ve Zach’e göre kendini çoktan kanıtlamıştı. İşbirliğine yatkın, becerikli ve çabuk öğrenen biriydi. İki kez tek başına dışarı çıkip Zach’ın

yemeyi düşündüğü yiyeceklerle geri dönmüştü. O gün öğleden sonra ise, Bay Wok'un karides yemeği konusunda ısrarcı olmuştu.

Dev boyuttaki yatağın kenarına oturan Zach ceketini çi- karıp yanına koydu. Bileklerindeki düğmeleri çözüd, gömleğinin kollarını sıvayıp banyonun yolunu tuttu.

Rosie odaya girdiğinde, tıraş olmak için sıcak suyu aç- mistı. "Pizzacı çocuk için bozukluk var mı?"

"Sanırım," dedi. "Cüzdanımı bakıver."

Bakışları, aynada karısının bakışlarıyla karşılaştı. "Ye- mek için üzgünüm."

"Meşguldün."

"Çılgın bir gündü," diyen Rosie, jakuzinin kenarına ilişti. Üç yıl önce evi yaptırırken özel sipariş vermişler ve küvetin gelmesi aylar sürmüştü. Rosie jakuziyi o kadar çok istiyordu ki, koridor ve mutfağın tamamını seramik kaplatmak- tan feragat etmişti. Zach tercihini seramik zeminden yana kullanmak isterdi, ama karısının bu küçük lüksüne karşı çıka- mamıştı. Yine de, Rosie'nin jakuziyi en son ne zaman kul- landığını hatırlamıyordu. Tıpkı kendisi gibi, duşa girmesi ile çıkışması bir oluyor, bir görevden diğerine koşturuyordu.

Rosie ona günün nasıl geçtiğini, komite toplantısını, Al- lison'ın dişçi randevusunu ve düzenlemeyi kabul ettiği bir kütüphane çalışmasını anlatmaya başladı. "Çalışan annelerin işlerini nasıl yetiştirdiklerini anlayamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Zach. İş arkadaşlarının eşlerinin haftada kırk saat çalışıkları halde akşamları masaya yemek

koyduklarını düşünüyordu. Ayrıca diğer eşlerin Rosie'den çok daha düzenli olduklarından da kuşkuluyordu.

“Yarın akşam yemek pişireceğim,” diye söz verdi.

Zach yüzüne tıraş kremi sürdü. “Rulo köfte ve püre mi?” Pek umudu yoktu ama duymak bile kulağıma hoş gelecekti.

“Sen ne istersen, koca oğlan.”

Öfkesine karşın, Zach sırttı. Belki de *gerçekten* geçimsiz olmaya başlamıştı.

İki

Cliff Harding, kredi kartının geçen pazartesi restoranda karşı tarafta oturan kadına ait olduğuna karar verdi. Onu fark etmemesi imkânsızdı. O gün öğleden sonra Pancake Palace'ta ikisinden başka kimse yoktu. Öğle kalabalığı yeni dağılmıştı ve akşam yemeği için çok erkendi.

Kendi yaşlarında çekici bir kadındı, ama dalgın ve düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibi bir hali vardı. Orada olduğunu hatırlayacak olsa şaşardı. Yemeklerinin ödemesini nerdeyse aynı anda yapmışlardı ve muhtemelen o zaman olmuştu. Kendisine çıkarılan hesap doğruydu, ama cüzdanına Grace Sherman'a ait kredi kartını koymuştu. Kadın ise, Cliff'in kartını almış olmamayı.

Cliff hafta boyunca işlerine dalmış, başkasına ait bir VISA kartı taşıdığını unutmuştu. Eczanedeki dikkatli bir eleman uyarmasa daha uzun süre farkına varmayacaktı.

Eve döner dönmez rehberde Grace Sherman adını aradı ama bulamadı. Listede sadece Cedar Cove, Gül Ağacı So-

kağı 204 numarada yaşayan D & G Sherman'ın kaydı vardı. Telesekretere bir kadın sesi cevap verdi, Cliff mesajını bırakıp karşı tarafın aramasını bekledi. Ancak, o zamana kadar arayan olmadı ve yanlış Sherman'a ulaştığından şüphelenmeye başladı. Belki de yapması gereken en iyi şey, kredi kartını Pancake Palace'm müdürüne verip kendisine yeni bir kart çikartmaktı.

Son zamanlarda Cliff'in Cedar Cove'a gitmesi için şaysisiz nedeni olmuştu. Haziran ayında Charlotte Jefferson adında bir kadın, hiç tanımadığı büyüğbabasıyla ilgili olarak kendisini aramıştı. Otuzlu yılların sonundan, ellilerin başına kadar çok ünlü bir oyuncu olan ve "Şarkı Söyleyen Kovboy" lakabıyla anılan büyüğbabası Tom Harding'e karşı Cliff herhangi bir sevgi duymuyordu. Adam zamanında büyükanne-sini ve babasını şöhret uğruna terk etmişti. Hayatının son demlerinde, Tom Harding ailesine çekirdiği acı yüzünden pişmanlık duymuş olmalıydı, ama artık çok geçti. Cliff onun tek torunuuydu ve –en azından Charlotte Jefferson'a göre– Tom kendisiyle irtibat kurmaya çalışıyordu.

Charlotte yetmiş yaşlarında, yürekli bir kadındı. Cedar Cove Huzurevi'nde gönüllü çalışırken büyüğbabasıyla dost olmuş, yaşlı adama karşı büyük sempati beslemiştir. Charlotte'un söylediğine göre, iyi arkadaş olmuşlardı.

İhtiyar Tom, geçirdiği ciddi bir felçin ardından konuşma yetisini kaybetmişti. Ancak, anlaşıldığı kadarıyla Charlotte onunla iletişim kurmakta herhangi bir zorluk yaşamamıştı. Charlotte ölümünden hemen önce Tom'un kendisine bir

anahtar verdiği söyemiş, yaptığı araştırma sonucu Tom'un özel eşyalarını sakladığı depoyu bulmuş ve adamın aslında bir zamanların televizyon ve sinema yıldızı ünlü bir kovboy olduğunu keşfetmişti. Tom'un yaşayan tek vârisi olarak, bu miras Cliff'e aitti.

Başlangıçta, Cliff bu adama ait hiçbir şeyi istemediğini söylemişti, ama Charlotte onu duymuyor gibiydi. Aralarında film afişlerinin, senaryoların ve hatta altıpatlarının da olduğu Tom'a ait bütün malzemenin –istese de, istemesede– Cliff'e teslim edilmesi gerektiği konusunda ısrarcıydı.

Charlotte'la tanıştıktan sonra Cliff, büyüğbabasının neden bu kadının yanında kendini rahat hissettiğini anlamış ve yaz sürecinde çabucak arkadaş olmuşlardı.

Onu görmeye gitmek ya da en azından her hafta telefon edip hatırlını sormak Cliff için alışkanlık olmuştu. Charlotte bu ziyafetlerden hoşlanıyor, ona gururla iki çocuğundan ve torunlarından söz ediyordu. Oğlu William, yanlışlıyorsa güneyde bir yerde yaşıyordu, kızı Olivia ise, Cedar Cove'da aile mahkemesinde yargıçı. Cliff henüz Olivia'yla tanışmamıştı, ama bir kadının, annesinin anlattığı yaşam standardına ulaşabilmek için neler yapabileceğini merak ediyordu.

Cliff, bir süre Charlotte'un depodan kurtardığı malzemeyi incelemiş ve sonra kadının yaptığı bu işi gerçekten takdir etmeye başlamıştı. Ona teşekkür etmek için, büyüğbabasının film afişlerinden birini çerçeveletip vermekten başka bir yol bulamamıştı. Charlotte, büyüğbabasının kim olduğunu keşfeden çok önce de “Şarkı Söyleyen Kovboy” olarak Tom

Harding'i çok seviyordu.

Cliff kamyonunu körfeze bakan yokuşun tepesine park edip tekerleklerini kaldırıma döndürdü. Afişi taşıyarak, ailenin heybetli evine çıkan birkaç basamağı tırmandı. Her zamanki gibi, "Bekçi Kedisi" Harry salon camının çerçevesine kıvrılmış uyuyordu. Daha kapı zilini çalmadan, Charlotte'un kilitleri açmaya başladığını duydı. Kapıda kaç kilit olduğunu sayma fırsatı hiç bulamamıştı, ama Houdini'nin bile içeri giremeyeceğinden emindi. İçeride bu kadar değerli ne sakladığını merak ediyordu; ama en değerli şeylerini iç çamaşırının altına gömdüğünü öğrenmişti. Ayrıca bir sohbet sırasında, Charlotte'un onun gömülerini sorgulamaya niyetlendliğini de fark etmişti.

"Cliff," dedi neşeyle, tel kapının önce birinci, ardından ikinci kilidini açarak. "Ne güzel bir sürpriz. Keşke uğrayacağımın haberim olsaydı. Sana kurabiye pişirirdim."

Aslında haber vermemesinin sebebi kesinlikle buydu, kadın onu şişmanlatmaya azmetmemişti. Cliff'in bu konuda yardıma ihtiyacı yoktu, zaten orta yaşıla birlikte göbeklenmeye başlamıştı ve kurtulmakta zorlanıyordu. Senenin başından beri beş kiloyu zor vermişti ve bunun bir kayayı yontmaktan daha zor olduğuna yemin edebilirdi. Emekli olana kadar kilosuyla ilgili hiç sorun yaşamamıştı.

"Sana küçük bir şey getirdim," dedi, Charlotte ona tel kapıyı açarken. Harry kafasını kaldırıldı, bir süre onu inceledi ve sonunda Cliff'in dost olduğuna karar vermiş olacak ki, tekrar gözlerini kapatıp uykulamaya devam etti.

“Gel otur, hemen çay yapayım,” dedi Charlotte. “Kek de var.”

“Lütfen zahmet etme.” İtiraz etmenin işe yaramayacağıni biliyordu, ama yine de şansını denedi. Sadece birkaç dakika kalacak, Charlotte’tan ayrıldıktan sonra, Grace Sherman’ın kredi kartını Pancake Palace’a bırakacaktı. Charlotte, Cedar Cove’da yaşayan neredeyse herkesi tanıdığı için, Grace’i ona sormaya karar verdi.

“Aç olmalısın,” dedi Charlotte, teklifi geri çevrildiği için incinmiş gibiydi.

“Charlotte,” diye ısrar etti Cliff, “Hediyeni aç.” Afiş ambalajlı değildi, ama çerçeveci onu karton bir kılıfın içine sokmuştu.

Charlotte merakla baktı. “Bu benim mi?”

Cliff onun bu şaşkın haline sırtarak, başıyla onayladı. Charlotte sürekli başkalarına vermekte büyük keyif aldığı halde, kendisine bir şey verilmesinden tedirgin olan tiplerdendi.

Kartonu sıyırıldı ve Cliff onun çerçeveyi çıkarmasına yardım etti. Afişi ona doğru kaldırıldı, ne olduğunu anladığında kadının hafifçe solوغunu tuttuğunu duydı. Bir eliyle ağzını kaparken, Charlotte’un gözlerine yaşlar doldu.

“Of, Cliff, bunu yapmamalıydın,” dedi, çılgın gibi gözlerini kırpıştırarak. “Bu bana verilemeyecek kadar değerli.”

“Saçma. Eminim büyüğüm senin olmasını çok isterdi. Zaten sen olmasan, bunların hiçbirinden haberim bile olmayacaktı.” Cliff, babasının anlattıkları dışında, büyüğüm

hakkında zaten bir şey bilmiyordu. Artık Tom'u bencil, şöhret avcısı bir pislik olarak değil, yılları geri döndürmek ve farklı tercihler yapabilmek isteyen, pişmanlık dolu yaşlı bir adam olarak görüyordu.

“Çok çetin cevizdin,” dedi Charlotte kaşlarını çatarak.

Cliff kabul etmek zorundaydı, Charlotte aramak ve yazmak konusunda ona son derece ısrarlı davranışları vardı. Kendisi kapısına gitmeyecek olsa, Charlotte'un her şeyi toparlayıp arabasına atarak, otobanda saatte almiş kilometrenin üstüne çıkmadan bizzat evine getireceğinden emindi.

Charlotte önlüğünün cebinden kenarı dantelli bir mendil çıkararak gürültüyle burnunu temizledi. “Ne diyeğimi bilmiyorum.”

“Senin için asmamı ister misin?”

“Ah, lütfen.”

Cliff, bunu düşünerek hazırlıklı gelmişti.

“Yatak odama asarsam, yakışksız mı olur sence?” diye sordu.

“Bence mükemmel seçim,” dedi Cliff. Evin diğer ucundaki ebeveyn odasına giden uzun kordorda onu izledi. Duvara dayalı çift kişilik yatağın kavisli, sade bir karyola başlığı vardı. Eski moda, kocaman aynalı bir şifoniyer odanın karşı tarafına konmuştu. Yıpranmış, yeşil dösemeli rahat bir koltuğu, bir masası ve bir de okuma lambası vardı. Masanın üstünde yiğili kitaplara bakarak, Cliff onun sürekli burada okuduğunu tahmin etti.

“Burası nasıl?” diye sordu Charlotte, yatağın karşısına-

daki beyaz, boş duvarı göstererek.

Şifoniyerin üstünde pek çok fotoğraf vardı, ama Cliff'in bunları inceleyecek vakti olmadı. Yine de, bir tanesi dikkatini çekti. Charlotte onun nereye baktığını fark edip çerçeveye doğru uzandı. "Olivia altı aylıkken," dedi, fotoğraftaki bebeği işaret ederek. "O zaman bile özel bir çocuktu."

Cliff gülümsemesine engel oldu. Altı aylık Olivia ayak başparmağını emerken, dişsiz ağızıyla keyif içinde sıritıyordu. Bu fotoğrafını gördüğünü bilse, yargıç hanımın ne düşüneceğini merak etti.

"Anne?" Sanki fotoğraf düşüncelerini hissedip Charlotte'un kızını çağırmış gibi, salondan gelen bir kadın sesi duydular. "İyi misin? Ön kapı açıktı ve..."

"Aman Tanrım..." Charlotte hızla yatak odasından dışarı çıktı. "Olivia?"

"Kapı kilitli değildi ve sen asla..." diyen Olivia kordorda Charlotte'la karşı karşıya geldi, yatak odasından çıkan Cliff'i görünce aniden durdu.

Önce annesine, sonra Cliff'e baktı.

"Merhaba," dedi Cliff, şaşkınlık bakışların keyfini çıkarak. Olivia geçen yıllarla birlikte son derece çekici bir kadın olmuştu. *Hâlâ ayağını ağızına sokacak kadar esnek olup olmadığını sormak için uygun bir zaman değil*, diye düşündü Cliff. Yine de sıritmektan kendini alamadı. Olivia'nın kahverengi olduğu halde, anne ve kız arasındaki benzerlik en çok gözlerdeydi. Yargıcı olduğunu bilmese bile, onun mağrur durusundan sorumluluk isteyen bir işi olduğunu tahmin

edebilirdi. Kendi yaşlarında, orta boylu bir kadındı, saçları hâlâ parlak kahveydi.

“Ben Cliff Harding,” dedi, bir adım öne çıkip elini uzatarak.

“Tom’un torunu,” diye açıkladı Charlotte. “Benim için ‘Şarkı Söyleyen Kovboy’un bir afişini asıyordu.”

Tokalaşırken Olivia kaşlarını çattı. “Aman Tanrım, siz Cliff Harding’siniz!”

“Ben de öyle demiştim,” diye mirıldandı Charlotte.

“Grace’in kredi kartı ondaymış,” dedi Olivia.

Ashında Cliff, kendi kredi kartının Grace’de olduğunu düşünüyordu. “Grace Sherman’ı tanıyor musunuz?”

Olivia başıyla onayladı. “Yillardır arkadaşız. Bu akşam sizi aramayı düşünüyordu.”

Charlotte sırayla ikisini süzüyor, ne kaçırduğunu anlamak için çaba gösteriyordu.

Cliff elinden geldiğince durumu açıklamaya çalıştı.

“Bu işi bir an önce halletseniz iyi olur,” diye salık verdi Charlotte. “Kendi adıma, kredi kartı kullanmıyorum. Monopoly parası taşımak gibi bir şey.”

“Bütün istedigim kendi kartımı geri almak,” dedi Cliff. “Sizce Grace’e bırakmam uygun mu?”

“Kürüphanede çalışıyor,” dedi Charlotte. “Kamyonun burada kalabilir, yürüyerek gidebilirsin. Sadece birkaç sokak ötede. Böyle güneşli havaları yakında bulamayacağız.”

“Bence de Grace’le tanışmalısın,” diye onu yüreklenirdi Olivia. Bakışlarını başka yere çevirince, Cliff *bir şeyler*

kaçırip kaçırmadığını merak etti.

“Ah, evet,” diye katıldı Charlotte. “Olivia haklı. Grace’le tanışmalısın. Dan’ın ona yaptıklarından sonra, bir erkek arkadaşa ihtiyacı var.”

“Dan,” diye ekledi Olivia çabucak, “kocasıdır, düzeltiyorum... *kocasıydı*. Bu senenin başında ortadan kayboldu.”

İki kadın, Dan’ın nerede olabileceği ve onun Grace’i başka bir kadın için terk edip etmediği konusunda kendi kuşkularından söz etmeye başladı.

“Grace geçtiğimiz pazartesi boşanmak için başvurdu,” dedi Olivia.

Kredi kartı olayıyla aynı gün. Demek o yüzden dalgın ve endişeli görünüyordu ve yalnızdı. Gerçi kalabalığın ortasında olsa da, Cliff onu fark ederdi.

Grace Sherman yabani bir dağ çiçeği gibiydi. Cliff normalde romantik bir adam değildi, ama onun yüzü aklına geldiğinde neden böyle düşündüğünü bilemiyordu. Soğuğa, rüzgâra ve zorluklara karşı açan bir çiçek. Belli etmemeye çalışsa da, ondan etkilenmiş ve kim olduğunu merak etmişti. Çok uzun zamandan beri bir kadına, herhangi bir kadına, Grace’e baktığı gibi bakmamıştı.

“Sanırım kütüphaneye doğru yürüyeceğim,” diye mırıldandı.

“İyi fikir,” dedi Olivia. yüzü aydınlanarak.

Charlotte’ın kızı onu göndermek için çok hevesli görünyor, belki de arkadaşıyla tanışması için onu yüreklemirmeye çalışıyordu. Eğer durum buysa, Cliff’ın yönlendi-

rilmeye ihtiyacı yoktu. Charlotte ve Olivia'yla vedalaştıktan sonra çıktı, sahile uzanan yokuşu inmeye başladı. Kütüphaneyi ilk ziyaret edişiydi ve durup dışarıdaki duvar panosunu hayranlıkla seyretti. Kasaba genelde çeşitli duvar resimleriyle bezenmişti ve Cliff hepsini çok beğenirdi.

Cliff kütüphaneye girdiğinde Grace Sherman resepsiyondaydı.

Tezgâha doğru yaklaşınca bakışlarını kaldırıp sordu: "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Cliff Harding," dedi ve bekledi.

Grace'in onun ismini çıkarması biraz zaman aldı. "Of, selam. Kredi kartım sizde, sizinki de bende. Kusura bakmayın. Sizi tanımadam gerekiydi. Biraz beklerseniz, çantamı alayım." Grace derin bir soluk alıp devam etti. "Sizi bu akşam arayacaktım."

"Olivia öyle söyledi."

"Olivia'yı tanıyor musunuz?"

"Bugün Charlotte'un evinde tanıştık."

Bütün noktaları birleştirmeye çalışır gibi, Grace bir an duraksadı. "Siz Tom Harding'in torunusunuz. Charlotte sizden sürekli söz eder. Özür dilerim, kim olduğunuzu hemen anlayamadım. İzin verirseniz, hemen doneceğim."

"Elbette."

Hemen tezgâhin arkasındaki küçük ofise girip elinde çantasıyla geri döndü. Cliff'in kredi kartı küçük, beyaz bir zarfın içine konmuştu. Kartları değiştiler, olanlar hakkında gülüşüller, ardından gelen birkaç tuhaf saniye boyunca da

birbirlerini süzdüler.

Ya şimdi, ya hiç, diye düşündü Cliff. “Belki bir akşam yemeğinde, olanlara gülmeye devam edebiliriz.” Bir kadına çıkışma teklif etmeyeli yıllar olmuştu ve kendini biraz tedirgin hissediyordu. Cevap alamayınca, daveti yüzüne gözüne bulastırdığını düşündü.

“Akşam yemeği mi?” diye sordu sonunda Grace. “İkimiz mi?”

Cliff hızla konuşmaya başladı. “Beş yıl önce boşandım. Karım gittiğinden beri kimseyle çıkmadım ve... şey, belki artık zamanı gelmiştir.”

“Anlıyorum,” dedi Grace, tekrar onun yüzüne bakarak. “Demek istedigim...” duraksadı, bir kez daha derin, duyulur bir soluk aldı, “teşekkür ederim.” Elini boğazına götürdü. “Sorduğunuz için nasıl gururum okşandı bilemezsiniz. Ne yazık ki, henüz hazır değilim.”

Bu makul bir cevaptı. “Sence ne zaman hazır olursun?”

“Ben... bileyemiyorum. Boşanma başvurumu henüz yaptım. Yasal olarak özgür kalmadan biriyle görüşmenin benim için uygun olacağını sanmıyorum.” Bakışlarını kaçırdı. “Kocam hakkında bilginiz olduğunu düşünüyorum?”

Cliff başıyla hafifçe onayladı. “Bekleyeceğim, Grace. Ve ben sabırlı bir adamım.”

Bakışları karşılaştı ve Cliff onun gözlerinin gülümsemiğini hissetti. Bunu tekrar görmeyi umuyordu. Çok yakında.

***

“Sorun nedir söylesen iyi edersin,” dedi Jack. Ayaklarını Olivia'nın büyük ekran televizyonunun önündeki pufa uzatmıştı. Sahi, buluşma akşamlarıydı. Olivia onu yemeğe ve Discovery Channel'daki *The New Detectives*'i izlemeye davet etmişti. Son zamanlarda yemeği sırayla hazırlıyorlardı. Bu hafta Olivia'nın sırasındı ve ödül alacak kadar mükemmel bir tavuk güveç pişirmişti. Jack ise genellikle hazır yemek getirirdi.

“Hangi sorundan bahsediyorsun?” diye merak etti Olivia.

“Bütün gece konuşmadın desem yeridir.”

Olivia içini çekerek başını onun omzuna yasladı. Dokuz ay önce, şanslı gününün sabahında, Jack onun olduğu mahkeme salonuna girmiştir. Cedar Cove'a yeni gelmiş, gazeteye yeni başlamış ve bikkin bir halde, her zaman yaptığı gibi yeni bir şeyler duymak üzere duruşmayı izlemeye gelmişti.

Oysa Olivia farklıydı. Önünde genç bir çift, avukatları eşliğinde Ian ve Cecilia Randall vardı. Paramparça kalpleriyle, acıyla başa çıkabilecekmiş gibi yapan iki insanın boşanma öyküsüydü bu. Durumları her hallerinden belli oluyordu ve Jack bunu sadece kendisi mi fark etti diye meraklanmıştı. Yasal işlemlerin, hâkimlerin karşısında dikilen bu insanların nasıl enkaza dönüştüklerini göremeyecek kadar insanları kör ettiğini düşünüyordu. Çiftler içeri hırpalanmış ve kırgın, eşlerin birbirine verdiği acıyla sakatlanmış olarak giriyorlardı.

Jack'in hatırladığı kadariyla, Randall çifti kızlarını doğumdan kısa süre sonra kaybetmişti ve Olivia'dan, boşanma

davası açabilmek için evlilik öncesi anlaşmalarını feshetmesini istiyorlardı. Olivia dilekçeyi, özü itibariyle boşanmayı reddetmişti. Jack'in o haftaki köşe yazısı, onun bu cesarete övgüyle doluydu.

Olivia bu istenmeyen ilgiden hoşnut kalmamış, ama Jack'i bağışlamıştı. Jack o günden bu ~~yana gelen aylar içim~~ de, Olivia Lockhart'ı tanıma fırsatı bulmuştu. Birbirlerine yakınlAŞmışlar ve Jack bu ilişkinin bir ~~geleceği olmasını ümit~~ etmeye başlamıştı.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu, onun sessizliğini abartıp abartmadığını merak ederek. Jack'in de o gün öğleden sonra yaşadığı tatsız bir durumvardı, ama henüz bunu açığa çıkarmak istemiyordu.

"Justine için endişeleniyorum," dedi Olivia bir süre sonra.

"Neden?" Jack'in bildiği kadarıyla, Olivia'nın kızı bâlikçi kocasına deli gibi âşikti.

"Geçen cuma Warren Saget'le yemek yerken görülmüş."

"Warren mı?" Jack, Olivia'nın kızının bu müteahhitte ne bulduğunu hiç anlayamamıştı. Justine artık Seth'le evl olduğuna göre, Warren'ın yeni ufuklara yelken açması gerekiyordu. Söz konusu Warren olduğuna göre, bunun anlamı daha genç kadınlar demekti.

"Justine mi söyledi, başkasından mı duydun?"

"Duydum." Olivia altdudağını kemirdi. "Justine benimle fazla bir şey paylaşmıyor." Endişeli gözlerini kocaman

açarak Jack'e baktı. "Sanırım... Seth'le evlendiği için pişmanlık duyuyor."

Jack ayaklarını puftan indirip öne eğildi. Bu ciddi bir durumdu. Kaşlarını çattı, onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye çalıştı. Ancak ebeveyn-çocuk ilişkilerinde pek uzman olduğu söylenemezdi. Kendi oğluyla ilişkisi bile çalkantılıydı ve bunun haklı bir sebebi vardı. Eric, lösemi hastası bir çocuktur. O acı çekerken Jack teselliyi şişelerde aramış, duygusal anlamda oğlunu ve karısını yıllarca ihmal etmişti. Boşanmanın ardından Eric'in, babasıyla hiçbir işi kalmamıştı. Jack çocuğu suçlamıyordu, ama yine de canı yanıyordu. Şimdi, ağızına içki koymadan geçen yılın ardından ve Olivia'nın da teşvikiyle ilişkilerini yeniden kurabilmek için büyük çaba gösteriyordu.

Olivia'nın da kızıyla ilişkisinde sıkıntılar vardı ama bu tamamen farklı bir boyuttaydı.

"Bütün yapacağın, ona sormak," diye öneride bulundu Jack. "Eminim sana söylemek istiyordur."

Başını hızla iki yana sallaması bunun iyi bir fikir olmadığını kanıtydı. "Yapamam... Justine karışmama içerler. O, konuyu açmadan bir şey söylemeye cesaret edemem. Ayrıca Warren'la yediği yemeğin dedikodusunu duyduğumu bilmesini istemiyorum. Dedikodu dinlediğim için beni suçlayacaktır." Olivia da ayaklarını indirip öne eğildi. "Nasıl oluyor da..." diye başladı, "mahkeme salonunda insanların geleceğini etkileyen kararlar verebilirken, kendi kızımıla açık açık konuşamıyorum?"

Jack de oğluyla ilgili aynı soruyu kendine soruyordu. Her hafta *Cedar Cove Chronicle*'da editörlük yapıyordu. Görüşlerini dile getirmekte hiçbir zaman zorlanmamıştı, ama tek çocuğuya konuşmak... İşte o zaman bütün güveni yok olup gidiyordu. Ya çok şey söylemekten ya da hiçbir şey söylememiş olmaktan, peşin hükümlü ya da ilgisiz görünümekten korkuyordu.

"Bugün öğleden sonra Eric telefon etti," dedi tatsız bir sesle. "Üzgündü ve ona ne söyleyeceğini bilemedim. Onunbabasıyım, bana bir sorununu açtığında ona yardımcı olabileceğim."

"Sorun nedir?" Jack gibi, Olivia da bu zorlu ilişkide Eric'in, babasını aramasının bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Jack hemen cevap vermeyince Olivia elini onun elinin üstüne koydu. "Jack?"

"Eric'in birlikte yaşadığı kız hamile."

"Korunmuyorlar mı?"

"Hayır. Böyle bir şey olacağına ihtimal vermemiştir."

Olivia hafifçe güldü. "İnsanların bunu şansa bırakmasını anlayamıyorum."

Jack yüzünü Olivia'ya döndü. "Eric küçükken kanser olduğu için, kullandığı ilaçlar ve diğer bazı işlemler onu kıskırtmıştı. Doktorlar bunu bize yıllar önce söylemişti."

Olivia kaşlarını çattı. "Yani bebek onun değil mi?"

Jack gözlerini oyuşturdu. "İmkânsız... ve Eric bunu biliyor."

"Aman Tanrıım."

Jack, Eric'e yardımcı olacak bir şeyler söylemek istemiş, ama ağızından onu rahatlatacak hiçbir şey çıkmamıştı. Bir kez daha oğlunu yüzüstü bıraktığını hissederek telefonu kapamıştı.

Liman Caddesi Sanat Galerisi o anda sakindi. Bu aradan yararlanmak isteyen Maryellen, kendine bir fincan kahve almak için arka odaya geçti. Özellikle sonbaharda, hafta içi işler zayıf olurdu. Yaz aylarında ise turistlerin uğrak yeriydi ve genellikle kalabalıktı. Yönetici olarak, Maryellen sonbaharla birlikte gelen bu durgunluğu severdi, özellikle Noel temasına az bir zaman kalmışsa. Hazırlıklar daha şimdiden başlamıştı.

Bugün, bir ara Jon Bowman uğrayacaktı. Onu en son hazırlanda görmüştü ve buluşmalarının utanç verici olduğunu hatırlıyordu. Jon içine kapanık, muhtemelen utangaç bir adamdı ve havadan sudan konuşmak pek ona göre değildi. Maryellen onu konuşturmayı umuyordu, ama bunu yapmak yerine her türlü ilgisiz konu üstüne saçmalamayı başarmış, adam gittiğinde, sabırsızlığına kurban olduğu için kendini suçlamıştı.

Kahvesini henüz koymuştu ki, sergi salonunun cilalı zemininden gelen ayak seslerini duydu. Hızlı, ayıltıcı bir yudumun ardından fincanını kenara koydu, müşterisini karşılamak üzere aceleyle dışarı çıktı.

“Hoş geldiniz,” dedi, sonra kimin geldiğini görünce yü-

zü aydınlandı. "Jon, ben de tam seni düşünüyordum." Uzun zamandır, Jon'un fotoğrafları, sattığı sanat eserleri arasında en beğenikleriyydi. Galeride farklı sanat ortamlarından çok çeşitli eserler yer alabiliyordu; yağlıboya ve suluboya tablolar, mermer ve bronz heykeller, porselen biblolar ve özgün seramik eserler arasında, Liman Caddesi Sanat Galerisi'nde çalışmaları sergilenen tek fotoğrafçıydı. Fotoğrafları hem renkli hem siyah-beyaz olabiliyor ve konularını genellikle manzaralar ve doğa ayrıntıları oluşturuyordu; örneğin kumsaldaki gözenekli bir taşın ya da bir ağaç kabuğunun deseninin yakın plan çekimi gibi. Bazen de, yıpranmış bir kayık ya da balıkçı kulübesi benzeri insan unsurlarına da odaklanabiliyordu. Kompozisyonlarında asla insan kullanmadı. Mar-yellen, onun son derece karmaşık görünen manzaraların içinde yakaladığı küçük, basit ayrıntılara ve izleyicilerin, biçimlerle çizgilerin temelindeki sadeliğini kavramasını sağlama yöntemine hayrandı. Bu, gerçek vizyonu olan sanatçı anlamına geliyordu; çevresindeki her şeye farklı bakmasını sağlayan bir vizyon.

Jon'la işi sayesinde tanışmış, giderek onun konuşkan biri olmadığını, kendini daha çok fotoğraflıyla ifade ettiğini keşfetmişti. O yüzden onu daha yakından tanımk istiyordu. Sadece bu. Başka sebebi yoktu. Hatta görüntüsünü son derece ilgi çekici bulmasına rağmen...

Jon Bowman uzun boylu ve atletik bir adamdı, boyu bir seksen civarındı. Uzun saçlarını genellikle arkada atkuyruğu yapıyordu. Geleneksel anlamda yakışıklı değildi; yüz hatları

sertti, burnu ince yüzüne göre fazla büyük ve atmaca gibiydi. Gelişgüzelliyini giyiniyor, genellikle kot pantolon ve ekoseli gömlekler tercih ediyordu.

Çalışmalarını galeriye üç yıl önce getirmeye başlamıştı. Aralarında uzun zaman dilimleri bırakarak, her seferinde birkaç tane getiriyordu. On yıldır bu galeride çalışan Maryellen bölgede faaliyet gösteren sanatçıların çoğunu tanıyordu. Genellikle onlarla görüşürdü, ama Jon'la iş konuları dışında nadiren konuşurlardı.

En sevdiği sanatçıyla arkadaş olabilme çabasına karşı konulması, Maryellen'a tuhaf geliyordu.

“Birkaç fotoğraf getirdim,” dedi Jon.

“Getirmeni umuyordum. Geçen haziran getirdiğin her şeyi sattım.”

Bu haber hafif bir tebessümü getirdi. Jon'un gülümsemesi de, konuşması kadar nadirdi.

“İnsanlar senin resimlerini seviyor.”

Bu övgü onu utandırdı. Müşteriler ne zaman onunla tanışmak istese, reddederdi. Sebebini açıklamazdı ama Maryellen'in hissettiğine göre, ilginin sanatçı üstünde değil, sanatın üstünde olması gerektiğini düşünüyordu.

“Fotoğrafları getireyim,” dedi Jon kabaca, sonra arka kapıda kayboldu.

Döndüğünde kolları farklı boyutlarda, çerçevelenmiş fotoğraflarla doluydu. Onları arka odaya taşıyıp Maryellen'in masasına bıraktı.

“Bir fincan kahve ister misin?” diye sordu Maryellen.

Daha önce de sormuş ve her defasında reddedilmişti.

“Tamam.”

Maryellen bir an yanlış duyduğunu düşündü ve sonunda teklifini kabul etmesini coşkuyla karşılamadan saçma bir olduğunu telkin etti kendine. Ona bir fincan doldurup eliyle şeker ve kremayı işaret etti. Adam başını iki yana salladı.

Karşılıklı taburelere oturdular, ikisi de kahve fincanlarına bakiyordu. “Çalışmaların giderek daha fazla tanınıyor,” dedi Maryellen sonunda.

Jon onu duymazdan geldi. “Boşandın mı?” diye sordu açık açık.

Bu soru Maryellen’ı hazırlıksız yakaladı. Onun gevezelikten hoşlanmadığını biliyordu, ama bu soru kabalık sınırındaydı. Yine de ona cevap vermeye, sonra konuyu tekrar adama döndürmeye karar verdi.

“On üç yıl oldu.” Maryellen evliliğinden söz etmezdi. Genç ve toydu, yaptığı hatanın bedelini fazlasıyla ödememişti. Boşanma gerçekleşir gerçekleşmez, hemen eski soyadına dönmuş ve bu deneyimi geride bırakmaya karar vermişti. “Ya sen?”

Belli ki Jon’un kendince bir gündemi vardı, sorusuna başka bir soruya karşılık verdi. “Ama pek flört etmiyorsun, değil mi?”

“Hayır, ya sen?”

“Bazen.”

“Evli misin?” Olduğunu sanmıyordu.

“Hayır.”

“Boşandın mı?” diye sordu ardından.

“Hayır.”

Paylaşmaya pek gönüllü olmadığı açıktı, kendisiyle ilgili fazla bir şey söylemeye de niyetli görünüyordu.

“Neden kimseyle çıkmıyorsun?” diye sordu ardından.

Maryellen, uzun bir açıklama yapmak yerine sözsüz bir cevap vermeyi tercih ederek omuz silkti.

Jon kahvesinden bir yudum aldı. “Kimse sormuyor mu?”

“Evet, elbette.” Partileri ya da diğer sosyal etkinlikleri kişisel buluşmalara tercih ederdi. “Durup dururken bu merak niye? Yoksa bana çıkma mı teklif edeceksin?” diye sordu açıkça. Teklif ederse, şeytana uyabilirdi ama muhtemelen yapmazdı. Gizemli, karanlık adamlar tehlikeliydi ve dersini çok önceden almıştı.

“Sana ne yaptı?” diye ısrar etti Jon.

Maryellen taburesinden indi, sorularına sürekli soruya karşılık verilmesinden sıkılmıştı. Her soru biraz daha derin iniyor, girilmesinden hoşlanmadığı bölgeleri didikliyordu.

“Bana, seninle ilgili bilmediğim bir şey söyle,” dedi Maryellen ve meydan okurcasına gözlerini ona diki.

“Ben bir aşçıyım.”

“Yani yemek pişirmekten hoşlandığını mı söylüyorsun?”

“Hayır. André’s’tे aşçıbaşıyım.”

Bu seçkin balık restoranı Tacoma sahilindeydi. “Ben... ben... bilmiyordum.”

“Çok kişi bilmez. Faturalarımı böyle ödüyorum.”

Kelly'nin sesi galeride çönladı. “Kimse yok mu?”

Kız kardeşi ziyaret için daha berbat bir an seçemezdi.

Maryellen üzüntüyle galeriye doğru baktı. “Kız kardeşim.”

“Gitmem gerek.” Jon soğumuş kahveden bir yudum da-ha alıp fincanı bıraktı.

“Hemen gitme.” İstemsizce uzanıp koluna dokundu. “Birazdan doneceğim.”

“Bir akşam André's'e gel,” dedi Jon. “Sana özel bir şey-ler hazırlayayım.”

Maryellen yalnız mı yoksa yanında çıktıığı biriyle mi git-mesi gerektiğini tam anlayamadı. “Gelirim,” dedi, Kelly arka odaya girerken. Kız kardeşi birden durdu, Maryellen'i bir er-kekle gördüğü için yüzü şaşkınlık ve sevinçle doldu.

“Ben Jon Bowman,” dedi Jon, tuhaf sessizliği bozmak için. “Sizi baş başa bırakıyorum. Tekrar görüştüğümüze sevin-dim Maryellen.”

“Hoşça kal,” derken Maryellen şaşkınlık ve pişmanlıkla karışık duygular yaşıyordu. Beklenti de var diye çaktırmadan itiraf etti kendine. Bu, yillardır hissetmediği bir şeydi.

Kelly onun gidişini izledi. Jon uzaklaşır uzaklaşmaz sor-du: “Özel biri mi?”

“Sadece sanatçılarımızdan biri,” dedi ayrıntıya girm-e-den.

Kelly az önce Jon'dan boşalan tabureye oturdu. “Annem nasıl?”

“Umdağumdan daha iyi.” Avukattan ilk randevuyu al-

mak zor olmuştu, ama annesinin kararlı olması bu zorluğu aşmasını sağlamıştı.

“Babam geri gelecek, biliyorsun,” dedi Kelly.

Bu ihtimali uzun zaman önce kafasından çıkarmasına rağmen, Maryellen onunla tartışmadı.

“Bana inanmıyorum, değil mi?” diye üsteledi Kelly.

Aslında Maryellen çoktan pes etmişti. Sebebi ne olursa olsun, babaları ortadan kaybolmuştu. Konu erkekler olduğunda fazla bir beklentisi yoktu, kendi babası olsa bile.

Jon Bowman farklı olabilir miydi? Bunu o anda düşünmemeye karar verdi.

“Babam geri gelecek,” diye ısrar etti Kelly, sorusuna cevap alamayınca.

“Zaman gösterecek, değil mi?” dedi Maryellen ve kahvesine uzandı.

Üç

Justine banliyö seferi yapan uçaktan inip Alaska'da King Cove'a ayak bastığında, *cennet geçiriyor olmalıyım*, diye düşündü. Seth'den haber almayıla neredeyse iki hafta olmuştu ve bir gün daha beklemeye tahammülü yoktu.

Seth ve babasının balıklarla karidesleri sattığı konserve fabrikasını aramış, ama teknenin çalışma programı konusunda bilgi alamamıştı. Yorgun sekretere mesaj bırakmıştı, ama bu mesajın Seth'e ulaşıp ulaşmadığından emin değildi. Kadına, hafta sonu orada olacağını Seth'e mutlaka iletmesini rica etmişti. Bu anı ziyaretinden haberdar olmasını ümit ediyordu.

Justine on kişilik uçaktan dikkatlice inerken, Seth'in küçük havaalanında onu karşılamaya gelmiş olması için dua ederek çevresine baktı. Yüzünü ısırın rüzgârin soğuğu onu şok etti. Henüz eylül sonuydu ama buz gibi Alaska rüzgârı kışın eli kulağında olduğunu haber veriyordu.

“Sizi karşılayan biri var mı Bayan?” diye sordu pilot,

Justine bagajını uçaktan alırken.

“Eşimin... sanırım.” Ancak Seth görünürde yoktu. Kasa-baya gitmek için bir taksiye bindi ve Alaska sahilinde yaşa-makla ilgili gevezelik eden şoförü yarımla yamalak dinledi. Adam onu kordon boyunda, ışıklı tabelası yarımla yamalak yanın ve sadece *TEL* yazısı görülen bir motelde indirdi.

Oda küçük, basit ve lekelerle kaplı asker yeşili halısıyla ürkütücüydü. Çiçek desenleri solmuş eski perdelerin ve yatak takımlarının ise, yeniyken bile cazip olmadıkları çok açıktı. Mutsuz ve üzgün bir halde, ince şiltenin kenarına oturdu. Bu-rayaya gelmesi çılglıncaydı, tam bir umutsuzluk göstergesiyydi. Artık Alaska'da olduğuna göre, bu yolculuğun zaman kay-bından başka bir şey olmadığını kendine itiraf etmekten baş-ka çaresi yoktu.

Birkaç hafta öncesine kadar, evliliği mükemmel ve son derece doğru görünüyorodu, oysa şimdi şüphelerin altında ezi-liyordu. Seth'le gerçekten *evlendiğine* inanamıyordu. Derin-den, uzun uzun iç çekti. Seth'in onu sevdığınden emin olması gerkiyordu, bu kadar basitti. Ondan sadece birkaç kez haber alabildiği için, sevmediğine inanmaya başlamıştı ya da sevgi-si sadece geçici bir tutkuydu, tatmin olmuş bir zevkti.

Pekâlâ, bütün hafta sonunu otel odasında oturup kendine acımakla geçirebilir ya da çıkış onun nerede olduğunu araş-tırabilirdi. Kocasını bulma azmiyle en sıcak tutan kıyafetini giyip resepsiyonda duran Betty'ye konserve fabrikasına gi-den yolu sordu. Justine'in aracı yoktu ama zaten otel tersane-ye çok yakındı. Deniz yönüne doğru yürüken, rüzgâr uzun

saçlarını yüzüne savurdu. Justine ellerini ceplerine iyice gömdü. Av sezonunun sonlarına yaklaştıklarından teknelerden çoğu rıhtıma bağlı duruyordu.

Justine birçok balıkçıyla konuştu. Hepsи Seth ve babaşını tanıyordu, ama nerede oldukları hakkında bir fikirleri yoktu. Cesareti kırılan Justine motele dönmeye karar verdi.

Uzaklaşırken, büyük bir ticari teknenin rıhtıma yanaştığını gördü. Devasa vinç kolu gökyüzüne doğru yükseliyordu. Daha küçük vinçler, çelik kollar gibi teknenin iki yanına dizilmişti. Güvertede, sırtı dönük iri yarı bir adam vardı, mavi bir berenin örtüğü sarı saçları Seth'inkilere benzıyordu. Mümkün müydü? Bu kadar şanslı olabilir miydi?

Adımlarını sıklaştırarak rıhtıma yanaşan tekneye doğru ilerledi ve, "Seth!" diye seslendi, ama sesi rüzgâra karışıp kayboldu. Yine de, adam bir şeyler duymuş olmalı ki arkasına döndü. İşte *oydu*, kocasıydı Justine'i görür görmez, tekneneden rıhtıma doğru uzun bir sıçrayış yaptı ve iki ayağının üstüne düşmeyi başardı.

Justine neşçyle çığlık atarak ahşap iskeleye doğru koştu ve kendini onun kollarına bıraktı. Seth onu belinden sımsıkı yakalayıp ayaklarını yerden kesti, çığınca öpmeye başladığı anda Justine'in kafasındaki bütün şüphe ve soru işaretleri uçup gitti.

Justine yakınlarda bir yerde adamların kıkıldadığını duyuyordu, ama umurunda değildi ve Seth'in de umursamadığının farkındaydı.

"Burada ne işin var?" diye sordu kocası, yüzündeki saç-

ları geri iterek. Gözleri sevgiyle ve sıcak bakıyordu. "Dönüğümüzü nereden öğrendin?"

"Öğrenmedim, sadece burada olman için dua ettim."

Seth bir kez daha dudaklarını onunkilere bastırdı ve duayla ilgili küçümseyici bir şeyler mirıldandı.

"Bir motelde kalıyorum," diye fisıldadı Justine.

Seth omzunun üstünden baktı. "Burada bekle." Hızla tekneye döndü, güverteye atlayıp iç kısımlarda gözden kayboldu. Justine onun ne yaptığını merak etmeye başlamıştı ki, Seth omzunda koyu renk bir spor çantayla tekrar ortaya çıktı. Duşa ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı ama yine de Justine'in şimdije kadar gördüğü en yakışıklı, en nefes kesici ve en inanılmaz adamdı.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"İki gün." Justine onun koluna girip başına omzuna yasladı. "Konuşmamız gerek Seth."

"Konuşuruz," diye söz verdi, ama gözlerindeki ışılıtı doğru okuyorsa, Justine bütün konuşmaların ikinci sırada kalacağını biliyordu.

"Bakıyorum eşinizi bulmuşsunuz," dedi Betty, motele girerlerken.

"Buldum," dedi. Sesi neşeye cıvıldırdı. Odalarına ulaştıklarında, Justine anahtarı çoktan hazırlamıştı.

Kapı açılır açılmaz Seth onu kollarına alıp içeri taşıdı, geçerken ışığı açtı. Bir saat önce basit ve sevimsiz görünen oda, şimdi balayı süti gibi görünüyordu.

Seth onu yıpranmış halıyla bıraktı, parmaklarını saçları-

nın arasına daldırdı ve dudaklarının açısını kendi ağızına göre ayarladı. Uzun uzun ve ihtiwasla öpüştüler. "Duş almam gerek," diye mırıldandı Seth öpüşmelerinin sonunda. "Burada bekle."

"Tamam," diye mırıldanırken, öpüşmenin etkisiyle Justine'in gözleri hâlâ kapalıydı.

"Aç misin?" diye sordu Seth.

Justine gözlerini açıp ona baktı. Seth montunu çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Hem de kurt gibi," dedi; ikisi de yemekten söz etmediğini biliyordu.

"Of Jussie, ben de öyle."

Ona bu isimle hitap etmeye cesaret edebilecek tek kişiyydi.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyerek hızla üstündekiilerden kurtuldu, çizmelerini çıkarmak için yatağın ucuna iliştii. Pantolonunu çıkarmak için tekrar ayağa kalktı. Bu kadar acelesi varken bile, giysilerini düzgünce sandalyenin arkasına asmayı ihmali etmiyordu. Sonra çırılıçıplak, banyonun yolunu tuttu.

Rekor sürede duş almış olmalıydı çünkü döndüğünde Justine ayakkablarını ve kazağını çıkarmış, bluzunun düğmelerini henüz açmaya başlamıştı. Seth'in bakışlarını görünce, parmakları düğmelerin üstünde kırıdayamaz halde kaldı. Onun karşısında bu kadar utangaç hissetmesi tuhaftı. Evlilerdi ve karıkoca olarak muhteşem bir hafta sonu geçirmişlerdi. Ancak bu haftalar önceydi ve uzak bir hayal gibi geliyordu.

Onun tavşından, Seth neler hissettiğini ve düşündüğünü anlamıştı. Justine'in dizlerinin bağıının çözülmesine neden olacak kadar büyük bir şefkatle onu kendine çekti. Ağzı nemli ve sıcaktı, Justine vücutunda bu öpücüğü istemeyen hiçbir bölge olmadığını biliyordu. Çok geçmeden bluzu kazağının yanındaki yerini almıştı.

Öpücükler Seth'in dizlerinde de aynı etkiyi yaratmış olmalı ki, yatağa gömülüp kollarını onun beline doladı. Göbeğini öptü, sonra uzanıp sutyenini çözerek göğüslerini serbest bıraktı. Seth'in inlemesiyle birlikte Justine uzanıp onun duşaklarını buldu.

Çok geçmeden yataktaki inanılmaz bir duygusal heyecan yaşanmaya başladı ve bu heyecan Justine soluksuz kalıp tükenene kadar sürdü. Sadece bacaklarını örten bir çarşafla, Justine kocasına sokuldu, başını göğsüne yasladı ve bir kolunu beline sardı.

Hafifçe doğrulup karyola başına yaslanan Seth, parmaklarını onun uzun saçlarının arasından geçirdi. Justine gözlerini kapamıştı, ama uykusu geldiği için değil. Bu anın tadını çıkarmak istiyordu, özellikle birkaç hafta daha aynı kalacak-larsa.

“Seni buraya ne getirdi bilmiyorum,” diye fısıldadı Seth.
“Ama her ne ise, minnettarım.”

“Bilmem gerekiyordu,” dedi Justine. Sesi daha çok hafif, nefes gibi çıkyordu. “Evlendiğimiz için pişman misin diye sormak zorundaydım.”

“Hayır.” Sesi gayet sertti. Çenesini tutup kaldırdı, Justine'

in gözlerinin içine baktı. "Ya sen?"

Justine hafifçe gülümsedi. Öylesine rahatlampı̄ş ve doymūstū ki, ona istediği cevabı vermesinde sakınca yoktu. "Sana öyle aşığım ki, bu beni çıldırtıyor. Seninle beraber olmak istiyorum Seth. Bu kadar uzak olmandan nefret ediyorum."

"Benim için de çok zor oldu," dedi Seth, saçlarını okşamaya devam ederek. "Balıkçılığı her zaman sevdim, ama ayrıldığımız andan itibaren kalbim senin yanında kaldı."

Justine onun omzuna dokundu, pürüzsüz cildinin keyfini çıkardı. "Ne yapacağımı evde kimseye söylemedim. Anneme ya da büyükanneme senin yanına geleceğimi söylesem kıyameti koparır, bunun imkânsız olduğunu söylerlerdi."

"Zamanlaman her zamanki gibi müthiş," diye dalga geçti Seth.

"Öyle, değil mi?" Yanağını onun kashı göğsüne sürdü. Bu adamın görüntüsünü, kokusunu, hissettirdiklerini seviyordu. Bacağını onun bacagının üstüne attı.

"Ne zaman dönmen gerekiyor?" diye sordu Seth.

"Pazar günü öğleden sonra."

Seth parmaklarını tekrar onun saçlarına daldırdı. "O halde kayıp zamanı telafi etmeye çalışalım, ne dersin?"

Justine kesinlikle aynı fikirdeydi.

Grace pazartesi sabahı kendini her zamankinden daha mutlu hissederek uyandı. Ayakucunda uyuyan Golden Retriever cinsi köpeği Buttercup, Grace örtüyü açıp yataktançı-

kınca keyifle kuyruğunu salladı.

“Günaydın aşkım,” dedi Grace sabahlığına uzanırken. Yerini bir köpeğin aldığıını öğrense Dan ne düşünürdü diye merak etti.

Buttercup mutfağa giden Grace’i izledi, sonra yoluna devam edip köpek kapısından dışarı çıktı. Köpeği ihtiyacını görürken Grace kendine kahve hazırladı. Hafiften bir şarkı mırıldanarak duşunu aldı, kütüphaneye giderken giymek için kırmızı, ekoseli bir bluz ve blucin seçti, ayaklarına bir çift kırmızı ayakkabı geçirip kahvaltı için kızartıcıya iki dilim tam buğday ekmeği attı.

Gitme zamanı geldiğinde, Buttercup onu arabaya kadar yolcu etti. Grace dostunun kulaklarını kaçırdı, dönüşünü beklediği için ona minnettardı.

Buttercup mükemmel bir ev arkadaşıydı; sevgi dolu, uysal ve güvenilirdi. Grace uzaklaşır uzaklaşmaz, mutfaktaki kendine özel kapıdan içeri girecekti. Sonra eve döndüğünde, onu yine kapıda karşılayacaktı.

Hava güneşliydi ama öğleden sonra yağmur bekleniyordu. Grace sonbahar aylarını severdi, Dan’ın de sevdigini hatırladı. Hayatının büyük bölümünü odun keserek geçirmiştir, ormanı evi bilirdi. Son yıllarda, ormanın büyük bölümünü kesim yasağı getirildiği için, bir kerestecide iş bulmuştu. Hiç şikâyet etmemiştir ama Grace onun bu işten nefret ettiğini ve ormanı özlediğini biliyordu.

Hüzün geri döndü ve Grace düşüncelerini yakında eski kocası olacak kişiden uzaklaşturmaya çalıştı. Dan şu anda ne-

rede ve kimin yanındaysa, ona mutluluk diledi. Bunu ona kendisi verememişti, ilk yıllarda bile. Genç yaşta evlenmişlerdi. Grace liseden mezun olduklarında Maryellen'a hamileydi. Evlenmelerinin hemen ardından Dan askere çağrılmış ve Vietnam'a gönderilmişti. Oradan döndüğünde Dan, gidenle aynı kişi değildi. Kırk yıl sonra bile hâlâ kâbuslar görüyor ve anılarını paylaşmayı reddediyordu. O karanlık ormanda başına neler geldiğini hiç öğrenmemişi. Dan her zaman, bilmese daha iyi olacağını söylerdi.

Yoğun geçen hafta sonunun ardından, her pazartesi sabahı olduğu gibi kütüphane sakindi. Grace duyuru panosunu değiştirmeye karar verdi ve içinde bir balkabağı yaması, bir korkuluk ve bir de kedi olan kutu getirdi. Her mevsim ve bayram için hazırladıkları, güne özel kartondan kesilmiş setler bulunduruyordu. Sırada Şükran Günü vardı, onu Noel izleyecekti. Tam işe dalmıştı ki arkasında bir erkek sesi duydu.

“Bir kütüphane kartı istiyorum,” dedi Cliff Harding, yardımcısı Loretta Bailey'e.

“Size yardımcı olayım.” Loretta bir form çıkarıp tezgâhın üstüne koydu, Grace'in onu izlediğini görünce duraksadı.

Cliff omzunun üstünden ona baktı. “Merhaba Grace.”

“Merhaba.” Duyduğu heyccanın sesine yansımamış olması için dua etti.

“Her hafta Cedar Cove'a geldiğime göre, bir kütüphane kartı almanın zamanıdır diye düşündüm.”

“Washington State'deki şehir ve kasabalarla karşılaştırdığında, kişi başına düşen kart sayısı en yüksek kütüphane

bizimki,” dedi Loretta gururla, Cliff’e bir kalem uzatırken.

“Etkilendim,” dedi Cliff, bakışlarını tekrar Grace’e çevirdi.

Grace onun ilgi dolu bakışını görmezden gelmeye çalıştı ama başaramadı. Birden elinden düşen raptiyeler yerde yuvarlanmaya başladı. Almak için eğildiğinde, neredeyse Cliff Harding’le kafa kafaya çarpışıyorlardı, çünkü aynı anda o da eğilmişti. Daha önce olduğu gibi şapka ve üstünde, çizmelerle tamamladığı kovboy tarzı kıyafeti vardı. Grace ondan saman kokusunu bile iddia edebilirdi.

“Benimle yemeğe çıkmak için hazır mısın?” diye fısıltıyla sordu, ikisi de çömelmişken.

Grace bakışlarını Loretta’ya çevirdi. Dikkatle bir evrak inceliyormuş gibi yapıyordu, ama Grace bunu yutmadı. İş arkadaşının, belki de Cliff’ten bile daha büyük bir meraklı onun cevabını beklediğinden emindi.

“Ben... sanmıyorum.” Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. İlgisi onu huzursuz ediyor ve rahat davranışını engelliyordu. Son çıktıği kişi Dan’dı ve o zaman neredeyse çocuktular. Aradan onlarca yıl geçmişti, adeta başka bir yüzyledi kalmış gibiydi! Dünya artık tamamen farklı bir yerdi.

“Peki o halde birlikte bir kahve içebilir miyiz?” diye sordu Dan.

Grace cevap vermeye fırsat bulamadan, Loretta parmak uçlarında yükseldi, tezgâhın üstünden eğildi ve onlara güldümsedi. “İstersen mola hakkını şimdî kullanabilirsin.”

Grace yüksek sesle homurdanmamak için kendini zor tuttu.

“Pancake Palace?” diye sordu Cliff çocuk gibi sırtarak. Grace olmasa da, Loretta onu yüreklenirdiği için müteşekkirdi.

“Saat beşte,” dedi Grace, keyifsiz bir tonda.

Ayağa kalkarken Cliff ağız dolusu gülümşüyordu. “Orada olacağım.”

Grace ayağa kalkıp tezgâhtaki Loretta'ya alev saçan gözlerle baktı. Bu arada Cliff kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

“Kütüphane kartı ne olacak?” diye seslendi Grace.

Cliff istifini bozmadı. “Bir sonraki gelişimde formu doldururum.”

Saat beş olduğunda Grace, Cliff’le buluşmak istediğiinden hâlâ emin değildi, ama sonunda görgü kuralları galip geldi. Tedirgin olsa da, orada olacağına söz vermişti ve sözünü daima tutardı.

Grace'in yaklaşlığını görünce Cliff oturduğu yerden kalktı. “Geleceğinden emin değildim,” dedi zayıf bir sesle.

“Ben de emin değildim,” diye itiraf etti Grace ve onun karşısındaki kırmızı döşemeli banka otururken, bej renkli seramik fincanı düzeltti.

Cliff, garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

“Geliyorum,” diye seslendi Goldie tezgâhın ardından. Yaşlı kadın Grace bildiğinden beri –onu lise günlerinden beri hatırlıyordu– Pancake Palace’ta çalışıyordu. Kredi kartlarını karıştırın ise Goldie değil, yeni aldıkları elemandı.

Elinde kahve sürahisiyle gelen Goldie önce Grace'in

fincanını doldurdu, sonra Cliff'inkini tazeledi. “İkiniz uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?” diye sordu Grace'e. “Chambers'lar akşam yemeği için burada olacaklar.”

Bu, Goldie'nin Grace'i ustaca uyarma biçimiydi. Eğer bütün iş camiasının onun Cliff'le kahve içtiğini öğrenmesini istemiyorsa, buluşmayı kısa kesmelerinde fayda vardı.

Grace, yaşlı kadının elini öpmek istedi. “Fazla kalma-yacağız.”

“Keyfiniz bilir,” dedi Goldie, göz kırparak.

“Teşekkürler,” dedi Cliff.

“Evet, teşekkürler Goldie.”

Onun ilgisini çekmeyi başaran Cliff, göz temasından kaçınarak kahve fincanına bakıyordu. “Şu anda nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyorum.”

Grace'in bundan şüphesi vardı. “Öyle mi?”

“Gerginsin, biraz telaşlısun ve midende kelebekler uçuşuyor. Yaklaştım mı?”

Aslında çok yaklaşmıştı. “Yeterince. Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum.”

“Beş yıl önce boşandığını söylemişsin? Diğer cinsin karşısındaki gerginliğin sonsuza kadar sürecek mi?”

“Evet.”

“Bunu konuşmak ister misin?” Onun konuşması işine gelirdi, çünkü Grace'in özel hayatı hakkında hiçbir ayrıntıya girmeye niyeti yoktu.

“Pek sayılmaz.”

“Çocuk?”

“Bir kız. Evli ve Doğu Sahili’nde yaşıyor. Her hafta konuşuruz ve her yıl bir ya da iki kere onu görmeye gitmek için elimden geleni yaparım.”

En azından, hem kendini hem kızlarını terk eden Dan gibi, çocuğuyla ilişkisini koparmamıştı.

“Susan –eşim– işyerinden bir arkadaşına âşık oldu,” dedi Cliff. Fincanı tutan eli gerildi ve Grace çenesinde bir kasın seğirdiğini fark etti. “O zaman söylediğine göre, benimle hiç mutlu olmamış.”

“Şimdi mutlu mu?”

“Bilmiyorum. Boşandıktan sonra emekli olup Olalla’ya taşındım,” dedi, Cedar Cove’un yaklaşık on altı kilometre güneyindeki yerel bir topluluğu kastederek.

“Yerliler oraya Ou-la-la diyor,” diye açıkladı Grace.

“Nedenini anlayabiliyorum. Güzel bir yer. Dört dönüm yerim var ve yarış atı yetiştiriyyorum.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Bir tek şey dışında.” Bakışları ona kilitlendi. “Yalnızım.”

Bu, Grace’in çok iyi anladığı bir şeydi. Hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu bir evliliği olmamıştı, ama geçen yıllar içinde Dan’le birbirlerinden hoşnut olmayı öğrenmişlerdi. Hoşnutluk üstüne söylenecek çok şey vardı; akşam yemeğinde sohbet etmek, gece dışarı çıkıp sinemaya gitmek, paylaşılan bir dizi alışkanlık. İşten çıktığında Dan genellikle onu karşılamak için beklerdi. Oysa şimdi yalnızca Buttercup vardı.

“Bir arkadaş arıyorum,” dedi Cliff. “Ara sıra benimle konsere gidecek biri, hepsi bu.”

Bu fikir Grace'e de cazip gelmişti. “Bu hoş olur.”

“Senin de öyle düşünmeni umuyordum.” Sesi nazik ve cesaret vericiydi.

“Ama,” diye ekledi Grace aceleyle, “Ancak boşanmam gerçekleştiğinden sonra.”

“Tamam,” dedi Cliff.

“Bir şey daha.” Bakışları tekrar karşılaştı. “Bir dahaki sefere, ben seni arayacağım. Anlaştık mı?”

Cliff tereddüt etti. “Anlaştık. Bu, kütüphaneye gelmemi istemediğin anlamına mı geliyor?”

“Her zaman gelebilirsin,” dedi Grace. “Kütüphaneyle ilgili olduğu sürece.”

“Elbette.” Cliff fincanını alıp dudaklarına götürdü, ama Grace onun dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görmüştü.

Cliff'in kütüphane müdafimlerinden olacağı gibi bir duyguya kapılıyordu nedense.

Eddie'nin okulundaki veli toplantısından sonra, Rosie ile Zach'in arası daha da gerilmişti. Rosie bu durumdan koçasını sorumlu tutuyordu. Zach, onun ne kadar çabaladığını takdir etmiyordu, bu kadar basitti. Kendisi ofiste çalışırken, onun bütün gün evde oturup akşamda kadar pembe dizi seyrettiğini sanıyordu. Karısının hayatının ne kadar karmaşık

olduğunu anlamıyordu. O kadar yoğundu ki, bazen evden Zach'den önce çıkıyor ve akşam geç saatlere kadar dönemiyor. Bütün bunların üstüne, Zach'in ondan dört çeşit akşam yemeği beklediğini düşündü öfkeyle.

Zach'den sadece Eddie'nin veli toplantısına gitmesini istemiş ve ardından kocası günlerce canını sıkmıştı. Eddie onun da oğluydu, öğretmeniyle tanışmak büyütecek bir şey değildi. Buna rağmen, Zach bütün gece söylemişti. Önce pizza, sonra yeşilbiberler, üstelik toplantıya giderken takım elbise giymek istememişti ve akşamın ilerleyen saatlerinde, Rosie'nin bütün iyi niyetli çabalarına rağmen, aralarındaki anlaşmazlık giderek büyümüş ve sonunda büyük bir tartışmaya dönüşmüştü.

Ardından gelen günlerde de sorunu çözmemişlerdi.

Bu saçmaliğin üstünden geçen iki hafta sonunda, içlerinden birinin gönül alması gerekiyordu. Rosie gece yarısına kadar o akşam yapılacak olan Okul Aile Birliği toplantısının komite raporlarını okumuş olduğu halde, sabah gün doğarken pastırımlı yumurta pişirmek için kalktı. Ailesine gerçek bir kahvaltı hazırlayacaktı. Zach'in bu çabayı fark etmesini ve sınırlarının yatışmasını umuyordu.

Allison'ın kalktığını duyan Rosie yumurtaları kırdı. Allison artık liseye başladığı için çocukların ders saatleri birbirine uymuyor ve sofraya aynı anda oturma ihtimali güçleşiyordu. Yine de bütün sabahı ocağın karşısında geçirmesi kasası için önemliyse, barışı sağlamak için buna katlanacaktı.

“Sana yumurta pişiriyorum,” dedi, kızı mutfağa girince.

“Yumurtadan nefret ederim,” dedi Allison, sırt çantasını masaya çarparak.

“Ne zamandan beri?”

Kızı, Rosie’ye aklından zoru varmış gibi baktı. “Kendi- mi bildim bileli.”

“Unutmuşum.” Rosie uzun zaman öncesinde kalan kah- valtı tartışmalarını hayal meyal hatırladı. “O halde biraz pas- tırmaya ne dersin?”

“Öğk!” Kızı buzdolabını açıp bir gazoz aldı.

Rosie dehşet içindeydi. “Bunu yapamazsan!”

“Nedenmiş o?” Allison küçümseyerek ona baktı. “Her sabah aynı şeyi yapıyorum. Neden şimdi olmasın?”

“Tamam, eğer istedigin buysa.” Tartışmaya dejmezdi. Rosie’nin çocuk yetiştirmeye konusunda okuduğu bütün kitap- lar, tartışmaların çok dikkatli seçilmesi gerektiğini yazıyordu. Allison’ın burnunu deldirmek istemesiyle karşılaşırınca, ga- zoz konusunda boyun eğmek önemsizdi.

Rosie ocağı söndürüp kızaran yumurtaları, hızla soğu- yan pastırmalarla birlikte tabaklara aldı. Koridoru geçip Eddie’nin kapısını önce çaldı, sonra açtı. Oda, çevre felaketi ya- şanmış gibiydi, Rosie elinden geldiğince içeri bakmamaya çalıştı. Oğlu yatağa yayılmıştı ve battaniye yerdeydi.

“Kahvaltı ilgini çekiyor mu?” diye sordu.

Eddie başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. “Anne?”

“Kahvaltı istiyor musun?” diye tekrarladı.

Eddie doğruldu, birden ayılmıştı. “Evet,” dedi coşkuyla.

İşte bu daha iyiydi.

“Çikolatalısını seviyorum.”

“Çikolatalı ne?”

“Pop-Tart!”

“Sana pastırmalı yumurta pişirdim.”

Eddie salyangoz yemesi istenmiş gibi burnunu kıvırdı.
“Hayır, teşekkürler.” Kendini tekrar yastiğ'a bırakıp yerdeki battaniyeye uzandı.

Pekâlâ, bu kadarı fazlaydı. Yatak odasının yolunu tuttu, içeri girdiğinde Zach giyinmiş, kravatını bağlamış, giysi oda-sından dışarı çıktı.

“Kahvaltı hazırladım,” dedi biraz sertçe.

Zach hafif bir baş hareketiyle anladığını işaret etti.

“Yemeye hazır mısın?”

“Şu anda hayır,” dedi saatine bakarak. “Erkenden bir randevum var.”

İşte bu harikaydı, kahrolası! Beş saatten az bir uykuya gösterdiği bunca çabayı takdir eden hiç kimse yoktu. Hızla arkasına dönen Rosie mutfağa girdi, buz gibi olmuş pastır-malı yumurtayı çöpe döktü ve hırsla bulaşık makinesini açıp tabakları içine tıkıştırdı.

Zach mutfağa girdi. “Ben çıkıyorum.”

“İyi günler,” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

“Sana da.”

Kocası garaja çıkan kapının önünde durdu. “Bugün öğle yemeğini beraber yiyeлим mi?”

O halde Zach ne yaptığını gerçekten fark etmemişti. Şimdi kendisi teklif getiriyordu. “Bence iyi fikir.” Zach'e minnetle

gülümsemi ve karşılığını aldı.

“On bir buçuk?”

Rosie başıyla onayladı, Zach ona doğru yürüdü ve yanğını öptü.

“Baba,” diye seslendi, hızla mutfağa dalan Allison. “Şeninle gelebilir miyim?”

“Eğer acele edersen.”

“Bir dakikada önerim.”

“Arabada görüşürüz.”

Allison odasına koştu, birkaç saniye sonra hırkasıyla döndü ve geçerken mutfak masasının üstünde duran sırt çantasını kaptı.

“Öğle yemeği için paran var mı?” diye sordu Rosie.

“Tabii ki var.” Allison tipki babası gibi onu yanından öpüp kapıdan çıktı.

Onların hemen ardından Eddie mutfak kapısında göründü. “Benim Pop-Tart hazır mı?”

“Neredeyse,” diye mirıldanan Rosie dolapları karıştırıp oğlunun en sevdiği kahvaltının kutusunu buldu.

Bir saat sonra Eddie okul otobüsüne binmek üzere evden ayrıldı, Rosie mutfağı toparlayıp bulaşık makinesini çalıştırdı. Üstündeki on yıllık rüküş sabahlıkla yatak odasının yolunu tuttu, şifoniyerin çekmecesini açtı ve temiz bir çamaşır çıkardı.

Eddie'nin okulunda öğle yemeği gönüllüsü olduğu ancak duştayken aklına geldi. İnleyerek yüzünü suya çevirdi. Akşam da evde olmayacağıydı. Beklendiği üzere, Zach Okul

Aile Birliği komitesine başkanlık etmesini onaylamıyordu. Bu makama geçen sene getirilmiş, bir dönemden fazla çalışmayaçığına söz vererek kabul etmişti. Ne yazık ki, geçtiğimiz haziran tek bir veli bile bu pozisyon için gönüllü olmuş, Rosie'nin başkanlık görevini sürdürmekten başka çaresi kalmamıştı.

Giyindi, tam Zach'i aramak üzereyken telefon çaldı. Yarım saat sonra, kilise korosunun kıyafetleriyle ilgili acil bir sorunu çözmek üzere kiliseye koşturnuyordu. Nedense, verdiği siparişler yanlışlıkla Florida'daki başka bir kiliseye gitmişti. Yeni kıyafetlerin teslim edilmesi ise kaçınılmaz olarak bir ayı bulurdu. Kilisede, giysileri titizlikle yeniden paketledi, bir düzine telefon konuşması yaptı ve kolileri şirkete iade edilmek üzere postancaye bıraktı. Saat on bir buçuk olana kadar Zach'i aradığını fark etmemiştir bile. Ceptelefonunu çıkardı, Zach'in ofis numarasını tuşladı.

“Smith, Cox ve Wright,” dedi, hoş ve tanıdık olmayan bir bayan sesi.

Rosie bir kırmızı ışıkta durmak üzere yavaştı.

“Ben Rosie Cox. Eşimle konuşabilir miyim lütfen?”

“Merhaba Bayan Cox, ben Janice Lamond. Tanışmadık, değil mi?”

“Hayır, tanışmadık,” dedi. Işık yeşile döndü, Rosie hızlandı.

“Üzgünüm, ama Bay Cox çıktı. Sanırım sizinle buluşacaktı?”

Bir yerde buluşmak üzere sözleşmemişlerdi, en azından

böyle bir şey hatırlamıyordu. Zach hangi cehennemde olabilirdi? *Düşün, düşün,* diye telkin etti kendine.

“Ceptelefonunu yanına aldı mı?”

“Üzgünüm, ama hayır. Bay Cox görüşme yapmak istemediğini söyledi.”

Rosie inledi. “Size nereye gittiğini söyledi mi?”

Kadın tereddüt etti. “Cove’daki D.D.’s demiş olabilir.”

Elbette. Rosic’nin en sevdiği yerdi ve Zach onu her doğum gününde oraya götürürdü.

“Gecikecek misiniz?” diye sordu kadın. “Eğer isterseniz restoranı arayıp kendisini bilgilendireyim.”

“Aslında gidemeyeceğim,” diye mırıldandı Rosie, içten bir pişmanlıkla. Zach onu asla bağışlamayacaktı. Özellikle, yemeği yine gönüllü işi için iptal ettiğini öğrenince.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” Zach yeni elemanın ne kadar yardımsever olduğunu söz etmemiştir. Rosie onu şimdiden sevmiştir. Okulun otoparkına çekip arabayı durdurdu.

“Benim adıma aramanızda sakınca var mı?”

“Memnuniyetle.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Size nasıl ulaşacağınızı bildirmemi ister misiniz?”

“Hayır,” dedi çabucak. Zach’ın tam gönüllü çalışmasının ortasında onu aramasını istemiyordu. “Eve döñünce her şeyi açıklayacağımı söyleyin.”

“Hemen halledeceğim,” dedi Janice.

Rosie şirketin yeni asistanının bu kadar yardımsever ve

dost canlısı olmasına şükretti.

Öğle yemeğini atlattığı için çok bozulduysa bile, Zach o akşam eve döndüğünde bunu hiç belli etmedi. Kocası içeri girdiğinde, Rosie onun en sevdiği yemek olan spaghetti için mikrodalgaya hamburger atmakla meşguldü. Bir an önce evden çıkmak için her zamanki gibi acelesi vardı.

Rosie onun ruh halini kestirmeye çalıştı. "Öğle yemeği için çok üzgünüm," dedi.

Zach gelen postasını kontrol ederken omuz silkti. "Sorun değil."

"Randevularımı kontrol etmeliydim. Asistanın sana ulaşabildi mi?"

"Aslında bana eşlik etti."

"Sekreterinle yemek mi yedin?" Rosie bunun kulağa hoş geldiğinden emin değildi.

"O benim sekreterim değil, asistanım," diye açıkladı, sırtı ona dönük olarak. "Ofisten erken çıktım çünkü cam kenarında bir masa ayarlamak istiyordum. Janice haberi vermek için aradığında, masanın boş gitmesine kiyamadım. Sen gelemediğine göre onun gelmesini söylerken aslında şaka ediyordum, ama ciddiye aldı."

"Ya." Rosie bir an sessiz kaldı. "Yemekten keyif aldın mı bari?" Kendisi bir otomattan aldığı şekerlemeyle yetindi.

"İyiymiş," diye mırıldandı ve duş almak üzere yatak odasına yöneldi, ama giderken ışık çaldığı Rosie'nin dikkatinden kaçmadı.

“Haftaya istediğin gün buluşabiliriz,” diye seslendi arkasından.

“Üzgünüm hayatım,” diye cevapladı Zach. “Tamamen doluyum.”

Dört

İki haftada bir tırnaklarını yaptırmak, Maryellen'in en büyük lükslerinden biriydi. Bu kadar sık manikür biraz savurganlık olsa da, kendine engel olamıyordu. Aslında, bu küçük hazzın ötesinde, Get Nailed'e maniküre gelen "kızlar"ın ahbaplığından hoşlanıyordu. Neredeyse hepsi akranıydı ve bekârlardı, ancak Maryellen'in aksine hayatlarında bir erkek istiyorlardı.

Her iki çarşamba sabahından birinde, Maryellen onların kaderlerinden şikayet etmelerini dinliyor, erkeklerle buluşmak için tasarladıkları çılgın planlar onu eğlendiriyordu. Açıkçası, tırnak uzmanı Rachel'in neden düzgün bir adam bulamadığını şaşıyordu, çünkü Maryellen onu çok çekici ve akıllı buluyordu.

Maryellen ekimin üçüncü çarşambası randevusuna gitti ve Rachel her zamanki gibi hazır, onu bekliyordu. Maryellen oturur oturmaz Rachel bir parça pamuğu asetonlayıp onun eline uzandı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Rachel.

“Harika, ya senin? Hafta sonu yeni biriyle tanışın mı?”

“Keşke,” diye derinden iç çekti Rachel. “Giderek gençleşmiyorum.”

Maryellen onun hedefinin otuzuna basmadan bir koca bulmak olduğunu biliyordu ve doğum gününe sadece birkaç ay kalmıştı.

“Bu hafta ilginç bir şey okudum,” dedi Maryellen. “Irlanda’da, Lisdoonvarna isimli bir kasaba hakkında. Her eylül ve ekimin ilk haftası, uygun adamlar kasabaya eş aramaya gelirlermiş. Anlaşılan bu bir gelenek, çünkü yıldır devam ediyormuş.”

“Bu bir şaka, değil mi?” diye sordu Teri diğer odadan.

“Hayır, yemin ederim gerçek.”

“Bu kadınlar nereden geliyor?” diye sordu Rachel.

“Dünyanın her yerinden. Makaleye göre, bir kadın ta Avustralya’dan koca bulmaya gitmiş ve bulmuş.”

“Irlanda’ya gidecek param yok,” diye mırıldandı Rachel.

“Yok ama burada kendi festivalimizi düzenleyebiliriz,” diye öneride bulundu Teri.

“Bunu yapabilirsiniz,” dedi Maryellen, diğer kadınları yüreklemeye çalışarak. Kendisi işin içinde yer almak istemiyor, ama Get Nailed tayfasının bu konuda bir şeyler yapabileceğini umuyordu.

“Bir Evlilik Festivali mi?” diyen Teri’nin sesi heyecanlı ve daha yükselişle çıkışmaya başlamıştı.

“Evet aına kim gelir ki?” diye sordu Rachel. “Gözümde canlandırabiliyorum. Potansiyel kocalarla tanışınmak için bir parti düzenlediğimizi ilan ediyoruz ve tek bir adam bile boy göstermiyor.”

“Belki de haklısun,” dedi Teri, hüsranla iç çekerek.

“Eğer bir ilişkiden uzak durmak istersem, yapacağım tek şey evlilik sözcüğünü geçirmek. Adam elinde kızgın kor varmış gibi beni yanında bırakıverir.” Rachel dikkatini Mar-yellen’ın çentiklenmiş tırnağına verdi.

“Bu konuda çok haklısun,” dedi, bir diğer manikürçü olan Jane. “Amerikan erkeklerinin işi kolay.” Diğerleri koro halinde onayladı.

“Benim artık Beyaz Atlı Prens’ten umudum yok. Atını timar etmeyi bilen bir adam olsa yeter,” diye devam etti Rachel. “Arabamın yağını değiştirmeyi bilen bir adama razıymı.”

“Bir zamanlar öyle bir adamlı çıkmıştım,” dedi Teri. “Larry’nin akı sürekli kaportaının altındaydı. Beni dinleyeceğine motorun hırıltısını dinlemeyi tercih ederdi. Bu çok kötü, çünkü aslında harika bir adamdı.”

“Neden ayrıldınız?”

“Beyaz ipek bluzuma yağ bulaştırdı.”

“Harika bir adamdan bluzunu kirlettiği için mi ayrıldın?”

Terri başıyla onayladı. “Ne diyebilirim? O bluz bana yetmiş papele mal olmuştu ve Larry önemsiz bir şey gibi davrandı. Düşünince, bir adam yetmiş papellik bir bluzun önemini kavrayamıyorsa, o zaman onunla bir işim yok demektir.”

“Söz konusu para olduğunda, aklı başında bir adamla tanışmak isterim,” dedi Jane. “Şimdiye kadar çıktığım herkes hesabı benim ödememi istiyordu, çünkü hepsi zügürdü.”

“Bir kez zengin bir adamla tanıştım ama inanılmaz sıkıydı,” dedi Jeannie konunun içine dalarak. “Üç ay flört ettim ve sonunda ondan ayrıldım, saçımı yıkarken bilm daha çok eğleniyordum çünkü.”

“Haftanın her günü beni kullanacak bir adam olacağına sıkıcı bir adama razıyım,” dedi Jane.

“Ya sen Teri?” diye sordu Maryellen. Parlak, göz alıcı renkler giyinmiş Teri, uzun boylu, iri kemikli, koyu renkli duygusal gözleri olan bir kadındı. “Sen ne tür erkeklerden hoşlanıyorsun?”

“İyi bir yemeği takdir eden ve yemek yiyan kadından korkmayan erkeklerden,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Sıksa kadınları beğenmiş erkeklerden gina geldi. Beni lüks bir restorana götürüp başlangıç için ne istediğimi sorarken, tatsızda yer ayırmamı hatırlatan bir adam isterim. Daha da iyisi, yemek pişirmeyi bilen bir erkeğe bayılırım.” Çevresine baktı. “Öyle birini tanıyan var mı?”

Neşe içinde sohbet ederlerken, birdenbire sessizlik çöktü. “Şey, aslında ben yineki pişiren birini tanıyorum,” dedi Maryellen yavaşça, aklından Jon Bowman’ı geçirerek. “Jon, lüks bir restoranda şef aşçıdır.”

“Peki neden ayrıldınız?” diye sordu Rachel.

“Aslında biz hiçbir zaman flört etmedik.” Maryellen, onu merak etmesine rağmen böyle bir şey olamazdı. Jon’un

çalışmalarını beğeniyor ve onu ilginç buluyordu, ama ona olan ilgisi romantik değildi. Ne kadar çekici olursa olsun, hayatında hiçbir erkek için böyle bir şey söz konusu değildi: Bu bir numaralı kuraliydi. "Seninle tanıştırmak isterim Teri, sen de istersen."

"Sahi mi?" Kadının sesi coşkuyla çıkmıştı.

"Peki ya sonra?" diye sordu Rachel, çevresine bakarak. "Anladığım kadarıyla, herkes başkasının kriterlerine uyan birileriyle olmuş, her ne kadar hoş olsa da şu anda hiçbirimizin işine yaramıyor."

"Bir parti verebiliriz," dedi Jeannie. "Iskartaya çıkartlıklarımızı başkalarının gözden geçirmesi için."

"Eski sevgililerin ikinci el satışı," dedi Teri. Müşterisi ve dükkâna giren bir diğer kadın gülüştüler.

"Ben siyah bluzumu giyeceğim," dedi Rachel kararlı bir biçimde. "Larry kirletse de umurumda değil." Ardından, Maryellen'a bakarak fısıldadı. "Fazla seçici olma lüksüm yok. Arabam berbat durumda."

Jane takvime uzandı. "Bunu bir Cadılar Bayramı partisine dönüştürebiliriz," diye ilan etti. "Ne dersiniz?"

"Evet."

"Kesinlikle."

"Ben varım."

Maryellen nasıl olduğunu bile anlamadan, başlangıçta gönülsüz olduğu halde kendini işin içinde buldu.

"Adamların gelmesini nasıl sağlayacağız?" diye sordu, grubun en beceriklisi olan Jane. "Floyd'un tekrar benimle

çıkmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Larry’nin evlendiğine eminim.”

“Sor,” dedi Maryellen. “Ayrıca onlara karşı dürüst olmalısınız. Adama, kendisini o partide konuk olarak davet ettiğinizi, ama geldiğinde farklı kadınlarla tanışacağını söyleyin.”

“Larry’ye onunla tanışmak için yanıp tutuşan biri olduğunu söyleyeceğim.”

“Harika!” Rachel’in sesi gerçekten keyifli çıkiyordu.

Maryellen, Get Nailed’den çıktığında başı dönüyordu. Konuyu kendisi açtığı halde bu planın bir parçası olmayı gerçekten istememişti. Diğerlerinin durumu nasıl ele alacağını bilmiyordu, ama kendisi partiden Jon'a söz etmek için son dakikayı beklemeyecekti. Teri yemekten hoşlanan bir adamla tanışmak istediğini söylediğine anda aklına Jon gelmişti. Dönüp baktığında, onun ismini andığı için pişman oluyor, bunu yapmasına yol açan şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Muhtemelen son görüşmelerinden beri aklından çıkmadığı içindi. Getirdiği son fotoğraflar, bugüne kadar yaptığı işlerin en iyileriydi ve hemen satıldıkları için neredeyse üzülecekti.

Digerlerine doğrudan konuya girmelerini önerdiğinde göre, kendini aynı şekilde davranıştan zorunda hissediyordu. Bir hafta bekledi ve sonra masadaki fihristten bakarak numarayı çevirdi.

Jon, ikinci çalışinda telefona cevap verdi. “Alo.”

“Jon, merhaba, ben Maryellen Sherman.” Bir an duraksadı, karşı taraftan bir onay bekledi. “Liman Caddesi Sanat

Galerisi'nin yöneticisi," diye ekledi.

"Evet, biliyorum."

Maryellen onun eğlendiğine yemin edebilirdi ve bu biraz daha bocalamasına yol açtı.

"Bir Cadılar Bayramı partisine davet edildim," dedi, bir an önce derdini anlatmak için acele ediyordu. "Herkes çıktığı birini yanında getirecek. Şey... tam olarak öyle değil aslında. Yanımızda birini getirmemiz isteniyor. Bir erkek, bir başkasıyla tanıştırmak için. Çok güzel bir arkadaşım var ve iyi yemekten gerçekten hoşlanıyor." Yüzünü buruşturdu, tam bir budala gibi konuştuğunu farkındaydı, ama yine de devam etti. "Yemek olayından büyük keyif alıyor ve yemek pişirmeyi bilen bir adamlı tanışmayı çok istiyor. Doğal olarak aklıma sen geldin." Abuk sabuk konuştuğunu fark etti ve birden sustu.

Karşidan cevap yoktu.

"Bu partiye katılmak ister misin?" diye sorabildi sonunda. "Herhangi bir yükümlülüğün yok." Bunun iyi anlaşılmaşını istiyordu. "Aslında, sadece bana bir iyilik yapıyor olacağın."

"Şu arkadaşıyla tanışarak."

"Evet."

"Güzel yemekten hoşlanan."

"Evet. İsmi Teri ve çok neşeli biridir. Onu seveceğini düşünüyorum."

"Sen de orada olacak misin?"

Maryellen içini çekti. "Evet, tabii. Seni Teri'yle tanıştı-

racağım. Peki, ne düşünüyorsun?”

“Daha sonra cevap versem olur mu?” diye sordu, uzun bir suskunluğun ardından.

“Elbette.” Maryellen, hemen reddedilmediği için şanslı olduğunu düşündü.

“O halde sonra ararım.”

“Harika.”

“Dinle, kapatmadan önce, fotoğraflarına bakma şansın oldu mu?”

“Of, tabii ki, muhteşemler! Hepsini sattım bile. Devamını getireceğini umuyorum.”

“Çalışıyorum.”

“Bu harika olur.” Üç yıllık iş ilişkileri boyunca, yaptıkları en uzun ve ayrıntılı konuşma buydu.

“André’s’e gelmedin,” dedi Jon. “Senin için yemek pişirmeyi heyecanla bekliyordum.”

“Davet için minnettarım, gerçekten, ama yanlış bir izlenim uyandırmaktan korkuyorum. Daha önce söylediğim gibi, ben boşandım ve bir daha evlenmeyeceğim. Bu parti ise arkadaşlar arasında bir şey... eğer gelersen harika olur, ama yalnızca seni Teri’yle tanıştırmak için. Partiyi The Captain’s Galley Bar’da vereceğimizi söylemiş miydim?” Bütün bunları bir solukta söylemişti. “Cadılar Bayramı gecesi,” diye ekledi.

“Sana geri doneceğim.”

Maryellen bunun yeterince makul olduğunu düşündü.

***

Kocasıyla geçirdiği iki muhteşem günün ve gecenin ardından, Justine'in evliliğiyle ilgili hiçbir şüphesi kalmamıştı. Artık, hayal edebileceğinden bile daha çok âşıktı.

Hiçbir düzenleme yapmadan, ani bir kararla Alaska'ya uçmak tamamen mantığa aykırıyordu, ama yine de Seth'i bulmuştu ve bunu bir işaret olarak yorumluyordu. Kocası olmak Seth'in kaderiydi.

Birkaç hafta içinde eve dönecek ve gelecek üstüne konuşacaklar, bir arada yaşamanın yollarına bakacaklardı. Justine'in ona sormak istediği sayısız soru vardı, ama bir araya geldikleri andan itibaren bunların hepsi önemsizleşmişti. Önemli olan tek şey, Seth'in kollarında uzanıp sevgiyi paylaşmaktı.

Justine, eğer Seth isterse, kalan hayatını onun küçük teknelerinde bile yaşayacağına yemin etti. Yine de, Seth'in yanına taşınacağını düşünüyordu. Marinada yaşamaktansa Justine'in dairesinde yaşamak çok daha pratik olacaktı.

Seth'e, en umutsuz anlarında kendini ona yakın hissetmek için teknelerinde uyuduğunu anlattı. Kocasının tepkisinden, onun korkularından ne kadar etkilendiğinin farkındaydı. Justine şüphelerinden söz ederken Seth onu tekrar tekrar öpmüş, kulağına güven verici sözcükler fısıldamıştı. Alaska'dan ayrıılırken, Justine ne kadar derin bir aşkı sevildiğini biliyordu.

Bir sonraki cuma akşamı, Justine annesinin Deniz Feneri yolundaki evine gitti. Olivia'dan özellikle uzak durmuyordu, ama üstüne de düşmemiştir.

Justine çepeçevre verandalı, kocaman iki katlı evin önüne yanaştığında, annesinin kapıda onu beklediğini gördü.

“Selam anne.”

“Justine! Seni görmek ne güzel,” diyen Olivia, ona sımsıkı sarıldı. “Asırlardır eve uğramadın.”

“Meşguldüm... aslında, geçen hafta Seth’i görmek için Alaska’ya gittim.”

“Alaska mı? Birilerine haber vermeliydin.” Annesinin kınama damarı yine kabarmıştı, ama Justine fark etmemiş gibi yaptı.

“Haklısan, vermeliydim,” dedi yumuşak bir sesle. Buraya annesiyle tartışmaya gelmemiştir.

“İçeri gel,” diye ısrar etti Olivia, hırkasına biraz daha sıkı sarınarak. “Bu akşam hava serin.”

Justine eve giren annesini uysalca takip etti. En rahat yer mutfaktı ve orada oturmaktan daha doğal bir şey yoktu. “Çay?” diye sordu Olivia. Bu, en uzun soluklu ritüellerinden biriydi.

“Lütfen.”

Annesi su kaynatmak için döndü. “Seth nasıl?”

“Harika. Yakında eve donecek. Onu çok özlüyorum. Alaska’ya gitme sebebim de buydu aslında. Seth’den bu kadar uzak kalmaya dayanamıyorum ve kredi kartımda bir sürü uçuş mili birikmiş. Havayolu şirketini aradım, bir yer ayırttim ve gittim; onu bulup bulamayacağımdan bile emin değildim. Sana söylemeye çekindim çünkü fikrimi değiştirmeye çalışacağından korktum.”

“Bütün bunları kocanla bir arada olabilmek için mi yap-
tı?”

“Of, evet. Ona gerçekten âşığım anne.”

Justine bu haberin tam annesinin duymak istediği şey olduğunu düşünüyordu. Oysa Olivia kaşlarını çatmıştı.

“Ne?” diye sordu Justine.

Olivia onun karşısındaki sandalyeyi çekti. “Seth, War-
ren’la yemeğe çıktığını biliyor mu?”

İşte şimdi anlaşılmıştı. Annesi biliyordu. Seth de öyle...
Bir daha onunla görüşmemesini söylemediği halde Justine
onun bu öğle yemeği davetinden hoşlanmadığını hissetmişti.
Her ne kadar şaşırsa da, Justine bir daha böyle bir şey yapma-
yacaktı.

“Warren seni geri istiyor, değil mi?” diye sordu annesi,
Justine hemen cevap vermeyince.

“Hafta başında, Maryellen Sherman’la öğle yemeği için
buluştuğumuzu söyledi mi?” diye sordu Justine, konuyu
kasten değiştirerek. Annesi söz konusu olduğunda, Warren
yasak bölgeydi. “Seth ve beni tebrik etmek istemiş.”

Annesi çay poşetlerinin olduğu kâseyi masanın ortasına
koydu. “Sanırım Warren konusunda konuşmak istemiyor-
sun.”

“Doğru.”

Olivia omuzlarını dikleştirdip başıyla sertçe onayladı.

“Öyleyse konuşmayız. Bana Seth’den söz et. Ne zaman
dönecek?”

Justine ona ayrıntıları anlattı. O konuşukça annesi ra-

hatlıyordu, Justine sebebini anlamıştı. Annesi sonunda onun Seth'i gerçekten sevdiğine inanmıştı. Olivia artık, Warren'in söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin Justine'in kocasına olan duygularını değiştiremeyeceğini biliyordu.

"Maryellen nasıl?" diye sordu Olivia, ikinci kez fincanları doldururken. "Grace'i her hafta spor salonunda görüyorum, ama nadiren konuşma fırsatı buluyoruz." Güldü. "Aslında, bütün enerjimizi soluk alabilmek için kullanıyoruz. Maryellen, Grace'in boşanma başvurusunda bulunduğu söyledi mi?"

Justine başıyla onayladı. "Bu arada, Maryellen'in evliliğinde ne oldu?" Daha önce sormak hiç aklına gelmemiştir, Justine o zaman sadece on dört yaşındaydı. Bütün hatırladığı, annesi ve en yakın arkadaşı Grace'in sürekli telefonda konuşuklarıydı. Maryellen bir süreliğine eve dönmüş ve sanki hiç evlenmemiş gibi, kızlık soyadını kullanmaya başlamıştı.

Annesi fincanına koyduğu bir kaşık şekeri karıştırmaya başladı. "Hiç kimsenin gerçek anlamda bildiğini sanmıyorum, Grace'in bile. Maryellen evlendiğinde, Clint Jorstad'ın kızı için uygun bir eş olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Anlaşılan haklıymış," dedi Justine. Sonra birden koruyla irkildi. "Seth ile benim hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, bakışlarını umutla annesine çevirip, onun yargısına ve tecrübesine güvencerek.

"Justine, ikiniz adına da çok seviniyorum. Bana kalırsa Seth senin için mükemmel bir seçim."

Justine gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum anne,

gerçekten.” Uzun süre sonra ilk kez ikiz erkek kardeşi aklına geldi. Seth ve Jordan çok iyi arkadaştı. Ardından, on üç yaşında oldukları yaz Jordan boğulmuştu. Seth babasıyla Alasca’daydı, dönene kadar da kazadan haberi olmamıştı. Justine, o uğursuz ağustos günü Jordan’ın yanındaydı. Sağlık ekibi ulaşıcaya kadar onun cansız bedenine sarılmıştı. Jordan onun ikizi, erkek kardeşi ve en iyi arkadaşıydı. O yaz, Justine’in bütün hayatını değiştirmiştir. Sadece birkaç ay sonra ebeveynleri boşanmış ve inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde babası yeniden evlenmişti. Küçük erkek kardeşi James kökünden sarsılan bu güven duygusuna karşı kayıtsızdı, ama Justine tamamını hissederek yaşamıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu annesi, kaşlarını hafifçe çatarak.

Justine başını iki yana salladı. “Önemli bir şey değil,” dedi, doğru olmadığı halde. Acısı asla dinmeyen bir hatırlayı canlandırmaya gerek yoktu. Annesinin, ardından toparlanmayı hiçbir zaman başaramadığı bir anı. Çayını bitirdi, fincanını ve tabağını evyeyc götürdü. “Ben artık eve döneyim.”

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Olivia, onun yanına dokunarak. “Sen ve Seth için çok heyecanlanıyorum. Gerçekten.”

“*Ben* mutluyum anne,” dedi Justine ve ona sarıldı. “Tekrar gelmek için bu kadar uzun beklemeyeceğim.”

“Güzel.” Olivia onu verandaya kadar yolcu edip arabasıyla uzaklaşırken arkasından el salladı.

Justine eve döndüğünde, apartman yöneticisinden kapı-

sına ilişirilmiş bir not buldu. Justine'in adına bir gönderiyi kabul etmişti.

Postasını kontrol ettikten sonra, yöneticinin ofisine indi ve büyük bir çiçek buketinin kendisini beklediğini öğrendi. Devasa bir kristal vazonun içi, karanfiller, pembe zambaklar, nergisler, adını bilmediği daha bir sürü farklı çiçek ve ustalıkla düzenlenmiş bahar dallarıyla doluydu. Seth'den gelmiş olmalıydı.

Justine üstündeki kartı okumak için sabırsızlanıyordu. Seth onu seviyor, özlüyordu ve onun harika, sevimli kocası yalnız geçireceği birkaç hafta için duygusal bir desteğe ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Justine'in yanıldığını anaması uzun sürmedi. Kartın üstünde tek bir sözcük yazılıydı.

Warren.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, küçük kartviziti mutfak tezgâhının üstüne attı. Vazoyu umarsızca masanın üstüne koydu, çiçeklere her bakışında korkuyla siniyordu.

Bir saat sonra, akşam yemeği için buzdolabında basit bir şeyler ararken kapı zili çaldı.

Gelen Warren'dı, bin dolarlık takım elbisesi içinde parlıyordu. Daha parlak olan bir şey daha varsa, o da yüzündeki tebessümdü. "Merhaba Justine."

"Merhaba Warren," dedi Justine, coşkusuz bir sesle.

"Çiçeklerimi aldın mı?"

Onu içeri davet etmedi. "Aldım, keşke yapmasaydım."

"Benimle yemeğe çıktığın için teşekkür etmek istedim."

O kadarını tahmin etmişti. "Çok düşüncelisin."

Warren önce onun gözlerine, sonra kapı koluna baktı.
"İçeri gelebilir miyim?"

Justine başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Eğer yedikleri öğle yemeğinden annesinin haberi varsa, başka kimlerin bildiğini merak etti. Warren'ı eve davet ederek mevcut dedikodulara yenisini eklemek istemiyordu.

"Tamam," dedi Warren, incinmiş ve kafası karışmış gibiydi. "Davetsiz misafir olmak istemem."

"Öyle değil, demek istediğim..." Daha fazlasını söylememek için kendini tuttu. Warren durumu anında kendi lehine çevirecek kadar zekiydi ve Justine buna izin vermeyecekti.

Warren onun devam etmesini bekledi, ama bir şey söylemediğini görünce sordu: "Bu akşam için bir planın var mı?"

Justine o gece için en heyecan verici planının *Nash Bridges*'i tekrar izlemek olduğunu söylemedi. "Neden?"

"Bu akşam benimle yemek yiyeceğini umuyordum. Baskı yok. Sadece, Seth haftalarca uzakta olduğuna göre, yalnız hissediyor olacağımı düşündüm. Sanırım kasabada geçireceğin bir gece hoşuna gider."

"Hayır, teşekkürler Warren."

Warren omuz silkti. "Sormaktan zarar gelmez," dedi zoraki bir tebessümle.

"Aslında, geleceğini düşünüyorum."

Warren, çok şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"İkimizin artık görüşmemesi gerçkiyor. Bu... uygun

değil. Doğrusu, bir daha ziyaretime gelmezsen sevinirim; ne iş yerime ne de evime.”

İncinmiş küçük oğlan çocuğu bakışı geri geldi.

“Justine, kasıtlı olarak Seth’le ilişkini tehlikeye sokacak bir şey yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Ne düşündüğüm önemli değil. Çok ciddiyim Warren, benden uzak dur.”

“Ona söyledin, değil mi?” Warren gözlerini kıstı. “İş-veçli koca höyük kışkandı.” Güldü ama sesi neşesizdi.

Justine, Seth’i koruyacak ya da mazeret uyduracak değildi. Kocası Warren’la görüşmesinden rahatsız olmuştu ve bu yeterliydi. Warren’la ilişkisi bitmişti; yakın zaman önce yedikleri yemeğe rağmen, çoktan bitmişti.

“Bildiğim bir şey daha varsa,” dedi soğuk bir sesle, “ko-
ca hödügün seni hamile bıraktığı.”

“Warren, lütfen.” Bu muhabbetin onu sıklığını belli etmek için, ismini uzatarak söyledi. “Artık git.” Kapı aralığında durup onunla tartışmak istemiyordu. Kapıyı kapatmak üzereydi, ama Warren’ın söyledikleri onu durdurdu.

“Hamilesin, değil mi?” diye ısrar etti. “Sana ne yaptığını görmüyorum musun?”

“Warren...”

“Buna izin verme Justine. Umarım, çok geç olmadan aklın başına gelir...”

Bu kadarını dinlemek yeterdi, Justine kapayı çarparak kapadı.

Kapıya yaslanan Justine, kendini bitkin ama rahatlaşmış

hissediyordu. Gitmişti. Onunla yemeğe çıkması büyük aptsalıktı. Bunun Seth’c karışı sadakatsızlık olduğunu şimdi görebiliyordu. Dahası, Justine bütün safliğıyla öyle düşünmüştı olsa da, Warren arkadaş kalamayacak kadar rekabetçi bir adamdı. Ayrıca Cedar Cove küçük bir kasabaydı ve insanların algıları önemliydi. İnsanların, kocasının arkasından Warren’la –güya eski sevgilisiyle– kırıştırdığını sanmalarına sebep olarak Seth’i küçük düşüremezdi.

Yine de, Warren önemli bir noktaya parmak basmıştı. Hamilelik. Jordan’ın ölümünden ve ebeveynlerinin boşanmasının hemen ardından, Justine çocuk istemediğine karar vermişti. Oysa artık evliydi, düşüncelerinin değiştiğini hissediyordu. Sadece Seth’in de kendisi gibi düşünmesini diliyordu.

Jack Griffin henüz tıraş ettiği yanaklarına losyon çarptı ve yanınca gözlerini kırpıştırdı. Lekeli ve buharlı aynadaki yansımmasına bakınca, kaşlarını oynattı.

“Bu gece,” dedi yüksek sesle, kendinc Olivia Lockhart’ı yatağa çkeceğ olabileceğini hatırlatarak. İlişkileri güzel... gayet güzel gidiyordu. Ancak ikisi de olgun insanlardı ve yıllar içinde öğrendikleri bir şey vardı; sabretmek. Bir tür uyarı. Hormonlarının esiri yirmi yaşında gençler degillerdi. Yine de, her anlamda bir erkekti ve ilişkilerini fiziksel bir düzeye yükseltmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Öpüşmenin ve sarılmanın ötesine... İlk adımı atmaya hazırındı ve onun da kabul etmesini umuyordu.

Aile mahkemesi yargıçı ve boşanmış bu kadın, daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Olivia klas ve kültürlü bir kadındı, kendisi ise duruma göre ayık kalmayı başaran, degersiz bir adamdı.

Grace Sherman ona Olivia'nın doğum gününün yaklaşlığını söylemişti, bunun için minnettardı. Beklediği ortam tam anlamıyla buydu, ona ne kadar değer verdığını gösterebileceği bir ortam. Jack uzun süredir en uygun hediyeyi araştırıyordu. Ona yüreğinin mesajını iletebilecek bir seçim yapmalydı. Hem kültürlü hem de alçakgönüllü bir kadına uygun bir hediye olmalıydı. Pırlanta bir bileklik en doğru seçimdi.

Temiz bir gömlek buldu, uzanıp gri kadife kutuyu aldı ve bileziği inceledi. *Muhteşem*, diye düşündü kendi kendine. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey almamıştı; eski karısına bile. Jack'in gerçekten alıcı olduğunu gören kuyumcu, ona fazladan yüzde on indirim de yapmıştı. İşini bilmek kötü bir şey değildi, artan parayla The Captain's Galley'de lüks bir yemek yiyebilirlerdi. Kutuyu ikinci kez paketledi, sonra, hatırladığı kadar güzel olduğundan emin olmak için tekrar açtı ve bir kez daha göz attı.

İslık çalarak giyinmeyi bitirdi. *Bu gece* diye tekrarladı, Olivia'nın kollarında uzandığını düşündükçe vücut ısısı yükselmeye başlamıştı.

Salondan gelen bir ses duydu ve başını yatak odasından dışarı uzattı. "Orada biri mi var?"

Cevap yoktu.

Jack kaşlarını çattı, aynada son bir kez kendine baktı.

“Baba?”

Jack buz kesti. Eric burada mıydı? *Şimdi?*

“Eric?” Jack yatak odasından çıktığında, yirmi altı yaşındaki oğlunun yanında bavuluyla birlikte salonun ortasında durduğunu gördü.

“Dışarı mı çıkiyordun?” diye sordu Eric.

“Acelem yok,” diye onu rahatlatmaya çalıştı Jack. Çocuk berbat görünüyordu. Yüzü açıdan kireç gibi olmuştu. Omuzları çökmüştü ve mutsuzluğu vücutunun her çizgisinden dışa vuruyordu. “Sorun nedir?”

Eric omuz silkti.

Tecrübe yalnızca bir kadının bir erkeği bu hale getirebileceğini söylüyordu. “Shelly’yle kavga mı ettiniz?”

Eric’in karşılık olarak attığı kahkaha neşeli olmaktan uzaktı. “Öyle de diyebilirsin.”

Oğlunun yanındaki bavula bakınca, bunun sıradan bir anlaşmazlık olmadığını tahmin edebiliyordu. “Seni kovdu mu?”

Eric başıyla onayladı.

Oğlu kendini kanepeye bırakıp bakışlarını Jack’e çevirdi. “Konuşacak vaktin var mı baba?”

Jack’ın oğluyla ilişkisi en iyi zamanlarında bile pek sağlam değildi. Eric neredeyse bütün hayatı boyunca annesiyle beraber yaşamıştı. Jack içkiyi bıraktıktan sonra bile, Eric babasının ilişkilerini düzeltmek için yaptığı bütün girişimleri geri çevirmiştir. O yıl, önceki bahar, Eric ilk kez Jack’le görüşmeyi kabul etmişti. Oğlunu rahatsız edecek bir şey yap-

maktan ya da söylemekten korkan Jack, buluşmaya Olivia'yi da davet etmiş ve hep birlikte Seattle sahilinde yemek yemişlerdi. O günün başarısının verdiği destekle, Jack ve Eric her ay buluşmaya başlamışlardı.

Tek çocuğuyla iyi bir ilişki kurma düşüncesi Jack'i hedefçanlandırdı. Kanıtlaması gereken çok şey vardı; hem kendine hem de oğluna. Bu kırılgan başlangıcı zedeleyecek hiçbir şeye tahammülü yoktu.

“Elbette zamanım var. Bana aklından geçenleri söyle.” Jack onun karşısına oturdu, hafifçe öne eğilerek ilgisini belli etmeye çalıştı.

“Konu Shelly ve hamileliği,” diye mırıldandı Eric.

O kadarını Jack de tahmin ediyordu, ama bir şey söylemedi.

“Bebek *benim* olamaz. Bunu ona söylediğim ve kıyameti kopardı. Gerçekten başkasından hamile kaldığını düşünüyorsam, derhal hayatından çıkmamı istedim.”

“Eminim bunu söylemek istememiştir,” diye mırıldandı Jack. “Kadınlar üzgün olduklarında böyle şeyler hep söyler.”

“Beni kapının önüne koyduğuna göre, yeterince söylemek istemiş görünüyor.”

Jack, *bu kadar altın öğüt yeter*, diye düşündü, bu konuda yeterince iyi olmadığı için kendine lanet etti.

Eric dokunsan ağlayacak gibi görünüyordu. “Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi.”

“Bunu kastetmediğindeneminim.”

“Ben de ettiğinden eminim.”

“Belki söylediğinde evet, ama bir süre sonra farklı şeyler hissedecektir.” Jack kendi yüzeyselliğine inanamayarak yüzünü buruşturdu. “Çok geçmeden,” diye ekledi, “çok geçmeden eve dönmeni isteyecektir.”

“Umarım öyledir,” dedi Eric üstüne basarak. “Daire kontratı benim üstüme,” diye ekledi. “Oysa ben onun taşınmasını istemiyorum. İsterse orada kalabilir.”

“Ya sen? Sen nereye gideceksin?”

Eric duraksadı, sonra ona baktı. “Burada seninle kalmamda sakınca var mı? Sadece bir süre?”

“Benimle mi?” diyen Jack, anında pişman oldu. “Ben... şey, eğer sadece bir süre ise, birbirimizin ayağına dolanacağımızı sanmıyorum.” Olivia’yla romantik geceler şimdilik yalan olmuştı.

“Uzun sürmeyeceğinden eminim,” dedi Eric umutla.

“Elbette sürmeyecek,” diye karşılık verdi Jack, olabildiğince güvenli bir ses tonuyla. “Hatta bana kalırsa, Shelly yarın seni arayıp eve dönmeni isteyecek.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diyen Eric’in yüzü aydınlandı.

“Kesinlikle.”

Eric aşık bir yüze başını iki yana salladı. “Bundan şüpheliyim baba. Her şeyden önce, ona buraya geldiğimi söylemedim. İkincisi...” duraksayıp yüzünü sıvazladı. “Doktorların benimle ilgili hata yapmış olma ihtimali var mı?” Gözlerindeki yakarısı görmek acı veriyordu.

“Baba olmakla ilgili konudan mı söz ediyorsun?”

“Evet. Hiç ihtimal var mı?”

Jack düşünceli bir yüze ona baktı. “Aradan yıllar geçti, ama bunu öğrenmenin yolları var. Biliyorsun.”

“Evet, ama Shelly diyor ki...” Derin derin içini çekti. “Başka erkek konusunda ondan şüphelenmemem gerekmış. Oysa bir süre önce işyerindeki yeni adamdan söz ediyordu ve pek sıkı fıkı görünüyorlardı. Birlikte sık sık fazla mesaiye kalıyorlardı ve şimdî hamile. Başka neye inanacağım?”

Jack saatine baktı. Beş dakika içinde Olivia’yi alması gerekiyordu.

“Gitmen gereken bir yer var, değil mi?” diye sordu Eric. “Gitmelişin,” diye ısrar etti, ama sesi geldiği andan bile daha kötü çıkyordu.

“Bir çaresine bakmaya çalışayım,” derken, Jack de büyük karamsarlık yaşıyordu. Eric’i bu halde bırakamazdı. Çocuk incinmişii ve konuşmaya ihtiyacı vardı. Yillardır oğluna babalık edememişti ve onu yine yüzüstü bırakmak üzereydi.

“Olivia’yi arayayım,” dedi. “Anlayacaktır.”

“Emin misin?” diye sordu Eric.

“Elbette.” Cesareti kırılmış bir halde Jack kendini yatak odasına atıp Olivia’nın numarasını çevirdi.

Olivia hemen cevap verdi, aranmasına şaşırmıştı.

“Randevumuzu iptal etmek zorundayım.”

“Bu akşamki randevumuzu mu?” Sesi en az kendi sesi kadar üzgün geliyordu.

“Eric burada,” diye açıkladı Jack.

“Ya!”

“Shelly onu evden kovmuş ve buraya gelmiş. Konuşmaya ihtiyacı var. Birkaç gün burada kalması gerekebilir.” İçini çekti. “Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama anlıyorsun, değil mi?”

“Elbette,” dedi Olivia yumuşak bir sesle. “O senin oğlun.”

“Teşekkür ederim. Çok üzgünüm.”

“Rezervasyonu iptal etmeyip annemi arayacağım. Tercihim seninle yemekti ama anlıyorum. Çocukların –yaşları kaç olursa olsun– daima öncelikleri vardır. Buna ne kadar inandığımı biliyorsun. Bana söylediğin için teşekkür ederim Jack... ve iyi şanslar.”

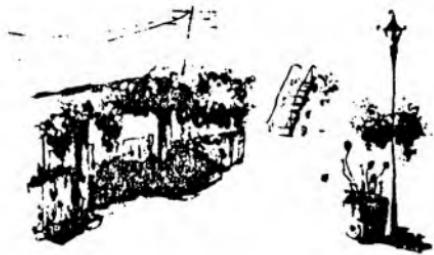
Jack, Olivia'nın oğlu –ve kendisi– ile iletişim kurma çabasını takdir ettiğini anladı. Olivia'nın her şeyden çok nefret ettiği bir şey varsa, o da sırrı saklanmasıydı. Bunu ilişkilerinin başlangıcında, eski bir alkolik olduğunu sakladığında, zor yoldan öğrenmişti.

“Seninle sonra konuşuruz,” dedi Olivia.

“Sonra,” dedi Jack ve birden hatırlayarak ekledi, “Olivia?”

“Evet?”

“Doğum günün kutlu olsun.”

Beş

“Bu akşam için bir planın var mı?” diye telefonda Olivia’ya sordu Grace, bir sonraki hafta cuma günü. Ekimin sonu geliyordu, hava açıktı, kuru soğuk vardı ve Olivia doğum gününden beri Jack’in aramasını bekliyordu.

“Plan mı? Keşke...” dedi Olivia. “Bir önerin mi var?” diye sordu biraz coşkuyla.

“Futbol maçına ne dersin? Sonra da dışında akşam yemeği yeriz,” dedi Grace. “Asırlardır görüşmüyorum.”

Grace aradığı için Olivia çok memnun olmuştu. Dan’ın ortadan kaybolusunun ardından geçen aylar boyunca, Grace kendini herkese kapamıştı. Sohbetleri kısa ve havadan süzdendi, hayatının gerçeği haline gelen acı ve kederin köküne inilmesini istemediği çok açıktı. Ziyaretleri ve sosyal projeleri ertelemek için sürekli bahaneler üretiyordu. Olivia onun için endişeleniyor, ama arkadaşının yalnızlık ihtiyacına da saygı duyuyordu. Eski ve sağlam bir dostlukları vardı. Grace evliliğinin bitmesi gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Oli-

via destek oluyor, notlarla, kartlarla yüreklemeye çalışıyordu, iletişimi kopartmadığını ve yanında olduğunu anlaması için onu sık sık arıyordu. Uzun süredir ilk defa, Grace onu arayıp dışarı çıkmayı teklif ediyordu.

“Maç seyretmeye bayılırlım,” dedi Olivia.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Grace. “Jack’le konuşsun mu?”

“Tek kelime bile.”

“Kahrolası.”

Grace’ın buna hakkı vardı. Olivia onun için mazeret uydurmaktan yorulmuştu, kendi kafasında bile. Tüm hafta boyunca kayıptı. Bir kez bile aramamış, salı akşamları geleneksel hale getirdikleri buluşmaya bile katılmamıştı. Cumartesi akşamı randevusunu iptal ettiği için de hayal kırıklığı yaşamaktan kendini alamıyordu. Onu kesinlikle anlıyordu ama en azından kısa bir mesaj gönderip Eric’le arasının nasıl olduğunu ya da onu özlediğini söyleyebilirdi. Bir sonraki hafta, hatta iki hafta sonrası için belirsiz bir randevu isteyebilirdi. Aksine, onu tamamen ihmali etmişti.

“Saat yedide futbol sahasında buluşalım,” dedi Grace.

“Orada olacağım.”

Olivia bir yere gideceği ve bir şeyler yapacağı için minden doluydu. Özellikle de kendini soyutlamaktan kurtulmaya başlayan en iyi arkadaşıyla. Aylardır bütün sosyal hayatı Jack’ın çevresinde dönüyordu. Hemen her defasında, hafta sonlarının bir kısmını beraber geçiriyorlardı.

Olivia ve Grace saat yedide, Cedar Cove Lisesi’nin tel

örgüyle çevrelenmiş futbol sahasının dışında buluştular. Saha işil ışılıdı ve karşılıklı tribünler dolmaya başlamıştı. Grace, gri yünlü pantolon ve mavi-yeşil ekoseli yün ceket giymişti. Kırçıllı gür saçlarını son zamanlarda kısa kestiriyor ve bu ona çok yakışıyordu. Dan, lise yıllarının hatırlasıyla, onu saçlarını hep omuz hizasında severdi, ama artık Dan'ı memnun etmek zorunda değildi.

“Harika görünüyorsun,” dedi Olivia, bilet kuyruğunda beklerken.

“Elbette. Son zamanlarda beni sadece spor salonunda ter içinde görüyorsun.”

Olivia gülümsedi çünkü bu söylediğine tamamen doğruydu.

“Lisede maça gelerek bizim takım için tezahürat yaptığınız günleri hatırlıyor musun?” diye sordu Grace, kuyruk gişeye doğru yaklaşırken.

“Hem de nasıl! Bob Beldon ile Dan bizim futbol kahramanlarımızdı.” Olivia duraksadı. Sohbete Dan'ı karıştırdığı için pişman olmuştu.

Grace onun koluna dokundu. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gençliğinde Dan mükemmel bir sporcuydu, Cedar Cove'un ilk kez final grubuna kalmasını sağlayan galibiyet sayısını nasıl yaptığı hâlâ aklımda.”

“Benim de,” dedi Olivia arkadaşına bakarak. “Dan hakkında konuşmak acı vermiyor mu?”

Grace'in bakışları uzaklara daldı. “Pek sayılımaz ama eski yılları, Vietnam öncesini anmak daha kolay geliyor.” Bir

süre sessiz kaldı. "Beni neden bu şekilde terk ettiğini bilmiyorum. Bunu binlerce kez düşündüm ve bir yanıt bulamadım. Hâlâ nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Hiçbir zaman anlayamayacağımın da farkındayım. Bütün söyleyebileceğim, tercihinin bu olduğu. Benim de tercihlerim var ve hayatma devam etmek zorundayım."

"Sen hep güçlü bir kadındın," dedi Olivia hayranlığını saklamayarak. "Ama şimdi eskisinden de güçlüsun."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı Grace ve ardından, karanlık gökyüzüne bakarak konuyu değiştirdi. "Yılın bu zamanını seviyorum."

"Ben de öyle." Kuzeybatı Pasifik havası, son birkaç hafif adır kararlı bir dönüş yapmıştı. Çok yakında sonbahar yağmurları başlayacak, açık ve parlak gökyüzünün yerini sürekli bir serpintiyle karışık fırtınalar alacaktı.

Bilet paralarını ödedikten sonra, saha içinde küçük kitapçıklar satan takım oyuncularının birinden program satın aldılar. Tribünlere doğru yola koyulmadan önce Olivia uygun yerlere göz atmak için duraksadı.

"Olivia! Grace!" Ev sahibi takımın bölümünde Charlotte'un sesi çinliyordu.

Kolunu yukarı kaldırılmış, onlara el sallayan annesini görünceye kadar, Olivia bir süre çevresine bakınmak zorunda kaldı. Charlotte ortaya yakın bir yerde Cliff Harding'in yanında oturuyordu. Dizlerine küçük, kırmızı bir yorgan örtmüştü ve Cliff'in üstünde saçaklı deri bir ceket ile her zamanki şapkası vardı.

“Annemle birlikte oturmak sorun olur mu?” diye sordu Olivia, her ne kadar sorunun asıl amacı Cliff Harding olsa da.

“Yo, bana uyar.” Grace’ın bakışları Cliff’in üstündeydi ve hafifçe gülümsedi.

İşte bu ilginç bir gelişme, diye düşündü Olivia, basamakları çıkarken.

Olivia yanına geçerken Charlotte’u kucakladı ve sonra Grace’in oturması için yanaştı. Cliff sıranın sonunda, basamaklara yakın tarafta oturuyordu.

“Size rastlamak ne güzel bir sürpriz,” dedi Charlotte. Sesи son derece keyifli çıkyordu. “Cliff hiç Cedar Cove maçı izlememiş. Bu hafta gazetedeki makalem gençleri desteklemek ümidiydi, biliyor muydunuz?”

“Okudum anne, gerçekten çok iyiydi.” Annesi, *Chronicle* için yaşlılar sayfasını yazmaktan büyük keyif alıyordu.

“Cliff de okumuş, ben de ona dedim ki, futbol takımımız için tezahürat yapmadan asla bu camianın bir parçası olamazsin.”

Cliff programı inceliyordu ve takıma destek veren sponsor reklamlarından etkilenmişti. “Bir lise futbol takımının maçına en son gittiğimde lisedeydim.”

“Bu kasaba futbolu ciddiye alır,” dedi Olivia.

“Bunu fark ettim.” Oyun başlamak üzereydi ve bütün koltuklar dolmuştu. Futbol takımının yanı sıra, okul bandosu ve ponpon kızlar da oradaydı.

“Maçtan sonra bir planınız var mı?” diye sordu Cliff,

ama Olivia sorunun Grace'e yöneltildiğini fark etti.

"Olivia'yla yemeğe gideceğiz," diye açıkladı Grace.

"Cliff de beni davet etti," dedi Charlotte. "Neden bize katılmıyorsunuz?"

"Elbette, kulağa hoş geliyor," dedi Olivia. Cliff'i görürünce gösterdiği tepkiden, arkadaşının itiraz etmeyeceğini biliyordu.

Oyun başa baş gidiyordu ve ilk yılının sonunda eşitlik vardı. Annesinin bu kadar çok kişiyi tanıştığını görmek Olivia'yı bir kez daha şaşırtmıştı. Charlotte'un birilerine seslenmeden geçirdiği tek bir an bile olmamıştı. Haftalık köşe yazıları kasabada daha çok tanınmasını sağlamıştı ve Tom Harding'le tanıştığı huzurevi dahil olmak üzere katıldığı hayır işleri sayesinde çok seviliyordu.

Cedar Cove Lisesi, maçı son beş saniyede attığı golle kazandı. Stadyum boşalırken herkesin keyfi yerindeydi. Bu galibiyetin ardından Pancake Palace kesinlikle hincahinç dolacaktı; o yüzden Cliff kasabadaki The Captain's Galley'e gitmeyi teklif etti.

Orada buluştular ve hemen dört kişilik bir masaya yönlendirildiler. Olivia, Cecilia Randall'ın hâlâ garson olarak çalıştığını fark etti, ama bahriyelinin genç karısıyla gevezelik edecek zaman yoktu. Oturuktan sonra sohbete daldılar, siperiş öncesinde ve sonrasında havadan sudan konuştular.

Ne kadar çabalasa da, Olivia düşüncelerini bir türlü Jack'den uzaklaştırılamıyor ve bu onun dikkatini dağıtıyordu. Maç boyunca gözleri çaktırmadan onu aramıştı. Maça git-

meyi sevdiği için, lise takımlarının karşılaşmalarıyla ilgili köşe yazılarını kendisi yazardı. Olivia birlikte gittikleri maçların sayısını unutmuştu. O akşam maça geldiyse bile, Olivia görmemişti.

Elbette Jack'i arayabilirdi. Kavga etmemişlerdi ama yine de Olivia neden aramadığını merak ediyordu. Belki de Eric hâlâ onun yanındaydı, ama oğlu, Jack'in *her* dakikasını mesgul etmiyordu muhtemelen. Olivia giderek daha fazla tedişgin oluyordu.

Siparişler gelince sohbet azaldı, sonra tekrar başladı. Konu, futbol maçlarından yerel ekonomiye kaydı. Olivia yengeç salatasını çiğnerken ara sıra yorumlara katılıyordu, ama keyfi yerinde değildi ve düşüncelerini Jack'den uzak tutmak için çaba sarf ediyordu.

Boşandıktan sonra başka erkeklerle de flört etmiş, ama hiçbirlarıyla Jack'le olduğu kadar yakınlaşmamıştı. Geçmişleri ve kişilikleri o kadar farklıydı ki, Olivia'nın katı programına denge ve doğaçlama getiriyordu. Onun yanındayken Olivia özgürce kahkaha atabiliyor ve yargıçlık kursusuncu seçildiğinden beri hayatını ele geçiren formalitelerden sıyrılabiliyordu. Jack kalenderdi, nüktedandı, komikti ve lanet olsun, onu özlüyordu.

Hesap geldi ve kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Cliff uzanıp aldı. "Yemekler benden Hanımlar," diye ısrar etti.

Olivia hemen itiraz etti. Cliff'in ısmarlayacağını bilse asla eşlik etmezdi. "Bunu yapmana izin veremem," dedi.

“Boş versene, bir adamın hayatında kaç kere üç güzel bayanla aynı anda görülmeye şansı olur?”

“Çok düşüncelisin,” diyen Charlotte, onun elini okşarken sertçe Olivia’ya baktı. İçini çeken Olivia, zarif bir şekilde durumu kabullenip teşekkürlerini mırıldandı.

Grace kıkırdadı. “*Benim* kredi kartımı kullanmadığın-dan eminsin, değil mi?”

Hep birlikte gülüştüler ve kahve keyfinin ardından restoranlarından ayrıldılar.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Grace, kütüphanenin yanındaki otoparka doğru yürülerken. “Bütün gece çok sessizdin.” Olivia birkaç dakika Grace’le baş başa konuşmak istedti, ama annesi ve Cliff yanlarında dayken bu imkânsızdı.

“Annem varken kim konuşma fırsatı bulabilir ki?” diye dalga geçti.

“Jack’le aranızda her şey yolunda mı?” Nasıl oluyordu da, *kendi* hayatı böylesine altüst olmuşken, Grace arkadaşı-nın sorunlarıyla ilgilenebiliyordu?

“Sanırım,” dedi Olivia, ardından ekledi: “Umarım.”

“Ben de öyle.”

Yakında tekrar görüşmeye söz vererek ayrıldılar, Olivia eve döndü. Antreye girdiğinde, telefondaki telesekreter işi-ğının yanıp söndüğünü gördü. Birkaç saniye kıldırmadan umutla baktı. Tuşa bastı, bekledi ve Jack’ın dik ve pürüzlü sesiyle ödülünü aldı.

“Olivia, selam. Son zamanlarda arayamadığım için üz-günüm, hâlâ Eric’le uğraşıyorum. Bu akşam evde olacağını

ve konuşabileceğimizi ummuştum. Başka bir adamlı çıkışmadın, değil mi?” Zoraki bir kahkaha duyuldu. “Dinle, geçen hafta için gerçekten çok üzgünüm, umarım kendimi affettirebilirim. Beni ara, olur mu? Senin için özel bir doğum günü hediym var. Yakında buluşabilir miyiz?”

Olivia saatine baktı. On bire geliyordu ve geri aramak için geç olmuştu. Kendisi bütün bir hafta beklemiştir; sabaha kadar da onun merak etmesinde bir sakınca yoktu. Yatağa girmeye hazırlanırken gülümsüyordu.

Maryellen saçma sapan “erkek takası buluşması” fikrini ortaya attığı için kendine söylenilip duruyordu. Her şey, İrlanda’da bir kasabayla ilgili okuduğu makaleden yola çıkarak, masum bir biçimde başlamıştı. Sonra birden, kendisi de bu parti organizasyonunun bir parçası oluvermişti. Bir sonraki manikür randevusunda, bu Cadilar Bayramı buluşması öyle ivme kazanmıştı ki, artık katılanların sayısını bile hatırlamıyordu.

“Senin aşçıyı getiriyorsun, değil mi?” diye sordu Teri. Jon hakkında cevap veremeyeceği soruları sıralamaya başladığında, Maryellen daha yerine oturmamıştı bile.

“Dediğim gibi, o sadece bir arkadaş...” diye düzeltti Maryellen. “Daha ziyade işyerinden tanıdık. Ve henüz bir cevap vermedi.”

“Ya,” dedi Teri hayal kırıklığıyla. “Yani gelip gelmeyeceğini bilmiyorsun?”

“Kesin bir şey söyleyemem.” Bir hafta önceki ilk konuşmalarının ardından, onunla bir daha görüşmemiştir. “Orada olmasına bile, başka bir zaman mutlaka tanıştırırırm.”

Teri'nin siyah gözleri aydınlandı. “Harika.”

Ertesi akşam –Cadılar Bayramı akşamı– Maryellen, tam tepesinden sarkan sahte bir örümcekle dekore edilen barın en karanlık ve ürkütücü köşesine çekilmişti. Bütün bunların büyük bir hata olduğuna her zamankinden daha çok inanıyordu. Salon belki de yüz tane erkek ve kadınla doluydu, bazıları özel kostümlü, bazıları değildi.

Sonra, hiç haber vermeden, geldiğini bile fark etmeden, Jon'un yanında durduğunu gördü. Elinde buz gibi bir bira bardağı vardı. “Selam,” dedi, kalabalık salona bir göz atarak.

“Geldin.” İşte bu harikaydı. Belli etmemeye çalıştı. “Demek istediğim... beni aramayınca gelemeyeceğini düşünmüştüm.”

“Aramam gerekiydi ama önce bu gece boş kalacağımdan emin olmalıyım.”

“Sorun yok, özür dileme.” Zaten dilememiştir, ama...

“Restoran ve fotoğrafçılık arasında uzun saatler çalışmak zorunda kalıyorum. Bazen zamanı bile unutuyorum.”

Bir sanatçının iş alışkanlıkları, Maryellen'a yabancısı değildi. “Anlıyorum.”

Jon birasından bir yudum aldı. “Bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Sonra bakişlarıyla salonu taradı, peruğu ve ağır göz makyajıyla Kleopatra kıyafetine bürünmüş Teri'yi gösterdi. “İşte tanışmanı istediğim kadın.”

“Tamam,” dedi Jon, Teri’ye el sallayan Maryellen’İN peşinden yürüken.

“Teri,” diyen Maryellen, onun muazzam büyüğü kostümü içindeki biriyle –kadın mı yoksa erkek miydi?– sohbetini yanında kesti. “Bu, Jon, sana söz ettiğim adam.”

“Merhaba *Jon*,” dedi Teri, hayatı boyunca bu özel anı beklermiş gibi. Onun ilgisinin dağıldığını gören büyüğü uzaklaştı.

“Tanıştığımıza sevindim Teri,” dedi Jon.

“Aşçıbaşı olduğunu duydum,” dedi Teri, ona biraz daha sokularak. Maryellen, onun şimdiden gereğinden fazla içmiş olduğunu görebiliyordu. Dudağını ısırdı, başka bir zaman konuşmalarının daha iyi olacağını önermeyi düşündü. “Ben de mutfakta fena değilimdir. Birlikte bir şeyler karıştırmaya ne dersin?”

“Gayet ilginç olabilir.” Jon birasından bir yudum daha aldı, Maryellen onun sırtlığını gizlemek için cpey zorlandığını fark edebiliyordu.

“Maryellen fotoğrafçılık da yaptığınızı söyledi.”

“Biraz da o işe uğraşıyorum.”

“Aslında Jon harika bir fotoğrafçıdır,” diye araya girerek açıklamaya çalıştu Maryellen, onun akıldan neler geçtiğini düşündükçe, utancından yerin dibine giriyyordu.

Bunu açık etmemek için uzaklaştı ve emniyetli kösesine geri döndü. Jon’un ona katılması fazla uzun sürmedi.

“Demek aramızı yapmaya çalıştığın kadın Teri,” dedi Jon.

“Pişman olduğun bir şey yaptın mı hiç?” diye sordu Maryellen. “Korkarım o anlardan biri.”

Jon başıyla onayladı ama cevap vermedi. Birkaç dakika sessizce durdular.

Birileri müzik kutusuna biraz bozukluk attı ve müzik başladı. Pek çok çift kendiliğinden bir dans pisti oluşturdu. Jon kolunu uzattı. “Dans edelim mi?”

Jon, Maryellen’ a itiraz fırsatı tanımadı. Bira bardağını kenara bırakıp onu nazikçe kollarına çekti.

Güçlü ve sıkı bir vücudu vardı, ama Maryellen bunu hissetecek durumda değildi. “Bence yapmamalıyız,” dedi, kazık gibi durarak. Jon’ un ona dokunmasını, bu ilişkinin profesyonellinin ötesine geçmesini istemiyordu. Ancak, onu buraya davet ederek kendi kuralını kendisinin bozduğunu farkındaydı, Jon Bowman’ a olan ilgisi böylece onaylanmış oluyordu.

“Gevşe,” diye kuşağına fısıldadı Jon.

“Yapamam.”

“Neden?”

İçini çekti. “Bu uzun bir hikâye. Jon, ciddiyim, bu iyi bir fikir değil.”

“Bir tek dans,” dedi Jon. “Tamam mı? Arkadaşını başıma sarmaya çalışmanın kefareti olarak düşün.”

Reddetmek kabalık olacaktı. “Tamam,” diyerek, ama gönülşüzce kabul etti. Aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu ama Jon’ un onu sürekli kendine çeken güçlü kolları arasında bunu başarmak zordu. Şarkı, *slow* klasiklerinden biri

olan "Cherish"di ve Maryellen etkilenmekten kendini alamıyordu. Jon bu kadar nazik, sıcak ve saygılı olmasa, kendini daha rahat korumaya alabilirdi. Onun kollarında giderek rahatlamağa başladı.

"İyi, daha iyi," diye fısıldadı Jon, onu pistte sürüklерken. Daireler çizerek sırtını okşuyor, Maryellen'm nabzına çığın sinyaller gönderiyordu. Müzik bittiğinde Maryellen henuz durmaya hazır değildi.

"O kadar da kötü değilmiş, ne dersin?" diye sordu Jon. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır." Bu, olağanüstü ve aynı zamanda ürkütücü bir durumdu. Bu tür şeyler hissetmek *istemiyordu*. Kafasının içinde uyarı çanları calmaya başlamıştı. Bununla beraber, bir sonraki şarkıyı başladığında –Jon'un sormasına fırsat bile kalmadan– kollarını ensesine dolayıp ona doğru sokulmuştu.

Jon bir şey söylemedi ama Maryellen onun gülümsegini hissedebildiyordu. Asıl şaşırtıcı olan ise, kendisi de gülümşüyordu.

Her şarkıyla, sanki saatler boyunca dans ettiler. Hiç konuşmadılar, ama aralarındaki iletişim açtı. Onu tutuş biçimden, Jon'un uzun süredir Maryellen'a ilgi duyduğu belli oluyordu. Onun dokunuşlarına Maryellen'm karşılık verme biçimini ise –bir sanatçı ve bir erkek olarak– Jon'un yaptığı işi mükemmel ve göz alıcı bulduğunu, onunla gerçekten ilgilediğini anlatıyordu.

Maryellen onun neden bütün sorulara soruya cevap verdiği merak etiyordu. Sırları mı vardı? Olduğundan şüphe-

leniyordu. Sonuçta, kendinin de sırları vardı. Evliliğinin ilk günlerinden beri gömülü kalmış sırlar. Kimsenin, annesinin bile bilmemişti sırlar ya da kız kardeşinin. Hiç kimsenin. Belki de onları birbirine çeken buydu. Belki de karşılıklı olarak aynı şeyleri hissetmişlerdi. Maryellen bir tek şeyden emindi. Sırlar tehlikeli olabilirdi.

Cadılar Bayramı eğlencesinin sonuna doğru Jon arabasına kadar onunla birlikte yürümeyi önerdi. Maryellen de kabul etti. Park yerini ürkütücü bulduğu için, galerinin arkasındaki alan kullanıyordu. Karanlıktı ve ortalık boştu, o yüzden Jon'un refakat etmesine memnun olmuştu.

“İyi vakit geçirdim,” dedi Jon, sokağa girdiklerinde.

“Ben de öyle.” Karanlık onları adeta yutmuştu.

“Beni arkadaşına kakalamaya çalıştığın için seni bağışlıyorum.”

Maryellen kızardığını hissetti ve Jon'un bunu görebileceği kadar ışık olmadığı için şükretti. “Bir yanlış anlamaydı.”

Jon kikirdadı. “Öyle diyorsan.”

Araba anahtarlarını almak için çantasını karıştırırken Jon onu durdurdu. “Yillardır seni daha yakından tanımak istiyordum,” dedi alçak sesle.

Dünyanın kaderi onun vereceği cevaba bağılmış gibi, Maryellen tek bir söz söyleyemedi. Hoppa bir edayla ona teşekkür ederek arkasını döndüğünü ve arabasına bindiğini hayal etmeye çalışıyordu. Onun yerine, kazık çakmış gibi olduğu yerde durup Jon'a bakmaya devam etti. Adam onu öpecekti. Bu olamazdı, kesinlikle izin veremezdi. Yine de, her

türlü itirazı aklından sırayla geçirdiği halde, kendini yavaşça –her türlü rasyonel baskıyı göz ardı ederek– ona doğru uzanırken buldu. Başını kaldırıldı, gözleri yarı açıktı.

Dudakları buluştuğunda, Maryellen'in karşılaştığı, baştan çıkarıcı ve yumuşacık bir öpücük değildi. Jon onu parmak uçlarına kadar kaldırılmıştı. Ağzı arzu ve ihtiyaç dolu, aynı zamanda ısrarcıydı. Dudakları acımasızca onun dudaklarını baştan çıkarıyordu. Jon'un dili ağzını süpürürken Maryellen tutkunun tadını aldı ve bayılacağını hissedene kadar devam ettiler.

Hiçbir erkek, kocası bile, onu böylesine derinlemesine, hararetle öpmemişti. Ayrıldıklarında Maryellen'in soluğu kesilmiş, dili tutulmuştu. Jon onu bırakacak olsa, boş bir çuval gibi yere serilebilirdi.

“Yo, hayır.” Konuşmayı başarabildiğiinde söyleyebildiği tek şey bu oldu.

“Hayır mı?” diye sordu Jon.

“Of... hayır.”

“Egom yara alıyor. Bundan daha iyisini yapamaz mısın?”

“Jon.” Kendini toparlamak için bir an bekledi. “Bu...”

“Bana sorarsan çok güzeldi.”

“Evet... öyleydi.” Maryellen bunun neden hata olduğunu açıklamaya fırsat bulmadı.

“Bütün gece bunu yapmak için bekledim,” dedi Jon tattıminkâr bir sesle.

Kolları iki yana sarkan Maryellen arabasına yaslandı. Soluk almak hâlâ zordu ve nedense, ağlamak üzere olduğunu

hissediyordu. "Sanırım konuşmamız gerek."

"Konuşuruz," diyen Jon onu tekrar öptü. Maryellen bu kez daha hazırlıklı olduğu halde, onun dokunuşıyla sarsıldı, şaşkınlık ve zevk içinde soluk almaya çalıştı.

"Yakında," dedi Jon, dudaklarını serbest bırakırken. "Olur mu?"

"Tamam," dedi boğuk bir sesle, "yakında" *ne olacağını bilmediği halde.*

Arabasına binip kendini emniyete aldıktan sonra ellerini direksiyona yasladı. Öylesine titriyordu ki, anahtarları kontağaya sokamıyordu. Ne yapmıştı? Her ikisinde de, zincirlerinden boşalan neydi?

Grace üzerinde kazağı ve blucini olduğu halde evin ve garajın çevresini kolaçan ediyordu. Kış hazırlığı yapmayı daha fazla erteleyemezdı. Bu tür işlerle daima Dan ilgilenirdi; evliliği süresince ilk kez bilmemiği bu görevi kendi üstlencetti.

Neyse ki, ne zaman ihtiyacı olsa damadı yardıma geldi. Ona ocak filtresini nasıl değiştireceğini göstermiş, su akıtan bir musluğu onarmış ve kurutucuyu tekrar çalışır hale getirmiştir, ama sonsuza kadar Paul'e güvenememişti. Bu tür durumlarla kendi başa çıkmak zorundaydı.

Yaptığı ilk iş, açık duran garaj kapısına uzun uzun bakmak oldu. Son iki haftadır, otomatik kapı yerinden kırıdmayı reddediyordu. Grace onu elle açmayı başarmış, ama

önceki gece sıkışıp kalmıştı. Birilerinin, soyguna davetiye çıkardığını düşünmeden önce onarılması gerekiyordu.

Dan'ın aşırı büyük iş eldivenlerini giyen Grace, garajın önünde durup ellerini beline dayadı. Garaj kapısı, her an üstüne kükürt ve alev yağıracak bir ejder gibi ona bakıyordu.

“Dizginleri ele al,” diye mirıldandı dişlerinin arasından. “Bunu yapabilirsin. ‘Başka her şeyi yapabiliyorsan bir garaj kapısının da üstesinden gelebilirsin.’” Pekâlâ, öncelikle gerekli malzemeleri ve kullanım kılavuzunu bulması gerkiyordu. Dan çalışma tezgâhiyla daima gurur duyardı. Akla gelecek her türlü alete sahipti. Yine de, giderken yanında tek bir parça bile götürmemiştir. Kayboluşuya ilgili diğer her şey gibi, bu durum da Grace'i şaşırtıyordu.

Diğer kadın bu kadar mı inanılmaz, bu kadar mı hayranlık verici biriydi ki, Dan ihtiyaç duyduğu her şeyi onda buluyordu? Yoksa daha önce önem verdiği şeyler, artık onun için bir şey ifade mi etmiyordu? Giysilerini, malzemelerini, hatta alyansını geride bırakarak gitmiş, üstündeki kıyafetten başka, yanına hiçbir şey almamıştı.

Grace kılavuzun nerede olduğunu bilmiyordu. Dan'ın bu tür talimat kitaplarını garajdaki bir kutuda sakladığı tahmin etti. Tezgâhin altında üst üste dizilmiş çeşitli kutular vardı, en üsttekini çekip aldı. Beton zemine diz çöküp kapağını açtı. Kullanma kılavuzu yerine, kutunun içinden bir önceki Noel'de Dan'e hediye ettiği yünü gömlek çıktı. Grace gömleği tutup kaldırınca yutkundu. Dan eline makası almış ve elli dolarlık gömleği lime lime doğramış gibiydi. Geride sa-

dece yaka ve manşetler sağlam kalmıştı.

Grace, Dan'e gömleği sorduğunu hatırlıyordu. En sevdiği gömlek olduğunu söylediğinin halde hiç giymemişti. Bir süre sonra ise, Grace gömleği unutmuştu.

Bir diğer kutuda, başka bir çırkin sürpriz onu bekliyordu. Kelly babasına doğum gününde, İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili üstünde çok konuşulan bir kitap hediye etmişti. Dan defalarca teşekkür etmiş ve kitabı hemen okuyacağını söylemişti. Oysa okumamıştı. Aksine, o da parçalanmıştı, bütün sayfaları cildinden tek tek ayrılmıştı. Grace iki kıyım kutusu daha buldu. Sanki Grace'in bulması için oraya konmuş gibiydiler. Dan önünde durup nefretini açıkça yüzüne haykırsa, bundan daha etkili olmazdı.

Tamamen sarsılan Grace kutuları çöpe atıp verandanın basamaklarına oturdu. İlk tepkisi öfkeydi. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi! Bu ne cărettii! Sonra ağlama isteği baskın geldi. Yaşlar gözpinarlarını acıtıyor, ama Grace onlara teslim olmak istemiyordu. Kocasının onu ağlayıp sizlanan, zavallı ve gücsüz biri durumuna düşürmesini reddediyordu.

Buttercup yanına geldi ve onun gerginliğini hissetti.

“Bunu neden yapmış olabilir?” diye sordu köpeğine.

Buttercup kocaman ve duygusal yüklü gözleriyle ona baktı.

“Ben de bilmiyorum kızım. Gerçekten bilmiyorum.” Birine sarılma ihtiyacı içinde, kollarını köpeğin boynuna doladı ve yüzünü kürküne gömdü.

Yoğun bir öfke ve pişmanlık içinde, duygularını yataş-

türnaya çalışarak ne kadar orada oturduğunu farkında değildi. Bir süre sonra ayağa kalktı. Garaj kapısı kendi kendini onaramazdı.

İhtiyaç duyduğu malzemeler için diğer kutuları karıştırırken, tesadüfen kullanım kılavuzunu buldu. İçindeki bilgileri hızla gözden geçirdi. Kitapçıının sorun giderme önerilerini daha ayrıntılı okuyacaktı. Bunu yapabileceğini kendine sürekli tekrar ediyordu.

Portatif merdiveni tam uygun pozisyon'a getirmiştir ki, araç yoluna bir kamyonet girdi. Grace gelenin Cliff olduğunu fark etti ve duraksadı, ayağı dördüncü basamağın üstündeydi.

“Selam,” diye seslendi kamyonetinden inen Cliff. Buttercup onu karşılamak için salınarak yürüdü. Arkadaş canlısı olsa da köpek, Grace’i korumayı görev biliyor ve yabancılaraın bahçeye girmesine izin vermiyordu.

“Selam,” dedi Grace, daha yeni bir blucin ve solmamış bir kazak giymediğine pişman olarak.

“Charlotte garaj kapısıyla sorun yaşadığını söyledi,” dedi, eğilip köpeğin kulaklarını kaşırken.

Grace gözlerini kırpıştırdı, Olivia’nın annesinin bu sırından nasıl haberi olduğunu anlamamıştı, ama Charlotte'un her şeyden haberdar olmanın bir yolunu bulduğunu biliyordu.

Cliff doğruldu, davet bekler gibi bir hali vardı. “Bir yardımın dokunur mu diye bakmaya geldim.”

Bu aşamada, Grace yardımı reddedecek durumda değildi. “Bir bakarsan minnettar kalırım. Kullanma kılavuzunu

okudum, ama mekanizmaya bakacak vakit henüz bulamadım.”

“Bu tür işlere elim yatkındır.” Cliff etrafa baktı. “Ayrıca yağmur oluklarından yaprak toplama konusunda özel bir yeteneğim var.”

Grace güldü. “Kılık değiştirmiş bir melek olmalısın.”

“Sanmıyorum.” Cliff onun merdivenden inmesine yardım etti. İçeri girip kahve hazırlamaya fırsat bulmadan garaj kapısı çalışmaya başlamıştı.

“Sorun neymiş?” diye merak etti Grace, bu kadar kolay halledilmesine şaşırarak.

“Tekerlekler rayından çıkmış. Sadece geri yerleştirdim. Öyle büyük bir sorun yokmuş.”

Cliff merdiveni eve götürürken, Grace tırmığı alıp biriken meşe yapraklarını toplamaya başladı. İşi bittiğinde, Cliff onları plastik poşetlere doldurmasına yardım etti.

“Kahve için hazır mısın?” diye sordu, son poşetin de ağızı bağlandığında.

“Harika olur.”

Grace onu mutfağa davet ederek iki büyük fincan çıkardı. “Sana nasıl teşekkür edeceğini bilemiyorum.”

Cliff bir süre ona baktı, sonra çocuk gibi sırttı. “Bir yolunu buluruz.”

“Eminim bulursun.” Grace güldü. Sadece birkaç dakika önce, ağlamamak için mücadele verdiği hatırladı. Buttercup’ın Cliff’le samimiyetini görünce, tezat daha da ortaya çıkıyordu.

“Buttercup genelikle yabancılarla arkadaş olmaz,” dedi.

Cliff köpeği okşadı. “Belki de at kokusunu almıştır.”

Grace dirseklerini masaya yasladı. “Yarış atı yetiştirdiğini unutmuştum.”

“Hayatımın önemli bir parçası. At biner misin?”

Grace başını iki yana salladı. “Çevremde pek at olmadı.”

Bir süre gevezelik ettiler, sohbetlcri havadan sudan ve gayet doğaldı. Grace bir erkeğin yanında nadiren kendini bu kadar rahat hissederdi. Kendine sık sık hâlâ yasal olarak Dan’le evli olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Başka bir kadınla kaçmış –ya da sadece kaçmış– bile olsa Grace yemini nine sadık kalacaktı.

Cliff gitmeye hazırlanırken, Grace onun salona doğru baktığım gördü. Kitaplığın üstünde çerçeveli bir aile fotoğrafı vardı. “Bu, Dan mı?” diye sordu.

Grace başıyla onayladı.

Cliff kitaplığı doğru yürüdü ve yaklaşık yirmi yıl önce çekilmiş fotoğrafı aldı. O zaman kızların ikisi de henüz ergenlik çağındaydilar ve Kelly’nin diş teli vardı. Dan’ın objektife bakan gözleri ağırlaşıyordu, herhangi bir duyguya okunmuyordu.

Alışılmışın dışında uzun bir andan sonra, Cliff solmuş fotoğrafı yerine bıraktı.

“Neden gittiğini bilmiyorum,” diye fısıldadı Grace. “Hiç bilmiyorum.”

Cliff bir şey söylemedi.

“Ürkütücü olan, bilmemek.”

“Sadece tahmin edebiliyorum.”

Grace güclükle yutkundu.

Cliff, Grace'in yanlığındaki saçını geri itti. “Bu hafta sonu burada olduğum için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Flört etmek için gelmedim.”

Grace ürkekçe gülümşedi.

“Eğer vicdan azabı çekeceksen, şu anda seni kollarıma almayı nasıl istediğimi düşünerek çekmelisin. Suçlu hissedeeceksen kabul, çünkü seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum.”

Grace gözlerini kapadı. Cliff'e bakacak olursa, kendisinin de bunu ne kadar istediğini anlamasından korkuyordu.

İçini çeken Cliff uzaklaşmadan önce parmaklarının tersiyle hafifçe yanğını okşadı.

Grace gözleri hâlâ kapalı halde onun kapıyı açıp gittiğini duydı.

Altı

Janice Lamond, Zach Cox'un ofis kadrosuna önemli katkı sağlamıştı. Her geçen gün daha fazla sorumluluk alıyor, müşterileriyle inanılmaz bir uyum sağlıyordu. Zach onun tavrusunu ve güçlü iş ahlakını çok takdir ediyordu. Altı aylık deneme süresi sona erdiğinde Zach onu ofisine çağırdı.

"Otur Janice," dedi, masasının karşısındaki yeri işaret ederken.

Janice koltuğun kenarına iliştirdi ve belli belirsiz gülümseyerek Zach'e baktı. Söyledeyecekleri konusunda gergin görünüyordu.

Janice uzun süredir ofis ekibinin bir parçası gibiydi. Diğerleri tarafından seviliyor ve diğer elemanlarla uyum içinde çalışıyordu. Müşteri memnuniyetini ön planda tutuyor ve mesai sonunda kendini dışarı atmak için acele etmiyordu. Zach, onun ofise gelen müşterileri rahat ettirme çabasını beğeniyordu.

"Bildiğin gibi, her yıl iki kez elemanlarımızın performanslarını değerlendiririz."

Janice ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Kendimi ge-liştirebileceğim alanlar nelerdir?" diye sordu.

Eğer varsa da, Zach bunların ne olduğunu bilmiyordu. Janice bulabilecekleri en mükemmel elemanlardan biriydi. "Hayır, hayır. İşinde mükemmelsin."

"Teşekkürler." Bu iltifat karşısında gözleri parladi. "Her gün ofise gelmek büyük zevk. İşimi seviyorum."

Zach için de ofise gelmeyi zevk haline getirmiştir. Janice son derece tertipliedi. Masası daima derli topluydu ve randevuları saat gibi düzenli çalışırdı. Sabahları Zach ofise gittiğinde Janice onu karşılar, kahvesini hazırlamış ve postasını masasına bırakmış olurdu. Ev hayatıla tam bir zıtlık içindi. Komite toplantıları yüzünden Rosie çoğu zaman bulasıkları ya masanın üstünde ya da evyenin içinde bırakırdı. Ev sürekli dağınıktı ve en sıradan işler bile asla tamamlanmazdı. Yine de, Rosie onun karısıydı ve Zach onu seviyordu.

"Sana yüzde onluk bir zam yapmak isterim," dedi Zach. "Ortaklarım da benimle aynı fikirde."

"Yüzde on mu?" diye tekrarladı Janice, anlayamamış gibi. "Sadece altı ay sonra mı?"

"Deneyimlerimizden övgündür ki, iyi bir elemanı elinde tutmak istiyorsan, onlara hakkını vermek zorundasın. Burada, Smith, Cox ve Wright şirketindeki performansından memnunuz. Daha uzun yıllar ekibimizin bir parçası olman en büyük dileğimiz."

"Bunu gerçekten çok isterim."

Zach'in ekleyeceği başka bir şey yoktu. Ayağa kalkınca

Janice de kalktı. Zach ona ofis kapısına kadar eşlik etti.

“Ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedi Janice.

“Teşekkür etmesi gereken benim,” dedi Zach.

“Yüzde on zam,” diye ekledi heyecanla, elini ağzına kapatarak. “Bu *harika*.”

Zach bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Janice kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. Ne yaptığından farkına varır varmaz, kıpkırmızı kesilerek ofisi terk etti. Zach bunun, aşırı duygusal bir kadının anlık tepkisinden başka bir şey olmadığını düşündü.

Ancak bu küçük kucaklıma Zach'in hoşuna gitmişti ve dakikalarca gülümsemiğini fark etti.

Saat beş buçukta, mesai teknik olarak sona erdiğinde, bazı evrak işlerini tamamlamak üzere ofiste kaldı. Son günlerde eve gitmek için acele etmiyordu. Rosie genellikle gönülülü projeleriyle meşguldü, Allison ve Eddie ise kendi arkadaşlarıyla ya da işleriyle ilgilenciyordu. Saat altıda ofisinden çıkışken, Janice'in bilgisayarını kapadığını gördü.

“Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum,” dedi, saatine bakarak.

“Mullens şirketinin raporunu postaya vermeden önce rakamları son bir kez kontrol etmek istedim.”

Zach gülümsemi. Zam alma sebebi, işte tam olarak ayrıntıya verdiği bu önemdi. “İyi akşamlar Janice.”

“İyi akşamlar Bay Cox... ve tekrar teşekkürler.”

Zach, Deniz Feneri Yolu'ndan Pelikan Çıkmazi'na dönerken gülümsemesi soldu. Rosie'nin akşam yemeğini ha-

zırıldığından şüpheliydi. Her zamanki gibi evin dışında bir faaliyete hazırlanıyor olmalıydı. Bu tür etkinlikleri önceden planlama gibi bir alışkanlığı yoktu; o yüzden, yemek masasına da yansığı sürekli bir panik halindeydi. Yemek genellikle marketten alınmış, zahmetsizce bir araya getirilebilen, paketten çıkma bir çöplük olurdu. Bazı akşamlar, eve hazır yemek getirirdi. Bütün gün ışıkların altında bekleyen Çin yemeği kadar nefret ettiği bir şey yoktu.

Zach arabasını garaja park etti ve mutfaga girerken kralatını gevşetti.

“Geç kaldın,” dedi Rosie, elindeki servis tabağını aceleyle masanın ortasına koyarken. “Yemek hazır.”

“Ne yiyeceğiz?”

Rosie çöp tenekesinin en üstünde duran bir kutuya bakıp etiketini yüksek sesle okudu. “Lazanya.”

“Bu kez tamamı pişti mi bari?” Servis ettiği son yemeğin ortası hâlâ donuktu.

“Pişmiş olmalı. Yirmi dakikadır mikrodalgada.” Sonra, hiç ara vermeden başını çevirip çocuklara seslendi. “Yemek vakti!”

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Kitap kulübene gideceğimi bu sabah söylemiştim.”

“Kitabı okudun mu?”

“Vakit mi var? Ama başkalarının ne düşündüğünü duymak istiyorum.” Sesinde, onun faaliyetlerini sorgulamasını onaylamadığını hissetiren kararlı bir sertlik vardı.

Zach postasını alıp elden geçirdi. Bir önceki ay ödediği

VISA hesabında duraksadı. Parmağını zarfın kapağının altın-dan geçirip açtı. Willows, Weeds & Flowers'tan gelen üç yüz dolarlık borçla şaşkına döndü.

Rosie'ye, bu ödemeden haberi olup olmadığını sordu.

“Öf, evet. Sana söylememeyi unuttum. Hastanedeki bayan-lara verilen öğle yemeğine çiçek almak için kartını kullan-dım.”

“Çiçek almak için üç yüz dolar mı?”

“Komite geri ödeyecek.”

“Ne zaman?”

“Benimle bu tonda konuşma Zach,” diye terslendi.
“Eminim çek bu hafta sonu elimde olur.”

“O kart sadece acil durumlar için.”

Rosie alev saçan gözlerle ona baktı. Bir eli belindeydi. “Acil bir durumu. Ziyafet masası için gerekli ana malzeme-ler teslim edilmek üzere gelmişti, ama mali işler sorumlusu ortada yoktu. Kadına ödeme yapmak gerekiyordu. Eminim sen bile bunu anlayabilirsin?”

“Yani *sen* gönüllü oldun?” Zach karısının neden her şe-yin üstüne atlayıp dünyayı kurtarmaya çalıştığını anlayamı-yordu.

“Biri olmak zorundaydı. Seni bu kadar sinirlendiren nedir?”

“Sadece bir tek şey değil ki,” dedi Zach. “Her şey. Ver-diğiniz akşam yemeklerinden gına geldi, çünkü sürekli telaş içinde bir yerlere gidiyorsun. Her akşam koşarak kapıdan çıkışmandan, evi karmakarışık bırakımandan bıktım.”

Rosie'nin gözleri yaşlarla doldu ve yanakları koyu kırmızı bir renge dönüştü. "Burada yaptığım şeyleri takdir ettiğin yok."

Zach öfkeyle ona baktı. "Yaptığın şeyler? Söyle bana, bütün gün yarı kalmış bir girişimden diğerine koşmak dışında ne yapıyorsun? Bu arada, ailene çopluk yediriyorsun. Evimiz sürekli dağınık ve ben bütün hafta boyunca yüzünü on dakikadan fazla görmedim."

"Komite işlerini ailemden daha fazla mı önemsediyimi ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum, açıkça söylüyorum."

"Anlamıyorum, değil mi?"

"Yanlış," diye bağırdı Zach. "Mesajı çok açık alıyorum, çocuklar da öyle. Çocuklar ve ben, senin hayatında çok geri plandayız. Kendini önemli, değerli biri zannetmek için bütün günlerini gönüllü işleriyle dolduruyorsun ve açıkçası, artık biktim."

Zach birden, Allison ve Eddie'nin mutfak kapısında dona kalmış halde onları seyrettiğini gördü. Çocukların önünde kavga etmekten hiç hoşlanmadı, ama bu olumsuz duygular uzun süredir içini kemiriyordu.

Rosie, Zach ona vurmuşçasına gözyaşlarına boğularak yatak odasına koştu.

Çocuklar suçlayan bakışlarla onu süzerken, Zach bir süre öylece durdu. Ev hayatının neden sürekli kargaşa içinde olduğunu merak etti. Son derece düzenli ortamıyla, ofiste olmayı evde olmaya tercih etmesi şaşırtıcı değildi.

Zihnini toparlamaya ihtiyacı vardı. Kravatını çıkarıp garaجا doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun baba?” diye sordu Eddie.

Zach de bilmiyordu. “Dışarı.”

Çocuklarının ikisi de onu durdurmak için herhangi bir şey söylemedi ve işin gerçeği, Zach de bunu istemiyordu. Arabasına atlayıp midesi guruldamaya başlayana kadar dolaştı. Öğle yemeğinin üstünden saatler geçmişti ve yarısı donuk yemek için eve dönmenin bir cazibesi yoktu.

Saat neredeyse sekiz olmuştu. Zach kasabanın dış mahallerinden birindeki *Taco Shack*'de durdu. Meksika lokantası, dondurulmuş yemekten daha iyiydi ama şu aşamada umrunda değildi. Zach iki *taco* söyleyip arabada yemeye karar verdi.

Tezgâha yaklaştığında, bir masada tek başına oturan kadın dikkatini çekti. Kadının tanık olduğunu fark edene kadar kafasından herhangi bir düşünce geçmedi. Sonra tekrar dönüp baktı.

“Janice?”

“Bay Cox, burada ne işiniz var? Demek istediğim, burada yediğinizi bilmiyordum.”

“Ara sıra,” dedi Zach. Tezgâhtaki genç kız, siparişini almak için aceleyle ona yaklaştı. Zach mönüye baktı, acılı dolma ve soğuk bir içecekte karar kıldı. Beklerken Janice'in oturduğu masaya yaklaştı.

“Bir salı akşamı, seni Taco Shack'e getiren nedir?”

Gülümserdiğinde güzel ve sevimli oluyordu. “Zam al-

dım, onu kutluyorum.”

“Tek başına mı?”

Başıyla onayladı. “Oğlumuzu salı akşamları eski kocam alıyor, ben ise eve dönüp televizyonun karşısında oturamaya yakak kadar heyecanlıydım.”

Zach’ın siparişi birkaç dakika içinde hazırdı, almaya gitti. “Sana eşlik etmemde sakınca var mı?”

“Hayır. Yani, harika olur.”

Zach bir süre yemeğiyle oyalandı, ardından ikisi de kahve söyledi. Bütün akşamın gerilimi yok olup gitmişti ve Zach gülerken, bu tesadüften ne kadar hoşlandığını fark etti.

Sonunda eve döndüğünde saat neredeyse on olmuştu. Rosie yatmış, uyur gibi yapıyordu. Yan tarafına uzanmıştı, sırtı Zach’e dönüktü. Zach bir süre ona baktı, özür dileyip dilememek arasında kararsız kaldı. *Hayır*, diye düşündü, karısından özür dilemekten bıkmıştı. Özür dilemesi gereken oydu ve niyeti soğuk davranışmaksa, keyfi bilirdi.

Jack, *Cedar Cove Chronicle*’da masasına oturmuş, bilgisayarının monitörüne bakıyordu. İmleç, neredeyse bomboş duran ekran yüzünden onu suçlar gibi yanıp sönüyordu. Kasabada parkın çevresine duvar örülmesiyle ilgili makalesini iki gün önce bitirmiş olması gerekiyordu. Jack’ın bu konudaki görüşü kesindi. Söyledeyecek çok şeyi vardı ve bunları gayet iyi bir şekilde yazıya dökebilirdi; tabii Olivia’yı aklından uzaklaştırır uzaklaştmaz.

Doğum günü yemeğini iptal edişinin üstünden bir ay geçmişti ve bu, hayatının en uzun otuz günü olmuştu. Eric'in onunla yaşamaya başlaması her şeyi altüst etmişti. Alışkanlıklar, zor bulduğu huzuru ve üretkenliği parçalara ayrılmıştı.

Hayattaki pişmanlıklarının üstünde kafa patlatan Jack'in payına düşen bunlardı. Eric için iyi bir baba olmak istemişti; kayıp yılları telafi etmeyi istiyordu ve işte önüne bir fırsat çıkmıştı. Ne yazık ki zamanlama bundan daha kötü olamazdı.

Eric'in bir babaya ihtiyaç duyduğuna karar vermesi ile Jack'in Olivia Lockhart'a aşık olup her dakikasını onunla beraber geçirmek istemesi aynı zamana denk gelmişti. Eric'in yanına geldiği ilk hafta, Jack her saatini oğlunun üzünlü hikâyelerini dinleyerek geçirmiştir. Anlaşıldığı kadarıyla Eric, serbest bırakmaya ihtiyaç duyduğu en az on beş yıllık acı ve şüphe biriktirmiştir. Jack onu sabırla dinlemiş, rahatlatmaya ve öğüt vermeye çalışmıştır.

Sonunda bir fırsat bulduğunda Olivia'yı aramıştı. Onu görmek, oğlunun sorunlarına bir ara vermek için ölüyordu. Olivia'yla geçireceği bir ya da iki saatin onu tekrar canlandıracığını inanıyordu, ama Olivia'yı evde bulamayınca bir kez daha dibe vurmuştu. Bütün gece onun geri aramasını beklemiştir. Olivia ertesi sabaha kadar aramadı, aradığında ise Jack gazetenin "Komşularımız" kösesi için Noel pazarına gitmek üzere yola çıkmıştı.

Bir sonraki haftanın başında nihayet bir araya gelebil-

diklerinde, Jack onun kendisinden soğumaya başladığını hissetti. Bu, Olivia'nın dile getirdiği bir şey değildi. Damadı Alaska'dan dönmüştü ve Charlotte'la birlikte, Justine ile Seth için bir düğün resepsiyonu düzenleme telaşı içindeydi-ler.

O günden beri ne zaman Olivia'yla konuşmaya kalksa, hep çok meşguldü. Onu göremeyecek kadar meşgul. Salı akşamı buluşmaları bile çok gerilerde kalmıştı. Bir düğün resepsiyonu insanın ne kadar vaktini alabilirdi? Anlaşıldığı kadariyla Olivia'nın sürekli uğraşacağı bir şeyler ve konuşacağı birileri vardı. Jack dışında.

Bu düğün telaşı dışında, Jack'i asıl üzen Olivia'nın ona karşı takındığı tavırıydı. Evet, kesinlikle kasten soğuk davranıyordu. Biraz sohbet için zaman bulduklarında, Jack onun ayrılmayı önerme ihtimaline karşı kendini kötü habere hazırlıyordu. Bu beklenen –Olivia'nın çekip gitmesini söylemek için fırsat kolladığı inancı– Jack'i bileziği vermekten alıkoymuştu. Bu pahalı hediyeyi onu yönlendirmek için aldığı düşüncesinden korkuyor, ne yapacağını bilemeden elinde tutuyordu.

Ekrandaki imleç göz kirpmaya devam ediyor, Jack sandalyesiyle masanın çevresinde dolanıyordu. Pencere kenarına doğru gidip dışarı baktı. Böyle olmayacağındı. Bir Adsız Alkolikler (AA) toplantısına katılıp destekçisiyle konuşması gerekiyordu.

Bangor yakınlarında bir toplantı buldu, ancak burası tanındık bir çevre olmadığı için odanın diplerinde bir yere otu-

rup yirmi yıldır içmediğini anlatan konuşmacıyı dinledi. Seansın sonunda grup ayağa kalktı, el ele tutuştular ve dua ettiler. Jack'in sesi sadece o zaman yükselp diğerlerine karıştı. Bu insanlar bir aileydi, tamamen yabancı olsalar da, onları birbirlerine bağlayan ortak bir sorun vardı.

Ofise dönerken, Jack arkadaşları Bob Beldon ile karısı Peggy'nin sahibi olduğu sahildeki oda-kahvaltı işletmeye uğradı.

Araç yoluna girdiğinde, Bob garajda ahşap projelerinden biriyle uğraşıyordu. Onu görünce karşılaşmak için dışarı çıktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jack, orada olma sebebini söylemeye henüz hazır değildi.

"İyi. Senden ne haber?"

Jack omuz silkti.

Bob anlayışla gülümsedi. "Gün ortasında ziyaretime geliyorsan, bir terslik olduğunu düşünürüm. Konuşmak ister misin?"

Jack içini çekti, bahane aramadan konuya girebileceği için minnettardı. "Birkaç dakikan var mı?"

"Elbette. İçeri gcl. Peggy, kız kardeşini ziyarete gitti, ama eminim hâlâ sıcak kahvemiz vardır."

Jack minnet duydu. Kendini huzursuz hissediyor, on yıldır ağzına içki sürmese de, özellikle böyle zamanlarda hâlâ o dürtüyü hissediyordu. Toplantılar işe yarıyor ama Bob'la konuşmak ona farklı bir bakış açısı kazandırıyordu. Uzun süredir ilk kez bu kadar şiddetli bir yoksunluk hissediyordu.

“Eric’le durum nasıl?” diye sordu Bob, mutfağa doğru giderken. Arka verandada durdu, hırkasını çıkarıp askıyla astı ve sonra geniş, ferah odaya girdi. Büyüklüğünə rağmen sa-mimi ve davetkâr olan mutfakta meşe bir masa, parlak zemin üstünde bir el halısı ve pencere içlerinde demetler halinde kuruyan bitkiler vardı.

“Eric hâlâ yanında. Bu durum benim kadar onun da hoşuna gitmiyor, ama Shelly’yle arasındaki sorunu halledene kadar eli kolu bağlı.”

“Kızla arasında ne sorun var?”

Keşke bilseydi. Jack’in ısrarlarıyla Eric iki kez Shelly’yi aramıştı. Konuşurken Jack ortadan yok olmuştu ama görüşmelerin iyi gitmediğini anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Telefon kapandıktan sonra Eric eskisinden daha depresif olmuştu.

“Buraya Eric hakkında konuşmak için gelmedim,” dedi Jack arkadaşına. “Olivia’yla sorunlarım var.”

“Nedir?” Bob ona kahve teklif etti ama Jack istemedi. Bob buzdolabını açıp bir gazoz aldı, ama Jack onu da reddetti.

“Olivia için deli oluyorum,” diye itiraf etti Jack. Başından beri bu ilişkiyi destekleyen Bob için, bu yeni bir haber değildi.

“Biliyorum.” Bob gazozunu açıp tezgâha yaslandı ve Jack’ın devam etmesini bekledi.

Jack de öylece dikiliyordu. Bir süre sonra volta atmaya başladı. “Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini sanıyorum.”

“Fikri neden değişmiş?”

“Hepsi bu,” dedi Jack. “*Bilmiyorum*. Eric birden ortaya çıkınca, doğum günü yemeğimizi iptal etmek zorunda kaldım. Anlamış gibi görünüyordu ama sonra...” Başını iki yana salladı, duygularını nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. “Kalbinin soğuduğunu ve bana şansımı başka kapıda denememi söylemek için fırsat kolladığını düşünmeden edemiyorum.”

Bob onun söylediğlerini düşündü. “Yani Olivia sana bu konuda bir şey söylemediği halde bekliyorsun, merak ediyorsun ve finali tahmin ederek kendini deli ediyorsun.”

“Evet, sanırım böyle yapıyorum,” diye kabul etti Jack.

“Ne düşündüğünü bilsen daha iyi olmaz mı?”

Jack bu soruyu iyice düşündü ve bütün samimiyetiyle bilmek istemediğine karar verdi. Olivia’yi olabildiğince elinde tutmak istiyordu çünkü aksi şeytan, ona âşık oluyordu. “Justine’in düğün resepsiyonuyla çok meşgul,” diye bir mazeret uydurdu.

“Soruma cevap vermedin. Aslında tam anlamıyla kıvırıyorsun ve ben sebebini biliyorum. İstemediğin bir şeyi duyma korkusundan, gerçekle yüzleşmek istemiyorsun.”

“Bitirmek istiyor olabilir, ben istemiyorum. Söyledim ya, sanırım ona âşık oluyorum.”

“Haklısan, Olivia bitirmeye karar verebilir. Eğer öyleyse, bununla başa çıkabilirsin.”

Bob ona, Jack’ın kendisinden daha fazla güveniyordu. “Onu kaybetmek istemiyorum.”

“Bilmek, şüphe içinde yaşamaktan daha iyi değil mi?”

Şey... evet, muhtemelen öyleydi. "Belki," diye mırıldandı. Öğrenmenin tek yolu Olivia'ya açıkça sormaktı. Cevap hoşuna gitmeyebilirdi ama Bob'un dediği gibi, bu endişeyle başa çıkmak çok zordu. Jack'i reddedecekse, buna alışmaya çalışabilirdi. "Pekâlâ, yapacağım. Olivia'yla konuşacağım." Volta atmayı bırakıp başıyla arkasına işaret etti. "Teşekkürler."

Bob bu cevabı sessizce onayladı, gazozunu bitirdi ve arkadaşını arabasına yolcu etti.

Artık karar verdiğine göre, bir an önce harekete geçmek istiyordu. Saatine baktı. Dört bucuktu. Olivia mahkemeden eve dönmüş olmalıydı. Doğruca evinin yolunu tuttu. Bütün hafta Olivia'yi aramamıştı, çünkü söyleyeceklerinden koruyordu; Olivia da onu aramamıştı. Evin önüne park ederken kendi zayıflığına ve muhtaçlığına lanet etti. Ona bu kadar önem vermeseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Bir şeyi iyi biliyordu, Olivia ona defolmasını söylese bile, teselliyyi içkide aramayacaktı.

Zili çalıp bekledi.

Olivia kapıyı açana kadar bir asır geçti. Telefon kulağındaydı, ama Jack'i görünce gülümşedi, tel kapıyı açtı ve konuşmaya devam ederken eliyle içeri girmesini işaret etti.

"Marge'ın gelemeyeceğine üzüldüm Stan, ama Justine'in anlayacağına eminim."

Vay, demek eski kocasıyla konuşuyordu. Jack, Stan'le tanışılı aylar olmuştu. Henüz Olivia'yla ilgilenmeye başlamadan önceydi, Jack'in düşüncesine göre adam aşağılık

herifin tekiydi.

“Saat üçten önce burada olabilir misin?” Kanepeye oturan Jack’ e özür dilercesine gülümşedi.

“Teyzen Louise elbette davetli.” Gözlerini devirdi ve hattaki eski kocasından bir an önce kurtulmak ister gibi eliyle havada bir hareket yaptı. “Kapatmam gereklidir, misafirim var Jack. Jack’ i hatırlıysan, değil mi? Hayır mı?”

Yalancı, diye düşündü Jack. Eski kocası kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Olivia güldü ama Jack komik olan şeyi anlayamadı. Stan’ in Jack’ le ilgili yakışiksız bir ifade kullandığına kuşku yoktu.

“Kapatmak zorundayım Stan,” dedi bir kez daha, biraz daha yüksek sesle. “Hafta sonu teyzen Louise’ le birlikte görüşürüz. Marge’ a selam söyle. Hoşça kal.”

Bir saniye sonra telefonun tuşuna basmış ve kanepede Jack’ in yanına çökmüştü. “Bugün buluşmamız mı gerekiyordu?”

“Şey... hayır, ama uzun süredir görüşmedik. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim. Yemin ederim bu resepsiyon benim ölümümü sebep olacak, ama Justine tek kızım ve Seth’ lc onun için en iyisini yapmak istiyorum.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Davetiyesi aldın, değil mi?”

Jack başıyla onayladı. Şimdi den daha iyi hissetmeye başlamıştı. “Çok yorgun görünyorsun,” dedi Olivia’ ya. Belki Olivia, Jack’ in de duygusal anlamda tüketliğini fark et-

mişti, ama Eric'i sohbete dahil etmek istemiyordu. Bu, Olivia ile onun arasındaydı, aileleri ve yükümlülükleri değil.

"*Yorgunum,*" diye kabul etti Olivia. "Basit bir düğün resepsyonunun bu kadar zaman ve organizasyon gerektirdiğine inanamıyorum. Umarım Eric ve sen gelebilirsiniz."

Davet edilmek güzel bir duyguydu. "Eğer istiyorsan."

"Elbette orada olmamı istiyorum, her tür manevi desteğe ihtiyacım var." Elindeki telefon çaldı, Olivia açma tuşuna basıp kulağına götürdü. "Anne, üzgünüm. Yoldayım. Evet, evet, tedarikçilere söyle on dakikaya kadar oradayım." Telefonu kapadı, kanepeden fırladı ve mutfağa yöneldi.

"Meşgulsün," dedi ayağa kalkan Jack. Gitmek en doğrusuydu.

"Üzgünüm Jack." Birden ona doğru döndü. "Daha sonra görüşebilir miyiz?"

Jack'in yüreği daraldı. "Bu akşam bir okul kurulu toplantısına katılmam gerekiyor."

Olivia başıyla onayladı ama Jack onun ne dediğini duydugundan bile emin değildi.

"Bekle," diyen Jack, Olivia'nın omuzlarını tuttu.

Olivia şaşırılmış görünüyordu ama onu öpeceğini anlayınca gülümsedi. Kollarını boynuna dolayıp dudaklarını ona uzattı.

Öpüşmelerinin ardından Jack yavaşça ağını onunkinden uzaklaştırdı. "Buna ihtiyacım vardı."

Olivia başını onun omzuna yasladı. "Benim de."

***

Justine yorgunluktan ölüyordu ama arabada kalan son düğün hediyelerini taşıyan Seth'e evin kapısını açarken mutluluktan sarhoş gibiydi. Resepsyon muhteşemdi, büyukanınesi ve annesinin bunu nasıl başardığına inanamıyordu. Bütün öğleden sonra, tahmin bile edemeyeceği kadar mükemmelidi. Yiyecekler inanılmazdı, müzik harikaydı ve atmosfer neşeliydi. Seth'in akrabalarıyla tanışmış, o da Justine' in akrabalarını tanımiştı. Seth'in akrabalarını kalabalıkta fark etmek kolaydı; hepsi iri yarlı, dinç ve gürgün İsviçlilerdi. Kendi akrabaları ise daha kontrollüydü ve bir arada durmayı tercih ediyorlardı.

"Büyükannem ve annem bunu nasıl başardı bilmiyorum," dedi Justine. Açık mavi kanepeye kendini bırakıp ayaklarını tabureye uzattı. "Sanırım hayatımın en güzel günüydü, tabii evlendiğimiz günün dışında." Sevgilisiyle kaçarak evlenmcsini çığrısına romantik buluyordu.

Seth onun yanına oturup başını kanepenin arkasına yasladı, kocaman ayaklarını üst üste atarak taburenin üstündeki Justine'in ayaklarının yanına koydu. En az Justine kadar yorgun görünyordu.

"Kendimi acayıp şımartılmış hissediyorum," diye fısıldadı Justine.

Seth kolunu ona doladı. "Bu kadar çok akrabam olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Babamın teyzesi Louisc'i görmeyeli yıllar olmuştu."

Seth onun boynunu öptü ve biraz daha kendine çekti.

“Pişmanlık var mı?”

Justine gülümsedi. “Hiç. Ya sende?”

“Hiç,” dedi Seth. “Karımı seviyorum.”

Seth, Alaska’dan döneli neredeyse üç hafta olmuştu ve uçaktan yere ayağını bastığı andan itibaren fırtınaya tutulmuş gibi bir hayat yaşamaya başlamışlardı. Resepsiyona hazırlanmak neredeyse bütün zamanlarını alıyordu ve hayatlarını birbirlerine göre düzenlemek Justine’in düşündüğünden daha zor olmuştu. Seth marinada çalışıyordu ve mesai saatleri hafifden haftaya değişiyordu. Kişisel eşyalarını yavaş yavaş Justine’in dairesine taşımaya başlamıştı. Bir arada yaşamak hem çok keyifli hem de zordu, çünkü ikisi de kararlarını ve alışkanlıklarını başkasıyla paylaşmaya alışık değildi.

Yine de, Justine her sabah uyandığında, yatağındaki adamın kocası olduğunu düşündüğünde kendini öylesine sersemlemiş hissediyordu ki, tekrar uyuyamıyordu. Sabahın erken saatlerinde kendilerini eğlendirmek için çeşitli yollar bulmuşlardı. Ne yazık ki Justine bankada uzun saatler çalışmak zorunda kalıyor ve eve yorgun argın, gözleri uykudan kapanarak dönüyordu.

“Grace Sherman’ın yanındaki adam kimdi?” diye sordu Seth.

“Cliff Harding,” diyen Justine kıkırdadı. “Bana flört etmediklerini anlatabilmek için her yolu denedi, ama bence öyle.”

“Dan’den haber var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Annem boşanmanın önümüzdeki pazartesi, Şükran Günü’nden önce gerçekleşeceğini söyledi.”

“Yani önumüzdeki hafta.”

“Biliyorum.”

Boşanma fikri Justine’i her zaman üzerirdi. Babası resepsiyona katılmış, ama Marge gelmemiştir. Justine, babası ile ikinci eşi arasında bir sorun olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse, bilmek istemiyordu. Belki Marge durumun tuhaf görüneceğini düşünerek kasten uzak durmuştı. Jack Griffin ilk gelenlerdendi ve annesiyle babası ilgi odağı olurken, o sürekli arkada planda durmuştı. Onun için zor olmaliydi çünkü Olivia, Jack’e ayıracak zaman bulamamıştı.

“Kaşlarını çattın?”

Justine kocasına baktı. Görebildiği tek şey aşktı. Bunun değişimini istemiyordu, asla. “Umarım beni hep seversin Seth,” diye fısıldadı.

“Jussie, bunu nasıl söylersin?” diye sordu Seth. “Son nefcsimi seni severek vereceğim.”

“Söz mü?”

“Bütün kalbimle,” dedi onu kollarıyla sararak.

“Ebeveynlerimin başına gelenlerin bizim de başımıza gelmesini istemiyorum.”

Seth onun kaşlarını öptü. “Gelmez. İzin vermeyiz.”

Ebeveynlerinin boşanmasının üstünden çok uzun zaman geçmiştii, bununla beraber Justine’in üstündeki etkisi hâlâ sürüyordu. Düğün resepsiyonunda onları davetlilerle şakalaşıp gülerken görmek, Justine’e Jordan’ın ölümünden önceki mutlu hayatlarını hatırlatmıştı.

“Ailemi özlüyorum,” diye fısıldadı Justine.

“James’ın gelemediğine üzüldüm.”

Justine’in erkek kardeşi Donanma’da görevliydi ve San Diego’ya demirlemişlerdi, o yüzden resepsiyona katılması olanaksızdı. “Keşke gelebilseydi.”

“Ama sözünü ettiğin küçük erkek kardeşin olmasa gerek, değil mi?”

“Hayır. Her şeyin 1986 yazından önceki gibi olmasını öylesine istiyorum ki.” Duraksadı, güclükle yutkundu. “O sabah, günlüğümü okuduğu için Jordan’a nasıl kızdığını hatırlıyorum. Ve... aynı gün öğleden sonra ikiz kardeşim öldü. Annem ile babam, bütün ailem, bir daha asla eskisi gibi olmadı.” Justine yaşlı gözlerle dönüp kocasına baktı. “Hiçbirimiz bunu atlatabmadık.”

“Biliyorum.” Seth başparmaklarıyla yavaşça onun yanaklarını okşadı, gözyaşlarını sildi. Onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. “Seni daima seveceğim,” diye bir kez daha söz verdi.

Başını kaldırın Justine onun dudaklarını aradı. Öpücükler giderek derinleşti ve iyi bildikleri bir başka acil ihtiyaca dönüştü.

Seth, kuş kadar hafifmiş gibi Justine’i kaldırıldı. Onu yatak odasına taşıdı ve kendi kıyafetini çıkarmadan önce soyunmasına yardım etti.

Yavaş ve duygusal seviştiler, sonrasında uzun süre birbirlerine sarılı kaldılar.

“Her zaman bu kadar keyifli olacak mı?” diye sordu Justine, Seth’in omzunu öperken.

“Umarım,” diye dalga geçti Seth.

“Seth?”

“Evet?”

“Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Çocuklar mı? Bebek yapmaktan mı söz ediyorsun?”

“Evet.” Söz ettiği tam anlamıyla buydu.

“Hemen mi?”

“Şey... yakında.”

“Ne kadar yakında?” diye sordu Seth.

Justine bir süre düşündü. “Çok yakında olmasını umuyordum, diyelim ki dokuz ya da on ay sonra. Sen de öyle düşünüyorsan.” İpeç kadar pürüzsüz bacağıyla onun bacağını okşadı.

“Bir zamanlar bana çocuk istemediğini söylemiştin.”

“Fikrimi değiştirdim. Peki sen düşünüyorsun, bir ya da iki çocuk hakkında?”

“Sevinçten uçarım, ama gerçekten eminsen.”

“Eminim.”

Seth onun boynunu sonra da köprücük kemiğini öptü. Ve giderek daha aşağılara indi. Göğüs ucunu hafifçe emerken Justine inleyerek sırtını kamburlaştırdı.

Seth aralarda hafifçe duraksayarak bir göğsünden diğerine geçiyordu. “Bir sorum var.”

“İstediğini sor,” diye fısıldadı, tekrar sevişmek için sabırsızlanarak.

“Ailenizde ikiz çocuk gelenek mi?”

Justine güldü. “Her nesilde.”

Seth abartılı bir sesle homurdandı. “Ben de bundan korkuyordum.”

“Eğer bir oğlumuz olursa...” diye mırıldandı Justine, Seth onun vücutundan gezinirken. Onun geniş omuzlarını okşarken hissettiği duygularla içini çekti.

“Hımm...”

“Ona kardeşimin adını vermek isterim.”

Seth başını kaldırıldı, ay ışığının aydınlattığı odada bakışları karşılaştı. “Ben de öyle.”

“Sanırım Jordan, oğlumuzun onun adını taşımamasından gurur duyar.”

Seth'in gözleri nemlenmiş gibiydi. “Bence bu bebek projesine hemen başlamalıyız, ne dersin?”

Ara vermeden onun üstüne çıktı, Justine onun sevgisini almak için kalbini ve vücutunu açtı. Hayatı bir daha asla on altı yıl öncesine dönmeyecekti. Yine de, o günden beri ilk kez, yeni bir mutluluk yaratmak için kendini tamamen özgür hissediyordu. Kendisinin ve Seth'in mutluluğu.

Yedi

Justine ile Seth'in düğün resepsyonu sona erdiğine göre, Olivia artık Şükran Günü'ne konsantre olabilirdi. Aile mahkemesinde yasal çözümler arayarak geçirdiği günün ardından özel hâkim odasında oturmuş, programını gözden geçirirken hiç zamanı kalmadığını fark etti. Günler nereye gitmiş? Jack'i en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Bu kendi hatası mıydı yoksa... Hayır, Jack'in ondan uzak durduğuna karar verdi. Başını iki yana salladı; Jack Griffin'le arasındaki inişli çıkışlı ilişkiye kafasını takmak istemiyordu.

Kapısı nazikçe vuruldu. Olivia, annesinin ayak sesini hemen tanıdı. Charlotte zaman zaman Olivia'nın duruşma salonunda oturmaktan keyif alır, en iyi örgütlerini onun davalarını dinlerken çıkardığını iddia ederdi. Ancak Olivia'yı özel odasında nadiren ziyaret ederdi çünkü onun davaları hakkında genelde çok güçlü fikirleri olur ve bunları doğrudan ya da dolaylı yoldan kızına aktarmanın bir yolunu bulurdu.

“İçeri gel anne,” diye seslendi Olivia.

“Benim geldiğimi nereden anladın?” diye sordu Charlotte içen girerken. Normal çantasının iki katı büyülüğündeki örgü çantası da yanındaydı. Annesi, üç duvarı kaplayan maun renkli kütüphaneyi beğeniyile süzdü.

Olivia gülümsemiğini belli etmemeye çalıştı. “Aklından neler geçiyor anne?”

Charlotte örgü çantasını yeşil deri kanepenin üstüne koydu ve kendini yumuşak minderlerin üzerine bıraktı. “Şükran Günü’nün geldiğinin farkında misin?”

“Tam şimdi fark etmiştim. Bu ay nasıl geçti anlayamadım.”

“Bu sene Jack’i de davet etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sen ne dersin?”

Aslında, Olivia için uygundu. Kimin kimden kaçtığını göz ardı ederek Şükran yemeğine davet etmek, aralarındaki soğukluğu gidermek adına iyi bir adım olabilirdi. “Harika bir fikir.”

Annesinin gözleri keyifle parladi.

“Oğlu hâlâ onunla beraber yaşıyor, o yüzden davete Eric’i de dahil etmek istiyorum,” diye hatırlattı Olivia.

“Elbette,” diye onayladı Charlotte, çoktan gönüllü olarak.

“Ya Cliff Harding? Yalnız mı olacak?”

Charlotte örgü çantasını alıp dizlerinin üstüne koydu. “Onunla geçen gün konuştu. Kızı ve ailesini ziyarete doğu sahiline gidecek.”

“Ne güzel.” Olivia, Cliff’i seviyordu, özellikle onun

Charlotte'a –ve Grace'e– karşı sabırlı yaklaşımı çok hoşuna gidiyordu. Justine ve Seth'in düğün resepsiyonuna davetini kabul etmesine sevinmişti. Cliff'in varlığı, günün büyük bir kısmını onun yanında geçirdiği düşünülürse, resepsiyonu Grace için çok daha keyifli hale getirmiştir. Cliff'in yanındayken Grace eski haline dönüyordu. Onun bir erkeğin ilgisine karşılık verdiği görmek dokunaklıydı. Dan ortadan kaybolduğundan beri, Grace kendinde bir eksiklik olduğunu düşünüyordu. Olivia'nın onu yanıldığına inandırmaya çabalamasına karşın, aylarca kendini suçlamıştı.

“Turtaları ben yapacağım,” dedi Charlotte. “Kıymalı, elmalı, kabaklı ve armutlu. Güzel bir armutlu turtta harika olur.”

“Peki ya küçük ekmekler?” diye umutla sordu Olivia. Annesinin evde hazırladığı küçük ekmekler dillere destandı.

“Elbette. Anlaşıldı.”

Mönü konusunda anlaşmaya vardılar ve kimin ne getireceğine karar verdiler. Hindi, sos ve her türlü garnitürden Olivia sorumluydu. Justine'den meyve salatası ve katkıda bulunmak istediği başka şeyler varsa onları isteyecekti. Jack ve Eric ise konuk olarak katılacaklardı.

Annesi çıkar çıkmaz Olivia telefona uzandı ve Jack'in ofis numarasını tuşladı. Direkt telefon hemen çalışmaya başladı.

“Griffin,” diye hırıldadı Jack dalgın bir tavırla.

“Lockhart,” diye karşılık verdi Olivia.

“Olivia.” Jack'in sesi birden yumuşadı. “Selam.”

“Sana da selam. Ne yapıyorsun?”

“Önce üstünde ne var, onu söyle.” Şakacı sesi geri gelmişti.

“Jack! Mahkemedeyim.”

“Tamam. O halde cübbenin altında ne var, onu söyle.”

“Keser misin?”

Büyük bir çaba gösterir gibi içini çekti. “Ne var ne yok? Beni özledin, değil mi?”

“Seni ve Eric’i annem, Justine, Seth ve benimle birlikte Şükran yemeğine davet etmek için aradım.”

“Sahi mi? Demek istediğim, elbette. Harika. Çok seviniriz.”

“Başka planlarınız yok mu?”

“Hayır,” dedi Jack. “Şey, dondurulmuş gıda reyonundan hindi alıp pişirmeyi düşünüyordum. Bu dört gözle beklediğim bir şey olacak. Hele ki...” Jack tereddüt etti.

“Ne?” diye sordu Olivia.

“Birini daha davet etmeyi düşünür müsun?”

“Kim?”

“Son birkaç haftadır takıldığım diğer kadın ve...”

“Jack!”

“Bana inanmıyor musun?”

“Tek kelimesine bile.” Olivia kahkahalar atmamak için kendini zor tutuyordu. İlişkileri hakkında endişeleri vardı, ama artık her şey normale dönmiş gibi görünüyordu.

“Oysa ben çok ciddiydim,” dedi Jack, ciddi bir ses tonıyla. “Rica etsem, Shelly Larson da bize katılabilir mi?”

“Eric'in kız arkadaşı mı? Başkasından hamile olduğunu düşündüğü kız?” Olivia kaşlarını çattı.

“Umutsuzca bu ikisinin barışması için uğraşıyorum,” dedi Jack. “Oğlum Shelly olmadan çok mutsuz. Kızla âşık ve eğer tarafsız bir ortamda bir araya gelirlerse belki bir şeyler tamir etmek için fırsatları olur. Eric çaba göstermeye hazır, tabii Shelly de isterse.”

Olivia bu uyuşmazlığın içinde yer almak istemiyordu ama Jack'in çıkmazda olduğunun farkındaydı.

“Bunu yapar mısın Olivia?” diye yalvardı. “Akıl sağlığımin yüzü suyu hürmetine?”

Ve ilişkimizin, diye sessizce ekledi Olivia. “Bir şartla,” dedi. “Bunu Eric ya da Shelly'ye pat diye söylemenin uygun olacağını sanmam. O yüzden, Shelly'yi davet ettiğimi Eric'e sen söylemelisin.”

“Tamamdır,” diye söz verdi. “Ama hatırlım için Shelly'yle sen konuşur musun? Lütfen? Burnumu sokuyormuş gibi görünmek istemem.”

“Ama sokuyorsun,” diye belirtti Olivia.

“Evet, ama başka çare bulamıyorum. Bu işi tek başlarına çözebilecek gibi görünmüyorkar.”

“Pekâlâ, bana telefon numarasını ver,” diye içini çekti. Numarayı not aldı, biraz daha gevezelik ederken numaranın etrafına kıvrımlı çizgiler çektı.

“Bu akşam heyecan verici bir programın var mı?” diye sordu Jack. Sesi, arzuları kamçlayan boğuk bir tonda çıkyordu.

“Bilmiyorum. Senin aklında ne var?”

“Ticaret Odası’nın açık hava etkinliği var. Katılmak istersin?” Jack’ın sesinde sıkıcı bir iş davetinden çok tutkulu bir aşk gecesine davet tonu vardı.

“Yoğun iş takvimimin arasına sıkıştırılmaya çalışırmım.”

“Seni saat yedide alayım mı?”

“Yedi iyidir.”

“Seksi bir şeyler giy.”

“Ticaret Odası için mi?”

“Hayır Olivia,” dedi yumuşak bir sesle. “Benim için.”

Görüşmeleri bittikten sonra, tebessüm uzun süre yüzünde asılı kaldı.

Olivia eve döner dönmez Shelly Larson’ı aradı. Uzun süre kendini tanıttıktan sonra, neden aradığını açıklayıp onun davetine cevabını beklemeye başladı.

“Eric’in bundan haberi var mı?” diye sordu Shelly.

Sesi yumuşak ve dengeliydi. Olivia onu, Eric’in bir zamanlar ona gösterdiği fotoğrafla eşleştirmeye çalıştı. Hatırladığı kadarıyla Shelly, Seattle’da bir reklam ajansında çalışan, kumral, minyon bir kızdı. Neredeyse iki yıldır Eric’le beraber yaşıyordu.

“Seni çağrırmamı Jack önerdi,” dedi Olivia. “İkinizin de bu konuya gözü kapalı girmeyeceğinizi düşünerek kabul ettim. Eric’le aranızın düzlebileceğini umuyor.”

Shelly karşılık vermedi, hâlâ daveti düşündüğü belliydi.

“Bu bölgede yakınların var mı?” diye sordu Olivia, Shelly’nin arkasındaki destek hakkında bir fikir edinebilmek için.

“Hayır. Annem ben daha bebekken öldü, babam ise hiç-

bir zaman hayatımın bir parçası olmadı. Beni büyükannem büyütü, ama öleli üç sene oldu.”

“Yani tek başınasın.”

“Evet.” Bu konuda devam etmeye gönüllü görünmüyordu. Aksine, birden patladı: “Neden Eric bebeğin kendine ait olduğuna inanmıyorum anlamıyorum. Bu bana ve savunduğum her şeye hakarettir.”

Olivia bu konuda kesinlikle taraf olmak istemiyordu. Jack’ın söylediğine göre, oğlunun baba olma ihtiyimali yoktu, ama hayat garipti. “Erkekler bazen kalın kafalı olur,” dedi, kulağa sevimli gelmeyi umarak.

“Davetiniz için gerçekten minnettarım,” dedi Shelly. Sesi tekrar güçlü ve kararlı çıkmaya başlamıştı. “Ama reddetmek zorundayım. Eric’le aramdaki her şey bitti.”

“Çocuğunu taşıyorsan, bitmemiştir,” diye hatırlattı Olivia. “Bu durumda, ilişkinizin bitme şansı yok.”

“Önemli değil. Eric bana inanmıyor ve bana kalırsa, bu konuyu mahkemeler de halledebilir. Şükran Gününüzün keyfini kaçırırmak istemem. Bu size, Jack’e ve diğer konuklarınıza haksızlık olur. Jack’ın beni davet etmek istemesi büyük incilik ama işe yaramaz.”

Olivia bu konuşmayı bitirmeye hazır değildi, özellikle Shelly’nin bu dünyada tek başına olduğunu öğrendikten sonra. “İrtibatımızı sürdürmek isterim Shelly, sakıncası yoksa?”

“Bu benim için de uygun. Jack’ın, torununu tanıtmaya hakkı var.”

Kısa süre sonra görüşme sona erdi ve Olivia, kızın söyle-

ulediklerini düşünerek öylece kalakaldı. Genç kadın büyük bir olgunlukla daveti geri çevirmiştir. Olivia onun bu tür kutlamalarda yer almayı nasıl istedığını hissedebiliyordu, ama yine de reddetmişti, çünkü Eric'le arasında olanlar yüzünden diğerlerinin huzurunu kaçıracagını biliyordu.

Jack saat tam yedide geldi. "Ee?" diye sordu umutla.
"Shelly'yle konuşsun mu?"

"Konuştum ve reddetti."

"Hayır." Jack homurdanarak on parmağını birden hayal kırıklığıyla saçlarının arasına daldırdı.

"Eric ne dedi?"

"Shelly gelmeyi kabul ederse gelecekmış, yoksa Kirkland'de çalıştığı birkaç arkadaşıyla beraber takılacakmış."

"Belki en doğrusu bu," dedi Olivia.

"Benim için değil," diye feryat etti Jack.

Olivia, onlar için de iyi olmadığını düşündü.

"Aksi şeytan, daha iyi bir haber almayı umuyordum." Kendini koltuğa bıraktı, sonra ceketine uzandı. "Haftalardır bunu vermek için uygun bir zaman kolluyordum." Parlak ambalajlı paketi çıkardı. "Doğum günü hediyen."

Olivia şaşkınlıkla ona baktı.

"Hadi," diye üsteledi Jack. "Açsana."

Olivia hediye paketini aldı, Jack'in yanına oturup kurdeleyi çözdü.

"Geciği için üzgünüm," dedi, endişeyle Olivia'ya bakar.

Dikkatle paketi açıp gri kadife kutunun kapağını kal-

dirdi. Pırlanta bilekliği gördüğü anda soluğunun kesildiğini hissetti.

“Beğendin mi?” diye sordu Jack.

“Jack, ben... ben ne diyeceğimi bileyimiyorum.”

“Benin için ne kadar önemli olduğunu bilmeni isterim Olivia.”

“Of, Jack...” Olivia ne kadar etkilendiğini anlatmaya çalıştı, ama sonra sözcüklerin gereksiz olduğuna karar verdi. Dikkatle kutuyu kenara bıraktı, kollarını Jack’ın boynuna doladı ve öpücükleri Jack’ın kafasındaki son şüphe kırıntısını da yok etti.

Sadece Maryellen’ın eşlik ettiği Şükran Günü, Grace için sakin bir gün olacaktı. Boşanma pazartesi günü resmen ilan edilmişti. Mahkemeye gitmesi gerekmemişti; Mark Spellman günün ilerleyen saatlerinde onu arayıp sonucu bildirmiştir. Her şey yolunda gitmiş, sorun çıkmamıştı. Pazartesi gününden itibaren, artık Dan’le evli değildi. Bütün evrak imzalanmış ve onaylanmıştı. Artık tekrar bekâr bir kadındı.

Şükran Günü sabahı Grace erken kalktı. Tıpkı bir yıl önce olduğu gibi. Oysa son Şükran Günü’nde dokuz kiloluk bir hindi almıştı. Hayvanın içini doldurup kızartmaya hazırlanırken Dan onunla şakalaşmış ve ardından odun kesmeye gitmişti. İlerleyen saatlerde Maryellen, Kelly ve Paul onlara katılmıştı. Güzel bir gündü, kahkaha ve içtenlik dolu, ailecek geçirilen bir gün.

Kelly ve Paul bu yıl Paul'ün ebeveynlerini ziyarete gitmek istediler. Dan zaten yoktu ve dokuz kıloluk hindinin yerini küçük bir tavuk göğüs ile hazır kabaklı turta almıştı.

Grace duygularını zapt edemiyordu. Ev hiç bu kadar büyük ve boş görünmemiştir. Onun ruh halini hissedene Buttercup, Grace amaçsızca odadan odaya dolaşırken peşini bırakmıyordu.

Grace boşanma dilekçesini verdikten kısa süre sonra gardıropta Dan'e ait olan tarafı boşaltmıştı. Niçin ve nereye kaybolduğu hakkında bir ipucu bulmak umuduyla daha önce de onun giysilerini umutsuzca didik didik aradığı halde, bir kez daha her gömleğin ve pantolonun ceplerini ikinci ve hatta üçüncü kez gözden geçirmiş, sonra hepsini katlayıp hayır kumrunu vermek üzere kenara kaldırılmıştı. Hepsi özenle çantalar ve kutulara yerleştirilmiş, boş odalardan birinde yiğilmiştir olarak duruyordu.

Telefon çaldı. Saatine bakan Grace daha yedi olmadığını gördü.

“Alo,” dedi, bu kadar erken bir saatte kimin aradığını merak ederek.

Cevap olarak bol miktarda çizirti geldi.

“Alo,” dedi tekrar, bu kez daha yüksek bir sesle. Hat birinden kesilince içini bir huzursuzluk kapladı. Telefonu kapadı, ama eli bir süre ahizenin üstünde kaldı. Ne kadar tuhaftı. Bu tam Dan'in oynayacağı cinsten bir oyundu. Yüce Tanrıım, acaba o olabilir miydi?

O da bir yıl önceki Şükran Günü'nü hatırlamış olabilir

miydi? Belki onu özlemiştir, belki yerel gazete duyurularında boşanma haberini görmüştü. Tanrıım, bu çılgınlığı! Tam bir saçmalıkçı. Artık Dan’ı kafasından çıkarmak zorundaydı, onu düşünmeyi bırakmamıştı. Evliliği sona ermişti ve hayatındaki bir sonraki aşamaya geçmek zorundaydı.

Maryellen öğlen civarı eve geldi. O zamana kadar Grace patatesleri haşlamıştı ve tavukgöğüs nar gibi kızarınnaya yüz tutmuştu. Patateslerden sarmıskaklı pure yapıp brokoli ve salatalyla servis etmeyi düşünüyordu. “Burası nefis kokuyor,” dedi kızı, mutfak kapısından içeri girerken. Masanın ortasına bir saksı bakır rengi krizantem koydu ve annesinin yanğını öptü.

“Çok sevdiğin portakallı yaban mersinli sostan yaptım,” dedi Grace.

“Of anne, bu harika. Sos olmadan Şükran yemeği olmaz.” Buzdolabını açıp içine göz attı. “Tanrıım, ne kadar yaptın?”

“Tarifte söylenen kadar.” Maryellen’ın sorusu, bu yıl yalnızca iki kişi olduklarını bir kez daha hatırlatmıştı. “İstediğin kadarını eve götürebilirsin.”

“Tamam.” Maryellen huzursuzca mutsafıkta geziyordu. “Yapmamı istedigin bir şey var mı?”

“Her şey kontrol altında.”

Kızı koridordan geçip bir zamanlar kendi odası olan odaya gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü. “Babamın eşyalarını paketlemişsin.”

Grace’ın gözüne yaşlar doldu. Başıyla onayladı. “Pazar tesLİ günü boşandık.”

“Biliyorum.” Maryellen yavaşça annesinin kolunu sıktı.
“Bununla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Sen boşandığında nasıl başa çıktıysan, öyle.”

Maryellen derinden, içini çekti. “O kadar kötü mü?”

Grace bakışlarını kaçırıldı, Şükran Günü'nün öfke ve keder günü olmasına izin vermeyecekti.

Telefon çaldı ve Grace açması için Maryellen'a işaret etti. Konuşmaya kalkarsa sesinin çatlamasından endişeleniyordu.

“Alo,” dedi Maryellen, sonra kaşlarını çattı. “Alo? Alo?” Bir süre sonra ahizeyi yerine koydu. “Saçma. Kimse cevap vermedi.”

“Sabah da bunun gibi bir telefon geldi,” dedi Grace. “O zaman da kimse cevap vermedi.”

Maryellen acı dolu gözlerle ona baktı. “Sence... babam olabilir mi?”

Grace de aynı şeyi düşünmüştü ama emin olmasına imkân yoktu. Harcamaları kısmak daha önemli olduğundan, Dan ortadan kaybolduktan bir süre sonra telefon şirketinin belli bir ücret karşılığı sunduğu arayan numarayı bildirme servisini iptal ettirmiştir.

“Neden böyle bir şey yapısın?” diye sordu Maryellen, sesi artık öfkeli çıkıyordu. “Neden böyle hastalık oyunları oynayacağına hayatımızdan çıkıp gitmiyor?”

“Sanırım bizi özlüyor,” dedi Grace, aklına başka sebep gelmiyordu.

“Bizi o kadar özlüyorsa, neden eve gelmiyor?” diye

haykırdı Maryellen. "Bunu ona söyleyeceğim. Telefona uzanıp bir nüsnara çevirmeye başladı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Grace.

"Yıldız 69."

"Boşuna arama," dedi Grace, sesi gergindi. "Bütün o masrafları karşılayamadığımdan... Dan bunu tahmin ediyor olmalı. Arayın takip edemeyeceğimi düşünmüştür." Duygusal dengesini tekrar kazanabilmek amacıyla, işe yaramasa da gözlerini kapadı. "Bazen bize bunu yaptığı için ondan nefret ettiğimi düşünüyorum."

"Hadi anne. Günümüzü berbat etmesine izin vermeyelim..."

"Babanla otuz beş yıldan fazla evli kaldık." Bacakları titriyordu, mutfak sandalyesine çöktü.

Telefon tekrar çaldı.

"Cevap verme!" dedi Grace. "Ona bu zevki yaşatma. Bırak çalsın, sadece çalsın."

Beşinci zilden sonra telesekreter devreye girdi ve bir kez daha sadece çizirti sesi duyuldu.

Maryellen bir sandalye çekip annesinin karşısına oturdu, ellerini sımsıkı tuttu. "Babam neden gitti bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama sebep ne olursa olsun, bu senin yaptığın ya da yapmadığın bir şey yüzünden değil. Sen iyi bir eş ve harika bir anneydin."

Grace başını eğdi, gözyaşları yerdeki örgü paspasa damlıyordu. "Teşekkürler hayatım." Maryellen'a inanabilmeyi isterdi, ama mutlu erkeklerin bu kadar uzun evlilikleri bira-

karak çekip gitmeyeceklerini düşünüyordu.

Burnunu çekip, gelen telefonları aklından çıkarmaya çalıştı. Maryellen onun ellerini bıraktı, gözlerini kurulaması için bir kâğıt mendil uzattı.

“Keşke Cliff Harding burada olsaydı,” dedi Maryellen zorla. “Bu, babamı sarsardı, değil mi? Telefonu bir erkeğin açması ona gününü gösterirdi.”

Grace titreyerek gülümsedi. “Gösterirdi.”

Patateslerin suyu kaynıyordu, Grace ocağı kapamak için ayağa kalktı. Ocak başındaki birkaç saniyeyi kendini toparlamak için kullandı, masaya döndüğünde gülümsüyordu.

“Anne, dedi Maryellen tereddütle. “Bay Harding’le aranız nasıl? Artık boşandığınıza göre, çıkışmaya başlayacak misiniz?”

Grace haftalardır bunu düşünüyordu, ama bir karar vermeyi başaramamıştı. Aslında, Cliff’i daha önce bir kez geri çevirmiştir. “Muhtemelen hayır,” dedi kızına.

“Yapmalısın,” diye üsteledi Maryellen. “Onu seviyorum. Hayatında başka bir erkek olması Kelly’ye zor gelebilir, ama alışacaktır.”

“Kelly’nin ne düşüneceği yüzünden değil, sen ya da başkası yüzünden de değil,” diye itiraf etti Grace. “Beni yanlış anlama, Cliff’ten hoşlanıyorum ama flört dünyasına hazır olduğumu düşünmüyorum.”

“Ama anne...”

“Çok erken. Kendimi hâlâ yaralı hissediyorum. Düşünmüştüm ki... boşanma gerçekleşince bu defteri kapata-

bilirim. Oysa öyle olmayacağıını görebiliyorum. *Bilmek* zorundayım Maryellen, cevaplara ihtiyacım var. Baban nerede? Neden ve nereye gittiğini bana söyleyememe sebebi nedir? Bizden ne tür derin, karanlık bir sırr saklıyor?”

Grace hayatın her zaman cevaplar sunmadığını biliyor-
du. Belki bir gün huzuru bulacaktı ama şimdilik bu mümkün
görünmüyordu. Aksine, belirsizlik, öfke ve keder, kocasının
kaybolduğu günü kadar güçlü bir şekilde onu yiyp bitiri-
yordu. Hayatında mutluluk ya da şükredeceği şeyler kalma-
diği için değil; hâlâ kızları, arkadaşları ve bir işi vardı, ama...

“*Mecbursun anne, mecbursun.*”

Kızı bunu öyle ısrarlı söylemişti ki, Grace ne diyeceğini
bilemedi.

“*Yapmazsan, korkarım benim gibi olacaksın.*”

“Senin neyin varmış?” diye sordu Grace sert bir sesle.

“Bana bir bak!” diye feryat etti Maryellen. “Otuz beş ya-
şımıdayım ve âşık olacağım diye ödüüm kopuyor. Kendi sağdu-
yuma güvenemiyorum. Bir erkek beni öpmeye kalktığında
panik atak geçiriyorum. Olacaklardan o kadar korkuyorum ki,
bir erkeğin bana yaklaşmasına asla izin vermiyorum. Kelly ile
Paul’e bakıyorum, ne kadar normal ve mutlu görünüyorlar.
Neden benim öyle bir evliliğim olamadı?”

“*Of, Maryellen...*” Grace kızına ne söyleyeceğini bile-
miyordu. Maryellen evliliği hakkında nadiren konuşurdu, o
yüzden şu anda onu rahatlatmak için ne yapacağını bilmez
durumdaydı.

“Küçük Tyler’ı çok seviyorum, ama ben asla çocuk

sahibi olamayacağım.”

“Bunu söyleme, hâlâ gençsin,” diye üsteledi Grace.

Maryellen başını iki yana salladı. “Boşanmanın bana yaptığı, sana da yapmasına izin verme,” diye tekrarladı. “Lütfen anne. Önünde hâlâ bir sürü güzel yıl var. Eğer önüne aşk için fırsat çıkarsa, kaçırma! Bana kaçırımayacağına –ve mutlu olacağına– söz ver. Yoksa, kendi adıma ben de asla huzur bulamayacağım.”

Cuma sabahı galeriyi açarken Maryellen, annesiyle geçirdiği Şükran Günü'nün hayatındaki en berbat günlerden biri olduğunu düşünüyordu. Duygusal anlamda kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Eğer bugün izin kullanabilme şansı olsaydı, hiç durmazdı. Ne yazık ki, geleneksel olarak yılın en yoğun alışveriş günlerinden biriydi ve birazdan akın edecek müşterilerle ilgilenmesi gerçkiyordu.

Galeriyi ziyaret edenlerin yoğunluğu yüzünden, Maryellen hindi kalıntılarından yaptığı sandviçi yemeye fırsat bulduğunda saat iki olmuştu. Yardımcısı Lois Habbersmith öğleden sonra ona yardım etmemeyi kabul etmese, bu şansı dahi bulamayacaktı. Galerinin sahibi Webber ailesi Kaliforniya'da yaşıyordu ve Maryellen'a iş tamamıyla teslim edecek kadar güveniyorlardı.

Arka odadaki taburcye oturup bacak bacak üstüne attı, sandviçinden ilk ısırığını almıştı ki Jon Bowman içeri girdi.

“Jon...” Maryellen onu beklemiyordu. Kalbi anında deli

gibi atmaya başlamıştı. Cadılar Bayramı partisinden sonra Jon onu iki kez aramış, her seferinde Maryellen onu savuşturmayı başarmıştı.

“Hâlâ kaçıyor musun?” diye sordu Jon.

“Ne demek istedığını anlamadım,” diye yalan söyledi Maryellen.

Jon sırtarak ona inanmadığını belli etti. “Biraz daha fotoğraf ister miydin?”

“Evet,” dedi, onun vermek isteyeceği bütün resimleri büyük bir hevesle alırdı. “Son grubun tamamı satıldı.”

“Onları bu akşam teslim edebilir miyim?”

Maryellen neden yanında getirmediğini merak etti. “Tabii, iyi olur. Saat kaçta?”

“Yedi.”

Galeri altında kapanıyordu. “Burada bekleyebilirim,” dedi. Fotoğrafları hemen asar, böylece ertesi gün hepsi satışa hazır olurdu.

“Onları evimden almanın istiyorum,” dedi sakin bir sesle. “Söz veriyorum, o kadar yolu geldiğine degecek.”

Maryellen kaşlarını çattı. Başka randevusu olup olmadıkından ne kadar da emindi. “Buraya getirmeni tercih ederim.” Daha önce hep böyle çalışmışlardı.

“Öyle tercih edeceğini biliyorum, ama bu kez değil. Senin için akşam yemeği hazırlayacağım. Fotoğrafları istiyorsan, yedide bende olursun.”

Maryellen bu yaptığından emriväki olduğunu söyleyerek tartışmaya hazırlanıyordu, ama Jon ona bu fırsatı vermedi.

Dönüp gitti. Eğer tartışmak istiyorsa, kalabalık galeride onun peşine düşmek zorunda kalacaktı ve Jon bunu yapamayacağını biliyordu.

O gün öğleden sonra, iki müsteri Jon'un eserlerini sordu ve Maryellen ertesi gün elinde olacağına dair söz verdiği fark etti. Jon'un resimleri daha duvara asılır asılmaz satılıyordu. Daha fazlasını istiyorsa, gidip kendisinin alması gereğini açıkça belirtmişti.

Saat yedide, sessizce homurdanarak karanlık bir kasaba yolunda ilerlemeye başladı. Posta kutularındaki adresleri kontrol etmek için bir el feneri kullanıyor, Jon'un evini bulmaya çalışıyordu. Sonunda doğru sapağa ulaştığında, çakıltoprak karışımı yola sapıp bir kilometre kadar daha devam etti. Tam pes etmek üzereydi ki iki katlı ev karşısına çıktı.

Arka tarafa park etti, dışarı çıktı ve Puget Sound'un öte yanında dans eden Seattle ışıklarını seyretmek için durdu. Ev sahile yakın olmaliydi. Bütün ışıklarını yakmış bir feribot suyun üstünde kayıyordu.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," dedi Jon karanlığın içinden, sonra Maryellen'i karşılamak üzere gölgelerin arasından çıktı.

"Bana fazla seçenek bırakmadın." Bu durumdan hoşnut değildi ve Jon'un da bilmesini istiyordu.

"Hayır, bırakmadım," diye kabul etti. "İçeri gel."

"Ben... ben yemeğe kalamayacağım, umarım fazla uğraşmamışsındır."

"Hem de inanamayacağın kadar çok uğraştım. Lütfen kal."

“Ama...” Jon, onu takip etmekten başka seçenek sunmuyordu.

Evin içinin tam olarak bitmediğini fark etti. Birkaç parça eşya çıplak zemin üzerine yerleştirilmişti. Duvarlar badana yapılmadığı halde, sayısız çerçeve asılıydı. Mutfakta yeni gereçler ve beyaz seramik tezgâh vardı, ama zemine kabaca kontraplak konmuştu. Salon olması gereken yerdeki masanın üstünde keten bir örtü ve mumlar vardı. İçerisi loştu, ışık sadece masa lambalarından ve mutfaktan geliyordu. Geniş panoramik pencereler, Seattle’ın baş döndürücü gökyüzü manzarasını gözler önüne seriyordu.

“Ceketini alayım,” dedi Jon.

Maryellen karşı kovmak istediler, gerçekten istediler. Aksine, ceketini omuzlarından kaydırıldı, Jon onu alıp kapağı olmayan bir dolaba götürüp askıya astı.

“Evimi görmek ister misin?” diye sordu.

Maryellen başıyla onayladı. “İnşaatı kim yapıyor?”

“Ben,” dedi kıkırdıarak. “Her şeyi kendim yapıyorum.”

Maryellen, onun Teri’ye elinden her iş geldiğini söylediğini hatırladı. Bunun ne kadar doğru olduğunu şimdi görebiliyordu. Jon ona evi gezdi. Kapısı olan tek yer banyoydu. Yatak odası üst kattaydı ve denize bakan bir balkonu vardı.

“Yazın, sabah kahvemi alıp burada oturuyorum,” dedi Jon.

Maryellen bunu gözünde canlandırabiliyordu; sabahın erken saatlerinde Puget Sound’un huzuru, sessizliği, taze ve

aydınlık güzelliği...

“Beş dönüm yerim var,” dedi Jon. “Bu arsayı nasıl alabildiğimi merak ediyorsan, büyüğbabama ait olduğunu söylemeliyim. 1950’lerde laf olsun diye almış. Ölünce bana kaldı.” Mutfaktaki zaman ayarlayıcının sesi duyuldu. “Yemek hazır.”

Jon elini tutup merdivenlerden inmesine yardım etti. Evin ana bölümünden ulaştıklarında masaya kadar eşlik edip sandalyesini çektı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Maryellen.

“Hayır,” dedi Jon, kesin bir dille.

Önce mumları yaktı. Sonra şarabı servis etti, ardından salatayı getirdi; dilimlenmiş taze armut, rendelenmiş *Rokfor* peyniri ve bal kaplı kavrulmuş badem eşliğinde muhteşem bir marul salatası. Sosu ise hafif bir frambuaz sirkesiydi.

“Aman Tanrım,” diye fisıldadı Maryellen tadına baktıktan sonra. “Bu inanılmaz.”

“Bu sadece başlangıç,” dedi Jon.

Salata eşliğinde bir kadeh şarap içtiler ve derecetu soslu fırında somon gelmeden önce bir kadeh daha aldılar. Balık krema gibi ağızda kayıyordu, Maryellen tadını çıkarmak için gözlerini kapadı. Tatlı olarak ise elmalı-hurmalı turta vardı.

Yemek aralarında kadehleri dolduran Jon ikinci şىşeyi de açtı. Yemek sonunda Maryellen kendini sıcak ve çakırkeyif hissediyordu. Jon onu rahat bir kanepeye aldı. Fonda klasik müzik正在播放。Maryellen, Vivaldi'nin *Dört Mevsimler*'ini tanıdı.

“Tonlarca kahveye ihtiyacım olacak,” dedi Maryellen.
“Hazır olmak üzere zaten.”

Kahvenin kokusu gelmeye başlamıştı. Kızardığını ve bütünüyle hoşnut olduğunu hissededen Maryellen başını kane-penin arkasına yaslayıp göz alıcı manzaraya baktı. Uzaktaki ışıklar ateşböcekleri gibi yanıp sönyordu ve karanlık suyun üstünde ilkdördün yansıyordu. Jon camda yansımı olmaması için ışıkları söndürmüştü. Manzarayı bozacak hiçbir şey yoktu.

Jon onun yanına oturdu. “Sanırım o kadar da kötü değil-di,” dedi. Sonra, yanlış anlamış olabilir gibi ekledi: “Demek istedigim, burada benimle beraber olmak.”

“Gayet... hoştu.”

“İtiraf et, o kadar korkunç değilim.”

Maryellen ona bakmak için hafifçe yer değiştirip gü-lümsemi. “Olabilirsin.”

“Ne zaman?”

“Beni öptüğün zaman.” Bu konuşan, şarap olmalıydı ama yine de doğruydu.

Jon onun elini tutup ince parmaklarına baktı. “Belki şa-şırıcı gelecek, ama seninle öpüşmek beni de korkutuyor.”

“Seni korkutuyor muyum?” Maryellen şaşırmaktan çok eğlenmişti.

Jon haklı olduğunu göstermek için eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Nazik ve basit bir öpüçütü ama çok da-ha fazlasını vaat ediyordu.

“Gördün mü?” dedi alçak sesle, kendinde dejilmiş gibi.

Maryellen'in elini açıp göğüskaresinin üstüne koydu. "Kalbimi dinle."

"Evet... çok hızlı atıyor." Maryellen'in kalbi de küt küt atıyordu. Öpücüğünün ona ne yaptığını göstermek için Jon'a doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bu öpücüük daha derin, uzun ve ateşliydi. Sona erdiğinde Maryellen'in başı dönüyordu. "*Kalbimi dinle,*" diye fısıldadı.

Jon kocaman elini onun göğüskaresine dayadı, ama ardından göğsünü avuçlamaktan kendini alamadı. Kendine engel olması için ona fırsat tanıdı ama Maryellen yapamadı. Jon'un dokunuşuya içinde uyanan duygular aşırı heyecan verici ve davetkârdı. Jon onu öpmeye devam ederken parmakları uzanıp bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Daha işini bitirir bitirmez Maryellen arkasına uzanıp sutyenini açtı ve göğüslerini serbest bıraktı. Jon uzanıp iki eliyle onları kavradı ve Maryellen eğilip dilini kulağının içinde gezdirirken inledi.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, Maryellen kimin kimi soyduğunu hatırlamıyordu. Bütün bildiği, kanepede uzanmışlardı ve Jon'la birlikte olmak üzereydi. Jon onun üstündeki yerini alırken gözlerinin içine baktı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu.

Maryellen gözlerini kapatıp başıyla onayladı. Onu öylesine istiyordu ki, kollarıyla sımsıkı sarıp dudaklarını kendine doğru çekti.

"Söyle," diye ısrar etti Jon.

"Evet, lütfen."

Birleşmeleri uzun ve yavaş oldu. Ve daha önce hiç denemediği kadar mükemmel. Gecenin bir vakti yukarı, Jon'un yatağına çıktılar. Yorgunluktan bitkin düşen Maryellen, Jon'un bedeniyle sarmaş dolas uyuyakaldı. Şafaktan hemen önce, gökyüzü henüz aydınlanmadan uyandı. Nerede olduğunu çıkaramayarak şaşkınlıkla oturdu. "Neredeyim ben?" diye sordu.

"Benim yanındasın," diyen Jon, onu tekrar kollarına aldı, yüzünü kendine çevirip öptü.

İkinci sevişmelerinde Maryellen onun üstüne çıktı, uzun saçları omuzlarında ve göğüslerinde dalgalandırdı.

Sabah olduğunda önce Maryellen uyandı ve bir süre sessizce onun kollarında uzanarak ne yaptığını düşündü. Jon Bowman onu baştan çıkarmış, o da izin vermişti. Onu şarap ve yemekle ayartmış, sonra yatağa atmıştı. Ne doğum kontrolü ne başka bir korunma yolu düşünmeden memnuniyetle ona eşlik etmişti. Bu çılgınlıktı.

Onu rahatsız etmemeye çalışarak yavaşça yataktan çıktı, çırılıçıplak olduğunu görünce dehşete düştü. Parmak uçlarının üstünde basamaklardan inerken giysilerini toplayıp göğsüne bastırdı. İç çamaşırlarını giyip yünü pantolonunu üzerine geçirmişti ki, belden yukarısı çiplak olan Jon basamakların tepesinde belirdi.

"Sıvışıyor musun?" diye sordu.

Maryellen cevap vermedi. Niyeti çok açıktı ve bu niyetin içinde kahve, kahvaltı ve gazete yoktu. "Bu olmamalıdır."

“Ama oldu. Olmamış gibi mi davranışacaksın?”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. “Evet.”

“Maryellen, mantıklı ol.”

“Hayır, profesyonel bir ilişkimiz var. Başka türlü ola-maz.”

“Neden olamazmış?”

Açıklamak istemediği ayrıntılara girmeden, verebileceği bir cevap yoktu. “Çünkü olamaz. Üzgünüm ama böyle olma-sı gerekiyor.”

“Bana bundan fazlasını borçlusun.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim.” Olabildiğince hızlı gi-yinip pantolon fermuarını çekti. “Bu küçük baştan çıkartma planını sen hazırladın. Şarap, yemek, müzik...”

“Kahretsin, öyle yaptım! Benim seni istediğim kadar, sen de beni istedin. Kızmak istiyorsan hiç durma ama dürüst ol.”

“Evet, seni istedim ama buraya gelmem için bana şantaj yapmasaydın asla seninle yatmadım. Her şeyi planlamıştin, üç kadeh şarap dahil, değil mi?” Yüzüne düşen saçlarını geri atıp bluzunu kavradı. Kollarını içine soksuturup düğmelerini iliklemeye bile gerek duymadan dolaba yürüyüp ceketine uzandı, öylesine hızlı çekip aldı ki askı uzun süre sallanmaya devam etti.

“Maryellen,” diye yalvardı Jon. “Bu şekilde gitme. Bana ve kendine yalan söyleme. Olanları planlamadım.”

“Planladığın çok açık.” Henüz genç, cahil ve bakire bir kızken Clint de onu şarap ve vaatlerle yatağa sürüklemişti.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi, hamileliği şansa bırakıp çılgın ve sorumsuz bir maceraya girişmişlerdi. Açıkça görülüyordu ki, evliliğinin ve boşanmasının üstünden geçen bunca yıl onu akıllandırmamıştı.

“Pekâlâ,” diye terslendi Jon. “Neye istersen ona inan, sonuçta ikimiz de gerçeği biliyoruz.”

Maryellen ayaklarını yere vurarak dışarı çıktı, fotoğraflar akına geldiğinde evin yarı yolunu kat etmişti.

Sekiz

Eric'in, küçük evinde kalmasına Jack daha ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu. Sabah kahvaltı yapmak istediğiinde ekmek torbasının boş olduğunu gördü. Eric son ekmek kırıntısını bile yemişti. Bu, oğlunun düşüncesizliklerinin sadece biriydi. Kirli tabak ve fincanları bulaşık makinesine koyarken, Shelly'nin onun bu pasaklı haline nasıl katlandığını merak etti.

Rahatsızlığını belli etmemek için elinden geleni yaparak sabah toast yemeden de idare edebileceğini düşündü. Ayrıca bu, bel çevresine de iyi gelirdi. Ne yazık ki, duş almak istediğiinde Eric'in sıcak suyu bitirip bir sürü çamaşır çıkardığını görünce iyimser halinden eser kalmadı.

Sıcak su deposunun boş olduğundan habersiz olan Jack duşa girip musluğu açtığında onu buz gibi bir serpinti karşıladı. Haykırarak kendini dışarı attı ve bir havlu kaptı, ama ne yazık ki havlu ıslaktı. Eric her iki havluyu da kullanmayı başarmış ve Jack'e kuru havlu kalmamıştı.

“Bu kadarı yeter!” diye bağırdı havluyu yere fırlatarak. Eric onun yanında kalmaya geldiğinde, bunun birkaç günden fazla sürmeyeceğini düşünüyordu. Oysa haftalar olmuştu ve Jack buna bir son vermek zorundaydı.

Hâlâ ıslak bir halde giyinmeye çalışırken, rahatsızlığını giderek öfkeye dönüşüyordu. Soluğunu düzenlemek ve deli gibi atan kalbini yatıştırmak için iki kez durmak zorunda kaldı. Görebildiği kadariyla, Eric ile Shelly bir çıkmaza girmiştir, ikisinden birinin taviz vermeye niyeti yoktu. Jack, Olivia'nın evindeki Şükran yemeğinde aralarının düzlebileceğini ummuştu, ama ne yazık ki Shelly daveti reddetmişti.

Eric duygularını saklamaya çalışmış, ancak bunu başaramamıştı. Oğlu, Şükran Günü'nde Shelly'yi göreceğinden çok umutluydu ve Shelly'nin bunu geri çevirmesi onu bozguna uğratmıştı. Onun artık başkasıyla birlikte olduğundan emindi. İste o dönemde Jack, Eric'i bir fertilité* klinигine gitmeye ikna edebilmiş, bu ziyaretin ardından Eric günler süren bir depresyona girmiştir.

Ne yapacağını bilemeyen Jack, sonunda bu duruma el koymaktan başka çaresi olmadığına karar verdi. Gazetedeki ofisine gider gitmez bir eylem planı geliştirdi. Shelly'yi kendisi arayacaktı.

Neyse ki kızın iş telefonunu biliyordu. Ona akşam yemeğinde buluşmayı teklif etti. Shelly kabul etti ve Seattle sahilinde bir yerde karar kıldılar. Bazı şeýlerin değişmesi gerekiyordu, hem de acilen. Oğlunun ve kendi iyiliği için.

Aynı gün saat altı buçukta Shelly lüks bir restoranda

**Doğurma verimliliği, doğurganlık. (e.n.)*

Jack'le buluştu. Çoktan gelip oturmuş, Jack'i bekliyordu. Jack, onun henüz kendisini görmemiş olmasından faydalananak kızı biraz inceleme fırsatı buldu. Shelly güzel bir kızdı, minyon ve kırılgan görünüşlüydü; özellikle şu anda. Jack onun şimdiden hamile elbisesi giydiğini görünce şaşındı. Bu konuda bir şüphe olmadığı açıkça görüneıyordu.

"Merhaba Shelly," dedi, oturmadan önce uzanıp onun yanağını öperck.

"Bay Griffin."

"Lütfen," dedi. "Sadece Jack de."

"Peki." Bakışlarını indirdi, mönüyü okur gibiydi. Oysa Jack onun ne isteyeceğine çoktan karar verdiğine emindi. Kendisi ne istediğini biliyordu. Burada yengeç köftesini muhteşem yapıyorlardı ama bu buluşma yengeç köfteleri ya da mönüdeki bir başka yiyecek hakkında değildi.

"Seni nedenraigirdığımı merak ediyor olmalısın," dedi mönüyü kenara bırakırken.

"Eric'le ilgili olduğunu tahmin ediyorum." Ardından, kendinc hâkim olamayarak sordu: "İyi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Jack. "Seni özlüyor."

Shelly rihtıma ve ardında uzanan mürekkep karası suya baktı. "Ben de onu özlüyorum." Sesi yumuşacıktı.

"Oğlum hep böyle pasaklı mıydı?" diye sordu Jack ortamı yumusatmak için. Eric doğuştan böyle olmaliydi. Kendi doğanıklığı Jack'e batmıyordu, ama konu Eric olunca, bütün dikkati dağılıyordu. Ayrıca, Eric pasaklılık yarışında onu açık ara geride bırakmıştı.

“Her zaman,” diye gülümsedi Shelly. “Düzenli olan benim. Düzgün yiyor mu?”

Oğlunun evde ve dışında Jack’i yiyp bitirdiğini söylemek pek uygun olmazdı. “O konuda bir sıkıntısı yok. Ya sen?”

Shelly biraz daha gülümsedi. Jack onun ne kadar solgun göründüğünü fark etti. “Ben hep açım. Hayatımda bu kadar iştahlı olduğumu hatırlamıyorum. Kahvaltı ediyorum ve daha öğlen olmadan o kadar açıkıyorum ki, ikinci bir kahvaltı yapıyorum.”

Bu söylediğleri, neden şimdiden hamile elbisesi giydiğini açıklıyordu. Zavallı kız bu zor dönemi atlatabilmek için kendini yemeye vermişti. Jack ona söyleyecek bir şeyler bulmayı çok isterdi.

“Son zamanlarda Eric’le konuştuğun mu?” diye sordu, konuyu dikkatle açmaya çalışarak.

“Hayır... en son Şükran Günü’nden bir hafta önce konuşmuştuk.”

“O halde bilmiyorsun.” Jack’ın yüreği sıkıştı. Demek Eric ona söylememiştir.

“Neyi bilmiyorum?”

“Eric’i bir fertilité kliniğine gidip sperm testi yaptırması için ikna ettim. Sen bebeğin ondan olduğunu iddia ederken, doktorunun yıllar önce söylediğlerine dayanarak Eric bunun imkânsız olduğunu söylüyordu.”

Shelly’nin birden yüzü aydınlandı. “Bu harika bir fikir. O halde artık bebeğin ona ait olduğunu biliyor.”

"Nc yazık ki hayır." Jack etrafına baktı, garsonun hâlâ gelmemesi şaşırtıcıydı. Sanki hissetmişçesine bir delikanlı öne çıktı. Jack kahve ve yengeç köftesi istedi. Shelly ise ekstra soslu karışık salata, piliç *fettuccini Alfredo* ve peynirli-sarmışaklı ekmek siparişi verdi. Tatlılar ana menü listesinde olsa, Jack onlardan da isteyeceğinden şüphe etti.

"Eric hakkında ne söylemeye çalışığınızı açıklayın. Kliniğe gittiye, bebeğin babası olduğunu bilmek *zorunda*," diye ısrar etti Shelly. Keten peçetesini kucağına serip sanki üstündeki kırışıklar disiplin cezası gerektirmiş gibi dikkatle düzeltti. Yüzü endişeyle gerilmişti.

"Rapora göre, Eric'in baba olma ihtimali pek yok." Jack kötü haber vermek istemiyordu ama oğlunun ona söylediğini düşünmüştü. Eric'in bunalımının rapordan çok, daha sonra aralarında geçen konuşmadan kaynaklandığını sanıyordu. "Klinik raporunu bizzat okudum. Sperm sayısı çok düşük. Düşük miktarda da olsa böyle bir ihtimal var, ama Eric bunu görmüyor. O sadece *yüksek oranda ihtimal dışı* kısmında takılıp kaldı."

Shelly bakışlarını aşağı indirdi, Jack onun ağlamamak için kendini zor tuttuğunu düşündü. "Bu her şeyi açıklıyor," diye fısıldadı.

"Ya?" Jack burnunu sokmak istemezdî, ama Shelley'nin ona söyleyeceği bir şey varsa...

"Beni neden aramadığını açıklıyor. Bebeğin ona ait olduğunu inanmıyorum. Açıkçaçı onu aldattığımı düşünüyorum ve bu çok zoruma gidiyor. Bana olan güvensizliği son derece

kırıcı Jack.” Masaya bakmaya devam etti. “Ama her şeyc rağmen, kirayı ödemeyc devam ediyor. Kendi kazancımla her şeyin üstesinden gelemeyeceğimi biliyor.”

Jack yüksek sesle homurdanmak istedî. Eric’în bonkör-lüğü hoşuna gitse de, aynı zamanda kendi evine çıkışının yıllar süreceği anlamına geliyordu. Jack oğluyla aynı yerde mahsur kalmıştı.

“Eric’ê bunu yapmamasını, kendi ödemelerimi yapabileceğimi söyledi. Yine de kirayı ödemeye devam ediyor.” Duraksadı, başını iki yana salladı. “Bunun için minnettarım. Kirayı ödemek zorunda kalsam ne yapardım bilmiyorum.”

“Patavatsızlığını bağışla Shelly,” dedi Jack. “Ama gerçeğe ihtiyacım var. Bebeğinin babası Eric mi?”

Shelly ilk kez onun gözlerinin içine baktı. “Bebek oğlunuñun. Kızım ya da oğlum doğar doğmaz, bunu şüpheye yer bırakmayacak biçimde ispatlayabileceğim. O zamana kadar Eric’le görüşmemizin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.”

Sormaya gerek bile kalmadan, Jack’în ikinci sorusu böylece yanıtlanmış oluyordu. “Anlıyorum.”

“İlgilendiğin için teşekkür ederim Jack,” dedi sessizce. “Bunun için minnettarım. Ancak klinik sonuçlarının bir önemi yok. Ben gerçeğin farklı olduğunu biliyorum. Beş aya kalmadan kanıtım dünyaya gelecek.”

Yemeğin sonunda, Jack herhangi bir çözümün yanına bile yaklaşamamıştı. Eve döndüğünde Eric televizyonun karşısına oturmuş, koca bir paket patates cipsi yiyyordu.

“Geç kaldın,” dedi gözlerini televizyondan ayırmadan.

“Shelly’yle Seattle’da yemek yedik.”

Eric uzanıp uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapadı. “Shelly’yle beraber miydin?” diyerek ayrıntıları dinlemek üzere kaşlarını çattı. “Seni mi aradı?”

“Ben onu aradım.” Jack yağmurluğunu omuzlarından sıyırip bu açmaza en iyi yaklaşımın ne olacağını düşündü.

“Ona sperm testinden söz ettin mi?” diye sordu Eric. Oğlu artık ayaktaydı ve gözleri öfke saçıyordu.

“Bu sabah evde hiç ekmek yoktu,” dedi Jack. “Üstelik bütün sıcak su bitmişti ve havluların ikisi de ıslaktı, ayrıca...”

“Yani evdeki son ekmek dilimini yediğim için mi sana olan güvenimi sarstın? Söylemeye çalıştığın bu mu?”

“Hayır... eğer Shelly’yle konuşursam, bu sorunu kesin olarak çözebileceğimi umuyordum.”

“Buradan gitmemi istiyorsan söylemen yeterli.” Eric, eskiden boş olan odaya firtına gibi daldı.

“Sana gitmeni istediğimi söylemedim,” dedi, ama sözleri havada asılı kaldı.

“Sorun değil baba,” dedi Eric, bir dakika sonra elinde spor çantasıyla hızla odadan çıkarken. Çantanın her yerinden giysiler sarkıyordu. “Gidiyorum. Çocukken bir babaya ihtiyacım olduğunda da yanında değildin. Şimdi farklı olacağını bana düşündüren neydi bilmiyorum.”

Jack hayal kırıklığıyla inledi. Hayatlarını normalleştirmeye çalışırken her şeyi berbat etmişti. “Eric, dinle. Üzgünüm.”

“Üzgün?” diye tekrarladı Eric, o ana kadar duyduğu en

komik şcymiş gibi. "Bunun için biraz geç kaldın. Üzülme, bir daha seni rahatsız etmem."

Bunu söylediğinden sonra çıkıştı. Jack bir daha ne zaman oğlundan haber alacağını merak ediyordu.

Aralık ayının ilk cuma günü galeriyi açarken, Maryellen Noel'i geçirmek için Cedar Cove'un mükemmel bir yer olduğunu düşündü. Liman Caddesi boyunca, yolun her iki yanına yeşil ağaç dalları asılmıştı ve bütün sokak lambalarından kocaman baston şekerler sarkıyordu. Galeri de minik beyaz ışıklarla süslenmişti ve havaya hoş bir koku veren ladin dalları zarif bir biçimde aşağı sarkıyordu. Maryellen için bu, çocukluğundaki bayramlarla –ve babasıyla– özdeleşen Noel'in kokusuydu. Birden, yerdeki karlara bata bata çıkıştı. eve çam ağacı taşıyan babası bütün netliğiyle gözünün önünde canlandı. Maryellen gözlerini kırpıştırarak davetsiz yaşları uzaklaştırdı.

Sebebini bilmeden Jon'u düşündüğünü fark etti. Onu en son gördüğünden beri iki hafta geçmişti, ama galeriye yeni fotoğraflar getirmesinin fazla uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Özellikle de, evinden kaçar gibi uzaklaşırken yanına almadığı için. Maryellen, onunla tekrar karşılaşmaya kendini hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Yaşananların iş ilişkilerini etkilemesine izin veremezdii. O geceden beri binlerce defa, içgüdülerine teslim olduğu için kendini lanetlemiştir. Kendini haklı göstermek için sayısız mazeret bulmuştu, ama

zaman ve gerçek, bunların hepsini geçersiz kılmıştı. Şarap ve ay ışığı bahane değildi, ayrıca baştan çıkardığı için Jon'u suçlayamazdı. Her şeyi kendi isteğiyle yapmıştı.

Kendisini düşündüğünü anlamış gibi, galeri açıldıktan kısa süre sonra Jon kapıda boy gösterdi. Geniş atölyeye girdiğinde, Maryellen bir müsterisiyle ilgileniyordu. Jon'un yanında iki tane çerçeveli fotoğraf vardı, Maryellen devamının arabada olduğunu düşündü.

Jon, ikinci ve ardından üçüncü turu yapıp çerçeveleri arka odaya taşıırken, Maryellen hâlâ müsterisiyle ilgileniyordu.

“Biraz daha düşüneceğim,” dedi Bayan Whitfield.

Maryellen, doktorun karısının Noel hediyesi olarak koçasına almayı düşündüğü suluboya tablodan söz ettiğini anlayana kadar birkaç saniye geçti.

“Tamamdır,” dedi ve ardından, galerinin arka odasında Jon’la baş başa kaldı.

“Merhaba,” dedi Maryellen gergin bir tonda, ama olağandığince nazik ve içten olmaya çalışarak. Jon’un evinden çıkmadan önce, o andan itibaren ilişkilerinin sadece işe sınırlı olacağını açıkça ifade etmişti.

“Merhaba.” Bakışları öylesine yoğundu ki, Maryellen gözlerini kaçırınmak zorunda kaldı.

“Güzel bir sabah, değil mi?” diye mırıldandı.

“Gökyüzü gri ve yağmur havası var.”

Maryellen zoraki gülümşedi. Havadan sudan konuşmanın bir yararı olmadığı açıktı, zaten bu adamlı ne zaman yararı olmuştu ki? “Bakıyorum birkaç resim getirmişsin.”

“Evde bıraktıkların. O kadar aceleyle çıkışmasaydın...”

“Onları getirdiğin için minnettarım,” dedi, o geceyi hatırlatacak başka şeyle söylemesine engel olmak için.

“Gelme sebebi başka,” dedi Jon. Ellerini blucininin arka ceplerine soktu. Onun volta atması Maryellen’ın sınırını bozuyordu, ama Jon’un da gergin olduğu belliydi. Birdenbire durdu. “Pazar günü öğleden sonra boş musun? Hep denemek istedigim bir akşam yemeği treni kalkacak ve konuğum ola-rak katılmanı istiyorum.”

Maryellen’ın olmasından korktuğu şey tam olarak buydu. Ciğerleri acımıya başlayana kadar soluğunu tuttu. “Teşekkürler, ama hayır.”

“Hayır mı?” Kırgın ve kafası karışmış gibiydi.

“Daha önce söylediğimde ciddiydim. İlişkimizin kişisel hale gelmemesi çok önemli.”

Jon kaşlarını çattı. “Bunun için biraz geç,” diye mırıldandı.

Maryellen bunu duymazdan geldi. “Seninle galeri dışında görüşmek beni ilgilendirmiyor.” Bundan daha açık ifade edemezdi.

“Beni Cadılar Bayramı partisine davet eden sendin.”

“Biliyorum ve bu bir hataydı. Birçok hatanın başlangıcı. Dinle Jon, belki son derece utanç verici ve münasebetsiz, ama olanları unutursan bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın.”

Jon kaşlarını biraz daha çattı. “Gerçekten bunu mu istiyorsun?”

“Lütfen.”

Jon tartışacak gibi idi ama sonra başını iki yana salladı.
“Başka şansım yok, değil mi?”

“Biliyorum, gerçekten üzgünüm.”

“Tamam, her neyse.”

Maryellen resimler için bir “alındı” makbuzu yazıp ona uzattı. Makbuzu almadan önce aralarında birkaç huzursuz saniye geçti, sonra Jon döndü ve galeriden çıktı. O gider gitmez Maryellen gözlerini kapadı ve biriken gerginliğini derin bir iç çekişle azaltmaya çalıştı. Kendini toparlamak için taburelerden birine çöktü.

“Bir dakika,” dedi Jon, tekrar içeri dalarak, “-miş gibi davranış konusunda pek başarılı değilim. *Sen* olanları unutabilirsın ama ben yapamam. Lanet olsun Maryellen, paylaştığımız şey güzeldi. Bunu görebildiğinden eminim.”

“Hayır, göremiyorum. Lütfen durumu olduğundan daha fazla zorlaştırm别.” Onun bu kadar kolay pes etmeyeceğini tahmin etmeliydi.

“Durumu zorlaştıran ben değilim, sensin. Buluşup bunu konuşalım. Nerede ve ne zaman olacağına sen karar ver.”

“Konuşacak bir şey yok.”

“Seni anlamıyorum,” dedi Jon, tekrar volta atmaya başlayarak. Maryellen’ın sergilemek için hazırladığı muazzam mavi porselen vazonun etrafında turlarken, ayağının altındaki eski ahşap döşeme gıcırdıyordu. “Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksan güzel, keyfine bak ama ben yapamam. Keşke bunu yapabilsem diye Tanrı’ya dua ediyorum, ama seni dü-

şünmeden duramıyorum. Bizi düşünmeden...”

“Bu konuyu tamamen aklımdan çıkardığımdan emin olabilirsin.”

Jon yalan söylediğini ima etmek için homurdanarak gül-dü. “Bize bir şans verirsen,” diye devam etti, “aramızda buna degecek bir şeyler olduğunu keşfedin.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Maryellen, olabildiğince ruhsuz davranışmaya çalışarak. Bu konuşmanın onu sıklığını düşünmesini istiyordu. “Korkarım durumu yanlış yorumladın.”

Jon ona baktı. “Böyle şeyleri her zaman yapar mısın?”

Maryellen güldü, utandığı ve kendini aşağılanmış hissettiği halde, eğlenmiş gibi görünmeye çalışıyordu. “Bir süredir hayır... Jon, o geceyi olması gerekenden farklı okudusun, gerçekten üzgünüm, ama...”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi ve onu susturmak için ellerini kaldırdı. “Konuyu kavradım.”

Maryellen bunu gerçekten diliyordu.

“İlişkimiz yalnızca işten ibaret.”

Başıyla onaylayan Maryellen gülümsemeye çalıştı. Belki de yüzünü buruşturmuş gibi görünümüştü.

Jon, galerinin arka odasına yavaşça göz gezdirdi. “Bu durumda, seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim.”

“Çok sevinirim Jon,” dedi minnetle.

“Sattığınız fotoğrafların çekini adresime yollar mısınız?” diye sordu.

Maryellen bağlantıyı ilk anda kuramadı. “Adresine çek

gondermek mi? Yani tekrar gelmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi bütün çıplaklııyla.

"Ya..." Telaşlanma sırası Maryellen'daydı. "İşte tam bu yüzden ilişkimizi kişiselleştirmek istemiyordum! Profesyonel ilişkimizi sona erdirmenin gereği yok, değil mi? Demek istediğim, fotoğrafların muhteşem, gerçekten muhteşem ve işlerini başkasına vereceksin, öyle mi?"

Soru, gergin saniyeler boyunca ikisi arasında asılı kaldı. Maryellen, onun düşünmesini beklerken ellerini arkasında kenetlemiştir. İstediği bu değildi. Onun fotoğraflarını sergilemekten gurur duyuyordu. Eserleri müşteri çekiyordu ve iyi ödeme yapıyorlardı. Karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkileri vardı. Bir iş ilişkisi.

Jon gözlerini ona diktı, bakışlarında öfke ve pişmanlık vardı.

"Sanırım başka bir galeriyle anlaşmanın zamanı," dedi, çok sıradan bir şey söyle gibii omuz silkerek.

Maryellen yeniden düşünmesini söylemek istediği halde sustu, yalvarır gibi görünümek istemiyordu. Güçlükle konuşabildi. "Tercihin buysa, sana ancak iyi şanslar dileyebilirim."

"Bu benim tercihim değil," dedi soğuk bir sesle. "Senin isteğin. Hoşça kal Maryellen."

Jon dönüp ikinci kez giderken, Maryellen boğazının düğümlendiğini hissetti. "Aksi şeytan!" diye söylenerek geri döndü Jon. Hızla ona doğru yürüdü. "Üzülme," dedi onu omuzlarından tutarak. "Dediğim gibi, seni bir daha rahatsız

etmeyeceğim, sadece gitmeden önce son bir hatırlı istiyorum.”

“Ne?” diye sordu Maryellen. Onun dokunuşuyla sarsılmıştı, sesi titriyordu.

“Bu,” dedi, boğuk bir sesle. Ardından, sanki Maryellen evinin kapısından çıktıığı andan itibaren aklında bu varmış gibi onu öptü. Sert, ateşli ve dayanılmayacak kadar acclesiz bir öpücüktü. Dudaklarını onun dudaklarından ayırdığında, Maryellen’ın kulakları zonkluyordu.

Jon’u, öpücüğüne karşılık verme zevkinden mahrum etmek için direnmişti, ama onu bıraktığı anda Maryellen iki adım geri sendelemiş ve soluk almakta zorlanmıştı. Eli ise istemsizce boğazına gitmişti.

Duyamadığı şeyler mırıldanan Jon çıkıştı. Bu kez temelli olduğunu biliyordu. Bacaklarının bağı çözülmüşü ve ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Kahveye doğru yöneldi, bir fincan doldurdu ve şaşkınlık içinde ellerinin nasıl titrediğini gördü.

Jon’un onu böylesine öpmesinin sebebi kendisini hep hatırlaması içindi. Birlikte geçirdikleri geceyi hatırlaması için. Manevrası fazlasıyla işe yaramıştı. Maryellen gözlerini kapadı ve acclesiz, baştan çıkarıcı sevişmeleri zihninde canlandı. Ona nasıl dokunduğunu hatırlıyordu; güçlü, erkeksi elliyle bütün vücudunu araştırmış, önce parmakları, sonra diliyle okşamıştı. Birleşiklerinde hissettiği her duyu bütün canlılığıyla hafızasındaydı. Maryellen onu sözcüklere sığmacıracak bir biçimde arzulamıştı.

Niyeti Jon'u incitmek değildi ama yaptığıının bu olduğunu görebiliyordu. Bu süreçte kendini de incitmişti. Jon neden reddedildiğini anlayamamıştı. Bilmiyordu ve asla bilmeyecekti. İçinde bir yerlerde gömülü olan sebepten dolayı gitmesini istemişti.

Bu yoldan daha önce geçmişi ve yaraları hâlâ kapanmamıştı. Bazen duygusal yaraların iyileşmesi fiziksel olanlardan daha zor oluyordu. Hatta bazen, asla iyileşmiyordu.

Zach cumartesi sabahı uyandığında Noel ağacının süsleri salonun her yerine saçılmıştı.

“Selam baba,” dedi Eddie, Zach esneyerek mutfağa doğru giderken. Oğlu ışık demetlerinin ortasına oturmuş, kordonlarını ayırıyor ve onları teker teker kanepeye diziyordu.

“Bunlarla ne yapıyorsun?” diye sordu. Rosie evin dışını Noel ışıklarıyla süslemeyi severdi, ama Zach bunu daima cansızçı bulurdu. Saate bakınca daha yedi bile olmadığını görüdü. Anlaşılan Rosie çoktan kalkmıştı.

“Bunları annem çıkardı,” diyen Eddie ışıkların fişini prize taktığında ortalık birden öyle aydınlandı ki, Zach kör olacağını sandı.

Zach, karısının ışık zincirlerini asması için bu şekilde imada bulunduğu tahmin etti. *Harika*, diye düşündü. *Harika*. Bundan daha önce söz edebilirdi ama ne yazık ki son günlerde pek iyi geçindikleri söylenemezdi. Eğer Şükran

Günü bir işaretse, Noel tatilinde medeni davranışları biraz zor olacaktı. O günü ciddi bir kavga yaşamadan atlatmışlardı. Muhtemelen bunun sebebi Rosie'nin bütün gününü kız kardeşiyle mutfağa kapanarak ve büyük ihtimalle Zach'i şikayet ederek geçirmesiydı.

“Annен nerede?” diye sordu, canı sikkın bir halde.

“Gitti.”

“Gitti mi?” Zach tekrar saatine baktı. “Nereye?”

“Lisedeki Noel kermesine.”

“Orada ne yapıyor?”

Eddie omuz silkti. “Bana söylemedi. Kahvaltı için McDonald's'a gidebilir miyiz? Pop-Tarts yemekten biktim.”

Zach oğluna baktı. Dokuz yaşındaki çocuk Pop-Tarts alternatifinin, dışında yemek olduğunu sanıyordu. Rosie tam zamanlı eş ve anne olarak taşıdığı sorumluluklara öylesine ilgisizdi ki, çocukların ailelerin masanın etrafında toplanıp birlikte yemek yediklerinden bile habersizlerdi.

“Baba?”

Eddie'nin çığlığı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Bak!” televizyonu işaret ediyordu. “Noel için bundan istiyorum.”

Ekrana bakan Zach, uzaktan kumandalı dev bir kamyonun kulakları sağır eden bir sesle toprak bir tepeyi tırmanmaya çalıştığını gördü.

“Annem alabileceğimi söyledi.”

“Öyle mi dedi?” Zach'in, bu konuda da Rosie'yle konuşması gerekiyordu. Aptal bir oyuncaga dünyانın parasını

vermeyecekti. Mutfağa doğru yürüdü, kahve hazır değildi ama karısı not yazıp haznenin üstüne yapıştıracak vakit bulabilmişti.

Saat dörde kadar kermeste çalışacağım. Işıkları dışarı asar misin? Allison gece arkadaşlarıyla pijama partisindeydi, eve getirilmesi gerekiyor. Fırsat bulursan Noel ağacım alır misin? Sonra görüşürüz.

Rosie

Karısı kermeste çalışacağını söylememeyi unutmuştu, ama tahmin etmek zor değildi. Bir kez olsun, zorunluluklar ve görevler olmadan birlikte bir gün geçirebileceklerini ummuştu. Noel ağacını satın almak eskiden ailece yapılan bir iştı; alışverişe beraber çıkarlardı ve herkes fikrini söylerdi. Ağacı süslemek ise başlı başına eğlenceydi. Fonda müzik çalarken misir patlatıp sıcak şarap içerlerdi. Son zamanlarda ise Noel ağacı alıp süslemek, Rosie'nin aşırı yoğun programında bir boşluk yaratıp uğraşması gereken bir baş belasına dönüşmüştü.

“Kahvaltı için McDonald’s'a gidebilir miyiz?” diye tekrar sordu Eddie.

Zach ona cevap vermedi.

“Baba?”

“Elbette,” diye mırıldandı, çünkü buzdolabında süt bile yoktu. Rosie ona yapılacaklar listesi bırakmakla kalmamıştı, evi tam takip bırakıp gitmişti.

Zach bütün sabahı, karısının ailesine karşı sorumsuzluğună öfkelenmekle geçirdi. Janice Lamond'un oğlu için hazırladığı özel cumartesi günü hakkında anlattıkları aklına geldi. Önceliği çocuklarına veren bir kadın olduğu çok açıktı.

McDonald's'taki kahvaltının ardından, Zach arkadaşında kalan Allison'ı aldı ve sonra, Eddie'nin de yardımıyla Noel ışıklarını astılar.

“Noel ağacını bugün alacak mıyız?” diye sordu Eddie. Zach o sırada merdivenin tepesinde, çatı hattı boyunca Noel ışıklarını asıyordu. Aşağıda endişeyle onu izleyen oğluna baktı.

“Ablana bizimle gelip gelmeyeceğini sor,” dedi.

“Tamam,” diyen Eddie hızla içeri girdi. Gideli on beş saniye olmadan geri döndü. “Allison gelmek zorundaysa gelecekmiş. Ona ihtiyacımız yok, değil mi baba?”

“Ona ihtiyacımız olduğunu söyle.”

Eddie, babasına baktı. Yüzündeki kuşku ve nefret açıkça okunuyordu. Zach gülmekten kendini alamadı. Anı bir pişmanlık duygusuya, o gün ilk kez güldüğünü fark etti. Rosie'nin, gününü ailesi yerine yabancılarla geçirmeyi tercih etmesi çocukların suçu değildi. Eve döndüğünde karısıyla uzun bir konuşma yapmaya niyetliydi.

Kötü başlayan ve giderek berbatlaşan günün içinde, Noel ağacı almak sıkıcı bölümlerden sadece biriydi. Eve dönüklerinde çocuklar açtı ve didişiyorlardı. Arabayı garaja çekken Zach, Rosie'nin arabasının da orada olduğunu gördü.

“Ağacı aldık anne,” diye haber verdi Eddie, hızla mutfağa dalarken.

“Selam,” dedi Zach, karısıyla baş başa kalana kadar normal davranışmaya kararlıydı. “Günün nasıl geçti?”

Rosie kanepeye oturup ayaklarını yukarı dikmişti. “Yorgunluktan bittim. Evde işler nasıldı?”

“Harika,” dedi Eddie. “Babam ve ben Noel ışıklarını astık. Kahvaltı etmeye McDonald’s'a gittik ve dönüşte marketten süt aldık.”

“Alışveriş mi yaptınız?” diye soran Rosie'nin gözlerinden rahatlacağı okunuyordu.

“Sadece ekmek ve süt.” Cevap veren yine Eddie'ydı. “Babam öğlc yemeği için domates çorbası ve peynirli toast yapmayı düşündü, ama malzeme yoktu.”

“Anladığım kadarıyla oldukça eğlenmişsiniz.”

“Ağacı bu akşam süsleyeceğiz miyiz?” diye bükkin bir ifadeyle sordu Allison.

“Elbette,” dedi Zach.

“Bu akşam değil tatlım,” dedi Rosie aynı anda.

Allison sırayla Zach'e ve Rosie'ye baktı.

“Zaten dokuz saat ayakta dikildim,” dedi Rosie. “Şu an yapmak istediğim son şey ağaç süslemek. Yarın kilise dönüşü yaparız.”

“Ben yapamam,” diye söyledi Allison. “Fransızca kuluşünün alışveriş merkezinde pasta satışı var, unuttun mu?”

“Of, evet.” Rosie eliyle gözlerini ovuşturdu. “Benim yardım etmem gerekmıyor, değil mi?”

“Evet anne...” Kızlarının sesi hem kırgın hem de huy-suz çıkyordu.

“Tamam, tamam.”

“Peki akşam yemeği?” diye sordu Zach.

O hafta zaten bir kez pizza, bir kez de hamburger mönü-
sü yemişlerdi. Zach yılın en yoğun dönemlerinden birini ya-
şadıklarını biliyordu, ama haftada bir kez bile olsa, evde aile-
ce yemek yiyebilirlerdi.

“Kim ne istiyor?” diye sordu Rosie.

“Pizza,” diye bağırdı Eddie.

“Ben aç değilim,” dedi Allison.

Zach kaşlarını çattı.

“Eminim rulo köfte ve püre istiyorsundur,” diye mırıl-
dandı Rosie, Zach’ın duyabileceği bir sesle.

“Harika olurdu,” dedi Zach ve ekledi: “Bir kerecik bile
olsa.”

“Ağacı süsleyecek miyiz, süslemeyecek miyiz?” diye
sordu Allison, kanepede annesinin yanına otururken.

“Anlaşılan, hayır,” dedi Zach.

“Babanızın isteği buysa.” Aynı anda konuştukları için
bir kez daha sesleri birbirine karıştı.

Allison kalkıp koridora yürüdü. “Ne yapacağınızı karar
verdiğinizde bana da söyleyin. Odamda olacağım.”

Kavga çıkacağını hissetmiş olacak ki hemen ardından
Eddie de odasına kaçtı.

Arkalarından çöken sessizlik ürkütücüydü.

“Bütün gün evde olmayacağıni söyleyebilirdin,” dedi
Zach, kızgınlığını gizlemeyi başaramayarak.

“Söyledim,” diye parladı Rosie.

“Ne zaman?”

“Pazartesi akşamı, hatırladın mı?”

“Hatırlasam şu anda konu etmezdim, değil mi?”

Rosie kanepeden kalkıp mutfaga yürüdü. “Bu konuda tartışmak istemiyorum.”

“İyi, çünkü ben de tartışmak istemiyorum.”

“Senin neyin var?” diye sordu Rosie, arkasına dönerek. “Artık hiç konuşamıyoruz.”

“Sadece bütün gün evde olmayacağı neden söylemediğini sordum.”

“Ben de dedim ki...”

“Ne dedığını biliyorum.” Kendini kaybetmek üzereydi. “Hatırlatabilirdin.”

“Neden? Dırdırını dinlemek için mi?”

Ah, demek buydu. Rosie onun dırdır ettiğini düşünüyordu. Parmağını uzatmıştı ve parmak doğruca Zach'e yönelmişti.

“Senin için bir yapılacaklar listesi hazırlıyorum,” diye terslendi Zach, kâğıt-kalem alarak. “Öncelikle, mutfak alışverisi.”

“Markete gitmişken süt ve ekmekten fazlasını alabilirsin, değil mi?”

“Ben haftada kırk saat çalışıyorum.”

“Ben çalışmıyor muyum?” diye haykırdı Rosie.

“Etrafına bir bak ve bu soruya kendin cevap ver. Eğer çalışıyorsan, kim için çalışıyorsun? Ailen için değil. Benim için değil. Çocukların için de değil. Bir Noel kenesi, ailecek

geçirilecek cumartesi gününden daha önemli. Alışveriş merkezindeki pasta satışı, Noel ağacı süslemeye ağır basıyor.”

Rosie dondurulmuş hamburgerleri öfkeyle mikrodalga-ya attı. “Bu evlilikte kendini kurban gibi gösterme Zachary Cox. Çok mükemmel olduğuna inanıyorsan, evde biraz daha yardımcı olabilirsin. Mutfak alışverişi yapmanın *benim* sorumluluğum olduğunu kim söyledi? Bu senin fikrin çünkü dokuz-beş mesai yapmadığım için günlerime hükmedebileceğini sanıyorsun. Benim de bir hayatım var, biliyorsun.”

“Bağırmaya!” diye haykırdı Eddie. “Artık bağırmaya!” Mutfak kapısında durmuş, gözyaşları içinde elleriyle kulaklarını kapamıştı.

“Eddie, affedersin,” dedi Rosie. Onun da sesi ağlamaklı çıkyordu. Oğlunu kucaklamak için eğildi ve öfke saçan gözlerle Zach'e baktı. “Şu yaptığına bak!”

“Ben mi?” Her şeyin dönüp dolaşıp kendi suçu haline gelmesi çok komikti.

Zach, karısıyla tekrar konuşmaya teşebbüs etmeden önce, akşam yemeğinin bitmesini bekledi. Yirmi dakikada hazırlanan acılı fasulye, ama yine de son dönem yediklerine kıyasla gelişme sayılabilirdi. “Halletmemiz gereken sorunlarımız olduğu çok açık,” dedi, Rosie, *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarını seyretmeyc hazırlanırken.

“Muhtelif sorunlarımız,” diye tekrarladı Rosie. “Avukat gibi konuşuyorsun.”

“Öyle diyorsa öyledir. Noel'in geçmesini bekleyelim. Çocuklar üzülüyor.”

“Ben de öylec, Zach.”

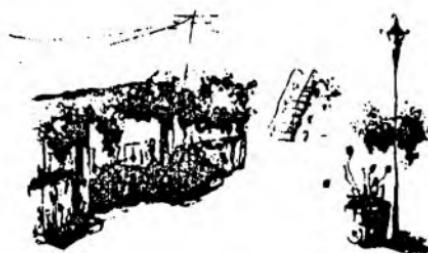
“Ben de mutluluktan uçmuyorum.” Salondan çıkışip yatak odasına yöneldi. Orada ikinci bir televizyon vardı. Tarih kanalını açıp Napolyon hakkında bir belgesel seyretmeyece çalıştı.

Bir saat sonra Rosic içeri girdi. “Bu konuyu konuşmak ister misin?”

Zach ona baktı ve tartışmanın anlamsızlığını fark etti.
“Pek sayılmaz.”

Rosie bir süre hiçbir şey söylemedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece elimden geleni yaptığımı hatırla Zach. Bütün samimiyetimle elimden geleni yaptım, ama sen çekilmmez birisin.”

Gerçekten elinden geleni yapıyor olsa, ait olduğu yerde, ailesiyle birlikte olurdu, diye düşünen Zach pes etmemek için kendini biledi. Suçlu Rosie’ydi, kendi hatalarını kabul edene kadar Zach konuyu kapatmayacaktı.

Dokuz

Şükran Günü'nden beri Grace doğru dürüst uyuyamıyor. Gelen telefonları düşündükçe, hattın diğer ucundaki kişinin Dan olduğuna daha çok inanmaya başlamıştı. Marazi bir sebeple, eski kocası bunca aydan sonra bulduğu bir parça huzuru bozmaya niyetli görünüyordu. Hatta Grace'in yeni yaşıntısı hakkında bilgi alıyar bile olabilirdi. Bu durum, telefonların zamanlamasını da açıklardı.

Son üç haftadır düzenli olarak sabah dörtte, gecenin en karanlık anında uyanıyor ve bir daha uyuyamıyor, korku, acı ve suçluluk duyguları altında ezilerek öylece yatıyordu. Onun nerede ve kiminle olduğunu –özellikle de kendisine güldüklerini– düşündükçe büyük bir öfke de hissediyordu. Başlangıçta da böyle olmuştu ama süreç içinde Dan'ın hayrete düşüren davranışlarını kabullenmişti. Oysa şimdi, gelen telefonların ardından, her şey ilk günlerdeki berbat duruma dönmüştü.

Pazartesi sabahı kütüphaneye gittiğinde gözleri uykulu-

suzluktan yanıyordu ve morali son derece bozuktu. Noel'le ilgili tek güzel şey torunuuydu. Minik Tyler neredeyse dört aylık olmuştu ve hayatının ışığıydı. Bebeği kucağına aldığı anda bütün sorunları yok oluveriyordu.

Cliff Harding kütüphaneden içeri girdiğinde ögle olmak üzereydi. Grace onun geldiğini daha görmeden hissetmişti. Cliff bir kitap iade edip onun masasına doğru yürüdü. Yüzünde Grace'in içini ıstırın hınzır bir tebessüm vardı.

Grace'in ağızı kurudu ve paniklediğini hissetti. Onun Doğu Sahili'ne kızını görmeye gittiğini biliyordu. O günden beri kendisinden haber almamıştı ve bu yüzden memnundu.

"Yemeğe gidelim desem, gelir misin?" diye sordu Cliff, masasına yaslanarak.

Grace cevap vermeden önce devam etti: "Charlotte, Şükran Günü haftası resmen boşandığını söyledi."

"Doğru." Güçlükle yutkundu, kalbinden neler geçtiğini ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Yeni bir ilişki için hazır değildi, ne zaman olacağını da bilmiyordu. Boşanmış olabiliirdi ama şüpheler, korkular ve soru işaretleri henüz yerinde duruyordu. Resmi olarak özgürdü, ancak duygusal olarak hâlâ geçmişे bağlıydı.

"Yemek?" diye tekrarladı Cliff.

"Sanmıyorum... üzgünüm."

"Peki sahilde yürümeye ne dersin? Güneş var, biraz dolaşmak ikimize de iyi gelir."

Grace kabul etti, makul bir anlaşma gibi görünüyordu. "Önce Loretta'ya sorayım."

Asistanı yemek saatlerini değiştirmeyc çoktan raziydi. Grace ceketini ve eldivenlerini alıp kapının önünde beklerken duvar resmini inceleyen Cliff'e katıldı. Tablo, Grace'in en sevdiklerinden biriydi; ressam, sahilin 1800'lerdeki halini resmetmişti ve fonda piknik yapan bir aile vardı.

"Lisa'yı ziyaretin nasıl geçti?" diye sordu. Daha önceki sohbetlerinde, Cliff'in kızının yirmi sekiz yaşında olduğunu ve Maryland'de bir finans danışmanıyla evli olduğunu biliyordu.

"Harika. Çıktığım biri var mı diye sordu." Grace'e imalı bir şekilde baktı.

"Sen ne söyledin?" diye sordu Grace. Ellerini uzun yünlü ceketinin ceplerine sokmuş, piknik alanındaki kameriyeye doğru yürürken, adımlarını Cliff'in adımlarına uydurmuştu. Yaz boyunca her perşembe akşamı Cove konserlerinin yer aldığı tribün buradaydı. Şimdi, aralığın ortasında, park tamamen boş ve kasvetliydi. Onlara sadece tepelerinde daireler çizerek uçan ve yiyecek atmalarını bekleyen martılar eşlik ediyor, kulak tırmalayan keskin çığlıklar sahilde yankılanıyordu.

"Lisa'ya henüz söylemedim ama ben seçimimi yaptım." Tekrar Grace'e baktı. "Sadece onun da beni fark etmesini bekliyorum."

Onu fark etmek? Grace neredeyse kahkahalarla güleceği. Tamam, Cliff'i fark etmişti. Ne yazık ki, bir ayağı yeni hayatı doğru adım atmaya çalışırken, diğer ayağı donmuş bir şekilde geçmişine saplıydı.

"Beni çok bekletecek misin Grace Sherman?"

Grace, buna verebilecek bir cevabı olmasını çok isterdi.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi Cliff. “Sana baskı yapmaya-
cağıma dair kendime söz verdim.” Soluğunu bıraktı, havanın
ayazında küçük bir sis bulutu oluştu. “Lisa’yı ziyaretimi sor-
dun, kesinlikle iyi bir tecrübe olduğunu söyleyebilirim.”

“Ne anlamda?”

“Oraya ulaştığımın ertesi günü tipi bastırıldı.”

“Haberlerde duydum,” dedi Grace. Şükran Günü hafta-
sında güney sahilini kasıp kavuran kar fırtınası haberini ha-
tırlıyordu. “Elektriğiniz gitti mi?”

“Tam Şükran Günü yemeğini hazırlarken. Doğal olarak
hindi ancak kısmen pişmişti. Ben suşi-hindi servisi yapmayı
teklif ettim, ama kimse ilgi göstermedi.”

“Peki ne yaptınız?”

“Her uyanığın yapacağı şeyi. Kar fırtınasının ortasında
hindiyi barbekü yaptık.”

Grace güldü, Cliff’i rüzgâr ve tipiye karşı durmuş, bar-
bekü yaparken gözünde canlandırdı.

“Senin Şükran Günü nasıl?” diye sordu Cliff.

“Maryellen’la birlikte sakin bir gündü.” Altdudağını ke-
mirdi, Dan’ın telefonlarından söz edip etmemekte kararsızdı.
Sonunda, söylememeyi uygun buldu. Sonra, ona söyleyecek-
leri konusunda kendini suçlu ve tedirgin hissederek, bir ban-
kin kenarına iliştii. “Dinle Cliff, sanırım bu iyi bir fikir değil.”

“Ne? Yürüyüse çıkmamız mı?”

“Hayır... kızın senin için endişeleniyor ve tekrar bir iliş-
ki yaşamam gerektiğini düşünüyor, sen ise buna hazır görü-

nüyorsun. Bunu yapmanı isterim, ben ise henüz hazır değilim.”

Grace'in konuyu anlayamadığını düşünür gibi kaşlarını çattı. “Sanırım farkında değilsin Grace, ama ilgilendiğim tek kadın sensin.”

Grace başını iki yana salladı. “Hadi ama Cliff, buna inanmıyorum. Charlotte'a fikrini sor. O, kasabadaki herkesi tanır, kârârını birkaç kadınla daha tanıktan sonra vermen gereklir.”

“Cliff”in kaşları tekrar çatıldı. “Anladığım kadarıyla kıskanç tiplerden değilsin.”

Bir yıl önce olsa, otomatik olarak cevap verirdi. Zerre kadar kıskanç değildi. Oysa artık bunu söyleyemiyordu. Birkaç ay öncesine kadar ne kadar mülkiyetçi olduğunu farkında bile değildi. Sonra Dan'in başka bir kadınla görüldüğünü öğrenmişti. Öylesine büyük bir öfkeye kapılmıştı ki, bütün yatak odasının altını üstüne getirmiştir. Gardıropta Dan'e ait ne kadar kıyafet varsa dışarı atmış, giysiler ön verandaya ve avluya saçılımıştı.

“Bunu bilemiyorum,” dedi. “Sanırım herkeste biraz kıskançlık vardır. Yine de, en azından başka kadınlarla tanışmayı düşüneceğine söz vermeni istiyorum. Bu senin için iyi olacaktır Cliff.” Muhtemelen kendisi için de iyi olacaktı.

Cliff devasa kameriyenin ortasına doğru yürüdü, bir süre orada durdu ve geri döndü. “Pekâlâ, bunu düşündüm.”

Grace başını iki yana sallayarak güldü. “Beni ciddiye almıyorsun.”

“Yo, alıyorum.” Cliff onun yanına oturdu. “Başka bir kadınla tanışmak istemiyorum Grace. Seni bekleyeceğim. Daha önce söylediğim gibi, ben sabırlı bir adamım. Endişelenme, sana baskın yapmayacağım, ama ara sıra küçük hatırlatmalarda bulunabilirim.”

Grace onun neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordu. Ona hiç ümit vermemişi ve şimdije kadar birliktekilarından istifade eden sadece kendisi olmuştu, bir de garaj kapısı.

“Bir gün sana evimi göstermek isterim,” dedi. “Charlotte’la birlikte gelebilirsiniz. Aslında bu daha çok hoşuma gider, tehlike oluşturmam,” dedi sırtarak. “Hatta istersen Buttercup’ı bile getirebilirsin.”

Grace bunu düşündü. Kafasında Cliff’ın eviyle ilgili bir fikir oluşturmuştu ve buna uyup uymadığını merak ediyordu. Başıyla onayladı. “Bir ziyaret benim de hoşuma gider,” dedi.

“At binmeyi öğrenmeye hazır olduğunda, sana her şeyi öğretecek olan Brownie’dir, son derece nazik bir bayandır ve yeni başlayanlar için harika bir attır.”

“Bu konuda o da hemfikir mi?”

“Kesinlikle.” Cliff gözlerini oynattı. “Bu ay içinde bir ders saatı ayarlayalım mı?” Aralık ayı genellikle yoğun olurdu ama Grace sosyalleşecek havada değildi. Cliff’ın çiftliğini ziyaret etmek ona son dereccazip geliyordu.

“Charlotte uygunsa, bu cumartesi öğleden sonra boşum.”

Cliff mutlu görünüyordu. “Öğrenir öğrenmez seni arayağım.”

“Buttercup’ı getirmem konusunda ciddi miydin?”

“Elbette.”

Cliff uzanıp onun eldivenli elini tuttu, avuçlarının arasına aldı. Bakışları karşılaşınca gülümşedi. “Sabırlı bir adam olduğumu söyleyip duruyorum ve bu doğru. İstediğim şeyi beklemeyi bilirim.” Sonra Grace'in elini çevirip bileğinin içini öptü.

Grace o anın tadını çıkarmak için gözlerini kapadı. Bunu kendisi de istiyordu. En az onun istediği kadar ama önce Dan’ı aklından çıkarmalıydı, çünkü her şeye rağmen eski eşinin onu isteyen bir parçası vardı.

Zaten bildiği bir şeyi öğrenmesi için, Maryellen'in gebelik testine ihtiyacı yoktu. Küvetin kenarına oturmuş, küçük mavi çubuğa bakarken kollarının ve bacaklarının uyuştuğunu hissetti. Neredeyse bir ay olmuştu ve giderek belirginleşen bir durumu göz ardı etmek için elinden geleni yapmıştı.

Elinin tersiyle alnına vurarak gözlerini kapadı. “Budala, budala, budala.”

Panik duygusu öylesine büydü ki, bayılacağıni hissetti. Duygularını tekrar kontrol altına almak büyük çaba gerektiyordu.

Bunu başardığında, ayağa kalkıp banyodaki aynada kendine baktı. İnanılmaz derecede solgundu. Bu sabah hakkında yapılan yorumun sebebi açıktı. Eski müşterilerinden biri galeriye uğramış ve Maryellen'a uzun uzun bakarak grip olmuş

olmadığını sormuştu.

İçinde bulunduğu durumla karşılaşıldığında, en ağır grip vakasına bile razıydı.

Ne yapacaktı? Bu soru, teneke bir kutunun içinde yuvarlanan bilye gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. Ne kadar zor olsa da, ortada bir terslik yokmuş gibi davranmayı denedi. Buzluktan çıkardığı yemeği mikrodalgada ısıtip mutfak masasına koydu ve duygularını tahlil etmeye çalıştı.

Bir şey çok kesindi. Jon Bowman'a söylemeyecekti. O kesinlikle bu konunun dışında kalılmıştı. Bilmesini gerektiren bir durum yoktu. Onu görmesini gerektiren bir durum da yoktu. Jon'un eserleri artık başka yerde sergileniyordu. Bebek doğana kadar hamileliğinden haberi bile olmazdı, doğumdan sonra da başka birinden olduğunu düşünürdü. Maryellen'in aklından geçen kesinlikle buydu.

Bilmeye hakkı olduğunu düşünmek, o anda Maryellen'in kabullenebileceği bir şey değildi. Bebeğe karşı onun da sorumluluğu olduğu düşünülebilirdi. Hayır. Bu fıkri derhal aklından kovdu.

Bir başka sorun daha vardı: Bu haber ailesinden ve arkadaşlarından olabildiğince uzun süre saklayabilmek. Geçen sene Kelly hamile kaldığında, neredeyse hiç belli olmuyordu. Yedinci ayında bile günlük elbiselerini giyebiliyordu. Maryellen durumunu saklayabileceğini düşündü. Bol kıyafetler tercih edip vücudu saran iş giysilerinden uzak durmamıştı. Hamileliğini saklamak zorlu bir ihti, ama elinden geleni yapacaktı.

Hayatında bebeğe yer açması gerekiyordu. Bu beklenmedik hamilelik onu sarsmıştı, ama hızla uyum sağlayabildi. Bir anlamda, bu hiç aklına gelmeyen bir fırsatı. Bu çocuk, *kendi* çocuğu, içinde şekillenmeye başlamıştı ve bir an, kendini mutluluktan sarhoş gibi hissetti ama sonra gerçekle yüzleşti.

Sekiz aya kalmadan anne olacaktı. Hayat ona ikinci bir fırsat sunmuştu ve bu kez, geçmişteki hatalarını tekrarlama-yacaktı. Bu kez, bir erkeğin onu –ve çocuğunu– yönlendirmesine izin vermeyecekti.

Duygularının ve yarı yamalak planlarının yüküyle ezilmiş bir halde, evde oturmanın cazip bir yanı olmadığını düşündü. Noel alışverişi bütün hızıyla sürüyordu ve eğlencemeye ihtiyacı varsa, şimdi tam zamanıydı.

Altı salonlu sinema kompleksinin yanındaki Cedar Cove alışveriş merkezinin yolunu tuttu. AVM'nin içinde sayısız işletme, devasa bir el sanatları dükkanı ve bir de nalbur vardı. Park yeri neredeyse doluydu. Maryellen sinema salonlarına doğru yürüyüp afişleri inceledi ama zevkine uygun bir şey göremedi.

El sanatları dükkanını gezmek de pek cazip gelmedi. Park yerine doğru yürümeye başlamıştı ki, Jon'un kendi yönüne doğru geldiğini gördü. Öylece donakaldı. Jon da onu görmüştü ve o da durdu. İkisi de ilk hareketi karşı taraftan bekliyordu.

Maryellen kendini daha önce toparladı ve gülümsemeyi başıiararak ona doğru ilerledi. "Mutlu Nocller Jon."

“Merhaba Maryellen.” Bakışları temkinkli ve donuktu.
“Noel alışveriş mi?”

“Sadece bakınıyordum.” Alışverişini aylar önce bitirmiştir.

Jon başıyla onayladı.

“Sanırım fotoğraflarını Seattle’ a götürmüştün.” Jon’ un işlerini Seattle’ da büyük bir galeride sergilediğinin haberini çoktan kulağına gelmişti. Bu, Jon için başarıydı ve her ne kadar Liman Caddesi Sanat Galerisi onun sağladığı gelirden yoksun kalsa da, Maryellen onun adına sevinmişti.

Jon tekrar başıyla onayladı.

“Kutlarım Jon.” Bunu söyleken kesinlikle samimiyydi.

“Teşekkür ederim.”

Park yerinde dikilmenin bir anlamı yoktu. “Şey, seni gördüğümে sevindim.” Gerçeği abartmak gibi olsa da, başka şey söylemek kabalık olurdu. Yanından geçip yoluna devam edecekten ki Jon onu durdurdu.

“Maryellen.”

“Evet?” Sesinin sabırsız çıktığının farkındaydı.

“O gece hakkında.”

Gözlerini kapadı. Duymak istemiyordu. “Bu konuyu çoktan kapatmamış mıydık?”

“Olanları planlamamıştım.”

“Söylediştin.” Ona bakmaya cesaret edemiyordu.

“Demek istediğim, seni korumadım, anlarsın ya.” Cevap alamayınca omuz silkti. “Gerçekten ayrıntıya girmemi istiyor musun?”

“Hayır.” Böyle bir açıklama, en son ihtiyacı olan şeydi. O gecenin yol açtığı sonuçları ondan daha iyi bilen biri olarak, buna hiç gerek yoktu.

“İyi misin? Demek istedigim, bir ihtimal var mı... anlarsın ya.” Endişeyle kaş çatmasından, gerçekten ilgilendiği belli oluyordu.

Maryellen zoraki gülümsedi. “Endişelenme.”

“Endişeleniyorum.” Gözleri bulutlandı. “Bilmek zorundayım, emin olmalıyım.”

Dehşet dolu bir an, Maryellen onun tahmin etmesinden korktu. “Ben iyiyim Jon. İlgin için teşekkür ederim, ama her şey kontrol altında.”

Omuzlarından yük kalkmasının getirdiği rahatlama çok açtı. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Bir ya da iki saniye daha Maryellen’ın gözlerinin içine baktı, sonra birden dönüp gitti.

Artık rahatlayabilirdi. Tuttuğu nefesini bırakıp hızla el sanatları dükkânına girdi.

Cuma günü, Noel'e beş gün kala, Maryellen öğle yemeğini nefis çorbalar ve harika sandviçler yapan Pot Belly Deli'de yemeye karar verdi. Restoran en sevdiği ve sık sık uğramaya çalıştığı yerlerden biriydi. Bir fincan balık çorbasının ardından, köşede tek başına oturmuş, clindeki sanat dergisini okurken annesi içeri girdi.

“Burada olduğunu gördüm,” dedi Grace. “Sana katılmamda sakınca var mı?”

“Sevinirim.” Aynı kasabada yaşayıp çalışıkları halde, görüşmeyeli ve konuşmayalı bir haftadan fazla olmuştu.

Annesi bir kâse kremali domates çorbası ve bir fincan kahve söyleyip karşısına oturdu. “Kısa süre önce bir ziyaretçim vardı.”

Maryellen’ın tahmin etmesi zor olmadı. “Cliff Harding?”

Kızaran Grace başıyla onayladı. “Beni ve Buttercup’ı çiftliğini görmeye davet etti. Cumartesi günü oradaydım.” Çorbasını karıştırırken Maryellen’ a bakamıyordu. “Aslında Charlotte’ un da gelmesi gerekiyordu, ama kendini iyi hissetmeyince Cliff, ben, Buttercup ve atlar başbaşa kaldık. Muhteşem atları var.” Kısa bir duraksamadan sonra ev, otlaklar, orman ve hatta bir dere hakkında yorum yaparak devam etti.

Maryellen uzun süredir annesini hiçbir konuda bu kadar heyecanlı görmemişti. “Kulağa çok hoş geliyor.” Annesinin Cliff’le geziye çıkması doğru yönde bir adımdı.

Grace çorbanın tadına baktı, bir paket istiridyleli krakeri uفالayıp içine attı. Bakışlarını kaldırıldığından bir an Maryellen’ la göz göze geldi ve gözlerini kıstı. “Tanrım, çok solgun görüñüvorsun,” dedi. “Hasta mısın?”

“Solgun muyum?” İlk kez duymuş gibi davranışmaya çalışıyordu.

“Anemik bir görüntün var.”

“İyiim anne.”

Annesi, hafifçe kaşlarını çatarak onu inceledi. "Doktor dan randevu alacağına söz ver."

"Doktora görünmeye ihtiyacım yok," dedi, onun endişesini gidermeye çalışarak. "Bildiğim bir şey varsa, şimdi de tıpkı Bayan Jefferson gibi erik kurusu yemem için bana ders vermeye kalkacaksın."

Grace bir yudum çorba daha içti. "Sen randevu almazsan, ben alırım. Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim. Tanımasam, hamile olduğunu düşününeceğim."

Bu sözler karşısında Maryellen'in çorbası boğazına kaçtı. Öksürdü, tıksırdı, gözleri yaşlarla doldu ve annesi ayağa fırlayıp sırtına vurmaya başladı.

"İyi misin?"

Maryellen su bardağına uzanıp bir yudum aldı. "İyi yimi... sanırım."

Aradan bir dakika kadar geçti, Maryellen annesinin dikkatle onu incelediğini hissediyordu. Sonunda Grace konuşmaya karar verdiğiinde, sesi alçak çıkyordu. "Baban her zaman Kelly'ye yakındı," dedi. "Ben ise kendimi seninle özdeşleştirirdim. O kadar benziyorduk ki Bunun sen de farkındasın, değil mi? Bir zamanlar saçlarım seninkilerle aynı renkti. Gözlerimiz de aynı koyu kahve."

Maryellen bu konuşmanın nereye varacağından emin değildi, ama şüpheleri vardı. "Elbette sana benziyorum."

Annesinin sesi fısıltıya dönüştü. "Sana hamile kaldığımı fark ettiğimde lise son sınıftaydım."

Maryellen güclükle yutkundu. Doğumuyla ilgili ayrınl-

tilar hiçbir zaman açıkça konuşulmamıştı, ama daha çokukken bile annesinin lisedeyken hamile kaldığını tahmin edebiliyordu.

“Dan’ e söyledim. Ne yapacağımız hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Ailelerimize açılmadan önce mezun olmamız gerekiyordu, ama annem biliyordu. Ona senden söz etmem hiç gerekmedi, neden biliyor musun?”

Maryellen’ın gözleri doldu, peçetesini alıp elinde buruturmaya başladı. “Çünkü rengin çok mu solgundu?”

Annesi başıyla onayladı. “Üstelik anemiktim. Genç ve sağlıklı olduğum halde, hamilelik beni tüketiyordu ve ceset gibi solgun görünüyordum. Ciddi bir durum değildi, sadece demir takviyesine ihtiyacım vardı.” Başka bir şey söylemedi, Maryellen’ a baskı yapmadı ya da soru sormadı. Sadecc bekledi.

“O halde biliyorsun,” dedi Maryellen bir süre sonra, herkesin ortasında ağlamamaya çalışarak.

“Babası?”

“Durumdan habersiz.” Jon’ dan söz etmek istemiyordu.

“Of, Maryellen...”

“Ben iyiyim,” dedi cesur görünümeye çalışarak. “Gerçekten. Anne, neredeyse otuz altı yaşına geldim ve kendime bakabilirim.”

“Ama...”

“Biraz ayar gerekti ama durumu kabullendim ve mutluyum.” O anda yanaklarından süzülen yaşlar mutluluğun eksik olduğunu gösteriyordu.

“Hep böyle bir bağımız vardı Maryellen,” dedi annesi.
“Biliyordum. Bir şekilde biliyordum.”

“O bağ her zaman yoktu anne.”

Grace ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“On beş yıl önce de aramızda özel bir bağ olsaydı, o zaman da bilirdin.”

Annesi, fal taşı gibi açılmış kuşku dolu gözlerle ona baktı.

İşte, onunla birlikte mezara gideceğine inandığı küçük sır –bunca yıldır taşıdığı günahı, acısı, suçluluğu– ortaya çıkmıştı.

“Daha önce hamile kaldın mı?”

Gırtlağındaki yumru o kadar büyütü ki, sadece başıyla onaylamakla yetindi.

“Ağacı son anda hazırlama işini sana bırakıyorum,” diye dalga geçti Olivia, alışveriş poşetinden dekoratif topları çıkarmaya çalışan Jack’le. Aslında Olivia bunun Jack adına çok hoş bir jest olduğunu düşünüyordu. Eric bir süre onu terk etmiş, ama sonra dönerek Jack’i rahatlatmıştı. Oğlunun moralini yükseltmek için bir çam ağacı almış ve Olivia ağacı birlikte süslemeyi kabul etmişti. Boşandığından beri Jack’in Noel’le pek ilgisi kalmadığı için, ışıkları ve süsleri almak da buna dahildi.

Noel yaklaşıkça Eric giderek daha çok bunalıma girdi. Jack’ın oğlunu içinde bulunduğu melankoliden çı-

karma çabaları işe yaramamıştı. Noelden iki gün önce, Eric dışarıdayken ağacı süslemek için Olivia'yı davet etmişti. Bu sürprizin onu biraz neşelendirmesini umuyorlardı.

“Bu zavallı ağacı sever gibiyim,” dedi Jack, onu incelemek için bir adım geri çekilirken. Ağacın dalları bir tarafta yiğilmiş gibiydi, diğer tarafı ise çıplak görünüyordu.

“Bu kesinlikle Charlie Brown ağacı.” Olivia'ya göre, satış yerindeki en zavallı ağaç buydu, ama garip bir cazibesi olduğunu kabul ediyordu. Noel şarkları içeren bir CD'yle birlikte, evden fazla dekoratif süsleri getirmiş ve işe koyulmuşlardı. Şömineerdeki ateş alev alırken, Andy Williams şarkısını mırıldanmaya başladı. “Evet?” diye sordu Jack, yanıp sönen beyaz ışıkların yerini değiştirirken. “Bundan sonra yapacağın özel bir şey var mı?”

“Beni yemeğe götüreceğini düşünüyordum.”

“Taco Shack?”

Olivia içini çekti. On kerenin dokuzunda, Jack'in tercih ettiği restoran orasıydı. “Sana hâlâ reklam borçları mı var?”

“Yirmi yıl daha orada yiyebilirim.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

Jack aşağı sarkan ağaç dallarından birine plastik bir zencefilli kurabiye adam astı. “Meksika yemeği seviyorsun, öyle değil mi?”

“Elbette, ama beraberimdekini daha çok seviyorum.”

Kıkırdayan Jack beline sarılıp onu öpmeye hazırlandı. Olivia'nın itirazı yoktu ama tam o sırada kapının açılmasıyla Jack birden durdu, Olivia'yı saran elini bıraktı. Olivia tam

düşecekken güclükle kendini toparladı.

“Eric,” dedi Jack şaşkınlıkla. “Birkaç saat daha seni beklemiyordum.”

Oğlu içeri girdi, bir adamın olabileceği en berbat halde görünüyordu. Olivia ve Jack’ın öpüşmek üzere olduklarının bile farkında değildi.

“Postana mı baktın?”

Eric başıyla onayladı.

“Ne oldu?” diye sordu Olivia. Çocuk şokta gibi görünyordu.

Eric uzanıp mektubu sehpanın üstüne bıraktı. “Shelly’den haber aldım.”

“Sana mektup mu yazmış?” Bu gelişme Jack’i yürek-lendirmiştir.

“Hayır...” Eric elleriyle yüzünü kapadı. “Bana fotoğraf göndermiş.”

“Fotoğraf mı?” Jack kaşlarını çattı. “Ne fotoğrafı?”

“Bebek,” dedi Eric. Ardından doğruldu ve ikisinin de yüzüne baktı. “Düzelтиorum. Bebekler. Shelly’nin ikizleri olacakmış.”

“İkiz mi!” Jack kanepeye yiğildi.

Eric en üstteki zarfa uzanıp içinden katlanmış bir kâğıt çıklardı. “Kendin bak.”

Jack ayağa kalktı. Kâğıdı alıp incelerken Olivia omzunun üstünden bakıyordu. Bulanık fotoğraf kesinlikle iki fetüsü gösteriyordu. Öylesine pozisyon almışlardı ki, cinsiyetleri bile belli oluyordu. “Görünüşe bakılırsa ikisi de erkek,” dedi Jack.

“Shelly ultrasonla birlikte not göndermiş mi?”

“Hayır,” dedi Eric. “Ama bunu alınca, konuşmamız gerektiğini düşündüm ve evine gittim...”

“Ve?” dedi Jack merakla.

Eric eliyle yüzünü sıvazladı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. “Durum şu ki, Shelly’yi seviyorum. Son birkaç ay cehennem gibiyydi, bu şekilde ayrı kalmamız.”

“Benim için de cehennem gibiyydi,” diye mırıldanan Jack’ı Olivia dirseğiyle dürttü.

“Shelly’yle konuşma şansın oldu mu?” diye sordu şefkatle.

“Ona gerçeği söylediğim,” dedi Eric. “Onu ne kadar sevdiğim. Onu her zaman sevdim. Bebeğin –bebeklerin– benim olup olmaması umurumda değil, onunla beraber olmak istiyorum.” Bir kez daha yüzünü ovuşturdu, Olivia onun göz yaşılarına boğulacağını düşündü. “Bundan daha fazlasını yapamam, öyle değil mi? Ona kalbimi ve bağışlayıcılığımı verdim. Başka ne yapabilirim?”

Olivia inledi. “Senin bağışlayıcılığına ihtiyacı yok Eric.”

“Onlar benim bebeklerim *olamaz*,” diye haykırdı Eric. “Ama izin verirse, benim *olmalarına* razıym.”

“Reddetti mi?” Jack açıkça öfkelenmişti. “Kadının kesinlikle bir psikiyatriste ihtiyacı var. İkinizin de.”

“Jack!” Oğlunun şu anda ihtiyacı olan şey cezalandırılmak değildi, zaten yeterince depresyondaydı. Omuzlarına daha fazla suç ve eleştiri yüklemek işe yaramazdı.

“Shelly benimle konuşmadı. Beni dışarı attı.”

“Kendi evinden mi?” Jack açıkça homurdanıyordu. “Bu kadın kesinlikle çatlak!”

“Jack!” Olivia onu bir kez daha dürttü. İşleri düzeltceğine, daha da kötüleştiriyordu. “Bırak, çocuk söylemek istediklerini söylesin.”

“Üzgünüm,” dedi Jack, ama sesi öyle çıkmıyordu.

“Shelly’yle bunları konuşmaya gittim. Bebeklerin babasının kim olduğunu umursamadığımı söylemek istedim. Ben, işe yeni başlayan şu adam ya da sokaktaki herhangi biri.” Yüzü sertleşti. Her ne kadar bunları söylüyor olsa da Olivia ona inanmakta zorluk çekiyordu.

“Ve sonra seni dışarı mı attı?” İnanmaz bir halde sesini yükseltten yine Jack’di.

“Shelly öyle ağlıyordu ki ne dediğini güclükle anlıyordum, ama bir şey çok kesindi,” diye mırıldandı Eric. “Benim defolup gitmemi istiyordu.”

“Kadınlar,” diye mırıldandı Jack. “Ne onlarla oluyor ne de onlarsız.”

“Keser misin,” diye çıktı Olivia. “Klişelerini ve işe yaramaz yorumlarını kendine sakla, tamam mı?”

Jack ona özür dileyen gözlerle baktı.

“Shelly, en iyisinin hayatından tamamen çıkmam olduğunu söyledi.” Eric duyguları körelmiş bir ses tonuyla konuşuyor, mutsuzluğu Olivia’nın yüreğini burkuyordu.

“Ya bebekler?” diye sordu.

“Dedi ki... artık çok geç.”

“Çok mu geç? Ne demek çok geç?” diye haykırdı Jack.

“Artık benimle bir işi kalmamış.” Artık ağlamak üzçeydi. “En azından ben öyle anladım.”

“Başka bir şey ima etmeye çalışıyor olabilir,” dedi Jack umutsuzca. “Belki anlamamışındır...”

“Kapının yüzüme çarpıldığını anlayabildim,” dedi Eric. “Aramızda her şey bitti, artık bunu biliyorum.”

“Hemen telaşa kapılmayalım,” dedi Jack. “Bence...”

“Eric, otur,” dedi Olivia, Jack’ı umursamadan. “Kahve yapacağım ve sonra üçümüz bu konuyu konuşacağız.”

“Konuşacak ne var?” diye sordu Eric omuz silkerek.

“Aslında biraz var çünkü o bebeklerin bir babaya ihtiyacı olacak ve...” Olivia duraksayıp sonra Jack’e baktı. “Büyükbabalarına.”

“Başka ne yapabilirim?” diye umutsuzca sordu Eric, Olivia’nın peşinden mutfağa giderken.

“Endişelenme,” dedi Olivia, ona yakınılaşmaya çalışarak. “Bazen hayatı her şey birdenbire değişiverir. Annen Kansas City yerine burada olsaydı, sana aynı şeyi söylerdi. Şu an çok acı çekiyorsun, ama sabırlı ol. Shelly er ya da geç sana ulaşmaya çalışacak. Sana ihtiyacı var. Seninle hayatını paylaşmak istiyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” İnanmayı öylesine istiyordu ki, kırılgan ve umut dolu ifadesini görmek acı veriyordu.

“Evet,” diye başıyla onayladı Olivia, söylediklerinde samimiyyidi. Deneyimlerine göre, bir adamla bütün ilişkisini kesmek isteyen bir kadın, Shelly’nin yaptığı gibi Jack’le yemeğe çıkmaz ya da bebeklerin ultrason resimlerini gönder-

mezdi. Doğumdan sonra Eric'le görüşeceklerine dair Jack'e söyledikleri de, Olivia adına umut vericiydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jack. "Sence bu ne kadar sürer?"

"Evet," diye tekrarladı Eric, "Ne kadar sürer?"

"Buna cevap veremem," dedi. Boşboğazlığı yüzünden Jack'i tekmelemek istiyordu.

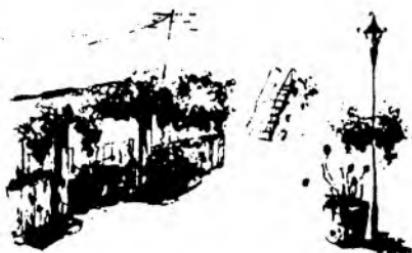
"Çok akı başında bir kadınsın, değil mi?" diye hayranlıkla sordu Eric. Sonunda biraz rahatlamış görünüyordu.

"Harikadır," diye onayladı Jack.

"Şimdi, Charlie Brown Noel ağacını süslememize yardım etmeye ne dersin?" diye üsteledi Olivia.

Eric önce tereddüt etti, sonra sırttı. "Tamam!"

Olivia kalbinin derinliklerinde Shelly, Eric ve babaları kim olursa olsun ikizler için her şeyin *yoluna gireceğine* inanıyordu.

On

Geçen yıllar içinde Olivia sayısız konuşma yapmıştı. Genelde uzak durmaya çalışsa da seçilmiş bir görevli olarak bu tür angajmanlar onun için bazen kaçınılmaz oluyordu. İlk kez Henry M. Jackson Huzurevi’nde konuşması istenmişti ve gerçekten gergindi.

Huzurevinin dayanışma yemekleri her ayın ilk pazartesi günü yapılıyordu. Geçtiğimiz haziran ayında, Mary Berger, Olivia’dan ocak ayı konuşmacısı olmasını istemişti. Altı ay göz açıp kapayıcaya kadar geçmişti. Olivia görev duygusuyla randevuyu defterine not almış ve sonra tamamen unuttu. Yeni yıl için randevu defterini açana kadar da bir daha hatırlamamıştı.

Doğal olarak, “yargıcı kızının” gelip arkadaşlarıyla konuşacak olması annesini heyecanlandıryordu. Charlotte bu konuda bir ay böbürlenemebildi. Olivia, annesinin desteğini takdir ediyor, ama onun gururunu abartılı ve biraz utandırıcı buluyordu. Charlotte her firsatta arkadaşlarına ve yabancılara

biricik kızının yargıç olduğunu söylüyordu; daha kötüsü, Olivia'nın çeşitli davalarını kendi yorumlarını da katarak ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Olivia yemek için giyinirken bir an duraksadı, kaşlarını çatıp düşündü. Annesi, arkadaşları için yemek pişirmek, huzurevi ziyaretleri ve oradaki etkinlikleri denetlemek, her hafta gazetedeki köşe yazısını yazmak derken bu bayram iyice ölçüyü kaçırılmıştı.

Noel günü geldiğinde, Charlotte yorgunluktan tükenmişti. Yorgunluk, eskiden onun hızını kesecek bir şey değildi. Olivia ilk kez annesinde yaşınan etkilerini görüyordu. Ne kadar yüprandığını gizlemek için elinden geleni yapsa da, Charlotte eskisi gibi değildi.

Noel günü, öğleden sonra aile annesinin evinde toplandığında, Charlotte solgun ve bitkin görünüyordu. Akşam yemeği biter bitmez, Olivia onun dinlenmesi için ısrar etti ve Charlotte, kuşkusuz, karşı koydu. Olivia bir sonraki yıl annesini daha az taahhütte bulunmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

Açık taba renkli, yumuşak bir süet elbise ile kahve-altın tonlarında bir eşarpta karar kılan Olivia, huzurevine birkaç dakika erken ulaştı. Charlotte ve en iyi arkadaşı Laura kapıda onu bekliyorlardı. Gururdan yüzü ışıl ışıl parlayan Charlotte, sanki aylardır görüşmemişler gibi –en fazla birkaç gün olmuştu– Olivia'ya sarıldı.

“Laura'yı hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu annesi, hiç gerek olmadığı halde. Sonra onu sekiz kişilik masaların

hazırlandığı, bir açık büfe alanı ve konuşmacının kullanacağı masa ile hafifçe yükseltilmiş kürsünün yer aldığı salona götürdü.

“Elbette hatırlıyorum,” diyen Olivia, annesinin örgü arkadaşına sevgiyle gülümsedi. Charlotte ile Laura, huzurevinin başarılı örgü grubuna esin kaynağı olmakla yükümlüydüler. Coşku dolu Laura mükemmel bir örgücüydü. Olivia her zaman, insanlar elliğine silah yerine örgü şişlerini alsalar, dünyanın barış dolu bir yer olacağına inanırdı.

“Davetimizi kabul edebildiğin için son derecc memnumum,” dedi merkezin Sosyal İşler Müdürü Mary Berger, Olivia’ya doğru yaklaşırken. “Neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyoruz.”

Olivia hafifçe gülümsedi. Zaten gergindi, bocalamadan ve kendini –aynı zamanda annesini– küçük düşürmeden bu işi atlatabilmeyi umuyordu.

Mary, “Onur konuğumuzun sizinle oturmasını ister misiniz?” diye Charlotte’ a sordu. Sonra Olivia’ya yaklaştı ve sesini iyice alçaltarak kulağına fısıldadı. “Annen tanıdığı konuşmacıların özel masa yerine arkadaşları ve kendisiyle beraber oturmasını istiyor.”

Olivia geçen yıl Jack Griffin’ in huzurevinde yaptığı konuşmayı hatırladı. Annesi onu kendine saklamış, kimselerle paylaşmak istememişti. Ardından Jack onu *Cedar Cove Chronicle*’da haftalık “Yaşlılar Sayfası”nı yazmaya ikna edince, bunun bedelini ödemisti.

“Anne, Laura, sen ve arkadaşlarını birlikte oturmamı

ister misin?” diye sordu Olivia.

Charlotte dikleştı, sanki soru onu gücendirmiş gibi çenesini havaya kaldırıldı. “Bence konuşmacı masasında olmalısın.”

“Bence de,” dedi Mary resmi bir tonda. Ardından dönüp sahneye doğru ilerledi. Olivia onu izlemek üzereydi ki Charlotte onu kolundan tuttu.

“Tatlısı bir an önce almaya bak,” dedi fısıldayarak.

“Tatlı mı?”

“Eğer hemen almazsan, açık büfede kuyruğa girdiğinde çoktan bitmiş olur. Burada işler böyle yürüyor. İnan ben de onaylamıyorum, ama benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil.”

“Peki anne,” diye Olivia da ona fısıldadı.

Mary ona kürsüde oturacağı yeri gösterdi, Olivia annesinin tembihlediği gibi tatlı tabağına uzandı. Yiyecek masalarındaki zenginlik gerçekten etkileyiciydi. Bir dilim limonlu kek aldı, Mary karşılama konuşmasına başlamak üzereyken yerine döndü. Charlotte yanından geçerken, huzurevinin sosyal işler müdürü hafif kızgın bir ses çıkardı.

“Annen uygulamadan hoşnut olmasa da, aynını yapmaktan geri kalmıyor, değil mi?” dedi Mary, kürsüden ona doğru uzanarak.

“Tatlısını önceden almazsa, kalmayacağından korkuyor,” dedi Olivia sakin bir sesle, limonlu kekini boş tabağının yanına koydu.

Olivia tebessüm etmemeye çalışıyordu. Annesi pek çok

yönden isyankârdı, ama dünya tatlısıydı. Charlotte'un onu çileden çıkardığı gün sayısı çoktu, ama aynı zamanda ona büyük hayranlık duyuyordu. Charlotte hayatı tam anlamıyla yaşıyordu; sayısız yaratıcı etkinlikte aktif rol alıyor ve kendini başkalarının huzurlu yaşammasına adıyordu. Bundan yirmi beş yıl sonra, Olivia onun gibi olabilmeyi isterdi. Ancak yorulmak bilmez Charlotte'un son zamanlarda enerji kaybediyor görünmesi ailedeki herkesi endişelendiriyordu ve Olivia, doktora görünmesi için onunla konuşmaya karar verdi.

Duvar tarafında oturan yașlılar açık büfenin önündे kuyruğa girmek için kalktıklarında, Olivia salonun gerisinde Justine ile Seth'i fark etti. Kızı ve damadı onun konuşmasını dinlemeye gelmişlerdi. Yeni evlilere önce Charlotte ulaştı ve onlara masaya kadar eşlik etti. Olivia genç çifti arkadaşlarına tanıştırırken annesini izledi. Bütün arkadaşları büyülenmiş gibiydi, özellikle Seth'den. Çok geçmeden Charlotte'un yanındaki yerler boşaltıldı ve ikisi birlikte oturdular. Bir süre sonra Laura, Seth'i kalkmaya zorlayarak açık büfeyi götürdü, karısı ve kendisi için birer tabak hazırlamasını sağladı.

Olivia'nın tek sürpriz konuğu Justine ve Seth değildi. Konuşmasını yapmak üzere kürsüye çıkmadan önce Jack'in salonun arkasına süzüldüğünü görmüştü. Bir an duraksamış, ama onun kocaman tebessümü ve göz kırpışıyla cesaret bulmuştu. Kendisi de gülümseyerek, yașlıların yaratıcılığı ve topluma katkıları konusundaki konuşmasına başladı.

Olivia daha sonra söylediğい tek kelimeyi bile hatırlamıyordu, ama ilgi uyandırılmış olmalı ki, bitirdiğinde bir alkış

koptu. Mary, şubat konuşmacısı olarak Thyme & Tide Oda-Kahvaltı işletmesinin sahibi Bob Beldon’ı ilan etti, kat hizmetleriyle ilgili birkaç duyuru daha yaptıktan sonra toplantı sona erdi. Küçük bir grup hep birlikte Olivia’nın masasına doluştu ve geldiği için teşekkür ederek onu şaşırttılar.

Charlotte aceleyle masanın arkasına geçip Olivia’nın yanında durdu, koluna girip sanki bilmeyen varmış gibi herkese Olivia’nın, kızı olduğunu söyledi! Mary bunu daha önce duyurmuştu, ama anlaşıldığı kadarıyla Charlotte tatmin olmamıştı.

Justine ve Seth, Olivia’nın hayranları dağılana kadar bekledi. “Gerçekten çok iyiydin anne,” dedi Justine. “Büyükkannemin seninle neden gurur duyduğu belli oluyor.”

Bu, kızından gelen inanılmaz bir iltifattı. Olivia bir an konuşamayacak kadar bocaladı. Ne kadar çabalarsa çabalsın, kızı ile olan ilişkisi hiç kolay olmamıştı. Yetişkin bir evlada annelik yapmanın en zor yanının ise dilini tutmak olduğunu keşfetmişti. “Seth’le beraber buraya gelmeniz harika.”

Seth, damadı, salondaki herkese bir baş yukarıdan bakıyordu. “Harikaydin Olivia,” dedi başıyla saygı dolu bir işaret yaparak.

“Seni bu akşam yemeğe davet etmek için geldik,” dedi Justine. “Ben pişireceğim.”

Kızından aldığı ilk daveti bu ve Olivia ne diyeceğini bilemedi. “Teşekkürler. Çok sevinirim.” Sonra, bu davetin altında başka bir şey olduğunu düşünerek –umarak– sordu:

“Özel bir nedeni var mı?”

Seth kıkırdadı. “Endişelenme, borç filan istemeyeceğiz.”

“Endişeli değilim, emin ol. Sadece... merak ettim.” Kızını bu kadar mutlu görmek onu heyecanlandıryordu. Justine, yillardır olmadığı kadar kendisyle barışktı ve Olivia bu evliliğin ona ne kadar yaradığının farkındaydı. Warren Saget'e ne olduğu hakkında bir fikri yoktu, ama hayatından çıktığı çok açıktı. Artık kesinlikle Olivia'nın duygularını incitemeyecekti.

“O halde geleceksin?”

“Elbette.”

Charlotte kapıya kadar Olivia'ya eşlik etti. “Laura ve ben yarın Silverdale'deki yüncüye gideceğiz.” Charlotte'un yün ihtiyacı, çölün kuma olan ihtiyacından bile fazlaydı, ama Olivia sesini çıkarmadı. Rengarenk yünler satın almak annesini mutlu ediyorsa, Olivia buna ancak onay verebilirdi.

“Seni arabana kadar geçireyim,” dedi, arkalarından yetişen Jack. “Merhaba Charlotte.” Olivia'nın annesinin yanğını öptü, sonra da kolunu Olivia'nın omzuna doladı. “Muhteşem konuşma. Bir sürü not aldım.”

“Jack!” diye haykırdı Olivia. “Bu konuda gazetende bir şey yazmayacaksın, değil mi?”

“Tabii ki yazacağım.”

“Hayır, yazmayacaksın,” dedi Charlotte, ikisini de şaşırarak. “Ben yazacağım. Olivia benim kızım ve Yaşlılar Sayfası'nı ben hazırlıyorum. O yüzden benim bölgeye girine.

Editör *olman* umurumda değil, bu hikâye benim.”

“Tamam, tamam.” Jack iki elini kaldırıp teslimiyeti kabul etti, ama gözleri parlıyordu.

Yürürleren Jack kolunu Olivia'nın omzundan çekmedi. “O kadar kötü değildi, ha?”

“Evet, öyleydi,” dedi Olivia. “Ama atlattım.”

Jack saatine baktı, yüzünü buruşturdu.

“Şehir Konseyi toplantısına geç kaldım. Seni ararım, tamam mı?”

“Evet, lütfen.”

Jack onu öptü, basit bir veda öpücüğünden biraz daha fazlaydı. Onu özlediğini, salı akşamları yemekli buluşmalarını özlediğini, söyleyen bir öpüçütü. Olivia'nın öpücüğü de aynı şeyleri söylüyordu. Basit bir öpüçük ancak bu kadar çok şey anlatabilirdi.

Ayrıldılar. Jack gönülsüzce olsa da, caddenin karşısındaki hurda arabasına doğru yürüdü. Olivia onu giderken seyretmekten nefret ediyordu. İç çekerek, ikindi duruşmasına katılmak üzere adliye sarayına döndü.

O akşam Justine ve Seth'in apartman dairelerine doğru giderken, bu beklenmedik davetin sebebini tekrar merak etmeye başlamıştı. Yoksa açıklayacakları bir şey mi vardı?

Kapıyı kızı açtı, öylesine mutluluk saçılıyordu ki Olivia gözlerini ondan alamadı. Daha önce bu daireye sadece bir kez gelmişti; düğün resepsiyonu sonrası her yer hediyelerle doluydu, etrafa kutular saçılmıştı. Kızı, Seth'in özel eşyalarını kendi feminen dairesiyle mükemmel bir şekilde kaynaş-

türmiş, mekânı *onun da* evi haline getirmiştir.

Seth bir şişe şampanya getirirken, Justine annesinin paltoşunu astı.

“Bir şey mi kutluyoruz?” diye sordu Olivia, minik puanlıyeli döşemesi olan zarif koltuğa otururken.

“Haberlerimiz var,” dedi Justine, sevgiyle kocasına gülümseyerek.

Seth şampanya şişesini tezgâhın üstüne bırakıp kanepede karısının yanına oturdu. “Son balık avının ardından, Justine ve ben yılın yarısını ayrı geçirmemeye karar verdik,” dedi.

“İkimiz için de çok zor oluyor,” diye ekledi Justine.

Haber bu muydu?

“Balıkçılığı bırakıyor musun?” diye sordu Olivia. Bu, Seth'in kanında vardı. Gunderson ailesinin en az dört ya da beş nesil öncesine dayanan uzun bir balıkçılık geçmişi vardı.

“Seth ve ben bir restoran alıyoruz,” diye açıkladı Justine. “The Captain's Galley birkaç aydır satılıktı, bir teklif götürdük. Sahibi kabul etti.”

Pekâlâ, Olivia'nın beklediği haber bu değildi, ama yine de fena sayılmazdı. “Bu harika!”

“Henüz ismine karar vermedik,” dedi Justine. “Ama çok heyecanlıyız.” Kocasına bakıp elini uzattı.

Olivia rahatlampiştir. “Sizin adınıza çok heyecanlıyım. Çok çalışmanız gerekecek, ama bunu zaten biliyorsunuz.”

“Seth böyle bir fırsat için yıllardır birikim yapıyormuş.” Kızı tekrar gururla kocasına baktı. “Ben şimdilik işime

devam edeceğim, ama er ya da geç restoranda çalışmaya başlayacağım.”

“Mevcut elemanlarla mı devam edeceksiniz, yenilerni mi bulacaksınız?” diye sordu Olivia. *The Captain's Galley*'de yarı zamanlı garson olarak çalışan Cecilia Randall aklına gelmişti.

“Henüz personeli tanımiyoruz,” dedi Seth. “Her şey çok yeni. Aslında, teklifimizin kabul edildiğini daha bir saat önce öğrendik.”

“Aslında seni emlakçıdan haber almadan *önce* yemeğe davet etmiştık.”

“Yani, dahası mı var?”

“Anneciğim,” dedi Justine. Uzanıp Olivia'nın iki elini birden kavradı.

Kızı onu sadece çok duygusal olduğunda böyle çağrırdı; Olivia yıllardır bunu duymamıştı. Olivia'ya gülümserken Justine'in güzel mavi gözleri yaşalarla doldu. “Hamileyim.”

Olivia bir mutluluk çığlığı atarak ayağa fırladı. Justine ve Seth de kalktı. Olivia onları kollarıyla sararken yanaklarından mutluluk gözyaşları akıyordu. Duymak için geldiği haber *buydu*.

Cliff Harding uzun bacaklarını uzatmış, televizyona bakiyordu. Programdan sıkılmıştı ama sorun oyuncularda ya da senaryoda değildi. Bütün gün huzursuzdu ve televizyon, cuma

akşamını geçirmek için berbat bir yoldu. Aslında bütün istediği Grace'i görmekti. Noel'den bu yana kasıtlı olarak onu aramamıştı. Sürekli arayanın kendisi olmasından bıkmış, bu kez onun aramasını beklemeye karar vermişti. Yılbaşından bu yana geçen on gün, on yıl gibi gelmişti ve giderek çözülmeye başlıyordu. Ona sabırlı bir adam olduğunu söylemişti, ama biraz abarttığı da gerecti. Sabırlı *olabilirdi*, ama hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç.

Belki Grace haklıydı ve başka kadınlarla da görüşmeliydi. Sorun şu ki, hiçbirini Grace'in yarısı kadar bile ilgisini çekmiyordu. Onunla ilgili her şey hoşuna gidiyordu. Gülüşü, kahkahası, çocuklara ve hayvanlara olan sevgisi. Geleneksel anlamda güzel değildi, ama bütün varlığından güzellik fışkırıyordu. Kırçıl saçlarını beğeniyor, eski fotoğraflarındaki uzun halinden çok, kısa kesimini seviyordu. O günlerden beri bariz biçimde yaşılmıştı, ama geçen yıllar ona sadece derinlik ve olgunluk kazandırmıştı.

Cliff sadakatın önemine inanan biriydi –kendi boşanmasının da onayladığı bir inanç– ve otuz beş yıllık evliliğe kolayca sırtını dönebilen bir kadınla beraber olamazdı. Ancak Dan'in ortadan kaybolduğunun üstünden dokuz ay geçmişti ve bütün kanıtlar, onun kendi isteğiyle gittiğini gösteriyordu.

Duyduğu her şey, Dan'in başka bir kadınla gittiğine işaret ediyordu. Grace'in çiftliği ziyarete geldiği gün, Dan'in kaybolduğu ilk haftalarla ilgili çok az şey anlatmıştı. Bir mücevherciden aldığı yüzüğün makbuzunu anlatırken gözleri

yaşarmıştı. Dan ortak kredi kartlarını kullanarak bir yüzük almıştı. Bu alışverişin bedeli son maaş çekinden karşılanmış ve işvereni tarafından Grace'c postalanmıştı.

Grace'i asıl inciten, Dan'in düğünde verdiği uyduruk altın alyans dışında *ona* hiçbir zaman bir yüzük almamış olmasydı. Anlaşılan o yüzüğü diğer kadın için almıştı ve bu, Grace'i can evinden vurmuştu.

Ofisine giden Cliff bir kitaba uzandı, oldukça beğendiği bir yazarın son gerilim romanıydı. Ancak daha salona dönüp kitabı açmadan, işe yaramayacağını biliyordu. Aklı ne önemiz bir televizyon programında ne de bir cinayet gizemindeydi. Grace'deydi.

Onu en son Noel haftasında görmüştü ve bu yinc kendi çabası sayesinde olmuştu. Çiftliğe yaptığı ziyaretin ardından Grace ona kısa bir not yazmıştı. Üç satırlık kısa bir teşekkür mesajı. Yine de Cliff mesajı tekrar tekrar okumuş, onda kendisini yürekłendirecek gizli bir ileti aramıştı.

Noele kadar bekledikten sonra, bir hediyeyle birlikte Cedar Cove Kütüphanesi'nin yolunu tutmuştu. Yaratıcı ya da pahalı bir şey değildi. Onu düşündüğünü gösteren basit bir şeydi sadece. Yazdığı kısa mesajdan, Grace'in dolmakalem kullandığını fark etmişti. Kendisi de dolmakalem tercih edenlerdendi. En sevdiği markalardan bir tane alıp hediye paketi yaptırmış ve sonra ona vermek üzere kütüphaneye götürmüştü. Grace hem çok şaşırılmış hem de minnettar kalmıştı, ama aynı zamanda utanmıştı çünkü kendisi ona bir şey almamıştı.

Cliff ekonomik anlamda buna gücü olmadığını tahmin ediyordu. Eski kocasının gidişiyle tam anlamıyla mali bir çıkmaza düşmüş olmaliydi. Daha önce eve iki maaş girerken, şimdi tek gelirle idare etmesi gerekiyordu. Çok kısa konuşmuşlardı, ama onu kütüphanede gördüğü anda, Cliff satıralarını rahatlıkla okuyabilmişti. Grace için çok zor bir Noel'di ve bunun tek sebebi boşanmanın gerçekleşmiş olması değildi.

Cliff içten içe onun kendisini Noel yemeğine davet edeceğini ummuştu, ancak Grace bayramı küçük kızında geçirecekti. Yılbaşında arayıp belki bir içki için buluşmayı teklif eder diye düşündü. Ancak bu da olmadı.

Cliff artık kendinden –ve Grace'den– şüphe etmeye başlamıştı. Dan'in kayboluşunu asla atlatamayabilirdi. Bir araya gelseler bile, omzunun üstünden gözleri hep Dan'i arayabiliirdi. Belki en doğrusu yoluna devam edip Grace'le tanıştırğını unutmakti.

Bu kolay olmamıştı. Hiç öpüşmemişlerdi. Tamam, bir kez yanaktan. Bir ya da iki kez el ele tutuşmuşlardı, ama arasındaki bütün duygusalıktan ibaretti. Cliff biraz değildi, erkekti. Ne zaman bir araya gelseler ona sarılıp onu öpmek, *gerçek* anlamda öpmek için yanıp tutuşuyordu.

Çalan telefonun sesi onu ürküterek düşüncelerinden uzaklaştırdı. Hiçbir zaman uzun telefon muhabbetlerinden keyif alan biri olmamıştı, boğuk ve çatlak sesi telemarketçileri uzak tutuyor ve Cliff bu meziyeti için şükrediyordu.

“Harding,” diye kükredi.

Kimse cevap vermedi. Cliff kapatmak üzereydi ki Grace'in titrek sesini duydu ve ahizeyi hemen kulağına yapıştırdı.

“Grace?”

“Merhaba Cliff. Umarım böyle pat diye aramamda sakınca yoktur.”

“Merhaba Grace.” Sesindeki sabırsızlığı bastırmaya çalıştı.

“Dolmakalem için teşekkür etmek istedim. Tam istediğim gibi yazıyor.”

Cliff kendi sorununun aşırı hevesliliği olduğuna karar vermişti. O yüzden bekle ve gör stratejisi uygulamaya karar vermiş ve Noel'den beri onu aramamıştı. Eğer biraz daha ilgisiz olabilirse, Grace daha fazla takdir edecek ve onun dostluğuna ihtiyaç duyacaktı. Anlaşılan –her ne kadar birkaç saniye önce bu ilişkiden toptan vazgeçmeye karar vermiş olsada– planı işe yaramıştı. Soğukkanlı Cliff, işte bu oydu.

“Kütüphaneye geldiğinde bir akşam birlikte yemek yiyebileceğimizi söylemiştim.”

“Öyle mi?” diye sordu gelişigüzel, aslında sorduğunu gayet iyi hatırlıyordu.

“Evet.” Grace'in sesi kendinden gayet emindi. “Düşündüm de, teklifini kabul edebilirim, tabii hâlâ geçerliyse.”

Tabii hâlâ geçerliydi ve soğukkanlı davranışmak giderek zorlaşıyordu. “Ne zaman?”

“Ben... ben bilmiyorum. Senin için ne zaman uygun?”

“Programıma bir bakayım.” Sanki çok yoğun bir prog-

ramı varmış gibi takvimin yapraklarını karıştırdı. "Yarın akşam nasıl? Saat yedide?"

Grace iç çekti, rahatladığı belliydi. "Harika olur."

Cumartesi günü boyunca, Cliff gergin bir bekleni içindeydi. Akşamüstü tıraş olmuş, duş almış, saat altıda giyinmişti. Hemen çıkabilirdi ama akşam trafiğinde bile çiftlikten onun evine gitmek en fazla on beş dakika sürerdi. Yine de evde oyalanmaktansa erken gitmek daha iyidir diye düşündü.

Ne kadar oyalansa da, eve yarım saat önce varınca, Grace'e yanlış mesaj vermekten endişelendi. Oysa tam aksine, onun da kendisi kadar endişeli olduğunu görmek Cliff'i şarşırttı.

"Tacoma'ya gidebiliriz diye düşündüm," dedi. Grace'in rahat hissetmesini istiyor ve sürekli ikisini bir arada görecekleri endişesini taşıırken, bunu yapamayacağını tahmin ediyordu. "Köprüün öte yanında çok sevdiğim bir İtalyan lokantası var." The Narrows, Kitsap Yarımadası'nı Tacoma'dan ayıriyor ve iki bölgeyi bir köprü birleştiriyordu.

"İtalyan mutfağını severim."

Cliff önceden arayarak bir köşe masa ayırtmıştı. Yolculuk rahattı. Bazen havadan sudan konuşular bazen sessiz kaldılar. Önce yemek ve şarap, arkasından tatlı ve kahve derken, yemek yaklaşık iki saat sürdü. Cliff gitmek konusunda gönülsüzdü, ama restoran dolup boşalıyordu ve masayı bütün gece işgal etmek doğru olmazdı.

Cedar Cove'a dönüşe geçip Narrows Köprüsü'ne yaklaştılar. Cliff yan gözle Grace'e baktı, başını arkaya yaslamp

ve gözlerini kapamıştı.

“Çok huzurlu görünüyorsun,” dedi.

“Harika hissediyorum.” Duraksadı. “Çok güzel bir aksamındı.”

Yemek nefisti, merlot ise hatırladıklarının en iyilerinden biriydi, ama Cliff onun yemekten değil, beraberliklerinden söz ettiğini düşünmek istiyordu.

“Ben... özgür hissediyorum,” dedi. Gözleri hâlâ kapanıyordu. “Seninle yemeye çıkmayı kabul edersem, bütün geceyi suçluluk duyarak geçireceğimi sanıyordum.”

“Henüz suçluluk duymamı gerektirecek bir şey yok.”

“Henüz mü?” Grace başını kaldırıp ona baktı.

“Seni öpeceğim Grace,” dedi, kesin bir dille ve gözlerini yoldan ayırmadan. “Ve bunu yaptığında, o öpüçüğü ayak parmaklarında bile hissedeeceksin.”

“Ya...”

“Öyle bir öpüçük ki, aklını başından alacak. Sonra...”

“Cliff, ben...”

“İtirazın mı var?” diye sordu, sesi reddedilme korkusuyla hırçın çıkıştı.

“Sadece bir tane,” diye fısıldadı Grace, elini onun dizine koyarak.

“Neymiş o?”

“Şu kahrolası arabayı durdurup söylediğini yap.”

Hiçbir mecburiyet Cliff’i bu kadar mutlu edemezdi.

***

Zach ile Rosie, Noel tatili boyunca gergindi ve yeni yılla birlikte değişen bir şey olmamıştı. Rosie çabaliyordu, gerçekten uğraşıyordu ama Zach giderek daha talepkâr ve mantıksız davranışınaya başlamıştı.

Sürekli tartışıyorlardı ve araları sürekli bozuktu. Bazı günler Rosie evliliğinin bir hata olduğunu düşünüyordu. Zach kendisine bir eş değil, hizmetçi istiyordu. Onun isteklerini yerine getirmeye çalışıyor, ama programını ev kadınlığıyla beraber götürmeye çalıştığından, sürekli geri tepiyordu. Kahvaltı iyi bir örnekti. Zach'in onu ocağa mahkûm etmek istediği çok açıktı, oysa kimse onun yemek pişirmesiyle ilgilenmiyordu.

Noel'den hemen önce, uzlaşmacı bir havada, rulo köfte ve püre pişirmiş, hatta et suyu sosu bile hazırlamıştı. Eddie rulo köfteden nefret ediyordu, Allison ise patateslerden şikayet etmişti. Zach çabalarına karşılık en ufak bir takdir belirtisi gösterseydi, çocukların hoşnutsuzluğunu umursamayabilirdi. Akşine, gerçek patateslerin kutudan çıkmadığını ve annesinin asla konserve sos kullanmadığını söylemekle yetinmişti. Rosie'nin de söylediği gibi, onun annesi değildi. "Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mirıldanmıştı Zach. Rosie bu ifadeyi son derece aşağılayıcı ve yaralayıcı bulmuştu.

Yine de bugün, her şeyin anlam kazanacağı gündü. Zach evrak çantasını evde unutmuştu. Kilise kütüphanesinin komite toplantısına giderken, Rosie çantayı yolunun üstündeki Zach'in ofisine götürdü.

Janice Lamond'u Zach'le beraber görmesi, Rosie'nin

gözlerini açtı. Ev hayatında mutsuz olmasında şaşıracak bir şey yoktu. Zach ve diğer kadın gayet sıkı fikirdiler. Bir ilişkileri olmayabilirdi –yoksa var mıydı?– ama aralarında *bir şeyler* olduğu açıklı.

Rosie toplantı boyunca bunu düşündü. O öğleden sonra okulda katılması gereken gönüllü işini atlattı, bütün gün köprüdü durdu. Alışılmışın dışında bir enerji patlamasıyla evde birikmiş tüm doğanıklığı toparladı, süpürge yaptı ve makinelер dolusu çamaşır yıkadı. Zach eve döndüğünde fırında güveç pişiyordu.

Eli belinde ve alev saçan gözlerle mutfak kapısında onu karşıladı.

“Ne?” dedi Zach, evden içeri iki adım atarak.

“Konuşmamız gerek.”

“Hangi konuda?” Kravatını gevşetti. Yorgun görünüyordu.

“Sana Janice Lamond'u sormak istiyorum.”

“Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?” diye terslendi Zach.

Sanki bilmiyordu. Arkasını dönen Rosie, bir tabağı öfkeyle bulaşık makinesine koydu. “Sanırım bu konuyu çocuklar uyuduktan sonra konuşmak iyi olacak.”

Zach beş dakika kadar ortadan yok oldu, sonra geri döndü. “Bir sıkıntın varsa, şimdi duymak isterim.”

“Güzel.” Rosie gümüş takımların olduğu çekmeceyi açıp akşam yemeği için bifakları ve çatalları çıkardı. “Hatırlarsan, bu sabah ofisindeydim.”

“Evet.” Kollarını çaprazlayıp mutfak tezgâhına yaslandı. “Ne olmuş?”

“Asistanının sana ve senin ona nasıl baktığını gördüm.”

Zach kaşlarını çattı. “Hayal görüyorsun.”

“Yok canım.” Rosie düşündükçe daha da köpürüyordu. Bütün gün kocası ile diğer kadın arasında ne olduğunu düşünmüştü. Son derce incinmişti, deliye dönmüştü ve sağlıklı düşünemiyordu.

“Janice’le aramda bir şey olduğu yok,” dedi Zach, kısa bir sessizliğin ardından.

“Güzel. Ondan kurtulmayı istiyorum.”

“Ne?” Zach adeta patladı.

“Eğer söylediğin doğruysa...” açıkçası, bundan şüpheliydi, “o halde yeni bir asistan almanda sakınca yoktur.”

“Sadece sen başka bir kadın yüzünden paranoya yaşadığın için. Hiç sanmıyorum.” Çenesi kasılmış, yüzüne inatçı bir ifade yerleşmişti. “Kıskanıyorsun...”

“Kör değilim Zach. Onun sana nasıl baktığını gördüm.”

“Güldürme beni.” Ellerini birbirine kenetlemişti.

“Artık yaptığım hiçbir şeyin seni memnun etmemesine şaşmamak gereklidir. Aylardır benimle dalaşıyorsun. İyi bir ev kadını değilim ve yemeklerim senin yüksek standartlarının altında. Böyle başladık, değil mi?”

“Bu kadar aktif bir hayal gücün olduğunu hiç fark etmemışım,” dedi. Sözleri olmasa da, ses tonu aşağılayıcıydı.

“Yanlış yoldasın. Çok üzücü.” Hareketsiz duramadığından, masanın etrafında volta atıyordu.

“Onu ofisinde istemiyorum.”

Zach mutfak sandalyelerinden birini öyle sıkı kavradı ki, parmak boğumları beyazladı. “Unut bunu.”

Rosie de başka bir sandalyenin arkasına geçip onu taklit etti. Masanın üstünden kırıldığı gözlerini Zach'e diktı. Zach'in yüzü öfkeden öyle karışmıştı ki, Rosie çoktan bir ilişkileri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Başlarına böyle bir şey geleceğince asla inanmazdı.

“Onu kovmayı red mi ediyorsun?”

“Aynen öyle! Her şeyden önce, bu senin üstüne vazife değil. İkincisi, Janice Lamond düzenli, çalışkan ve ofisimde olması büyük keyif. Karım kıskanç diye onu gözden çıkarmayacağım. Aslında, ev temizliği ve düzeni konusunda ondan ders bilmeliyim.”

Bu sözler Rosie'yi fiziksel bir darbe almış gibi sarstı. “Eğer düşündüğün buysa...” dedi. Sesindeki soğukluğu ve duygusuzluğa kendisi bile şaşırıldı.

“Aynen böyle düşünüyorum.”

“O halde, belki de ayrılmak en iyisidir.”

Zach sert bakışlarla onu süzdü. “İstediğin bu mu, Rosie? Bir şeye kalkışmadan önce kesinlikle emin ol.”

“Bir ilişkiye katlanacak değilim.” Bunun yeterince açık olmasını istiyordu.

“Son kez söylüyorum. Janice Lamond'la ilişkim yok. Bunu söylemen bile hem bana hem Janice'e hakarettir.”

“Belki henüz fiziksel beraberliğiniz yoktur, ama duygusal anlamda var. Anlamadığımı mı sanıyorsun? Gerçekten gözü-

mün önünde olan şeyi görmeyecek kadar kör olduğunu mı ima-
niyorsun?”

“Gerçeği yanlıştan ayırabildiğine bile emin değilim.

Rosie dudağını ısırdı. “Kör olan sensin. Olu kuvvetimi
istiyorum.”

Zach alaycı bir biçimde güldü. “Dediğim gibi, böyle bir
şey olmayacak.”

“Yani asistanını tutmak için evliliğini, karını, çocukları-
nı ve evini kaybetmeyi tercih ediyorsun? Senin için o kadar
mı önemli? Bunun anlamı malum Zach.”

Allison gelip mutfak kapısının girişinde durdu. “Yine
mi kavga ediyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Rosie sesini yumuşatarak.

“Evet,” diye araya girdi Zach, öfkeden neredeyse bağı-
rarak. Bakışları daha önce hiç görümediği kadar soğuktu.

Rosie umursamadı, geri çekilmeyecetti.

Zach'in inadına terslendiğini, yarattığı kargaşa ve ge-
çimsizliği daha da büyütmeye çalıştığını düşünüyordu.

“Çocukların önünde tartışmak istemiyorum,” dedi Rosie
açıkça.

“Bunu sen başlattın ve şimdi, burada bitireceğiz.” Elini
masaya vurduğunda gümüş çatal ve bıçaklar zangırdadı.

“Anne? Baba?” Eddie ablasının yanında duruyordu.

Rosie onlara döndü. “Yemek on dakikaya kadar hazır
olur. Gidip ellerinizi yıkayın.”

İki çocuk da oldukları yerde durmaya devam etti.

“Anninizin söylediğini yapın,” diye buyurdu Zach.

Çocuklar gönülsüzce mutfaktan çıktı. Rosie, giderken onların konuştuşlarını duyuyordu. Ne dediklerini tam anlamasa da, *boşanma* sözcüğü gayet açıktı.

“İstediğin gerçekten bu mu?” diye sordu Zach.

“Senin istediğin gerçekten bu mu? Asistanın için aileni bir kenara atmak?”

Zach bu yorumu duymazdan geldi. “Ayrılık o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Çocuklarının senin paranoidalarına maruz kalmasını istemem.”

Rosie boğazını tıkayan yumruya yutmaya çalıştı.

“Bu kadar çok istiyorsan, bir avukata danışmanı öneririm,” diye mırıldandı Zach.

“Öyle yapacağım,” dedi Rosie alta kalmayarak. Kalbi uyuşmuştu ve bu duyguya vücudunu sarıyordu. Sandalyeyi öyle sıkı kavradı ki, tırnakları ahşabı deldi.

Zach bir süre daha orada durdu, uzanıp evrak çantasını aldı ve garaj kapısına doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Rosie.

Zach bir an duraksadı. “Eğer ayrılacaksa, kendime kılacak bir yer bulmam gereklidir.” Bunu söylediğinden sonra yürüyüp gitti.

Rosie olduğu yerde kalaklıydı. Güçlükle nefes alıyor, evliliğinin bu duruma geldiğine inanamıyordu.

On Bir

Bob ve Peggy Beldon yatmaya hazırlanırken rüzgâr uğuluyor, yağmur evin duvarlarını dövüyordu. Oda-kahvaltı işletmede kış aylarında yoğunluk olmazdı. Son konuklarını yolcu edeli üç gün olmuştu. Bu iş, onların emeklilik rüyasıydı, ama Bob artık müşterilerin az olmasından şikayetçi değildi. Yoğunluk olmayan günlerde, evlerine ve birbirlerine daha fazla zaman ayırabiliyorlardı.

On bir haberlerini dinledikten sonra Bob televizyonu kapadığında, rüzgâr çıplak ağaç dallarını pencere'lere çarpiyordu. Işıklar göz kırptı "Esaslı bir gece olacağa benzıyor," dedi Bob. "Cep fenerlerimiz el altında dursa iyi olacak."

Peggy başıyla onayladı, kahve fincanlarını alıp mutfağa götürdü.

Bob arka merdivenlere doğru ilerlerken, bir çift far dik katini çekti. Bir araba onların araç yoluna girmiştir. "Konuk beklemiyoruz, değil mi?" Cevabı bildiği halde Peggy'nin rezervasyon yapıp söylememeyi unutmuş olma ihtimalini düşünmüştü.

“Hafta sonuna kadar hayır.” Kahve fincanlarını bulaşık makinesine koydu.

“Biri geliyor olabilir.”

Karısı perdeyi aralayıp evyenin üstünden uzanarak baktı. “Tanıdığımız biri olmasa gerek, değil mi?”

“Bu yağmurda söylemek zor ama arabayı tanıımıyorum.” Zil çaldığında Bob ön kapıya giden yarı yolu kat etmişti. Veranda ışığını yakıp kapının kilidini açtı. Karşısında yağmurluk ve geniş kenarlı föt şapka giymiş bir adam vardı. Elinde küçük bir valiz vardı. Aşağı eğik başı gölgede kalıyor, yüzünü tam görmek imkânsızlaşıyordu.

“Yoldan geçerken tabelanızı gördüm. Bu gece için boş odanız var mı?” diye sordu, alçak ve boğuk bir sesle.

“Var,” dedi Bob ve yabancıyı tartmak için şöyle bir süzdü. Adam elli yaşın ortasında gösteriyordu, ama emin olmak zordu. İçeri girerken omuzları öne doğru sarkıyordu. Bob nedense, adamın yüzünün tanıdık geldiğini düşündü.

Her zaman samimi ve misafirperver olan Peggy yabancıyı hemen kayıt formlarının da olduğu mutfağa aldı. Adam Peggy'nin uzattığı kayıt formuna baktı. “Ödemeyi peşin yapacağım,” dedi, cebinden nakit para çıkararak.

“Yine de bilgi formunu doldurmanız gerekl,” dedi Bob. Bu adamlı ilgili garip şeyler hissediyor, ama ne olduğunu çıkmamıyordu.

“Ben Bob Beldon,” dedi. “Tuhaf bir soru olabilir, ama daha önce karşılaştık mı?”

Yabancı cevap vermedi.

“Tatlıım, konuğumuzu sorularınla bunaltma,” diye fısıldadı Peggy.

Canı sıkılan Bob kaşlarını çattı. Bu yabancının otoban üstünde daha uygun moteller varken neden kuytudaki oda-kahvaltı türü bir işletme seçtiğini anlamıyordu.

“Size içecek sıcak bir şeyler getireyim mi?” diye sordu Peggy.

“Hayır, teşekkürler.” Cevabı hırçın, neredeyse düşmançaydı.

“Boyle bir gecede sizi buraya getiren nedir?” diye ısrar etti Bob. “Pek yol üstünde sayılmayız.”

“Şu anda bunların önemi yok,” dedi, öfkeyle Bob'a bakan Peggy. Tavrının Peggy'nin canını sıktığının farkındaydı, ama Bob kendini kesinlikle huzursuz hissediyordu.

Yabancı soruyu duymazdan geldi. “Odamı gösterirseniz minnettar kalırım.”

“Elbette.” Peggy mutfaktan çıkışip uzun koridora yöneldi. “Seçme şansınız var. Saka Kuşu Odası ve...”

“İlk oda iyidir.” Yapması gereken her ne ise, accelesi var gibiydi. “Formu sabah doldururum.” Kapıyı açtı, valizini içeri koydu, sonra arkasına döndü. “Umarım yatmadan sakınca yoktur. Uzun bir gündür.”

Bob ona önce evrak işlerini halletmek zorunda olduğunu söyleyecekti ki, Peggy engel oldu. “Kahvaltı saat sekizle on arasında. İyi uykular.”

“Teşekkürler.” Kapı kapandı, kilidin çevrildiğini duydu-

Bob konuşmaya başlamadan önce yukarı çıkışmayı bekledi. "Bu adamı gözüm tutmadı."

"Saçmalama," dedi Peggy, makyajını çıkarmak için ebeveyn banyosuna giderken. "Ödeme yapan bir müşteri. Sevmek zorunda değilsin. Sabah erkenden gideceğini ve bu işin kapanacağını düşünüyorum."

"Belki," diye mırıldandı Bob, ama içinde öyle olmayacağına dair bir his vardı.

Fırtına şiddetini artırıyordu, Bob yatak odasının körfecinin kapkara sularına bakan penceresinin önünde durdu. Uzaktaki burunda, gemileri tchlikeye karşı uyaran deniz fenerinin ışığı seçilebiliyordu. Bir kez daha yabancıları evlerine kabul ettikleri bu işyerini düşündü. Aşağıdaki odada kalan yabancıdan hoşlanmamıştı ama sebebini bilemiyordu. Sadece içgüdüleriyle yabancıının sorun yaratağını söyleybiliyordu.

Peggy öylesine şefkatli biriydi ki, tek düşündüğü fırtınada dışarıda kalmış birine sığınacak yer sağlamakta. Keşke Bob da öyle hissedebilseydi.

"Yatacak misin?" diye sordu karısı, battaniyeyi açıp temiz çarşafın içine doğru kaydı.

Belki Peggy haklıydı. Genelde öyle olurdu. Aşağıdaki adam sadce yoldan geçen biriydi. Sabah yoluna devam edecek ve bir daha onu görmeyeceklerdi. Peşin ödeme yapmış ve form doldurmak istememişti. Pekâlâ, bu da onun ayrıcalığı olabilirdi.

Ertesi sabah Bob'u güneş uyandırdı. Her yerin aydınlığını olduğunu görünce birden kendine geldi. Peggy çoktan aşağı

inmişti; yabannmersinli çöreklerini pişirirken radyoda çalan şarkıya eşlik ettiğini duyabiliyordu. Bu çörekler onun uzmanlık alanydı ve yabannmersinleri, yan taraftaki kendilerine ait araziden, Peggy'nin gururu özel bahçesinden geliyordu. Taze kahvenin kokusu merdivenlerden yukarıya kadar ulaşmıştı.

Bob yüzünü sıvazlayarak tanıdık bir kâbusun izlerini hatırlamaya çalıştı. Kâbusları görüntüden çok duygusal izlenim içeriyordu ve kesinlikle hoş değildi. Yatağa girdikten sonra önce hafif ve huzursuz, sonra derin bir uykuya dalmıştı. Kendini ne kadar kendini zorladıysa da, gördüğü rüyaların hiçbirini hatırlayamadı.

Normalde Peggy'den önce kalkar ve kahveyi kendi hazırlardı. Bu kadar çok uyumanın verdiği suçluluk duygusuyla çabucak giyindi. Aklına gelince hızla pencereye yürüdü. Tahmin ettiği gibi, beyaz Ford hâlâ aşağıda park edilmiş duruyordu. Demek ki konukları Bob'un yarı şüphelendiği –ve yarı umduğu– gibi erkenden sıvışmamıştı. Belki bu sabah, dün gece olduğundan daha dostane davranışlı ve Bob onda tanıdık gelen şeyin ne olduğunu keşfetebilirdi.

Peggy onu görünce gülümsemi. "Günaydın hayatım. Asırlardır bu kadar çok uyumamıştin."

"Biliyorum. Sebebini anlayamıyorum."

Karısı tereddüt etti. "Yine her zamanki kâbuslarından gördün."

"Gerçekten hatırlamıyorum..."

"Peki şimdi iyi misin?" Bob'u incelerken, Peggy'nin

yüzü endişeyle kırışmıştı.

“İyiim,” diye mırıldandı. “Kalkmadım, değil mi?” Geçen yıllar içinde, Bob iki kez dışında bir yerlerde uyanmıştı. Tek açıklaması ise uyurgezer olmasydı.

“Yatağında uyardın, değil mi?” diye dalga geçti karısı.

Başıyla onaylayan Bob rahatlادı, karısını kucaklayıp bir fincan kahve aldı. *Adsız Alkolikler*’in “Başucu Kitabı”nı alarak cam bahçeye doğru yürüdü ve okumak için şezlonguna yerles蒂. Yirmi yıldır alkollü geride bırakmıştı, ama her dönemde bir gün bunu yaşıyordu. Kendini mahvetmeye sadece bir kadeh mesafe kalmıştı ve bunu kendine hatırlatmadan tek bir gün bile geçirmiyordu. Yirmi dakika sonra Peggy çörekleri fırından çıkardı.

Sabah alışkanlıklarını hiç değiştirmiyordu ve karısı, arabası hâlâ orada olduğu halde konuklarını henüz görmediğini fark ettiğinde saat on olmuştu. Bob meraklına engel olamayarak, aracın sürücü camından içeri baktı. Yolcu koltuğunda bir harita ve yarısı boş bir su şişesi vardı. Tuhaf hiçbir şey görememi-di.

“Kahvaltının sekiz ila on arası olduğunu söylediğim, değil mi?” diye sordu karısı içeri döndüğünde.

“Belki uyuyakalmıştır. Zor bir gün geçirmiştir.”

“Saat on biri geçti,” diye mırıldandı Peggy bir süre sonra.

“Tuhaf bir adam.” Bob’un bu konudaki fikri değişmeyecekti.

Yarım saat sonra Peggy yine endişelenmeye başladı.

“Belki de iyi olup olmadığını kontrol etmeliyiz.”

“Bırak uysun,” diye ısrar etti Bob. “Odasında çalışıyor olabilir. Yanında bir bilgisayar vardı, değil mi?”

“Hatırlamıyorum.”

Bob, eğer yabancı, mahremiyet istiyorsa buna saygı göstermeleri gerektiği düşüncesindeydi.

Karısı ona soru dolu gözlerle baktı, sonra omuz silkip bir süre önce başladığı battaniyesini örmeye devam etti. Bob garajda çalışmaya gitti; emekliliğini ahşap işleriyle uğraşarak değerlendirdiriyor ve mobilya yapmaktan keyif alıyordu. Geçen yıllar içinde, kendince çok güzel parçalar üretmişti. Çekmeceli bir dolabı henüz bitirmiştir ve işçiliğinden gurur duyuyordu. Son bir kat vernığın ardından eve döndü. Saat artık yarım olmuştu. Pencereden baktığında yabancıının aracının bıraktığı yerde durduğunu görebiliyordu.

Bob kendine salamlı bir sandviç hazırlayıp garajdaki işine döndü. Birkaç dakika sonra Peggy peşinden geldi.

“Bence içeri girmeliyiz,” dedi karısı. “Kapısını çaldım ama cevap vermedi.”

Peggy'nin haklı olduğuna karar veren Bob, onunla beraber eve dönüp odanın kapısını çaldı.

“Uyandınız mı?” diye seslendi yüksek sesle.

“Bağırmama gerek yok,” diye fisıldadı Peggy. Gergin görünüyordu ve işin gerceği, artık Bob bile gerilmeye başlamıştı. İşletmeyi açılı on yıldan fazla olmuştu ve ilk kez böyle bir deneyimle –müşteriyle– karşılaşıyorlardı.

“Yedek anahtar var,” dedi Peggy cevap alamayınca.

“Tamam.”

“Troy Davis’i çağırıyorum mı?” diye sordu Peggy.

Şerif iyi arkadaşlarıydı ve eğer mantıklı bir açıklama varsa, Bob onun zamanını boş harcamak istemiyordu. “Henuz değil.”

“Ama bir terslik olabilir.”

“Hemen sonuca varma Peg.” İçgündülerine kulak verip yabancı başka bir yere gitmesini söylemediği için pişman oluyordu.

Peggy anahtar uzattı, Bob gönülsüzce kilide soktu. Yavaşça tokmağı çevirip kapıyı açtı. Konukları yatağın ortasında uyuyordu. Ceketini dolaba asmıştı, şapkası ise üstündeki raftaydı. Bavul açıktı ama adeta bir cerrahın çantası kadar düzenli duruyordu. İçindeki her şey titizlikle katlanmıştı ve hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi.

“Hasta olabilir,” dedi Peggy, Bob'un koluna asılarak.

Bob bu konuda şüpheliydi. Kokuyu tanımiş ve neredeyse kırk yıl önce balta girmemiş ormanlarda girişikleri savaşın anılarıyla bütün vücudu karıncalanmaya başlamıştı. Ölümün kokusu, kolay unutulacak şey değildi.

Yabancının Cedar Cove'a geliş sebebi artık sırlar olarak kalmaya mahkûmdu.

Bob yatağa yaklaşıp ona baktı. Bir gece önce, aşağı kadar indirdiği şapkası yüzünü gölgeliyordu. Artık açıkça görülen yüzü Bob'un tahmin ettiğinden daha gençti. Daha genç ve huzur içinde.

“Yoksa... ölmüş mü?” diye sordu Peggy, korkusu rahat-

ılıkla hissediliyordu.

Cevabı bildiği halde Bob, adamın nabzını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. "Troy'u arasak iyi olur," dedi.

On beş dakika sonra, avlunun içi acil servis araçlarıyla doluydu. İlkyardım ekipleri, resmi memurlar ve uzman doktorlar evin içinde güçlü adımlarla yürüyorlardı. Bob sorulan bütün sorulara cevap vermeye çalışıyor, ama Troy'a ve Adli Tabip Joe Mitchell'a fazla yardımcı olamıyordu.

"Otopsi gerekecek," dedi Troy.

"Buradan hemen çıkaracak misiniz?" diye sordu Peggy. Bob, olanların onu çok sarstığının farkındaydı. İşin gerceği, kendisi de aynı durumdaydı.

Adli tabip odadan çıkıp plastik eldivenlerini sıyırıldı.

"Onu öldüren şey hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Bob.

"Henüz değil," dedi Joe kaşlarını çatarak. "Ehliyetine bakılırsa adı Whitcomb. James Whitcomb. Florida'dan. Size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır." Önceki gece hissettiği aşinalığa rağmen, Bob bu konuda çok emindi. "Bu adamı daha önce hiç görümedim."

Joe kaşlarını çatmaya devam etti. "Aşırı estetik cerrahi müdahale geçirmiştir."

Bob bu bilgiyi nasıl karşılayacağını bilemedi.

"Burada garip bir durum var," dedi, ceset tekerlekli sedyeyle odadan çıkarılırken.

***

Cadılar bayramı partisinden sonra, Maryellen'in Get Nailed'deki popüleritesi hissedilir biçimde azalmıştı. Manikürçüsü Rachel, Teri'nin gözden çıkardığı erkek arkadaşı, araba tamirine meraklı Larry'yle tanışmış, bir süre işler ümit vaat eder gibi görünümüştü.

Rachel Kasım ve Aralık ayları boyunca Larry'ye ve arabasına yaptığı her şeye olan hayranlığını dile getirmiştir. Önce, bozulmaya başlayan frenlerini bir servisin yapacağından çok daha ucuza değiştirmiştir, ardından yanmayan iç lambalarını onarmıştı. Hatta teybini bile tamir etmeyi başarmıştı. Rachel ona minnettardı, hatta deli gibi aşık olmaya başladığını düşünüyordu. Yüzlerce dolar tasarruf etmesini sağlayan bir adama nasıl aşık *olmazdı?*

Sonra, şanzıman bozuldu. Bu ciddi bir onarım gerekiyordu ama Rachel'in kahramanı bunu başaracağından emindi. Yapılacak tek şey yeni bir şanzıman almaktı. Ne yazık ki Larry yeteneklerini abartmıştı. İşi yüzüne gözüne bulastırmakla kalmadı, Rachel aracını servise götürerek ikinci kez tamir parası ödemek zorunda kaldı. Yetmez gibi, Larry o güne kadar Rachel'in arabası için yaptığı bütün onarımların masraf ve işçiliğini de fatura etmişti. İlişkilerinin hızla yön değiştirdiğini söylemeye gerek yoktu.

Jane'in deneyimi de daha farklı olmamıştı. Paradan anlayan bir adamlı birlikte olmak istiyordu. Jeannie bir zamanlar hoş, ama sıkıcı bir finans danışmanıyla çıkmıştı ve Cadılar Bayramı partisinde onu Jane'le tanıtmıştı. Jane ile Geoff anında kaynaşmıştı ve Jane'e göre, adam, Jeannie'nin

söylediği kadar sıkıcı değildi. Daha sonra Geoff, Jane'e içerdeki bir kaynaktan aldığı yatırıım tüyosunu vermiş ve Jane bütün birikimini bu doğrultuda kullanmıştı. Ne yazık ki, daha yatırımı yapar yapmaz, hisseler yüzde sekiz değer kaybetmişti.

"Bütün bu olanlardan benim öğrendiğim şu," dedi Rachel, Maryellen'in son tırnağına oje sürerken. "Eğer bir adamı şutlamışsa, mutlaka bir sebebi var."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi Jane.

Jeannie, "Ya senin tanıstiğin adam?" diye Maryellen'a sordu.

Maryellen gözlerini kirpiştirarak soruyu anlamamış gibi yaptı. "Ben kimseyle tanışmadım."

"Getirdiğin adam sana zaimk gibi yapmıştı," diye seslendi Teri, dükkânın öte yanından. Yaşı bir kadınla ilgileniyordu. "Uzun zaman gözüm onun üstündeydi, ama adamın beni gördüğü yoktu."

"Hayal gördüğünden eminim." Arkadaşları arasında konu etmek isteyeceği son kişi Jon Bowman'dı.

"Pek sayılmaz," diye mirıldandı Teri, oje standının önünde durarak. Bir şicé alıp altındaki yazıyı okudu. "'Hizmetçiden de öte' uygun mu?" diye sordu müşterisine.

Neyse ki ilgisi başka yöne kaymıştır.

"Onunla çıkıyor musunuz?" diye sordu Rachel, onu gaflı avlayarak. "Adamın sana nasıl baktığını fark etmemiş olabilirsin, ama biz fark ettik."

"Onu en son Noel'den önce görmüştüm, ama görürsem

telefon numarası vermemi ister misin?" Jon'la ilgilenmediğine Rachel'i ikna etmek için aklına başka bir şey gelmemiştir.

"Asla. Daha önce de başkasına ilgi duyan erkeklerle çıktım. Çok acı bir tecrübe, bilmem anlatabiliyor muyum?" Son tırnakını da boyadıktan sonra Rachel zamanlayıcıyı çalıştırıp işığı Maryellen'in mükemmel pembe tırnaklarının üstüne çevirdi.

Tırnakları tamamen kurur kurumaz aceleyle maniküründen çıktı. Akşam yemeği için annesi ile Pancake Palace'ta buluşacaktı. Beklenmedik bir şekilde geliveren galeri sahipleriyle toplantı yüzünden, bütün programı değişmişti. Şansına Rachel onu ikindi zamanı araya sıkıştırmıştı.

Sorulardan çekinen Maryellen, ailesinden olabildiğince uzak duruyordu. Bütün zamanını Tyler'a adayan Kelly, onun mazeretlerini memnuniyetle kabulleniyordu, ama annesi için hiçbir geberli değildi. Başka şansı kalmayan Maryellen, yiyeceğin bol ve ucuz olduğu Palace'ta onunla buluşmayı kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu annesi pat diye.

"Harika." Yalan olsa da, Maryellen annesinin durumuna aşırı tepki göstermesini istemiyordu. Simdilik bu gebelikten sadece annesi haberdardı; Kelly'ye ya da arkadaşlarına söylemeyi henüz düşünmüyordu. Geçen bir ay boyunca, Maryellen mide bulantısıyla uyanmış, kısa süre içinde başına klozetin üstünden kaldırılamaz olmuştu. Kelly'nin hamileyken bu tür semptomlar yaşadığını hatırlamıyordu. Zaten sabah bulantılarından mustarip olmuşsa bile, Paul ona sevgi ve şef-

kat gösterip yüreklemek, en azından küçük bir havlu uzatmak üzere hep yanındaydı. Maryellen kendini nadiren bu kadar yalnız hissetmişti.

Grace mönüyü bir kenara bıraktı. "Yani sağlığın mükemmel! Ha? Sana bir an bile inanmadım."

"Anne," dedi Maryellen, nezaketini olabildiğince korumaya çalışarak. "Yapma. Lütfen yapma."

"Ne yapma?" diye sordu Grace, sonra fikir değiştirmeye karar verdi. "Baştan alalım, olmaz mı?"

"Lütfen. Bana kendinden söz et. Lütfen anne, bir kez olsun beni cevap vermek istemediğim sorularla bunaltma." Duğanını ısırp annesinin dinlemesi için dua etti.

Grace ona baktı, kızının bu ricasından hoşnut olmadığı çok açıktı. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Konuşabileceğimiz pek çok konu var."

"Ne gibi?" diye sordu Maryellen minnetle.

"Şey, her şeyden önce," dedi Grace, su bardağını iki avucunun arasına alarak. "Cumartesi akşamı Cliff Harding'le yemeğe çıktık."

İşte *bu*, Maryellen'in duymayı beklediği haberdi. "Cliff seni aradı mı?" Onun fazlaıyla sabırlı davranışını düşünüyordu.

Annesi kızardı, önündeki mönüyc bakmaya başladı. "Aslında, ben onu aradım." Bunu söyleken, sanki edebe aykırı korkunç bir şey yapmış gibiydi.

"Anne, bu harika."

"Hayatım boyunca hiçbir erkeği aramamıştım." Grace

yaptığı şeyin doğru olduğundan şimdi bile emin değildi.

“Seni ikna eden ne oldu?”

“Olivia,” dedi annesi, hiç duraksamadan. “Ve iki kadeh şarap. Böyle giderse, Cliff’ın ilgisini kaybedeceğine –ve çok yalnız, çok mutsuz olduğuma– beni ikna etti.”

Maryellen bir kaşını kaldırdı. “Şarabın kesinlikle insanın çözülmesini sağlayan bir etkisi var.” Tecrübe konuşuyordu.

“Olivia ve ben kutlama yapıyorduk,” diye açıklamaya çalıştı annesi. “Seth ve Justine bebek bekliyor. Üstelik bir restoran satın aldıklarını biliyor muydu? Onlar adına çok heyecan verici.”

“Evet, The Captain’s Galley konusunu duymuştum. Eminim başarılı olacaklardır ve...”

Telaşlı, yeniyetme bir garson kız siparişlerini almaya geldi.

Maryellen kız uzaklaşana kadar bekledi, sonra devam etti. “Hakkında bir şey söylemedin, değil mi?”

“Hayır,” diye mırıldandı Grace. “Ama kendimi zor tuttum.”

“Kimsenin bilmemesi gerek anne.”

“Ama neden...”

“Kendimce sebeplerim var.”

“Seninle bu konuda konuşmak istiyorum Maryellen, ama ne zaman teşebbüs etsem aniden sesin kesiliyor ve savunmaya geçiyorsun. Ben senin annenim. Benden uzak durmaya çalıştığım fark etmiyor muyum sanıyorsun? Sebebini

bilmek istiyorum.”

Demek çok belli oluyordu. “Keşke sana hiç söylememseydim. Pişman olacağımı biliyordum ve oldum.”

“Bu, hamile olmadan öte bir şey,” diye fısıldadı Grace. “O gün öğle yemeğinde söylediğin şeyle ilgili.”

“Anne, hayır.” Gırtlağındaki yumru büyümeye başlamıştı. “Lütfen yapma. Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Daha önce de hamile kaldığını söyledin. On beş yıl önce dedin. Evlenmeden önce miydi yoksa...”

Maryellen başını iki yana salladı, hayatının en acılı dönemi hakkında konuşmayı reddediyordu. “Peki akşam yemeği randevunuz nasıl geçti?” diye sordu cevap vermek yerine.

Anncı ona baktı, gözleri üzgünle bulanmıştı. “Bir gün bana anlatacak misin?”

Savuşturmanın bir yolunu bulursa, anlatmayacaktı. O hamilelik yüzünden bütün hayatı değişmişti. Bugünkü ve bundan sonra daima olacağım kadına dönüşmesinin sebebi Clint Jorstad’ın bebeğine hamile kalmasıydı. Aksi takdirde onunla asla evlenmez, çok yanlış olduğunu sonradan öğrendiği o yola hiç girmezdi. Ancak, suçu istediği kadar eski kasasının üstüne atsın, Maryellen kendi hatalarının da farkındaydı. Mazeret üretmek ve kendini haklı çıkarmaya çalışmak kolaydı. Çok genç, çok kırılgan ve inanılmaz derecede saftı.

“Bir gün bana *anlatacak misin?*” diye tekrarladı annesi.

“Belki.” Bu hamilelik ikinci bir şanstı, hiç beklemediği bir fırsat. Bu kez, kalbinin ona söylediğlerini dinliyordu.

“Kelly’yc söyledi mi?” Annesi, cevap vermek isteme-

diğer sorular sormakta ısrarlıydı.

“Henüz değil, ama söyleyeceğim.”

“Ne zaman?”

“Anne... başkalarının bilmesini uygun gördüğüm zaman Kelly'ye de söyleyeceğim.” Maryellen kardeşini severdi, ama Kelly sırrı saklamayı beceremeyen biri değildi. Bunu öğrendiği anda, bütün kasabanın haberi olurdu.

“Bana Cliff’le yemeğin nasıl geçtiğini anlat,” dedi Maryellen bir kez daha. Boşandıktan sonra annesinin ilk randevusunun ayrıntılarını merak ediyordu.

“Tacoma’dı harika bir İtalyan restoranına gittik.”

“Meraklı gözlerden uzak,” diye başıyla onayladı Maryellen. “Bu gayet ince bir düşünce. Seni öptü mü?”

Annesinin yanaklarına hüküm eden renk yeterince açık bir cevaptı. “Evet.” Çatalını alıp incelemeye başladı.

“Anne, kızarıyorsun.”

“Son otuz yedi yıl boyunca beni öpen tek erkek babandı. Tabii son cumartesi gününe kadar.”

“Nasıldı?” Annesini bu kadar telaşlı görmekten keyif almamasının doğru olmadığını biliyordu. Yüksek sesle gülmemek için kendini zor tutuyordu, ama Cliff’in böylesine romantik bir akşam planlaması ve annesinin masum tepkisini görmek onu gerçekten çok mutlu etmişti.

“Güzel. Çok güzel.”

“Tekrar görüşecek misiniz?” diye sormaya devam etti Maryellen.

“Sen de Olivia kadar kötüsün.”

“Tamam, görüşecek misiniz?” diye ısrar etti.

“Muhtemelen, her ne kadar sorması da.”

Garson kız, karışık yeşil salatalarla geldi. “Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu ve cevap vermelerine fırsat bile bırakmadan hesap fışını masaya koydu.

Kız uzaklaşırken Maryellen arkasından baktı. “Sanırıñ yok.”

“Korkarım Olivia ve sen, Cliff’le geçirdiğimiz akşamı fazla büyütüyorsunuz.” Peçetelikten bir peçete çekti. “Tek bir akşam yemeğiydi ve ikincisi için konuşmadık bile.”

“Ama sorarsa kabul edersin.”

“Evet –şey, bilmiyorum– flört etmek beni korkutuyor. Herkes bunun doğru olduğunu düşünür gibi, ama herkes haklıysa, neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?”

“Etimemelisin. Artık boşandın.”

Grace içini çekti. “Hem Olivia hem de sen Cliff’le görüşmem için beni yüreklemeye çalışıyorsunuz, ama ben o kadar emin değilim...”

“Neden?”

“Öf tatlım, bilmiyor musun?” Annesinin yüzünü endişe kapladı. “Babana ne olduğunu bilmem gerek. Kaybolduğu günden beri mideme oturan düğüm yerinde duruyor.” Kâğıt peçeteyi tırtıklamaya başladı. “Cliff’le yemeğe çıktıktan sonra kendimi iyi hissettim. Bir çeşit... serbestlik duygusu. Özgür. Ama uzun sürmedi. O gece pek uuyamadım.”

“Anne, artık boşandın. Özgür birisin.”

“Belki yasal olarak evet, ama kendimi hâlâ evli hissediy-

yorum. Her şeye rağmen babana ait olduğumu hissediyorum. Nerede olduğunu ve gitmesinin sebebini öğrenmeden, korkarım bu değişimeyecek."

"Anne," Maryellen eliyle annesinin elini kavradı. "Asla öğrenemeyebiliriz."

"Bunun farkındayım ama hissettimelerimi değiştirmiyor."

Charlotte, Doktor Fred Stevens'ın bacakleme odasında oturmuş, dakikalar yavaş yavaş ilerledikçe öfkeyle örgüsünü örülüyordu. Son yirmi yıldır Doktor Fred'e geliyordu ve ona güveni tamdı. Kendisi Clyde'in da doktoruydu ve kocası da ona koşulsuz güveniyordu.

"Doktor şimdi sizi alacak Charlotte," dedi, muayenehanenin kapısında duran Pamela Johnson.

Charlotte örgüsünü çantasına tıkıştırıp hemşireyi izledi. Tartının önünde durduklarında Charlotte ayakkabılarını sıyırip üstüne çıktı, gözlerini kapadı ve nefesini tutarak bekledi. Bilmek istemediği bir haber bekler gibiydi.

"İki kilo iki yüz elli gram eksığınız var," dedi Pamela.

"Sahi mi?" Bu anlaşılıabilirdi çünkü haftalardır hiç iştahı yoktu. Başlangıçta, peş peşe gelen bayramların gerginliğine yormuştu, ama günün sonunda, giderek ne kadar bitkin hissettiğini fark etmişti. Son günlerde ise, merdiven çıkmak kalbinı sıkıştırıyordu ve bu da yetmezmiş gibi, acilen tuvalete yetişme sorunu da vardı.

Pamela onu ilk tetkik odasına götürdü, birkaç hazırlık

sorusu sorup tansiyonunu ölçtü. Sağlık çizelgesine notlarını aldıktan sonra kapının dışındaki bir boşluğa yerleştirdi.

“Hadi, üstündekileri çıkarıp önlüğü giy,” dedi hemşire, dışarı çıkmadan önce.

Charlotte yumuşak ve mavi kâğıttan yapılmış önlüğe bakıp her yerini nasıl örteceğini düşündü. Yıllık genel kontrol dışında nadiren doktora geldiği için önlüğün arkadan mı yoksa önden mi açık olduğunu unutmuştu.

“Merhaba Lottie,” dedi beş dakika sonra içeri giren Doktor Fred.

Charlotte'u o kadar az kişi bu isimle çağırırdı ki, bir an sarsıldı. Aslında Doktor Fred'in kullanması doğaldı çünkü Clyde ona hep Lottie derdi.

“Merhaba Doktor Fred.”

Doktor, taburesine oturup onun çizelgesini incelemeye başladığında, Charlotte muayene masasından aşağı ayaklarını sarkıtmıştı. Ayak parmaklarına bakınca utandı, tırnaklarındaki ojelerin yenilenmesi gerekiyordu. Tanrım, bu gerçekten utanç vericiydi, bir ayağıyla diğerini örtmeye çalıştı.

“Sorun nedir?” diye sordu Doktor Fred. Anlaşılan ayak parmaklarına dikkat etmemişi.

Charlotte sıkıntılarını anlattı. Yorgunluktan, iştahsızlıkтан ve bağırsaklarındaki asap bozucu sorundan söz etti. Anlattıkça durumun vahametini kavrıyordu. “Galiba haftalar önce gelmem gerekiyordu.”

“Katılıyorum,” dedi Doktor Fred sert bir dille.

“Çok yoğundum, sonra Noel haftası geldi ve...” Sesi gi-

derek soldu. Mazeretlerinin hepsi uyduruktu, kendi bile inanmamıştı.

Rutin muayenenin ardından Doktor Fred, hemşiresi Pamela'dan bir dizi kan örmeği almasını istedi. Pamela'nın işi bitince, doktor muayene odasına döndü. Neyse ki Charlotte giyinmişti ve mahkeme kararını dinlemeye hazırıldı.

“Evet?” diye mırıldandı, ne düşüneceğini bilmeden. Belki de doktor sadece demir hapları yazıp normal hayatına geri dönecekti.

“Kan tahlillerinin sonuçlarını almadan hiçbir şey söyleyemem.”

“Bir tahmininiz var mı?” diye sordu, cevaplara ihtiyacı vardı.

“Birkaç fikrim var ama önce teyit etmem gerek.”

“Clyde'da da böyle yapmıştinız,” dedi sabırsızlanarak.

“Yorum yapmaya itibar etmek sorumsuzluk olur, değil mi?”

“Şey... sanırım,” dedi Charlotte gönülsüzce.

Doktor Fred kıkırdadı. “Bana yeşil domatesli turta harçından getirmemişsindir.”

“Yüzsüzün tekisin.”

“Öyleyim!” Doktor başını Charlotte'un örgü çantasına doğru uzattı.

Charlotte elini çantanın içine daldırıp içi doktorun en sevdiği turta harçıyla dolu olan uzun bir turşu kavanozu çıklardı.

“Aşkımsın!”

“Sana turta harcı getirdiğim sürecc,” diye sırttı Charlotte.

“Sonuçları alınca seni arayacağım,” dedi doktor, onu yolcu ederken.

Henüz sonuçları almasa da, sonraki birkaç gün Charlotte kendini daha iyi hissetti. Sağlığını uzun süre ihmali etmişti ve rahatsızlığının ne olduğunu anlamak için olumlu bir adım attığından morali düzelmişti.

Bir hafta sonra Doktor Fred'in işyerinden aradılar, bir dizi tetkik istiyordu. İçlerinden biri, kolonoskopi, Bremerton'daki Harrison Hastanesi'ne gitmesini gerektiriyordu. Olivia'yı telaşlandırmamak için arkadaşı Laura'dan onu götürmesini istedi.

“Bu işlemi ben de yaptırdım,” dedi Laura onu almaya geldiğinde. Manevi destek vermek için Bess ve Evelyn de onunla beraber gelmişlerdi.

“Seni şımartacağız,” dedi Bess arka koltuktan.

“Yaşlı bir kadınmışım gibi hissettiriyorsunuz,” diye itiraz etti Charlotte, ama sesini fazla yükseltmedi. Aslında, arkadaşları yanında olduğu için minnettardı.

Evelyn kıs kıs güldü. “Charlotte, belki farkında değilsin ama *biz* yaşlı kadınlanız. Şimdi kemerini bağla ve sızlanmayı kes.”

Anestezi aldığı halde, Charlotte operasyon bitmeden ayıldı. Tibbi ekibin aralarında fısıldaşıp ekrandaki bir noktayı göstermek üzere farklı bir doktoru çağırduğunu duydular. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamadığı için endişeyle sonucu bekledi.

Doktor Fred meslektaşlarına katıldığında, yüzündeki ifadeden durumun ciddi olduğunu tahmin etti. Konuşmaya başladığında duyduğu tek bir sözcük paniğe kapılması için, yeterli oldu.

Eve dönerken arkadaşları aralarında gevezelik ediyorlardı, ama Charlotte'un başı öylesine uğulduyordu ki, konuşulanların çoğunu anlamadı. Laura onunla birlikte eve geldi.

“Olivia'yı aramamı ister misin?” diye sordu.

Charlotte başını iki yana salladı. “Hayır... onu tedirgin etmek istemem. Çok meşgul.”

“Bilmesi gerek.”

“Yakında söyleyeceğim,” diye söz verdi Charlotte.

Laura bir süre daha itiraz etti ve sonra, eski dostu onun yalnız kalmak istediğini anladı. Gitmeden önce Charlotte'a sarıldı.

Kucağında Harry'yle birlikte koltuğuna oturan Charlotte seçeneklerini düşündü. Sonsuza kadar yaşayacağını düşünmüyor, ama yine de önünde daha fazla bir ömür olduğunu umuyordu. Nihayet konuşmaya hazır olduğunu hissettiğinde, Olivia'yı değil, Atlanta'da yaşayan oğlu Will'i aradı.

“Anne!” Annesi aradığı için çok şaşırdığı açıktı. “Nasılısın?”

“Harika,” diye yalan söyledi. “Muhtemelen telefon üçretlerinin en yüksek olduğu gün ortasında seni neden aradığımı merak ediyorsundur.”

“Aklımdan geçmedi değil,” dedi Will. Atom mühendisi olan oğlunun sesi nasıl da Clyde'a benziyordu. Onunla ve

Olivia'yla nasıl da gurur duyuyordu. Birden, Charlotte titrediğini hissetti.

“Anne, sorun nedir?”

Bir sıkıntısı olduğunda, Will her zaman bunu hissederdi.
“Geçen hafta Doktor Fred'i ziyarete gittim.”

Bunu bir sessizlik izledi. “Olivia'yla konuşduğumda son zamanlarda çok yorgun olduğunu söyledi.”

“Evet, doğru. Öyleydim.”

“Doktor Fred'i ziyaret etmeyeceğim kadar yorgun.”

“Evet. Doktorun yeşil domatesli turta harçımı ne kadar sevdiğini bilirsın. Normalde ona turtayı pişirip götürürdüm, ama bu kez sadece bir kavanoz harç götürmekle yetindim. Bu sene yeşil domateslerim bol ürün verdi.”

“Anne, beni turta muhabbeti yapmak için aramadın, değil mi?”

“Hayır...”

“Doktor Fred ne söyledi?”

“Şey, fazla bir şey değil. Birkaç tahlil yaptırmamı istedim.” Ahizeyi kulağıma biraz daha bastırdı.

“Yaptırdın mı?”

“Of, evet. Bu konuda çok baskı yaptı. En berbat olanı bu sabahtı. Harrison Hastanesi'ne gittim.”

“Olivia seninle geldi mi?”

“Yo, hayır. Onu perşembe günleri, hem de ay sonunda kesinlikle rahatsız edemezdim. Programının nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Bir başka deyişle, Olivia bu konuda bir şey bilmiyor.”

“Henüz değil.”

“Tahlil sonuçları geldi mi?”

Charlotte gözlerinin yaşardığını hissediyordu ve Harry kucağında oturduğu için minnettardı. Onu okşamak Charlotte’u rahatlatıyordu ve tam korkularının baskısı altında ezildiği bir anda ona ihtiyacı vardı.

“Anne?” dedi Will, bu kez yüksek sesle. “Hâlâ hatta misin?”

“Buradayım.”

“Doktor ne söyledi?”

Charlotte tereeddüt etti. “Will, sen ve Georgia için ne kadar zahmetli olacağını biliyorum, ama yakın bir zamanda Cedar Cove’ a bir seyahat mümkün mü?”

“Anne, Doktor Fred sana *ne* söyledi?”

Charlotte altdudağını ısırdı. “Korkarım kanser olmuşum.”

On İki

Zach bu ayrılığı istemiyor ama Rosie ona şans bırakmıyordu. Yakında eski karısı olacak kişi tamamen mantıksızdı. Boşanma evrakını önüne getirdiğinde hem şok olmuş hem de incinmişti. Temel olarak, aile evini boşaltmak için yirmi dört saat vardı. Derhal bir avukatla görüşüp işlemleri başlatma sırasında Zach'in ağızı açık kalmıştı. Evet, bu konuyu konuşmuşlardı, ama o anda hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar. Rosie'nin onu kendi evinden kovacağının hiç tahmin etmemişi.

Boşanmaya kararlı olduğu ortaya çıkışınca, Zach bu işi en azından medeni bir biçimde çözümleyebileceklerini ummuştu. Janice'le arasında bir şey olmadığına Rosie'yi ikna etmek mümkün olmamış, Zach ondan mantıklı davranışmasını beklemeyi bırakmıştı. Karısının ona inancı bu kadarsa, onsuz kalması daha iyiydi.

Eve makul uzaklıkta bir daire bulmak çok zordu. Neyse ki Janice araştırma konusunda ona yardımcı olmuştı; yoksa

ne yapardı bilmiyordu. Zach'in iş programını en iyi Rosie biliyordu ve vadesi dolmuş üç aylık vergilerle, müşterileriley beraber tamamlaması gereken yıl sonu hesapları arasında boşuşurken, hiç boş zamanı kalmayacağını takdir eder sanıyordu. Bu konuda da yanılımmıştı.

Zach, çocukların hatırlına olumlu bir yaklaşım sergilemeye çalışıyordu. Allison ve Eddie'yle olan ilişkisi, onun için her şeyden önemliydi. Boşanma koşulları ne olursa olsun, onların hayatlarının büyük bir bölümünde yer almak istiyordu.

“Gitmek zorunda mısın?” diye sordu Eddie, mahzun bir bakışla. Zach yatak odasındaki gardırobun yarısını kaplayan eşyalarını boşaltırken, oğlu yatağın ucuna ilişmişti.

“Şimdilik en doğrusu bu gibi görünüyor.” Zach, Rosie'yle arasındaki sorunların içine çocukları sürüklemek istemiyordu. Onlar masumdu. Suçlanması gereken sadece Rosie'ydı. Haftalardır kıskanç bir şirret kadın gibi davranıyordu. Zach bunun sebebinin bir çeşit kendine güvensizlik semptomu –bunu hissetmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadığı halede– olduğunu düşünüyordu.

“Senin ve Allison'ın bana gelmenizi istiyorum, tamam mı?”

“Kalmak için mi?”

Bu zordu. “Annenle bunu konuşmamız gerek. Şimdilik sadece yaşıdığım yeri görmeyi istiyorum.”

“Tamam.” Eddie'nin sesi, ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. “İstediğim zaman gelebilir miyim?”

“Elbette! Benim evim, senin de evin.”

Eddie yatağın üstünde yer değiştirdi ve ellerinin üstüne oturdu. “Hâlâ annemi seviyor musun?”

“Elbette seviyorum.” Zach yatağın ortasındaki yiğinin üstüne bir gömlek daha koydu, sonra oğlunun yanına oturdu. Kolunu omzuna dolayıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Bazen birbirini seven iki insan belli konularda anlaşamaz. Bu olduğunda, ayrı yaşamaları daha iyidir.”

Eddie başını eğdi. “Annem de aynısını söyledi.”

Evlilikleriyle ilgili hiçbir konuda anlaşamazken, boşanmanın temel gerekçesinde anlaşabilmeleri çok komikti. Son birkaç hafta nadiren konuşmuşlardı. Bütün iletişimleri avukatlar aracılığıyla olmuştu. Hâlâ evde yaşadığı için bu, Zach açısından çok gülünç bir durumdu.

“Allison bütün bu boşanma olayının düzmece olduğunu söylüyor.”

Zach son zamanlarda kızının en sevdiği sözcüklerinden birinin *düzmece* olduğunu farkındaydı. Cevap vermeye gerek duymadı.

“Annemle konuşacak mısın?”

Mecbur kalmadıkça hayır, diye düşündü Zach. Artık tartışmıyorlardı ve bunun için memnundu. Hatta Rosie nazik davranışına zahmetine bile katlanıyordu. Evde iki yabancı giibiydiler. Oysa avukatına söyleyecek pek çok şey bulmuştu. Zach’ın bütün günahlarının ana hatları, sayfalar dolusu yasal dokümanla belirlenmişti. İlk sayfadan ötesini okumanın onu öfkelendireceğini bildiğinden, Zach her şeyi kendi avukatına

bırakmıştı. Otto, Benson'ı yillardır tanıyordu ve onunla sık sık çalışmışlardı. Kendisini adil bir biçimde temsil edeceğine güveniyordu.

“Bunları arabaya taşımama yardım edecek misin?” diye sordu oğluna

“Tamam.” Oğlu pek coşkulu görünmüyordu. Yatağın kenarından aşağı kaydı ve kolları giysi dolu Zach'in arkasından yürüdü. Zach kolalı iş kıyafetlerini özenle arka koltuğa yerleştirdikten sonra Eddie'nin elindekini aldı.

Mutfaga döndüğünde, “Dairemi görmek ister misin?” diye Allison'a sordu.

Kızı kulaklığını çıkarıp portatif CD çalarını kapadı. Sanki duymamış gibi bir süre Zach'in yüzüne baktı. Sonunda mırıldandı. “*Gerçekten* gidiyor musun baba?”

“Korkarım öyle hayatım.”

“Ama daima annemi seveceğine yemin etmiştin.”

“Biliyorum ve bu zor bir durum, ama gördüğün gibi annenle ben tartışmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Bu iyi değil. Bu boşanma siz çocuklar için, sizi...”

“Bunu Eddie ve benim için mi yapıyorsunuz? Hiç sanmıyorum baba. Göründüğü kadarıyla annem de, sen de bunu kendiniz için yapıyorsunuz. Eddie ve ben ise ortada kaldık ve ben bundan nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum.” Sözlerini bitirirken bağırmaya başlamıştı. Zach'in cevap vermesine fırsat bırakmadan Allison kulaklığını tekrar kulaklarına geçirip onu engelledi.

Zach'in, kızının gözyaşlarını gördüğü anda midesi bur-

kuldu. Annesiyle arasındaki sorunların onunla ve Eddie'yle bir ilgisi olmadığını söylemek istediler. Bu *kendi hatalarıydı*.

Belki Rosie'yle birbirlerinden soğumuşlardı. Janice'in dağılan evlilikler konusunda okuması için ona verdiği bir makalede böyle yazıyordu. Makale, kadınlara yönelik bir dergiden fotokopi çekilmişti. Belki de yazında belirtildiği gibi, Rosic ile arasında çocuklar ve ev dışında ortak bir şey kalma-ğıdı. Belki de Zach iyi bir yaşam sağladığı ve artık ekonomik sıkıntıları olmadığı için, *hayat arkadaşı* olma, zorluklara birlikte göğüs germe ve hayal kurma duygusunu yitirmişlerdi. Son dönemde evlilikleri kavga ve darginlikten ibaretti. Bütün yaptıkları birbirlerini mutsuz etmekte ve bu şekilde yaşamak, ayrıca böyle bir ortamda sağlıklı çocuk yetiştirmek kesinlikle imkânsızdı.

Son bir kez etrafi kontrol eden Zach kalan son birkaç gerekli parçayı da aldı. Anlaşılabilir sebeplerden, Rosie günde büyük bölümünde evde değildi. Zaten hafta sonlarının çoğunu ailesi yerine yabancılarla geçirdiği için şaşırıcı bir durum yoktu. Kahvaltı bulaşıklarının yıkanmadan evye yi-ğilmiş olması da Zach'i üzmedi. Bu da olağan bir durumdu. Zach'in de karısının suçlarına dair bir listesi vardı, ama Rosie olayı dayanılmaz hale getirmediği sürece doğru olanı yapacak ve karısın kabahatlerini mahkeme salonuna taşımaya-aktı.

“Evimi görmeye geliyor musun?” diye sordu Eddie'ye, onu biraz neşelendirmeye çalışarak.

“Sanırım.”

“Orada da kendinize ait bir odanız olacak, biliyorsun.” Çocuklarının yanında kalmasını istiyorsa, ikinci bir oda şarttı ve Zach buna önem vermişti. Henüz yatakları alamamıştı, ama ilk fırsatla alacaktı.

“Allison’la aynı odada uyumak istemiyorum,” diye sızlandı Eddie.

“İstersen benim odamda uyuyabilirsin.”

“Sahi mi?”

“Kesinlikle.”

O an için, Edddie’nin gönlü olmuş gibiydi.

Çıkmadan önce Zach bir kez daha Allison'a yeni evini görmeye gelip gelmeyeceğini sordu. Ancak kızı müziğin sesini alabildiğince açmış, kulağında kulaklıklarla oturmaya ve onu duymazdan gelmeye devam ediyordu. Öfkeliydi ve Zach onun neler hissettiğini anlayabiliyordu. Er ya da geç yelkenleri suya indirecekti ve bu durumu konuşma imkânları olacaktı. Allison her zaman, annesinden çok babasına yakın olmuştu.

İki odalı apartman dairesi, Pelikan Çıkmağı'na birkaç kilometre bile uzakta değildi. Küçük bir evdi ama iki evin masraflarını karşılaması zor olacaktı. Tercihî üç odalı bir evdi, ama bütçesine sınırlarında uygun bir yer bulamamıştı. Bu evi seçme sebebi, çocukların okul mahallesinden uzaklaşmalarına gerek kalmamasıydı. Otto, Rosie'nin avukatıyla velayet planını şekillendirmeye çalışıyordu.

Eve vardıklarında Zach oğluna kapıyı açtı. Eddie salona girip etrafına baktı ve kaşlarını çattı. “Televizyon nerede?”

“Yatak odasındaki televizyonu ben alacağım.” Rosie'yle hâlâ her şeyi bölüşme aşamasındaydılar, ama pek çok eşya henüz yer değiştirmemişti. Rosie bu konuda şimdilik sorun çıkarmamıştı, ama Zach böyle devam edeceğinden kuşku-luydu. Aile evindeki her şeyin parasını kendisi ödediğinden, yeni evi için gerekli olan her eşyayı alma hakkına sahipti.

Anlaşılan Rosie bir iş bulmak zorunda kalacağıının farkında değildi. Zach'in hatırları sayılır bir geliri vardı, ama iki evin masraflarını birden karşılayamazdı. Çocukların doğumundan beri ilk kez, Rosic gerçekten çalışmak zorunda kabilirdi.

“Yatak odasına bir bak,” dedi Zach, iki odadan büyük olanına bir kucak dolusu kıyafet taşıırken. Yeni hali kaplanmış oda, içinde bir yatak bile olmayaç boş ve sevimsiz görünüyordu, ama bu durum kısa sürc içinde halledilecekti. *Çok geçmeden*, diyordu Zach kendine, en az aileevinde olduğu kadar rahat hissedeecekti.

“Merhaba.” Kapının hafifçe tıklamasının ardından gelen bu sesi Zach hemen tanıdı.

“Janice.” Zach asistanından, özellikle hafta sonunda, zi-yaret beklemiyordu. “Merhaba,” dedi.

Mahcup bir tavırla, Janice yaklaşık Eddie'nin yaşılarında bir oğlanla içeri girdi.

“Bu benim oğlum Chris,” dedi, kolunu oğlunun omzuna dolayarak.

“Bu, Eddie.”

“Selam,” dedi Eddie, belli belirsiz.

“Uğrayıp bir şeye ihtiyacınız var mı diye sorayım dedim,” diye devam etti Janice. “Taşınmanın ne kadar zor olduğunu bilirim, o yüzden yapabileceğim bir şey varmı diye bakmak istedim.”

Janice her zaman yardıma hazırı ve Zach onun bu çabalarını her zamankinden daha çok takdir ediyordu. Janice bir torba getirip mutfak tezgâhının üstüne bıraktı.

“Eddie, neden Chris’e evi gezdirmiyorsun,” diye öneride bulundu Zach. İki çocuk arasında arka taraftaki odada kayboldu.

“Ev hediyen,” dedi Janice, ardından açtığı paketten bir kahve makinesi ve kahve çıktı.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi Zach, mutfağın öbür ucundan. Kadının bonkörlüğünden tedirgin olmuştu.

“Biliyorum... istersen bana ortadan kaybolmamı söyleyebilirsin, ama bugün taşınacağımı biliyordum ve kendi deneyimimden bunun zorluğunu da biliyorum. Umarım bu değişim süreci senin ve eşin için sorunsuz geçer.”

“Teşekkür ederim.” Zach iş hayatını özel hayatından da imaya ayrı tutmayı tercih ederdi, ama son dönem yaşanan bu krizi Janice’in yardımı olmadan atlatması çok zor olurdu.

Bir saat sonra Eddie’yle birlikte eve döndüğünde, ilk dikkatini çeken şey Rosie’nin park yerindeki arabasıydı. Arabayı görür görmez Eddie’nin yüzü gülmüştü. Arabadan fırlayıp eve koştu. Zach aynı coşkuyu paylaşmadan onu izledi. Büttün kişisel eşyasını Rosie dönmeden taşımayı ummuştu. Hâlâ taşınacak şeyler vardı; kitaplar, CD’ler vs...

“Selam,” dedi Rosie. Yüzü gergindi ama düşmanca değildi. “Bakıyorum toplanmışsun.”

Zach başıyla onayladı.

“Yeni bir arkadaşım oldu,” dedi annesinin beline sarılan Eddie.

“Ne güzel. Artık hem burada hem babanın evinde arkadaşların olacak.”

“Chris aynı apartmanda yaşamıyor. Annesi babamın asistanı ve ev hediyesi getirmişler.”

Rosie'nin gözleri kısılıp öfke dolu yarıklara dönüştü. “Eminim öyledir,” dedi dişlerini gıcırdatarak ve sonra mutfaktan fırtına gibi çıktı.

Zach'in omuzları bozguna uğramış gibi öne sarktı. Bu, Rosie'nin mahkemedede ona karşı kullanabileceği bir şeydi. Janice'in masum arkadaşlık ve destek gösterisi "kanıt'a dönüştürdü.

Cliff Harding, Grace'le birlikte geçirdiği cumartesi akşamından hoşnuttu. Yemekten bu yana aradan üç hafta geçmiş, aralıklı olarak telefonda görüşmeyi sürdürmüştelerdi. İlişkileri konusunda Grace'in hâlâ tereddütleri olduğunu söyleyebilirdi. Bu üç hafta içinde bir şey olmuştu. Ne olduğundan emin değildi, ama her konuşmalarında sesi huzursuz ve titrek geliyordu. Sorduğu zaman ise, mazeretler üretip bir an önce telefonu kapatmaya çalışıyordu.

Normal koşullar altında, Grace hakkında merak ettiği

her şeyi en iyi kaynağı Charlotte'a sorardı, ama arkadaşının uğraşması gereken sorunu çoktu. Kısa süre sonra ameliyat olacak ve ardından, herkes için gerek fiziksel gerekse duygusal anlamda çok zor olan kemoterapiye girecekti. Kendi babasının akciğer kanserinden nasıl tükenip gittiğine şahit olmuştu. Kuşkusuz, o günlerde şimdi olduğu gibi ctkili kanser tedavisi yoktu. Yine de...

O yüzden hayır, Charlotte'a Grace hakkında bir şey söylemeyecekti. Başında yeterince dert vardı.

Cliff konunun Dan'le ilgisi olduğunu biliyordu. Grace, eski kocasına ne olduğunuyla ilgili cevaplar istiyordu ve aradığı huzuru ancak kendi içinde bulabileceğini henüz fark etmemiştir.

Bununla beraber, öğle yemeği daveti Cliff'i yüreklenirdirmiştir. Belki bu kadar ümit verici bir başlangıçtan sonra, neden geri çekildiğini anlayabilirdi.

Kasabaya doğru yola çıktığında şubatın ilk hafta sonuydu, hava sert ve rüzgârlıydı. Gökyüzü kurşun gibi ağır, yağmurun eli kuşağındaydı.

Buttercup, onun gelişini tiz bir havlamayla haber verdi ve sonra Cliff'in beklediği verandaya doğru salınarak yürüdü. Köpek kuyruğunu sallıyordu, kapı zilini çalan Cliff eğilip köpeğin ipek gibi kürkünü okşadı. En azından *onun* kalbini kazanabilmişti.

“Merhaba Cliff,” dedi Grace, sesi temkinli ve gergin çıkyordu. Tel kapıyı açıp onu içeri aldı. “Tipik şubat havası, değil mi?”

Cliff de aynı fikirdeydi. Grace'in tayt blucini ve balıkçı yaka kırmızı kazağı içinde muhteşem göründüğünü düşündü. Mutfak tezgâhının üstündeki elektrikli tencerede kaynayan acılı fasulyenin ortalığı saran kokusunu içine çekti.

"Güzel kokuyor."

"Benim fasulyem." Bakışlarını Cliff'ten kaçırıyordu. "Oturmaz mısın?" Eliyle salonu işaret etti.

Cliff oturana kadar bekledi, sonra karşısına oturdu. "Son zamanlarda kaba davranışımı biliyorum ve neler olup bittiğini açıklamam gerektiğini düşündüm."

"Lütfen." Cliff eski ama rahat koltuğa yaslanıp sabırla bekledi. Grace'in ellerini nereye koyacağını bilemediğinin farkındaydı. Ellerini önce dua eder gibi birbirine kenetledi, sonra da dizlerinin altına sokuşturdu. Buttercup ayağının dibinde uzanıyordu.

Grace süklüm püklüm görünüyordu. "Bunu çok sık yaptim mı?"

Cliff hafifçe gülümseyerek omuz silkti.

"Kaba olmak *istemedim*, sadece, ne zaman seninle görüşmenin iyi bir şey olduğuna karar versem kendimi sorgulamam gerektirecek bir şey oluyor." Ellerine baktı.

"Bu kez sorun neydi?"

Grace hafifçe Buttercup'ın başını okşadı. "Geçen sonbahar bir cumartesi günü gelip garaj kapımı onardığını ve su oluklarını temizlediğini hatırlıyor musun? O gün, sana gösteremediğim kadar minnettar kalmıştım. Dan gittiğinden beri ilk kez yoluma devam *edebileceğimi*, evliliğime son verebi-

leceğimi hissetmiştim.”

Cliff'e cesaret veren de o gün olmuş, daha sonra yapacağı ziyaretlerin ilki olduğunu ümit etmişti...

“Bundan kısa süre sonra –Şükran Günü’nde– Dan aradı.”

Cliff'in kafası tamamen karışmıştı. Bildiği kadarıyla Dan önceki nisan ayında kaybolmuştu. Hiç kimse, ne Grace ve kızları ne de ailenen başka bir üyesi ya da arkadaşları, o günden beri kendisinden haber almıştı. Mayıs ayında söyle bir görülmüştü ama hepsi buydu.

“Dan'le konuştuğun mu?”

“Hayır,” diye açıklık getirdi Grace. “Ama telefon etti. Bir şey söylemedi. Sadece... orada olduğunu bilmemi istedim.”

“Onun aradığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Kanıtlayamam,” dedi ve doğruldu, ellerini tekrar birbirine kenetledi. “İçgündüsel. Şükran Günü sabahı erkenden telefon çaldı ama hattın diğer ucunda kimse yoktu. Dan'dı, o olduğundan eminim.”

Cliff'in buhar olan bir kocaya uğraşmak zorunda kalması yetmiyormuş gibi, şimdi bir de hayaletler çıkmıştı.

“Sonra, seninle Tacoma'da yemeğe gitmemizin ardından kendimi yine iyi hissettim. Bir ilişkim olabileceğine gerçekten inandım.”

“Ben de öyle,” dedi Cliff. “Birbirimize uygunuz.”

“Ben düşündüm ki... of, Cliff harika bir akşamdı. Her yönüyle çok güzeldi.”

“Ya öpüküler?” Egosu, öpüklerden onun da kendisi kadar keyif aldığıni itiraf etmesini istiyordu.

“En çok onlar,” diye fısıldadı Grace.

Cliff de aynısını hissetmişti. Onu eve bıraktığında mutluluktan uçuyordu, umut doluydu, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Oysa o geceyi sessizlik ve çeşitli sudan bahaneler takip etmiş, Cliff ne düşüneceğini bilememiştir.

“Yaklaşık bir hafta önce, başka bir şey oldu. Bu Dan mesesi kapanmak bilmiyor.”

“Tekrar mı aradı?”

“Hayır, bu kez Joe Mitchell aradı. Adli tabip. Thyme & Tide Otel’de geçenlerde bir adam ölmüş.”

Cliff bu haberi *Cedar Cove Chronicle*’da okuduğunu hatırlıyordu. Anlam vermesi zor, tuhaf bir öyküdü. Anlaşıldığı kadarıyla adamın kimliği henüz tespit edilememiştir. “Kimliği sahteymiş, öyle değil mi?”

“Evet. Joe, adamın yoğun bir estetik cerrahiye de maruz kaldığını söyledi.”

“Görüntüsünü mü değiştirmiş?”

Grace başıyla onayladı. “Joe onun Dan’le aynı yaşlarda ve yapıda olduğunu fark edince önsezilerine dayanarak beni aradı.”

Cliff birden anladı. “Onun Dan olabileceğini mi düşünmüş?”

Grace kısa bir süre gözlerini kapatınca, Cliff böyle bir telefon almanın onun için ne kadar travmatik olacağını düşündü. “Joe onu teşhis edebileceğimi düşünmüştür.” Gözle gö-

rülür biçimde irkildi. "Morga girmek korkunçtu. Korkunç..."

Cliff koltuğun ucuna doğru kaydı. "Ama Dan değildi, değil mi?"

Grace bakışlarını yere indirip başını iki yana salladı. "Hayır." Güçlükle yutkundu. "Tanrı beni bağışlasın, ama keşke o olsaydı; onun ölmesini istedigim için değil, cevaplarla ihtiyacım olduğu için. Neden gittiğini ve dönüp dönmeyeceğini bilmem gerek."

Parmak bogumları bembeyaz kesilmişti ve Cliff için oturduğu yerde kalması zordu. Ona sarılma isteği her geçen dakika daha baskın hale geliyordu.

"Önce Şükran Günü'nde gelen telefonlar ve sonra bu. Adeta..."

"Telefonlar mı?" diye tekrarladı Cliff. "Birden fazla mıydı?"

"Aslında üç arama ve her cevap verişimizde, karşı tarafтан sadece çizirti sesi geliyordu. Başka kim üç kere arayıp hiçbir şey söylemez ki?"

"Bir saniye." Cliff elini kaldırdı, kafasındaki düşünceler çılginca dönüyordu. "Başka kim?" diye tekrarladı. "Bana ne dersin?"

"Ne?"

Cliff genzini temizledi. "Bendim."

"Telefon ettin ve hiçbir şey söylemedin mi?" Sesi, suçlar gibi yükseltmişti.

"Sana söz ettiğim kar firtinasını hatırlıyor musun? Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım ve üç kere hattı düşürmeyi başar-

dım. İlk ikisinde çizirtidan başka ses gelmedi, üçüncüsünde ise açan olmadı ve ben de mesaj bırakmadım.”

“Sen miydin?” Grace elini dudaklarına bastırdı. “Oysa ben sanmıştim ki... Dan olduğuna emindim.”

Gözleri yaşlarla dolunca, Cliff o ne düşünürse düşünsün Grace'e sarılmak zorunda olduğunu hissetti. Kanepede Grace'in yanına oturup kollarıyla onu sardı. “Çok üzgünüm. Daha önce söylemeliydim, ama haberim yoktu.”

“Dan’ın bana ulaşmaya çalıştığını düşündüm; ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyor sanmıştim. Bir yıl önce harika bir Şükran Günü geçirmiştik ve bu yıl... bu yıl sadece Mar-yellen ve ben vardık ve...”

Cliff onu biraz daha kendine yaklaştırdı ve çenesini nازikçe başına yasladı. Grace onun kollarında sıcak ve yumuşaktı. Dahası, ona sarılmak son derece doğal geliyordu. Cliff bu anın değerini bilerek tadını çıkarmaya çalıştı. Yüzünü kendine çevirip dudaklarını dudaklarına dokundurmak için yanıp tutuşuyordu, ama Grace'in keder yüzünden ona karşılık vermesini istemiyordu. Tekrar öpüşüklerinde, bunun yeni bir keşif, ortak bir tutku, paylaşılan bir sevgi olmasını istiyordu.

Birden açılan ön kapı ikisini de çok şaşırttı. Grace zıplayıp derin bir soluk aldı. “Kelly...”

Küçük kızı, Tyler'ı kangurusunda taşıyarak öfkeden büyümüş gözleriyle içerde duruyordu.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu.

“Kelly, bu, Cliff Harding. Sana görüşüğümüzü söylediğim kişi,” dedi Grace hızla kendini toparlayarak. Kanepeden

kalktı ve torununa bakmak için eğildi. Minik Tyler derin uykudaydı.

“Annen beni öğle yemeğine davet etti,” diye ekledi Cliff, orada sebepsiz bulunmadığını anlatmak amacıyla.

Kelly hâlâ ikisine de öfkeyle bakarak ayakta dikiliyordu.

“Lütfen hayatım, otur.” Kızının bütün öfkesine rağmen Grace nezaketini bozmadı.

Kelly gönülsüzce annesinin söylediğini yaptı. “Neden bana Maryellen’dan söz etmedin?”

Grace içini çekip bakışlarını çevirdi. “Bu benim tercihim değildi. Maryellen’ındı.”

“*Ablam* hamile ve benim hiçbir şeyden haberim yok?”

Bu, Cliff için de yeni bir haberdi ama şu anda bunu söylemenin zamanı değildi.

“Bu konuyu Maryellen’la konuşmayı öneririm,” dedi Grace. “Yapmak isteyeceğim son şey ikinizin arasına girmek. Sadece Maryellen’la aynı fikirde olmadığımı söyleyebilirim, ama tercih onundur.”

“Ama sana söylemiş.” Kelly’nin gücendiği açıktı. “Bana güvenmiyor mu? Bunu kendim anlayana kadar bekledi, sanki... önemsememişmiş gibi?”

“Üzgünüm ama bu, ablanın tercihiydi,” diye tekrarladı Grace.

“Başka kimler biliyor? Bilmeyen bir tek ben miyim?”

“Hamile olduğunu tahmin ettim,” diye açıkladı Grace. “Bana kendisi söylemedi.”

Cliff, Grace ve kızının konuşması gerekiğinin farkın-

daydı ve orada olması uygun görünmüyordu. "Ben izninizi isteyeyim," dedi ayağa kalkarak.

Grace onun elini tutup yüzüne baktı, gözleri dokunaklıydı. "Geri gelecek misin?"

"Eğer istersen."

"Bize bir saat ver."

Cliff başıyla onayladı, Kelly'ye bir veda selamından sonra ön kapıya doğru yöneldi. Kelly annesini azarlamaya başladığında daha yarı yola gelmemiştir.

"Nasıl olur da biriyle tekrar çıkmaya başlarsın!" diye bağırıyordu kızı. "Babama ne olduğunu bilmiyoruz ve sen şimdiden kendine bir sevgili bulmuşsun. Böyle bir şey yaptığına *inanamıyorum*. Önce Marye!len hamileliğini benden saklıyor ve sonra annemin de bazı sırları olduğunu öğreniyorum. Ailemize neler oldu? Babam gittiğinden beri hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir şey."

Ardından Kelly'nin gözyaşlarına boğulduğu duyuldu.

Olivia pazar günü öğleden sonra Sea-Tac Havalimanı'nın ana terminalinde ağabeyinin inmesini bekliyordu. Saatine baktı. Will'in uçağı ücste bekleniyordu ve daha vakti vardı. Sayısız telefon görüşmesinin ardından, ertesi sabah gerçekleşecek olan annesinin ameliyatı için geliyordu.

Olivia'nın ağabeyiyle arası iyiydi. Yıllardır irtibatlarını kesmemişlerdi ve 1986 yılındaki o korkunç yaz, Olivia'ya büyük destek vermiştı. Boşanmalarının hemen ardından Stan'in

tekrar evlenmesi, Olivia kadar Will'i de şok etmişti. Son dönemde, yoğun iş programlarına bağlı olarak iki kardeş daha seyrek konuşur olmuşlardı. Birbirlerine e-posta göndermeyi sürdürdüler, ama bu postalar genellikle esprî, makale, istatistik gibi sosyal ağırlıklı oluyor ve fazla kişisel paylaşım içeriyordu.

Charlotte'un kanser haberi Olivia'yi oldukça sarsmıştı. Annesi her zaman sağlıklı, hayat ve enerji dolu bir kadın olmuştu. Son birkaç aydır Charlotte'un, gözünün önünde eridiğinin farkındaydı, ama kendi hayatına öylesine dalmıştı ki, durumun ciddiyetini kavrayamamış ve annesinin giderek artan yorgunluğunu ilerleyen yaşına yormuştu.

Tam belirtilen saatte Will alanın güvenlik kapısında göründü, etrafına bakmak için bir an duraksadı. Olivia'yi görünce gözleri parlâdî ve iki kardeş sevgiyle kucaklaştılar.

“Her zamanki gibi çok güzelsin,” dedi Will.

“Sen de her zamanki gibi yalancısan,” diye karşılık verdi Olivia. Pazartesi günü Will'in yanında olacağını bildiği için, şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. “Georgia nasıl?” Ağabeyi evleneli otuz yıldan fazla olmuştu. Georgia bir işkadınıydı –reklam müdürü– ve çocuk yapmak istememiş, Will gönülsüz de olsa ona uymuştu. Olivia her zaman ağabeyinin bu kararından pişman olup olmadığını merak etmiş, öyle bile olsa Will bundan hiç söz etmemiştir.

“Benim gibi, karımın da iş hayatı çok yoğun.” Bu yapmacık sözler, tipki umarsız ses tonu gibi Olivia'yı rahatsız etti ve sorunların eli kulağında olduğundan şüphelendi, ancak bunu

sormanın ne yeri ne de zamanıydı. Will'in pek iyi olmadığını hissediyordu, en azından evliliği iyi gitmiyordu.

Will'in bagajını alıp park parasını ödedikten sonra havalimanından ayrıldılar ve Cedar Cove'un yolunu tuttular.

"Vay, vay," dedi Will, otopark çıkışını dönerken. "Bu bileziği nereden aldın?"

Olivia maruz kalacağı sorulardan çekinerek Jack'in ona verdiği bileziği takmakla tereddüt etmişti. "Jack Griffin'den doğum günü armağanı."

"Gazeteci mi? Annem görüşüğünüzü söylemişti." Gözlerini ona ditti. "Oysa bu konuda senden tek kelime duymadım."

Olivia, Jack'e olan duygularının adını tam olarak koyalamamıştı ve ilişkisi hakkında ne diyeceğini bilemiyordu. "On dan oldukça hoşlandığımı söyleyebilirim." Ağabeyinin kendisini süzdüğünü hissedince, bir an gözlerini yoldan ayırip ona baktı.

"Eğer bu bilezik bir işaretse, demek ki o da aynı şeyi hissediyor."

"Umarım öyledir." Jack'den söz etmek konusunda kendini biraz daha rahat hissedince devam etti: "Şu anda oğluyla beraber yaşıyor ve oldukça zor bir durumda." Eric sürekli çalkantı halindeydi, bir an çok mutsuz ve hemen ardından coşku dolu olabiliyordu.

"Justine'in mutlu bir evliliği olduğuna sevindim," dedi Will. "Evlilikten söz ettiğimde yüzüme karşı gülmesinin üstünden fazla zaman geçmedi. Kesinlikle böyle bir şey olmaya-

cağını söylüyordu.”

“Sadece evli değil, üstelik de hamile.”

“Şaka yapıyorsun! Bir gün çoluk çocuğa karışmak isteyeceğini söylediğimde yüksek sesle kahkaha atmıştım.”

Olivia ona neşeye baktı. “Onu hiç bu kadar mutlu görmedim. Bu yüzden Seth’i daha da çok seviyorum. Will onları görmeni istiyorum.”

“James’ın evliliği de iyi gidiyor mu?”

Olivia başıyla onayladı. “Stan ve ben bu işin bu kadar hızlı gelişmesine çok şaşırdık, ama Selina’yı tanıdıktan sonra ona ne kadar uygun olduğunu anladım. Fırsat bulduğum anda seni Isabella Dolores’ın fotoğraflarıyla bunaltacağım.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Otobana çıktılar, Will ceptelefonuna uzandı. Bir numara tuşlayıp kulağına götürdü, ama sonra telefonu kapadı. “Georgia’ya, geldiğimi haber versem iyi olur diye düşündüm. Dışarıda olmalı.” Şaşırılmış gibi değildi, Olivia onun neden mesaj bırakmadığını düşündü. Daha sonra, Charlotte’un ameliyatının ardından bu konuyu Will’le konuşacaktı.

“Annem duygusal anlamda bu ameliyata hazır mı?” diye sordu Will.

Olivia bir şey söyleyemedi. Dışarıdan bakınca, Charlotte sakin ve kendinden emin görünüyordu. Bununla beraber, birkaç gün önce Olivia bir an bu maskenin arkasını görmüş ve birkaç saniyeliğine de olsa apaçık bir korkuya şahit olmuştu.

“Büyükanne Munson’un da aynı kanser türünden olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Olivia, ağabeyine. Çok üzün-

tülü olduğu bir gün Charlotte bu gerçeği dile getirmiş ve Olivia, tarihin tekrar etmesinin onu dehşete düşürdüğünü fark etmişti.

“Büyükanne Munson’u hayal meyal hatırlıyorum,” dedi Will.

“Annem iyi rol yapıyor, ama aslında korkuyor.”

“Kolon kanserinin onu da öldüreceğini mi korkuyor?”

“Sanırıım,” dedi Olivia. “Güçlü olmak istiyor. Belki komik ama bana kanserden söz ettiğinde paniğe kapıldım. Beni rahatlatan annem oldu ve bana internetten toparladığı bilgilerin kopyasını verdi.”

“Annem internete mi giriyor?”

“Ara sıra. Huzurevindeki örgücü bayanlardan biri bilgisayar kursuna gitmiş. Bess, annemin kanser olduğunu öğrenir öğrenmez onu davet etmiş. Kolon kanseri hakkında kapsamlı bir araştırma yapmışlar.”

“Annem kesinlikle benzersiz,” dedi Will. “Şu ‘Şarkı Söylenen Kovboy’ konusunu hatırlıyor musun; adamın kişisel eşyalarını iç çamaşırlarının arasında kaçırıldığım?”

Olivia güldü, ağabeyiyle beraber olmak güzeldi.

“Bu aralar Grace ne yapıyor?” diye sordu birden. “Dan’le ilgili bir haber var mı? Ortaya çıktı mı?”

“Birkaç kez Grace onun eve uğradığını düşündü, ama bu uzun zaman önceydi.”

“Nereden biliyor?”

“Onca yıl ormanda çalışmaktan sonra, Dan artık çam ağacı gibi kokuyordu. Grace iki kez, iş dönüsü evde Noel ağacı ko-

kusu hissetmiş. Bunun ancak Dan eve uğradıysa olabileceğini söylüyor.”

“Peki daha sonra?”

“Hiçbir şey. Onun Şükran Günü’nde evi aradığını sanıyordu ama sonradan, arayanın Cliff olduğu anlaşıldı. Annemin şu arkadaşı, Grace’in ara sıra çıktıği kişi.”

“Yo, hayır. Cliff, Kovboy Aktör Tom Harding’ın torunu demek.”

“Aynen öyle. İsmini unutmuştum.”

Bir sessizlik oldu, ardından Olivia devam etti: “Biliyor musun, büyümeye çağımızda Grace’e âşık olduğunu sanırdım.”

“Öyleydim.”

“Ama ona hiç çıkma teklif etmedin.”

“Hayır, dedi. “Çünkü çok utangaçtım.”

“Sen mi!” Olivia buna inanamadı. “Sorsayıdın karşılık göreceğini biliyordum.” *Ve belki o zaman her şey ikiniz için de çok farklı olurdu.*

“Şaka yapıyorsun.” Will şaşırılmış gibiydi. “Grace tanıdığım en inanılmaz kadınlardan biriydi.”

Hayranlığı samimiyydi ve en az Olivia’nıñkine eşdeğerdi.

“Bence de öyle. Dan konusunda yaşanan bunca çılgınlığa karşın, kaya gibi sağlam durmayı başardı.”

“Dan’ın başına ne geldiğini bilen hiç kimse yok mu? Hiçbir delil?”

Olivia başını iki yana salladı. “Keşke olsaydı, ama hayır.”

“Bir tahminin var mı?”

“Gerçek mi?” Will’ın tepkisini değerlendirmek için göz-

lerini uzun süre yoldan ayırdı. "Herkes arada başka bir kadın olduğunu varsayıyor. Kaybolmadan kısa süre önce bir yüzük satın almış ve bir süre sonra kasabada bir kadınlla beraber görülmüş. İlişkisini göz önüne sermek ister gibi."

"Ama sen böyle düşünmüyorsun?"

"Hayır," dedi. "Mantıklı değil."

"Nasıl yanı?"

"Tamam, Dan için kişilik timsali diyemeyiz. Vietnam'dan döndükten sonra asla aynı kişi olamadı. Bazen, hiçbir sebep yokken bunalıma girer ve kendini dünyaya kapatırıdı. Tamamen tepkisiz olurdu, hatta bazen kabalaşırıdı. O dönemlerde Grace'e dünyayı dar ederdi."

"Neden bunca yıl ona katlandı?"

Olivia tam olarak emin değildi ama Grace'le olan eski arkadaşlığına dayanarak kendince bir fıkre sahip olmuştu. "Çok onurlu bir kadın. Bir yemin etmişse, asla geri dönmez. *İyi günde, kötü günde.* Ne yazık ki Grace'in kötü günleri, *iyi* günlerinden fazlaydı, hatta bizim bildiklerimizden fazlası olduğuna da eminim. Yine de Dan'i seviyordu ve kendince Dan de onu severdi."

Olivia ikinci otoban çıkışından Cedar Cove'a giden yola saptı ve annesinin evine doğru yol almaya başladı.

"Eve gittiğimizde Harry'ye dikkat et. Bekçi köpeğinden farksızdır."

Will kıkırdadı. "Annemin bir erkekle yaşadığını söyleme."

Gülme sırası Olivia'daydı. "Bekle ve gör."

On Üç

Jack, *Bremerton* gazetesiinin 7 Şubat tarihli baskısını okurken, gözünün ucuya çaktırmadan oğlunu izliyordu. Mikrodalgada ısıtılan makarna ve dondurmadan oluşan akşam yemeği henüz sona ermişti. Hemen ardından Eric, Jack'ın sahildeki kira evinin küçük salonunda, hareketsiz durmak imkânsızmış gibi volta atmaya başlamıştı. Çocuk haftalardır Jack'in sinirini oynatıyordu. Eric yanına taşındıktan sonra geçen aylar boyunca, ciddi tartışmalar yaşamışlardı. Ne gariptir ki, bu tartışmalar onların arasını açacağına bağlarını daha da güçlendirmiştir.

Eric ilk geldiğinde ikisi de temkinliydi, birbirlerini üzmemek için söylemeklerine ve davranışlarına dikkat ediyorlardı. Bu tuhaf durum çok geçmeden yok oldu gitti ve birkaç günlüğüne diye başlayan misafirlik, neredeyse beş aya uzadı. Sinirlenmeler bir dereceye kadar sürüyordu, ama en azından dürüstüler ve yüzeyselligin ötesine geçebilmişlerdi.

"Yürümeye keser misin?" diye bağırdı Jack, daha fazla

dayanamayacağını anlayınca. Gazcteyi kapatıp Eric odanın karşısından öfkeyle ona bakarken taburenin üstüne fırlattı.

“Elimde değil,” diye homurdandı Eric. “Ayaktayken da-ha iyi düşünüyorum.”

Jack hızla soluğunu bıraktı, bugündelerde fazla sabırı ol-duğu söylemenemezdi. Eric'in iş arkadaşlarının onun öfke nö-betlerine nasıl katlandıklarını düşündü. Olivia'nın yanında olmasını ve dikkatini dağıtmamasını isterdi, ama ne yazık ki an-nesiyle meşguldü.

“Şimdi ne sorun var?” diye hırdı. Eric bir şey söyleme-den inatla ona bkmaya devam etti.

Konunun Shelly ve ikizlerle ilgili olduğunu anlamak için söze gerek yoktu. Jack, bir kadın uğruna oğlundan daha çok acı çeken birini görmemişti.

“Sevgililer günü için ona bir şey alacak mısın?”

Eric çevresinde döndü. “Sence almalı mıyım?”

“Onunla en son ne zaman konuştu?”

“Bir hafta önce. Nasıl gidiyor diye sormak için.”

“Ayrılmaya karar verdiği sanmıştım.” Jack bu karara katılmıyordu ama bu oğlunun hayatıydı, kendi hayatı değil. Shelly ve bebeklerle ilgili kararı ne olursa olsun, Eric'i des-teklemeye kararlıydı. Ancak Jack'in bildiği kadariyla, bebek-lerin biyolojik babası olup olmaması oğlunun umurunda de-gildi; o ikizlerin sonuçta bir babaya ihtiyacı vardı. Shelly'yi daha yakından tanıyınca, tibbi bulgular istediği kadar aksini söylesin, Jack, bebeklerin Eric'e ait olduğuna inanmıştı. Shelly başkallarıyla düşüp kalkacak tarzda bir kadın değildi

ve yaşananlar ne olursa olsun hâlâ Eric'i sevdiği çok açıktı.

"Onu unutmaya çalıştım," diye terslendi Eric. "Ama bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

Jack, oğluna yardımcı olması gerektiğini hissediyordu. "Biliyor musun Eric," dedi sakin bir sesle, "o bebekler senin kanından ve canından olabilir." Bunu daha önce de vurgulamıştı; sonuçta, klinikteki doktor küçük de olsa –binde bir díyelim– böyle bir ihtimalden söz etmişti. Ama yine de, bu bir ihtimaldi.

Eric kanepeye çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunun için dua etmedim mi sanıyorsun? Keşke kahrolası sperm testini yaptırmaya gitmeseydim." Duraksadı, omuzları öne düştü ve tekrar konuşmaya başladığında sesi o kadar hafif çıkyordu ki, Jack onu duymak için kendini zorladı. "Geçen hafta Shelly'yle konuştuğumda, ona evlenmeyi ve bebekleri birlikte büyütmeyi teklif ettim."

"Bu harika," dedi Jack, Shelly'nin onu reddettiğini fark edenc kadar. Yoksa, oğlu her zamankinden daha kederli bir halde ortalıkta dolaşmazdı.

"Kabul etseydi harika olurdu." Eric'in sesi acıdan titriyordu.

Jack duyarsızlığı yüzünden kendine kızdı. "Üzgünüm." Eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Kadınlar mantıksız olabiliyorlar."

"Bana mı söylüyorsun?" diye sordu Eric.

Jack kıkırdadı.

"Oysa gördüğüm kadarıyla Olivia ile sen iyi geçiniyor-

sunuz. Onu seviyorum baba. Sana uygun bir kadın.”

“Onu ben de seviyorum.” Son zamanlara kadar son derece iyi geçiniyorlardı. İlerleyen ilişkilerinin önüne engel çıkmak için, son birkaç aydır hayat elinden geleni yapıyordu.

“Dinle baba,” dedi Eric doğrularak. “Sanırım artık yoluma devam etmenin zamanı geldi. Shelly benimle işinin bittiğini gayet açık ifade etti. Aklının başına geleceğini ve bir çıkar yol bulacağımızı ümit ediyordum, ama bu mümkün görünmüyor.”

“Sen çabalamadığın için değil.” Shelly’yi çok sevmesine karşın, Jack onun inatçılığı abarttığını düşünüyordu. Eric’in onu başkasıyla yattığı için suçlamasına ne kadar içerlediğini biliyordu, ama oğlu, Shelly’nin gönlünü almak için elinden geleni yapmıştı. Anlaşılan, Eric’in söylediği ya da yaptığı hiçbir şey Shelly’yi memnun etmeye yetmeyecekti.

“Artık bunların hiçbirinin önemi yok.”

Jack, oğluna baktı. Sesi, Jack’ın uzun zamandır duydığı bir güç ve kararlılıkla çıkıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Şirkete transfer için başvurdum.”

“Nereye?”

“Reno, Nevada.”

Birden gerilen Jack yumruklarını sıktı. “Peki, kabul edildi mi?”

“Henüz değil ama listenin başındayım. Önümüzdeki iki ay içinde belli olur. Onaylandığında, artık evini geri alabilirsin.” Bunu küstah bir tavırla söylemişti. “Senin için büyük bir rahatlama olacağından eminim.”

“Hem doğru hem de değil.” Jack yanlış anlaşılmak istemiyordu. Birazcık mahremiyet için yanıp tutuşuyordu, ama oğlunu daha yakından tanımamasını sağlayan bu fırsat için minnettardı. “Yakınımda olmandan memnunum, beni deli etsen de.”

“İkimiz de birbirimizi deli ediyoruz, ama bu iyi bir şey. Sana çok şey borçluyum baba.”

Simsiki sarıldılar, ardından Eric odasının yolunu tuttu. “Bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama sanırım Sevgili ler Günü’nde Shelly’ye çiçek yollayacağım.”

“Çiçek,” diye tekrarladı Jack. Olivia da kocaman bir buket almalydı. Bu, geleneksel birarmağandı.

“Kartı boş bırakacağım,” diye ekledi Eric. “Benden geldiğini bilsin yeter.” Bunu söylediğten sonra odasında kayboldu.

Demek Eric taşınacaktı ve anladığı kadariyla bu, yakın bir gelecekte olacaktı. Jack kanepeye çöküp gözlerini kapadı. Bu konuda duyguları karmakarışıkta ama önemli bir yararı vardı. Artık normal yaşantısına donebilecekti.

Olivia’yla ‘i her şeyi seviyordu; görüntüsünü, zekâsını, karakterini, yaptığı saçma sapan esprilere gülüşünü ve yanındayken Jack’e hissettirdiklerini. Tamam, tamam, sürekli onunla sevişmeyi düşünmekten kendini alamadığını itiraf ediyordu. Henüz olmamıştı ama...

Sadece ilişkilerini akıldan geçirmek, kaldıkları yerden devam edeceklerini düşünmek bile içini heyecanla doldurdu. Olivia’nın en çok dürüstlüğe önem verdiği uzun zaman ö-

ce öğrenmişti. Bunu bilerek, ona karşı tamamen açıksözlü davranışmaya karar verdi; duygularını itiraf edecek ve bu ilişki hakkında onun ne düşündüğünü –ve hangi yönde ilerletmeyi düşündüğünü– soracaktı.

Ayağa kalkıp ceketine uzandı. "Biraz dışarı çıkiyorum," diye seslendi Eric'e.

Olivia'yı düşünmek onu daha da özlemesine sebep olmuştu. O hafta sadece bir kez konuşmuşlardı, üstelik çok kısa sürmüştü. Hastanede Charlotte'u ziyarete gittiğinde Olivia orada değildi. Jack, Charlotte'a kızının nerede olduğunu soracak değildi, ama merak *etmiştii*. Sonra çıkarken hastanenin girişinde onunla karşılaşmıştı; yanında ağabeyi vardı ve onları formalite icabı tanıtmıştı, ama aklının başka yerde olduğu çok açıktı.

Habersiz gitmek yakıiksız olabilirdi, özellikle böylesine gergin bir ortamda, ama Jack'in iyi bir gerekçesi vardı. Charlotte her hafta Yaşlılar Sayfası'nı yazıyor ve bu konuda olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Arkadaşı Laura, onun boşluğunu doldurmaya gönüllü olmuştu, ama Jack'in hastalığın seyrini öğrenerek Charlotte'un ne zaman donebileceğini bilmesi gerekiyordu. Bu soruyu yaşlı kadına sormayı uygun görmediğinden, Olivia'ya uğramak için bahane olarak kullanacaktı.

Deniz Feneri Yolu'na doğru giderken keyfi yerindeydi, ıslık çalıyordu. Eric ve Shelly'nin durumu ideal olmaktan uzaktı, ama oğlu ilişkiyi kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Artık hayatı devam etmek istediği için delikanlıyı suçlamıyordu.

Jack, Olivia'nın çatı pencereli, kare çerçeveli ve çepçe verandalı evini seviyordu. Ön cephedeki pencerelerden yansıyan ışık verandaya sıcak bir ortam saçıyordu. Onun kapıyı açmasını, yüzündeki tebessümü, öpüşmelerini hayal ettikçe yüreği kabarıyordu.

Jack arabasını park edip ön kapının basamaklarını tırmandı, kapı sövesine yaslanıp seksi bir duruş sergilemeye çalışarak zile uzandı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Jack, Olivia'nın eski kocası Stan Lockhart'la göz göre geldi. Birden doğruldu. Stan'le geçen Mayıs ayında tanışmış ve ondan hoşlanmamıştı. Karşısındaki adamın ona bakışlarından, duyguların karşılıklı olduğunu belliyydi.

"Kim o?" diye seslendi Olivia içерiden. Muhtemelen mutfaktaydı. Fonda, Credence Clearwater Revival çalışıyordu.

"Sevgilin gelmiş," diye seslendi Stan omzunun üstünden.

Olivia gelene kadar verandada bekletilmesi Jack'in dik katinden kaçmadı. Olivia kapıyı ardına kadar açarak onu coşkuyla karşıladı, ellerini tutarak içeri çekti.

"Partiyi bölmek istemezdim," dedi Jack, kendini işgalci gibi hissederek.

"Bölmüyorsun," diye üsteledi Olivia, kolunu ona dola yarak. "Ağabeyim Will'le tanışmıştım."

Jack mahcup bir tavırla Will'i başıyla selamladı.

"Ve tabii Stan'i de tanıyorsun."

Yine hafif bir baş işaretti.

“Annemin taburcu olmasını kutluyoruz. Çok iyi gidiyor, beklenen de iyi. Yarın sabah eve geliyor! Doktorlar bütün kanserli hücreleri temizlediklerini garanti ederek bizi büyük ölçüde rahatlattılar. Yine de, her ihtimale karşı kemoterapi görecek ama her şey çok umut verici görünüyor.”

“İşte bu iyi haber,” dedi Jack. Bakışları Stan'e döndüğünde gözlerini hafifçe kıstı.

“Stan ve ben eski arkadaşız,” diye açıkladı Will. “Atlanta'ya dönmeden önce bir araya gelmek için bu tek fırsatımızdı.”

Jack bu açıklamayı takdirle karşıladı. “Sizi meşgul etmeyeyim,” dedi. “Charlotte'u merak ettiğim için anlık bir kararla uğramıştım.”

“Lütfen kal,” diye ısrar etti Olivia.

Jack başını iki yana salladı, bir mazeret uydurup olabileğince çabuk evden ayrıldı. Olivia onu arabasına kadar yolcu ettiğinde, Jack bir an, onları izleyen Stan'in bakışlarıyla karşılaştı. İliklerine kadar ürünseren Jack buz kestiğini hissetti. O kısacık anda, adamın bakışlarını okuyabilmişti.

Stan Lockhart, Olivia'ya âşiki. Karısını geri istiyordu.

Grace iş kıyafetlerini kavrayıp düzenli olarak devam ettiği YWCA'deki çarşamba akşamı dersinin yolunu tuttu. Charlotte'un ameliyatı yüzünden, Olivia iki hafta boyunca devamsızlık yapmıştı, ama bu akşam geleceğine söz vermişti. Charlotte iki gün önce taburcu olmuştu, ama şimdilik Oli-

via'da kalıyordu; cuma günü evine dönecekti. Grace arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu. Gün içinde konuşmuşlardı ve arkadaşının sesi sinirli geliyordu; bu onun tarzı değildi. Olivia'yı üzен bir şeyler olduğu çok açıktı ama açıklayacak zamanı olmamıştı. Grace, her ne ise, Charlotte'u etkileyecek bir şey olmamasını diliyordu.

Olivia gelip yanına park edene kadar arabasına yaslanıp bekledi. Arkadaşını dışarı çıkıp yolcu koltuğundaki spor çantasını kavradı.

“Ne oldu?” diye sordu Grace.

“Sabah Jack'le dalaştık,” diye homurdandı Olivia.

“Jack'le mi? Ben... düşünmüştüm ki...”

“Yanlış düşünmüşsun,” dedi Olivia. “Onu ikna etmeye çalıştım ama mümkün olmadı.” Yüzü kızardı.

“Peki ne oldu? Tartışma konusu nedir?”

“Sabah ilk iş beni aradı, söylediğİ şeye asla *inanamazsin.*”

Spor salonuna doğru yürülerken, Grace arkadaşına yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu. “Ne söyledi?”

“Stan'ı kıskanıyor. Tanrı aşkına, Stan ve ben boşanılı on altı yıl oldu! Adam neredeyse aynı süredir Marge'la evli. Ama bu daha yarısı bile değil.” Hayal kırıklığını açıkça dışa vurarak, spor salonunun kapısını açtı. Birden durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yeter! Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Ne zaman konuşmaya kalksam daha fazla sinirleniyorum.”

Her zamanki gibi spor salonunda telaşlı bir koşturma vardı. Grace kalabalık girişte kendilerine yol açan ve üstlerini değiştirmek için soyunma odasına doğru ilerleyen Olivia'yi izledi. Grace bankın üstüne oturup spor ayakkablarını giymeye başladı.

Olivia kazağını ve pantolonunu çıkardı; altında tek parça mayo ve tayt vardı. Taytını düzeltti, hırsla kemeri sıkıtı. Olivia saçlarını toparlayıp bandını takarken, Grace korkuya sindi.

“Justine ile Seth nasıl?” diye sordu Grace, konuyu değiştirme gayreTİyle. Jack'in başka ne dediğini bilmiyordu, ama sıkı bir tartışma yaşandığı belliydi.

Olivia banka doğru sarktı. “Zavallı Justine bu restoran işi yüzünden kendini hasta edecek. Çok fazla çalışıyor ve dinlediği tek kişi Seth. Hamile olduğu için kesinlikle çok mutluyum ama birkaç ay bekleyebilirlerdi.”

Grace, Olivia'nın endişelerini anlayabiliyordu. Evleneli uzun bir süre olmamıştı, ama çoluk çocuğa karışmaya ve yeni bir işe girişmeye aynı anda karar vermişlerdi. Dahası, Justine bankada çalışmaya devam ederken, Grace'in bildiği kada-riyla Seth marinadaki görevine devam ediyordu. Bu kadar işin arasında, restoranın tadilatıyla uğraşıp dekoratörlerden fiyat almak için koştururan genç çiftin canı çıkiyordu.

“Annen iyi mi?” diye sordu Grace.

Olivia başıyla onayladı. “Annem zayıf düştü ve çokun-lukla uyuyor, ama durumu gözle görülür şekilde iyiye gidiyor.”

Bunu duymak Grace'i rahatlatmıştı.

Olivia ona bakıp devam etti. "Cliff gördüğüm en güzel çiçek aranjmanını gönderdi. Gerçekten çok düşünceli biri."

Grace, Cliff Harding hakkında konuşmak istemiyordu. Onu, geçen cumartesi Kelly aralarına girdiğinden beri görmemişti. Kızı ona karşı kaba ve düşmanca davranışarak Grace' i utandırmıştı. Cliff aynı gün öğleden sonra geri dönmüştü, ama artık atmosfer bir kez bozulmuştu. Grace özür dilemek ve Kelly'nin davranışına ne kadar üzüldüğünü söylemek istemiş, ama sonra sessizce akıp gitmesine izin vermişti; tıpkı evliliği süresince pek çok şeyi savuşturduğu gibi. Cliff de konuyu açmamıştı ve şimdi bu tatsızlık, çözülmemiş bir sorun olarak aralarında duruyordu.

"Will ne zaman gidiyor?"

"Bugün öğleden sonra uçtu. Onu özleyeceğim." Olivia derin bir iç çekti. "Koşullara rağmen, iyi bir yolculuk oldu. İkimiz uzun süredir bu fırsatı bulamamıştık."

"Belki tatillerini burada daha sık geçirmeye karar verir," dedi Grace.

"Umarım. Will harika bir adam."

"Bence de öyle."

Olivia bir an kaşlarını çatıp baktı.

"Bu bakış ne için?"

"Hiç." Düşüncelerini uzaklaştmak ister gibi başını iki yana salladı. "Hadi işe koyulalım," dedi, Grace'i aerobik salonuna doğru çektiştirerek.

Çarşamba günlerinin çoğunda, Grace bu derslerden

keyif alındı. Bir yıl önce Olivia ona sordduğunda, gönülsüzce kabul etmişti; spora meraklı değildi ve egzersiz yapmaktan asla hoşlanmamıştı. Dersleri çekilir kılan tek şey, en iyi arkadaşını en azından haftada bir kere görebilecek olmasına. Ancak dersler çok zorlu olduğundan, sadece çalışmaların başında ve sonunda konuşma şansları oluyordu. Bazen kendilerini park yerinde dikilmiş, bir saat ya da daha fazla gevezelik ederken buluyorlardı.

O akşam ders sona erdiğinde, Grace iyice terlemişti. Rahatlama egzersizleri için şükretti, çünkü kalbi deli gibi atıyordu. Olivia'nın yüzü kıpkırmızı, saçları sırlıtladı. Kendini her zamankinden daha fazla zorlamıştı, *Jack'in uğrattığı hayal kırıklığı yüzünden olsa gerek*, diye düşündü Grace.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Olivia, bayanların soyunma odasına doğru ilerlerken. "Jack'e hâlâ çok öfkeliyim."

"Sadece Jack değil," dedi Grace. "Her şey. Justine ve bebeği düşünüyorsun. Annen büyük bir ameliyatattan henüz çıktı ve çevrende bir sürü duygusal karmaşa yaşanıyor. Şimdi de Jack azarlanmış küçük bir çocuk gibi davranıyor, çünkü seni, Will'i ve Stan'ı kendisinin davetli olmadığı bir akşam yemeği yerken buldu."

Olivia yüzünü havluya silip şampuanına uzandı.

"Seni her yöne çekiyorlar," diye devam etti Grace. "Annen, kızın ve Jack."

"Haklısan, doğru," diye itiraf eden Olivia havluyu boyununa geçirdi. "Kesinlikle tam bu şekilde hissediyorum." Banca oturup içini çektı. "Justine için gerçekten endişeleniyorum

ama beni dinlemiyor. Hamileliğin başlangıcında bu kadar iş yapmasını uygun görmediğim için beni eski kafalı, tutucu bir ihtiyar olmakla suçluyor.”

“Ve yetmez gibi bir de Jack var.”

“Ah, evet. Jack.” Olivia’nın sesi biraz da olsa yumuşamıştı. “Kavga konusunda kötü hissediyorum. Kendimi kaybettim.”

“O halde onu ara,” dedi Grace. “Eminim sesini duyunca sevinecektir.”

Olivia bir an bu öneriyi düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Henüz değil. Sakinleşmek için bana biraz zaman tanı, sonra tekrar düşüneceğim.”

“Yemeğe gitmek ister misin? Aslında bu teklifi yapacak durumda değildi, çünkü son dönemde bütçesi epey zorlanıyor, ama Olivia’nın hâlâ konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

“Bana gel. Ev yemek dolu. Annemin arkadaşları bir ay yetecek kadar yiyecek getirdi. Koca bir çanak brokolili lazanya var.”

“Olur.” Grace artık nadiren yemek pişirdiği için, evde yapılmış herhangi bir şey ona eşsiz geliyordu.

İki saat sonra, leziz bir yemek, bir kadeh kırmızı şarap ve Anne Murray’in güzel, alto sesiyle uyuşmuş, Olivia’nın salonunda oturuyorlardı. Charlotte ise arkadaki yatak odasında derin uykuyadı.

Gevşeyen Grace ikinci bir kadeh şarabı kabul edip gözlerini kapadı. “Jack’ı ararsam ne düşünürsün?” diye sordu. “Bunu lisedeyken de yapardık, hatırlıyor musun? Eğer erkek

arkadaşımıla tartışmışsam, sen arar ve ortalığı benim için ya-
tiştırırdın.”

Kanepedc Grace'in yanında oturan Olivia hafifçe kıkır-
dadi. “Tabii ki hatırlıyorum ama biraz çocuksu geliyor, ne der-
sin?”

“Fikrin ne?” diye sordu Grace.

Olivia güldü. “Buyur! Bakalım ne diyecek.”

Grace ikiletmedi. Aptalcaydı ama aynı zamanda komik-
ti. Olivia ona telefonu uzattı, Grace hızlı aramada Jack'in nu-
marasını buldu ve tuşladı.

Jack cevap vermeden hemen önce fikrini değiştiren
Grace telefonu Olivia'ya verdi. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Olivia'nın kapatacağından korkuyordu ama arkadaşı
ahizeyi kulağına götürdü.

“Benim,” dedi. “Bugün sana firça çektiğim için çok üz-
günüm.”

Olivia bir süre sessiz kaldı, sonra gülümsedi. “Ben de
seni bağışladım.” Jack her ne söylediysese, kahkahalarla güldü.
“Grace'e teşekkür edebilirsin. Bu anlaşmazlığı gidermem
için ısrar eden oydu. Her zamanki gibi arkadaşım haklı çıktı.”

Çok geçmeden Olivia telefonu kapatıp Grace'e baktı ve
fısıldadı. “Teşekkürler.”

Grace kendini iyi hissediyordu. “Rica ederim.”

“Şimdi de benim Cliff'i aramamı ister misin?”

Grace başını iki yana salladı, ama Olivia onu umursa-
madı. “Numarası?”

“Olivia!”

“Bana zorla baktırma,” dedi. “Ayrıca bilmediğini söylemeye de kalkma.”

“Of, tamam.”

Olivia telefonu hemen ona vermeyerek Grace’ı çağırdı. Cliff cevap verene kadar bekledi ve onunla konuştu. “Selam Cliff, ben Olivia Lockhart. Anneme gönderdiğiniz çiçekler için teşekkür etmek istedim. İnanılmaz güzeldi.” Charlotte’ya konulan teşhis hakkında kısa bir konuşmadan sonra, Olivia devam etti: “Sana merhaba demek isteyen biri var.” Telefonu Grace’e uzattı.

Derin bir soluk alan Grace rahatlamaya çalışırken, ahi-zeyi kulagina götürdü. “Merhaba Cliff.”

“Grace.” Cliff’ın sesi hem şaşkınlık hem de memnun ge- liyordu. “Olivia’nın annesiyle birlikte kaldığını sanıyordum.”

“Pek sayılmaz. Charlotte burada kalıyor ama evine geçtikten sonra arkadaşları geceyi onunla geçirmek için kuyruğa girecekler. Ben buradayım, çünkü Olivia’yla birlikte aerobik dersine gittik, ardından yemek ve birkaç kadeh şarap.”

“Ah, işte bu her şeyi açıklıyor. Benimle konuşacak cesareti bulmuşsun.”

“Onun gibi bir şey.”

“O cumartesi gününden beri, konuşmamızı bitirmemiştim, değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Grace.

“Tekrar denemek ister misin?”

Grace kendini gerçekten genç kızlığına dönmüş gibi hissediyordu. “Çok isterim,” dedi mahcup bir sesle.

“Ben de,” dedi Cliff ve tekrarladı: “Ben de.”

Boşanma davasında Rosie Cox’un avukatlığını üstlenen Sharon Castor, bir sonraki aşamanın uzlaşma celsesi olacağını açıklamıştı. Her iki taraf, avukatlarıyla birlikte ortak kararlaştırılan bir mekânda buluşacaklar ve çocukların velayeti dahil, diğer ayrıntıları görüşeceklerdi.

Adalet sarayının kütüphanesinde buluşma kararı aldılar. Asıl sorun, çocukların ne olacağıydı. Velayet ve mülk paylaşımı konusunda anlaşamazlarsa, gayriresmi bir duruşmada hâkim karşısına çıkacaklardı. Sharon, hâkimin kararının bağlayıcı olmadığını söylemişti, ama karar mahkemeye intikal ederse, genelde sonuç bu doğrultuda olurdu. Hâkimle gayriresmi bir görüşme, zamandan ve paradan tasarruf anlamına geliyordu ve Rosie için gayet uygundu. Bu işin bir an önce sona ermесini istiyordu. Madem harekete geçmişti, bu korunkıç evlilikten en kısa sürede kurtulmalıydı.

Zach muhasebe şirketinin ortağı olduğundan beri, parasızlık her zaman gündemdeydi. Evlilikleri süresince, belli bir bütçe doğrultusunda yaşamışlardı ve Rosie masrafları, aylık gelir çerçevesinde –hatırı sayılır bir gelir olduğu gerectitutmayı başarmıştı. Birdenbire, eve daha önceki paranın yarısı girmeye başlamış ve masrafları karşılamak zorlaşmıştı. Zach taşındığından beri yaşadığı mali sıkıntılar yeterince kötüydü. Ayrıca mobilyaların, örtü ve çarşafların, aslında her şeyin yarısını alarak götürmüştü. Defalarca, bir şeye ihtiyaç

duyduğunda, artık yerinde olmadığını fark etmişti. Bunlar, kocasının ailedeki yokluğunun acımasız hatırlatıcılarıydı.

Zach ile avukatı kütüphaneye geldiklerinde, Sharon ve Rosie yerlerini almışlardı. Rosie, Sharon'ın telefon numarasını rehberden bulmuştu. Onu herhangi bir tavsiye ya da referans olmadan seçmemiştir, çünkü arkadaşlarına bir avukata ihtiyacı olduğunu itiraf etmekten utanmıştı. Bir kadın avukat istiyordu ve Castor ismi ona cazip gelmemiştir. Rosie kindar bir kadın değildi ama Zach'le işi bittiğinde hep hatırlında kalacak bir isim olması gerekiyordu. Ailesine yaptıklarından sonra, Zach bunu hak ediyordu.

Zach ve Otto karşılarında otururken, Sharon ve Rosie sessizce bekledi. Rosie, Zach ve avukatiyla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Midesinde bir rahatsızlık hissediyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayan bu tatsız durum, ilerleyerek devam ediyordu.

Otto, "Velayet planı formunun size ait kısmını doldurdunuz mu?" diye sordu Sharon'a.

"Evet." Sharon incelemeleri için evrakı Zach ve avukatına uzattı. Rosie'yi asıl şaşırtan, herkesin nasıl bu kadar medeni davranışlığıydı. Kendi hayatı parçalarca olurken, yirmi kiloluk bir çuval gibi oturmuş, her şey yolunda gibi davranışmaya çalışıyordu.

Zach ve Otto kafa kafaya verip fısıldasmaya başladılar.

"Kabul edilemez," dedi Otto duygusuz bir sesle. "Müvekkilik çocuklarını seviyor ve annelerinin tam velayet alması durumunda, yeterli ilgiyi göremeyeceklerini düşünüyor."

“Bu konuda ciddi olamazsun!” diye patladı Rosie. Zach, onun yetersiz bir anne olduğunu söylemeye çalışıyordu. Sharon Castor elini Rosie'nin kolanın üstüne koydu. “Müvekkiniz çocukların onunla yaşamاسının daha uygun olduğuna mı inanıyor?”

“Evet,” diye karşılık verdi Otto, Zach adına konuşarak.

“İki odalı bir evde mi?” diye haykırdı Rosie. Bu bir şaka olmalıydı; kesinlikle öyleydi. Zach'in böyle bir şey önermesi bile onu çok şaşırtmıştı. Sonra idrak etti. Zach evi istiyordu. Rosie'yi evinden atmak istiyordu. Ondan kurtulduktan hemen sonra, muhtemelen Janice Lamond, Rosie'nin evine taşınacaktı. Bu düşünce onu çılgına çevirdi.

“Bütün masraflarını ben karşılamak zorunda kalmasam, daha büyük bir eve gücüm yetebilir. Bir işe girersen, epey yardımcı olacaktır.”

Rosie öfkeyle ona baktı, bir zamanlar bu adamı sevdiği-ne inanamıyordu. Oysa şimdi, yüzüne bakmak bile onu hasta ediyordu.

“Bu, gündeme getirmek istediğim bir nokta,” dedi Sharon Castor, sesi Benson kadar ruhsuzdu. Rosie, kadının sükünetine hayran kalmıştı ama bu tür durumlara alışık olmaliydi. “Yeniden eğitilmek ve eğitim becerilerini geliştirmek için Rosie'nin kursa gitmesi gerekecek.”

“Eğitimi var,” dedi Zach ve masaya öyle bir vurdu ki, havalandan kâğıtlar neredeyse yere düşecekti. “Rosie üniversite mezunu. Başka ne eğitimine ihtiyacı var?”

Rosie onda gördüğü bu şiddete bakakaldı. Afallamıştı,

ama belki de şaşırmaması gerekiyordu. On altı yıllık kocasının onu aldatacağına da inanamazdı. Her ne kadar Janice Lamond'un Zach'le yattığına dair bir kanıt olmasa da, şüphelerinden emindi.

"Müvekkilimin diploma sahibi olduğu doğru ama bir derslige girmeyeli yıllar olmuş. Tazeleme kurslarına devam etmezse okul alanında bir iş imkânı bulamaz."

"Tabii kurs parasını *benim* ödemem gerekiyor," diye terslendi Zach. Avukatı ona bir şeyler fisıldadı. Zach önce tartışmak ister gibi göründü, ama birkaç saniye sonra başıyla onayladı.

Rosie, Zah'in keyfinin kaçtığını görebiliyordu. Bayağı bir düşünce olabilirdi, ama mutlu olmuştu. Bu tür şeyler hissedebileceğini hiç düşünmezdi, ancak o kadar incinmişti ki, son altı haftadır çektiği büyük acının küçük küçük bir kısmını onun da çekmesini istiyordu.

Otto doğruldu. "Bay Cox, tazeleme kurslarının ücretini ödemeyi kabul ediyor, ancak bu kurs önceden belirlenen bir süre içinde tamamlanmak zorunda."

"Tek düşüncem, çocuklara destek olup kendime yeni bir hayat kurmak," dedi Rosie.

"Haftanın yedi günü toplantıların ve gönüllü sorumlulukları var," diye sataştı Zach. "Çocuklar bende kalırsa, her akşam yemeğinde dondurulmuş yemek yemezler."

"Bütün bu bakım ve aşçılık işleriyle bizzat mı ilgileneceksin yoksa yardım etmesi için asistanını mı görevlendireceksin?" Rosie sandalyesinden kalkmıştı, öyle öfkeliydi ki

çığlık atabilirdi.

“Lütfen,” dedi Sharon Castor, tekrar elini Rosie'nin koluna koyarak. “Bağırmak hiçbir şeyi çözmez.”

“Çocuklarımı yanımda istiyorum,” diye ısrar etti Zach.

“Allison ile Eddie bana ait,” diye karşılık verdi Rosie.

“Bu tür durumlarda, çocukların velayeti konusunda iki taraf da ısrarcı ise, ortak velayet planı uygulamak en doğrusu,” diyerek araya giren Otto, Zach ve Rosie için masaya yeni bir öneri getirmiş oldu.

“Nedir o?” diye sordu Zach, biraz daha sakinleşmişti.

Rosie'nin öfkesi de kısmen yatışmıştı, ama çocukların Zach'in sevgilisinin yanına gönderme düşüncesine katlanamıyordu. Ortak velayet yeni bir kavram olmasa da, Rosie'nin dikkate alacağı bir şey değildi. Açıktası, Zach'in çocukların almaktansa yeni ilişkisinin tadını çıkarmak isteyeceğini düşünmüştü. Ayrıca, Zach'in aksine iddialarının sadece ona baskın uygulamak için olduğunu sanmıştı.

“Çocukların, dört günü Rosie'yle geçirmesini öneriyorum,” dedi Sharon Castor, “üç günü de Zach'le.”

“Ve ertesi hafta, dört gün Zach, üç gün Rosie'yle.”

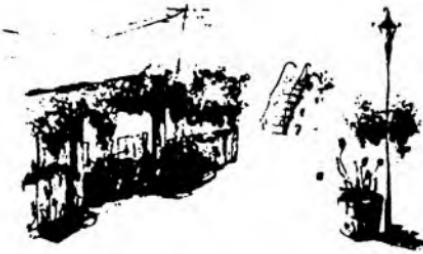
Sharon başıyla onayladı.

“Peki ya nafaka?”

Rosie para konusunu ona bırakmayı tercih etti.

Otto bu tür durumlarda nafaka ödeme zorunluluğu olmadığını açıkladı. Bununla beraber, çocuklar için yapılacak harcamalar, örneğin diş teli, yaz kampı ve kıyafet alışverisi, paylaşılacaktı.

Rosie başlangıçta Zach'in nafaka konusunu gündeme getirmesine çok sinirlense de, düşündükçe kendini daha iyi hissediyordu. Ona ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için bu iyi bir fırsatı. Çok geçmeden Zach ona ihtiyacı olduğunu kavrayacaktı; bugüne kadar onun için yaptığı hiçbir şeyi takdir etmemiştir. Hiçbir şey için ona muhtaç olmadan yeni bir hayatı başlayacaktı, istediği de buydu. Belki de ortak velayet *dikkate alması* gereken bir şeydi.

On Dört

Grace'in Seattle'da lüks bir otelde tek bir gece bile kalmaya gücü yetmezdi, ama indirim kuponu kullanarak iki gecelik yer ayırtmıştı. Sonra, Maryellen'i görmeye galeriye gitti. Büyük kızı Noel'den beri ondan uzak duruyordu. Grace buna daha fazla katlanamayacaktı.

"Merhaba tatlım," dedi. Maryellen'in galeride yalnız olmasına sevinmişti. Maryellen'in endişeli görüntüsünden, onun bu ziyareti kısa kesmesi için bir mazeret aradığını fark etti.

"Selam anne" Grace onun selamını hafif bir baş işaretiley aldı. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Zeytin dahıyla geldim."

Kızı ona tedbirli bir şekilde baktı. "Neden? Kavga mı ettik?"

"Pek sayılmaz ama son zamanlarda ne zaman bir araya gelsek, senden bebeğin babası ve gelecekle ilgili planların hakkında bilgi sızdırmaya çalışıyorum. Bu bir hataydı." Mar-

yellen onun her türlü sorusunu cevapsız bıraktığından Grace, kızının çocuğunun babası her kimse, durumun farkında olmadığından emindi. En büyük korkusu ise, adamın evli olmasıydı. Maryellen'in tepkileri de bu kuşkularını haklı çıkartıyordu.

Maryellen gülümsedi. Bir ay önceki kadar solgun değildi ve ona bakan muhtemelen hamile olduğunu tahmin edemezdi, ama Grace bunu yüzlerce farklı biçimde anlayabiliyor ve kızının ilk hamileliğini kaçırılmış olduğuna inanamıyordu. O kısacık bahisten sonra, Maryellen bir daha bu konuyu açmamıştı ve bazen Grace hayal ettiğini düşünmüyordu degildi.

"Seattle'da bir otelde rezervasyon yaptırım," dedi, zi-yaretinin sebebini açıklamak için.

"Otelde oda mı? Neden?"

"İlk –ve umarım bundan sonra geleneksel– anne-kız kaçamağı için."

Maryellen kaşlarını kaldırdı. "Kelly de geliyor mu?"

"Umarım." Grace son zamanlarda kızlarının pek iyi geçinmediklerini biliyordu. Maryellen ona bebekten söz etmediği için Kelly kızmış ve gücenmişti. Grace onların anlaşmazlığının ortasında yer almak istememişti, ama durum kendisi için de zordu çünkü Kelly ona da kızındı.

Daima Dan'in tarafını tutan Kelly kendini babası tarafından aldatılmış hissediyordu, şimdi de annesi Cliff Harding'le kırıştıryordu; bu da ihanetin başka türlüsüydü. Maryellen'in hamileliğini saklama tercihi ise, Kelly'nin gözünde bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Kelly geliyorsa, ben de gelirim,” dedi Maryellen.

“Senden duymayı istedigim şey buydu.” Kelly’yi hafta sonu Seattle’da kaçamak yapmaya ikna etmek kolay olmayacağından emindi, ama Paul onu cesaretlendirmiştir. Kelly’nin ne kadar mutsuz olduğunu gören kocası, bunun baba ve oğulun baş başa kalması için de iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordu.

Sonunda Kelly teklifi kabul ettiğinde Grace çok mutlu oldu.

Cuma akşamı üçü birlikte, Seattle’da giden Bremerton feribotuna bindiler ve rıhtımdan bir taksi tattular. Genç sürücü, hemen inerek onlara kapıyı açtı ve sonra hızla kendi yerine döndü.

Grace için bu bir maceraydı ve iki güzel kızıyla, hatırlarından silinmeyecek bir hafta sonu geçirmek istiyordu. “Bu kadar nazik bir sürücümüz olması ne hoş,” dedi Grace, keyfi yerindeydi.

“Teşekkürler Hanımfendi,” dedi genç adam. iskeleden uzaklaşırken. İngilizcesi akıcı değildi ama onun şehir hakkında yorumlarını pür dikkat dinlediler. 4. Cadde’deki otele ulaştıklarında taksi kaldırıma yanaştı, kapı görevlisi gelip kapıyı açtı.

Taksi ücretini ödeyen Grace dolgun bir bahşış bıraktı.

“Teşekkürler,” diyen adam başıyla saygı dolu bir selam verdi. “Tanrı Amerika’yı korusun.”

“Tanrı Amerika’yı korusun,” diye tekrarladı Grace.

Otel lobisi lüks ve ferahtı, tam ortada Grace’in o güne kadar gördüğü en büyük floral aranjmanı gururla sergileyen

devasa bir mermere sütun vardı. Acele etmeden resepsiyona ilerleyip girişlerini yaptırdılar; Grace kredi kartını uzatırken yüzünü buruşturtmamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra bellboy eşliğinde odalarının yolunu tuttular.

Tyler'ı kontrol etmek için telefon eden Kelly rahatlamıştı. Oğlundan ilk kez birkaç saatten fazla ayrı kalıyordu ve bebeğini şimdiden özlemiştir.

Çift kişilik yataklardan birinin kenarına oturan küçük kızı kollarıyla dizlerini sardı. "İsmine karar verdin mi?" diye sordu sonunda ablasına.

Maryellen cevap vermeden önce, birkaç gergin saniye geçti. "Pek sayılmaz... aslında, kız olmasını dilerim, öyle olursa ismini Catherine Grace koymak istiyorum."

Grace gözpmarlarının yaşlarla dolduğunu hissetti, ama gözlerini kırpıştırarak hemen onlardan kurtuldu. Akşamın atmosferini ağlayarak bozmak istemiyordu. Bu hafta sonunun mükemmel olmasını istiyordu. Kızlarıyla gülüp eğlenmek, sohbet etmek ve bir zamanlar sahip oldukları yakınlığı tekrar kazanmak istiyordu.

Dan ortadan yok olduğunda, bu kadınlar yalnızca bir baba ve bir eş kaybetmemişlerdi; aile ve güven kavramları büyük yara almıştı. Kendi adına, Grace'in cevaplara ihtiyacı vardı, ama şimdi bu cevapların hiçbirinin önemi yoktu.

Bu arada, hep birlikte soluklarını tutmuş bekliyorlardı. Bildikleri ve bilmedikleri arasında muallaktaydılar. Dan'ın kayboluşuya ilgili hiçbir ipucu yoktu, sadece sorular ve şüpheler vardı. Bu yüzden, aralarında giderek bir uçurum oluş-

imuştu. Grace'in kapatmaya çalıştığı uçurum buydu.

Ertesi sabah erkenden uyandılar, turist gibi gezip çevreyi keşfetmek için sabırsızlanıyorlardı. Pike Place Market'le başladılar ve yol üstünde sıcak çörek yiyeip egzotik aromalı kahve içtiler. Üstlerinde her tür meyve ve sebzenin yiğili olduğu uzun tezgâhların arasında dolaştılar. Grace en çok deniz ürünü satan tezgâhları beğendi. Balık, yengeç, karides, midye ve deniztarakları, kırılmış buz yataklarının üstünde sergileyorlardı.

Öğle yemeklerini deniz kenarında, kapalı ve kasvetli bir havada yediler. Daha sonra Seattle Akvaryumu'nu gezip turistlerin gözdesi olan ve St. Helen Yanardağı'nın patlamasını gösteren Imax yapımı filmi izlediler. Günün sonunda yorgunluktan sersem gibi olmuşlardı ve kimse tekrar dışarı çıkmak istemiyordu, o yüzden otel odasına pizza söyledi. Yataklarının üstüne oturup elleriyle pizzalarını yediler, odanın mini barından aldıkları tek bir teneke gazoz için acımasızca üç dolar istenmesine kahkahalarla güldüler.

Yorgun oldukları halde pijamalarını giyip oturdular ve saatler boyunca konuştular. Üçü de, Dan ve onun yok olusuyla ilgili varsayımlardan söz etmekten kaçınıyorlardı. Muhtemel erkek isimleri dışında, Maryellen'in hamileliğinden de söz etmediler. Ancak, her iki konu da hepsinin aklındaydı. Tıpkı Grace gibi, iki kızı da keşfettikleri kırılgan huzuru bozmak istemiyorlardı.

Pazar günü otelden çıkış yaparken Grace yorgundu, ama bu kadar çabuk sona erdiği için üzülüyordu. Yine de, kızla-

riyla bu özel hafta sonunu paylaştığı için çok keyifliydi.

“Bunu tekrar yapalım,” dedi terminalde oturmuş, feribota binmeyi beklerken.

“Seneye bu kadar kolay olmayacak,” dedi Maryellen. “En azından benim için. Bebeği doğurmuş olacağım.”

“Kızını da getir,” diye dayattı Kelly.

“Kızımı mı?” diye dalga geçti Maryellen. Kızım olacağından çok emin görünüyorsun.”

“Bir kız,” dedi Kelly büyük bir güvenle.

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Biliyorum işte.” Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını uzattı, sırtını ahşap banka yasladı. “Tyler doğmadan çok önce, yüregimde onun erkek olduğunu hissediyordum ve senin de Catherine Grace’i doğuracağını kesinlikle hissediyorum.”

Grace, kızı tahminde mi bulunuyordu, yoksa gerçekten “hissetti” muydu, pek emin değildi. Her koşulda, Kelly’nin yüzde Elli şansı olduğunu düşündü. En önemlisi, daha birkaç gün önce bir daha asla olmayacağı düşündürken, kızlarının şakalaştıklarını ve gülüşüklerini görüyordu.

Otelde yer ayırtırken, Grace’ın sağıduyusu bütçesinin bunu kaldırılamayacağını söylemişti; oysa şimdi, her kuruşa değdiğini düşünüyordu.

Roy McAfee gözlerini bilgisayar ekranından ayırip masanın üstünde duran ve hafta boyunca kalınlaşan Sherman dos-

yasına baktı. Aylar önce, Grace Sherman kayıp kocası hakkında bir şeyle bulması umuduyla onu tutmuş, ama şimdiye kadar hiçbir yere varamamıştı. Sayısız ipucuna ulaşmasına karşın bunları sonuçlandıramamıştı. Davayı kişiselleştiren Roy başarısızlığı karşısında büyük hüsran uğramıştı.

Seattle emniyetindeki yirmi yılın ardından, Roy dedektifliğe hak kazanmıştı. Bir şüpheliyle girdiği mücadele sonucu sırtından sakatlanınca, erken emekli olmayı kabullenmişti. Zamanlama iyiydi; iki çocukları artık büyümüşlerdi ve kendi ayakları üzerinde durabiliyorlardı.

Corrie'yle birlikte, hayatın daha kolay idare edilebildiği ve ev fiyatlarının da makul olduğu Cedar Cove'a taşındılar. Roy erken emekliliğin tadını çıkarmayı düşünüyordu.

Roy'un *düşünemediği* şey, bütün gün evde boş oturmaktan ne kadar çabuk sıkılacağıydı. Cedar Cove'a taşınmalarından on sekiz ay sonra yeni bir iş kurdu; özel dedektiflik. Corrie bütün hayatı boyunca polis işlerine yakın olmuştu, onun asistanı ve sekreteri olmayı kabul etti.

Tabelasını asarken, Roy daha çok personel sabıka kayıtlarının sorgulanması ve sigorta işleriyle uğraşacağını düşünüyordu, ama gelen işlerin çeşitliliği hayatını ilginçleştirmiştir. En zorlu ve şaşırtıcı vaka ise Dan Sherman'in kaybolmasıydı. Adam öylesine iz bırakmadan yok olmuştu ki, Roy bilmese, Dan'in tanık koruma programına alındığını düşününecekti.

Ofisinden içeri girip ona bir fincan taze kahve getiren Corrie başıyla bilgisayar ekranını işaret etti. "Dan Sherman mı?"

Roy omuz silkti. Corrie bir şey söylemedi ama ikisi de bunun peşini bırakmadığını biliyordu. Son zamanlarda bu vaka üstündc harcadığı zamanın karşılığı yoktu, Grace ona belirli bir bütçe sunmuştu ve henüz cevaplara ulaşamadan para tükenmişti.

“Troy Davis aradı,” dedi Corrie. “Bugün öğleden sonra için randevu aldı.”

İşte bu ilginçti. Yerel şerifle sadece merhabaları vardı. Roy onunla birkaç kez konuşmuş ve zaman zaman yolları çakışmıştı. Roy ondan hoşlanmıştı ama şerif pek o kadar emin görünüyordu. Roy, kendisini daha iyi tanıyan kadar onun ihtiyatlı davrandığını varsayıyordu.

“Ne istediğini söyledi mi?” diye sordu.

Corrie başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz, sadece sana işi düşmüş olabileceğini söyledi.”

Saat tam üçte Troy geldi ve Corrie onu hemen Roy'un ofisine aldı. Roy şerifi selamlamak üzere ayağa kalktı. Boyu bir seksen olan Roy'dan birkaç santim daha uzundu ve hafif göbeği vardı. Masa gerisinde uzun saatler geçirdiği çok açıktı. Tokalaştıktan sonra ikisi de oturdu.

Troy bacak bacak üzerine attı, gömleğinin cebinden bir kürdan çıkarıp ağızının kenarına sokuşturdu. Bir süre bekledi ve sonra, “Bir süre önce Thyme & Tide'da ölen adamı hatırlıyor musun? Beldonların yaptığı otelde?” diye sordu.

Roy bu haberi okuduğunu hatırlıyordu. Fırtınalı bir gecede, bir yabancı kapıya gelip oda istemiş ve ertesi sabah ölü bulunmuştu. Görünür bir sebep yoktu. *Cedar Cove Chronic-*

le'daki baş sayfa haberinden sonra, Roy bir daha bu gizemli yabancı hakkında bir şey duymamıştı. Adamın kimliğinin sahte olması ise hatırladığı bir diğer ayrıntıydı, adının James Whitcomb olduğunu belirten bir Florida ehliyeti taşıyordu.

“Bu kimliği meçhulün hâlâ bir adı yok.” Troy kaşlarını çattı. “Joe Mitchell bir süre Dan Sherman’ı bulduğumuzu düşündü.”

“Dan mı? Ama onu tanıyan biri mutlaka çıkardı.”

“Sevgili kimliği meçhul adamımız inanılmaz bir estetik operasyon geçirmiştir. Dan’le aynı yapıdaydı ve ten rengi uyuyordu, o yüzden bakması için Grace’i çağrırdım. Kendimi çok kötü hissettim, onun adına son derece travmatik bir durumu, ama Grace güçlü bir kadın. Bu yüzden onu çok takdir ediyorum.”

“O halde Dan *değildi*?” dedi Roy, zaten bilineni dile getirerek.

“Hayır.” Troy’un hırçın tarzı espriden yoksundu. Kürdannı ağızının diğer yanına geçirdi. “Bu çok kolay olurdu.”

“Kimliği meçhulün parmak izleri ne söyledi?”

Troy bacağını indirip öne eğildi. “Ne yazık ki hiçbir hali söylemedi, cübü yoktu. Anlaşılan estetik cerrahiye yol açan kazada onları da kaybetmiş.”

“Sadece kör talih mi? Yoksa onları kasten aldırdığını mı düşünüyorsun?” Bu da bir ihtimaldi ama DNA teknolojisi çağında, bir anlamı olmazdı. Ancak DNA teknolojisi de henüz çok yeniydi. Troy teslimiyetçi bir tavırla omuzlarını kaldırdı. “Benim tahminim de ancak seninki kadar. Bütün bil-

diğim, kimliğinin sahte olduğu. Kasabaya geliyor, bir otelde geceliyor ve sabah ölü bulunuyor. Otopside sonuca varacak hiçbir şey çıkmadı. Senin bildik senaryolarından değil.”

Artık kaşlarını çatan Roy’du. “Sence tanık koruma programına dahil olabilir mi?” Daha birkaç saat önce Dan Sherman hakkında bunu düşünüyordu olması komikti.

“Bunu ben de düşündüm. Öğrenmenin tek yolu vardı, o yüzden FBI’ı aradım.”

“Yardımcı oldular mı?”

Troy başıyla onayladı. Elimizde ne varsa onlara bildirdim, bir hafta sonra olumsuz cevapla bana geri döndüler.”

Bu ihtimal buraya kadardı.

“Ya araç?”

“Kiralık.”

“Mitchell’ın bir fikri yok mu? En azından ölüm sebebi hakkında?”

Troy kürdanını biraz çiğnedi. “Dediğim gibi, bu vakada kolay bir şey yok. Açıktası, bilmiyoruz. Bob ve Peggy’nin söylediği kadarıyla, yatmadan önce gayet sağlıklıymış. Bob bir an önce odasına gitmek istediğini söyledi, ama Peggy bunu yorgunluğa yordu. Geç bir saatmiş.”

“Mitchell ne düşünüyor?”

“Sıra dışı hiçbir şey bulamadı. Kalbi değilmiş. Toksikoloji raporlarının hepsi gelmedi, ama tanıdık bir zehir yok. Aslında, neden öldüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok. Görünüşe göre, bir dakika önce sağlıklıymış, bir dakika sonra ölü.”

“Ölüm saati?”

“Joe’ya göre, Beldonların yerine ulaştıktan kısa süre sonra uykusunda ölmüş.”

Roy artık iyice meraklılığını itiraf etmek zorundaydı; bu vaka giderek daha ilginç bir hal alıyordu. “Fikir teatisinde bulunmak için randevu istediğimi sanmıyorum. Senin için ne yapabilirim?”

Troy Davis ağızındaki kürdanı çıkarıp Roy'un masasının yanındaki çöp kutusuna attı. “Bu vakayı cinayet olarak sınıflandıramam çünkü akla yakın gelmiyor. Sahte kimlik taşıyormuş ama zaten bir sürü insan bunu yapıyor.” Yüksek sesle iç çekti. “Bu davayı soruşturacak yeterli ekibim yok. Bizim kimliği meçhul elemanın kimliğini tespit edebilmek için, seni özel olarak kiralamak istiyordum. Başka bir bilgiye ulaşırsan, daha da iyi olur. Bulacağın her şeye minnettar kalırız.”

“Bana anlatabileceğin başka ne var?” diye sordu Roy. Kararını zaten vermişti ama kabul etmeden önce karşısında ne olduğunu tam olarak anlamak istiyordu.

“Sadece adamımızın kılık yaran biri olduğunu söyleyebilirim. Çantasının içi askeri okul tarzına benzer bir titizlikle, son derece dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş. Giysileri ise en kaliteli cinsten, birinci sınıf. Pahalı. Yağmurluğu, ismini bile telaffuz edemediğim bir İtalyan markası. Fiyatı benim aylık maaşmdan bile yüksek.”

“Ne tür bir araç kiralampı?”

“Komik ama pahalı giysileri düşününce insan Lexus filan gibi bir şey bekliyor. Oysa Ford Taunus kiralampı. İlginç, ha? İstediği aracı kiralayabilecekken en az dikkat çekenek

arabayı almış.”

Bu, akla başka bir soruyu getiriyordu. “Üstünden çıkan nakit nedir?” diye sordu Roy.

“Sadece birkaç yüz dolar. Sıra dışı bir şey yok.”

“Tamam,” dedi Roy, kararlı bir şekilde. “Ben varım.”

“Harika.” Troy ayağa kalkıp elini uzattı. “Ofise uğrar- san, sana dosyaların kopyalarını veririm ve buradan devam edersin.”

Roy sabırsızlanıyordu. Troy gider gitmez Corrie içeri daldı, gözleri merakla bakıyordu. “Sana bir dava mı getir- miş?”

“Sıradan bir dava değil,” dedi Roy. Pencerenin kenarında durdu, şerifin binadan çıkıp park ettiği devriye aracına doğru ilerlemesini seyretti. Bu kimliği meçhul adam, ele aldığı en ilginç vakalardan biri olacaktı.

Olivia kepekli çörekleri fırına atmış –annesinin tarifiydi– bulaşıkları yıkarken fonda çalan Broadway müzikali *Kral ve Ben*'den bir şarkiya eşlik ediyordu. Kapı çaldı, elindeki sabun köpüğünü sıyırip, kapıyı açmaya gitti. Müziğin sesini kısmaya gerek duymadı.

Hâlâ mırıldanarak kapıyı açtığında, karşısında Jack Griffin'i buldu.

“Merhaba genç âşıklar, neredeyseniz şu aralar,” diye şarkısını sürdürürken kapıyı açtı ve Jack'e içeri girmesini işaret etti.

“Âşiklar? Biri âşıklardan mı söz etti?” Jack kaşlarını oy-natarak içeri girdi. Müzik onları sararken, Olivia’yi belinden kavrayıp kolunun üstüne yatırdı, sonra tekrar doğrulttu.

“Of, Tanrıım,” diye devam etti Olivia, “senin yüzünden kalbim daha hızlı atıyor.”

Onu omuzlarından kavrayan Jack Olivia’nın yüzüne baktı, gülümsemesi hafifçe soldu. “Âşiklar sözcüğüne dön-men istiyorum.”

“Genç âşiklar.”

“Hayır,” dedi Jack, Olivia’yı kollarına alarak. “Genç kısmını unut. Sözcük sadece âşiklar, bizim gibi.”

Bakışları derinleşerek yoğunlaştı. Olivia bunun artık bir şaka değil, Jack’in sorduğu bir soru olduğunu farkındaydı; neşeli, her an gülmeye hazır arkadaşının ona yönettiği bir soru... “Ben...” Hayat ona birden çok karmaşık göründü. Jack günün erken saatlerinde arayıp bulușmalarını teklif etmişti; konuşmak istiyordu. Aylardır ilk kez sesi neşeli geliyordu. Olivia durumun Eric’le bir ilgisi olduğunu tahmin etmişti. Birkaç hafta önce Jack, oğlunun şirketten iş değişikliği talep ettiğini ve yakında taşınacağını söylemişti. Onu özleyecekti ama Eric’in kararlılığını ve yenilenen enerjisini görmekten keyif aldığı belliydi, evin tekrar kendisine kalacak olması da onun için büyük mutluluktu.

Olivia’nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan, fırının zili çalmaya başlayarak Jack ve sorusunu savuşturmak için ona mükemmel bir bahane sundu.

“Çörekler,” diyerek hızla mutfağa daldı. İki tane örgü

tencere tutacağını kavrayıp tepsiyi dışarı çekti, soğuması için çörekleri tezgâhın üstüne bıraktı.

Arkasını döndüğünde, Jack'in kapı aralığında beklediği ni gördü. Bakışları karşılaştı. "Eric bu hafta sonu taşınıyor."

"Bunu tahmin etmiştim."

"İkimiz hakkındaki soruya başlamaya niyetim yoktu, ama âşiklar hakkında şarkı söyleyerek ve kapıyı vals eşliğinde açarak harika bir giriş yaptın."

Olivia sadece şarkiya kendini kaptırmıştı, birlikte yatağa atlama gibi bir şey ima ettiğini sanmıyordu.

"Olivia, dinle," dedi Jack, yavaşça ona doğru ilerleyerek. "Seni deli gibi seviyorum."

Olivia da onun için aynı duygulara sahipti, ama aynı zamanda korkuyordu. On altı yıl önce boşandığından beri hiçbir erkekle birlikte olmamıştı ve cinsel yakınlık düşüncesi onu ürpertiyyordu. Tereddütleri de onu korkutuyordu çünkü bunca yıldan sonra hâlâ hazır değilse, bundan sonra hiç olamayabilirdi. Oysa bu tür bir yakınlığı ve tutkuyu çok *istiyordu*.

Ya şimdi ya hiç, diye düşünerek kollarını açtı. "Öp beni, seni budala," diyerek, makamıyla birlikte dramatik bir şekilde mırıldandı. Hayatı birdenbire *Broadway* müzikalinin şarkı sözlerine dönüşmüştü ve bundan keyif alıyordu.

Jack ona uzandı, dudakları çılgın ve ihtiwas dolu bir öpüşükle birleşti. Olivia'nın bacakları titriyor, başı dönüyordu. Uzun süredir böylesine kendilerinden geçerek öpüşmemişlerdi, sanki ikisi de bu yakınlaşmanın geri dönülmeyodu

ğunu biliyordu. Sevişmek, aralarında her şeyin değişmesi anlamına geliyordu.

Jack, onu kollarıyla sararken ürperiyordu. Müzik bitmişti, o yüzden Jack'in ceptelefonu çaldığında ikisi de korktu. Jack telefonu umursamadı. Aksine, Olivia'yı önceki kadar tutkuyla tekrar öptü. "Evime gel," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkyordu. "Çarşafları daha bu sabah değiştirdim."

"Jack!" Söylediği şeyin baştan çıkarıcı olduğunu mu sanıyordu?

"İkimizi hep orada düşledim, körfeze tepeden bakarak seviştigimizi."

Tamamen susmadan önce telefon beş kez daha çaldı.

Sessizliğin sesi, telefonun sesinden daha yükseltti. Olivia, Jack'in yüzünü avuçları arasına alarak gözlerinin içine baktı. "Bunun Stan'le bir ilgisi var mı?" diye sordu. Bilmek zorundaydı.

Stan yüzünden tartışmışlardı ve Olivia'ya göre Jack çok mantıksız davranıyordu. Stan'in onu geri istedğini düşünüyordu; bu, on beş yıldan uzun bir süredir Stan'le evli olan Marge için de belli bir haber olmalıydı.

"Hayır," dedi onu öperken. "Seninle ve benimle ilgisi var. Stan'i karıştırma."

"Neden şimdidi?"

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Jack.

Olivia ne diyeceğini bilemedi. Öpücüklerin ve müziğin etkisinden kurtulup açık bir zihinle düşünmeye çalışırken kapı zili çaldı. Bir kez daha aynı şekilde paçayı kurtarmıştı.

Hızla kapıyı açmaya gitti ve karşısında Jack'in panik için-deki oğlunu hâlâ zile yaslanmış dururken buldu. "Baba?" diye seslendi ısrarla.

"Eric, neler oluyor?" diye sordu, Olivia'nın arkasından gelen Jack.

"Shelly. Doğuruyor. Kimsesi yok."

"Seni mi aradı?"

"Hayır, bir arkadaş aradı. Dün gece suyu gelmiş ve doğum yapmak üzere. Her an olabilir. Arkadaşы yanında kalamamış." Duraksadı. "Orada olmam gereklidir, öyle değil mi? Bana ihtiyacı olabilir."

"Doğru," diye kabul etti Jack.

"Ama beni görmek istemiyor. En azından son görüşmemizde söylediğimi buydu." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Orada olmalıyım. Bunu *hissediyorum*."

"O halde git."

"Ben toplandım. Reno'ya yola çıkmak üzereyim."

"Evet, biliyorum."

Eric bir şey söylemeye çalışır gibi idi ve Jack bilmese bile Olivia bunun ne olduğunu biliyordu. "Babanın da seninle gelmesini ister misin?"

"Gelir misin baba?"

Olivia verdiği tepki yüzünden Jack'i biraz daha sevdi. Oğlunu kucaklayan Jack, Olivia'ya özür dolu gözlerle baktı. "Hadi gidelim." Jack arkasını ona dönüp elini uzattı. "Katılmak ister misin?"

Olivia bir an düşündü, ama sonra caydı. "Siz gidin. Be-

bekler doğunca haber verin.” Jack’ın, oğlunun ihtiyaçlarını kendi isteklerinin üstünde tutması hoşuna gitmişti. Jack’ı yüreklemek için, ellerini kavrayıp siki.

Üç saat sonra Olivia’nın telefonu çaldı, Jack hastaneden arıyordu. “Birbirinin aynısı iki oğlan,” dedi zafer edasıyla. “Eric, Shelly’nin yanında ve Shelly onu gördüğü için mutlu oldu. Bebeklerin ikisi de güçlü ve sağlıklı.”

“Tebrikler büyükbaşa.”

“*Ben* onların büyükbabasıyım,” dedi Jack. “O bebekler Eric’in adeta kopyası. Artık kimse babaları hakkında şüphe duymayacak. Özellikle oğlum.”

“İş konusunda ne yapacak?” Eric transferi kabul etmiş ve Reno’daki yeni işine bir hafta içinde başlayacaktı.

“Bilmiyorum, kendisi bilir. Neyse ki karar vermek için birkaç günü var.”

Seth ile Justine, restoranlarının adını Deniz Feneri koymaya karar vermişlerdi. Justine bu ismi seviyordu, çünkü ona Deniz Feneri Yolu’nda doğup büyüdüğü yeri hatırlatıyordu. Körfezin diğer ucunda yer alan deniz feneri, bölge halkı için en önemli mihenk taşlarından biriydi. Mekânın bir deniz ürünleri restoranı olduğunu vurgulayan bu adı Seth de desteklemiştir.

Bir restoran açma düşüncesi, yıllardır Seth’ın aklının bir köşesinde dururdu, ama balıkçılığı seviyordu ve kazandığı para karşı koyulamayacak kadar iyiydi. Teknede yaşadığı için

masrafları da asgari düzeyde olduğundan, rahatça birikim yapabilmiş, ama Justine'le evlendikten sonra, balıkçılığın getirdiği uzun ayrınlıklara değmediğine karar vermişti. Artık bebek de yolda olduğuna göre, yeni bir iş kurmanın zamanı gelmişti.

Babası kararını onaylamış ve gizli ortak olarak restorana yatırım yapmayı teklif etmişti. İki taraf için de cesur bir adımdı. Seth araştırmalarını yapmıştı ve yeni açılan restoranların neredeyse yarısının ilk sene battığının farkındaydı. Riskleri en aza indirmek, her şeyi en doğru biçimde yapmak istiyordu. Mönü, personel, fiyatlar, dekor, tanıtım; Justine'le birlikte her ayrıntıyı düşünmüşlerdi. Seth hatırlı sayılır bir aşçıydı ama profesyonel bir mutfağı işletme bilgi ve becerisinden yoksundu. Mutfak elemanları için ilan verip aynı zamanda diğer restoran sahiplerine akıl danışıtı. Çok geçmeden Jon Bowman'ın bu alanda isim yaptığını öğrendi. Jon aşçıbaşı olarak iş ilanına başvurunca, Seth onun özgeçmişini inceleyip kendisini görüşme için çağrırdı.

Mart ayının ikinci cuma günü, Jon Bowman tadilat keşmekeşinin arasından restorana adımını attı. Restorasyon henüz kısmen bitmişti. Bir marangoz ekibi yeni oturma bölümleriyle uğraşırken, elektrik teknisyenleri ışıkları asıyordu. Zemin zımparalanmış ve son tesviyesi yapılmış, duvarların ilk kat badanası atılmış ve pencere çerçeveleri yenilenmişti. Seth ve Justine, klasik maun barı değiştirmemeye karar vermişlerdi.

Seth, Jon'u yeni ofisi olacak odaya alıp oturmasını işaret etti. "Yapılanları beğendim," dedi Jon otururken. "Ne zaman açmayı planlıyorsunuz?"

“Mayısın ilk haftası umarım.”

Jon omuzunun üstünden bakarak ne kadar iş kaldığını talimin etmeye çalıştı. “O zamana kadar bitmiş olur,” dedi güvenle.

“Bildiğiniz gibi bir aşçıbaşına ihtiyacımız var. Mönüyü denetleyecek ve büyündükçe bizimle işbirliği içinde çalışacak birine.”

O yüzden buradayım. Son üç yıldır André's'te çalışıyorum. Ağırlığın deniz ürünleri olduğu mönüyü ben oluşturdum.”

“Daha önce?” Seth onun özgeçmişini incelemiştir ama aynaları Jon'un ağızından duymak istiyordu. Justine'le birlikte iki kez André's'e gidip Jon'un özel yemeklerini denemişlerdi.

“Olympia'da VFW'deydim. İsterseniz referanslarım var.” Seth'e üstünde isim ve telefon numaraları yazılı olan bir sayfa uzattı.

“Eğitiminizi nerede aldınız?” Özgeçmiş, bu konuda oldukça zayıf kalıyordu.

Jon biraz gerildi ama bunu Seth kafasında uydurmuş olabilirdi. “Orada, burada. Akademik eğitimim yok. Tacoma'da kahvaltı sunan bir yerde hızlı yemekler hazırlayarak başladım ve kendimi geliştirdim. Aradığınız o tür bir şefse, yakın zamanda kendi televizyon şovlarımı hazırlamayağımı söyleyebilirim.”

“Hayır,” dedi Seth. Zaten ünlü bir aşçıbaşına vercecek parası yoktu. Jon'un geçmişini hâlâ merak etse de fazla üstelemedi. “Anladığım kadarıyla aynı zamanda fotoğrafçınız.”

Jon başıyla onayladı. "Çok iyi bir aşçı olabilirim ama tutkum kameramdır."

Yapığı işe duyduğu sevgiyi saklamıyordu ve bu, Seth'in hoşuna gitti.

"Bana bir şans verirseniz pişman olmazsınız," dedi Jon coşkuyla.

İçgündüleri Seth'e bu adamı işe almasını söylüyordu. "Bir ay içinde mutfak stoğunu hazırlamaya başlayacağız. O zamana kadar hazır olur musunuz?"

Jon başıyla onayladı. Maaştan, ek ödemelerden, tariflerden ve başka ayrıntılardan söz ettiler. Konuşmaları bittiğinde Seth ona restoranı gezdirdi ve Jon'un tasarımla dekorasyon konusunda öneriler getirmesinden memnun oldu. Fikirlerini beğenmişti ve akşam Justine'le bunları paylaşmak istiyordu.

"Sanırım Jon Bowman tam aradığımız kişi," dedi Justine. Bileklerindeki şişliği indirmek için ayaklarını havaya dikmişti. Altı aylık olan karnı büyük değildi, ama yine de belli oluyordu. Seth mutfak işlerini devralmış ve mönüden tuzu çıkarmıştı.

"Kendimi denizayı gibi hissediyorum," diye söyledi Justine, ellerini karnındaki küçük tümseğe koyarak.

Seth kanepede arkasına yaslandı ve onun boynunu öptü. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı. "Denizayı gibi denemez, her ne kadar onların da kendine göre bir cazibesi olsa da."

"Ciddi ol Seth."

"Ciddiyim."

Justine ona baktı, öpüştüler ve Seth –her gün olduğu gibi–

bir kez daha karısını ne kadar çok sevdiğinin farkına vardı.

“Bana Jon Bowman hakkında bildiklerini anlat,” dedi, deniz ürünlü *fettucciniyi* servis ettikten birkaç dakika sonra.

“Ne gibi?”

“Geçmişti. Bu konuda bir bilgin var mı?”

Justine düşündü. “Pek sayılmaz. Liman Caddesi Sanat Galerisi’nde fotoğraflarını satardı. Nedcn?”

“Bunu sorduğum zaman biraz... huzursuz oldu gibi.”

“Nerede okumuş?”

“Söyledemi ama referanslarından ikisiyle konuştu. İkisi de çalıştığı restoranlarda yöneticiydi ve ona övgüler yağdırdılar.”

“Fotograflarını gördün mü?”

Justine masaya doğru ilerledi, Seth onun sandalyesini çekti. “Maryellen geçen Noel’de bana birkaç tanesini gösterdi. Muhteşem diler. Duygu ve güzellik ancak bu kadar hissedilebilir.”

“Himm. Belki birkaç tane satın almalıyız. Girişe asarız. Ne dersin?”

“Sanırım zeki kocamın aklından yeni bir şeyler geçiyor.”

Birbirlerine gülümserdiler, hayat çok güzeldi.

On Beş

Koca ev tamamen Rosic'ye kalmıştı. Yıllar içinde belki yüzlerce kez, özellikle büyük bayramlar öncesi, evde birkaç saat yalnız kalabilmeyi nasıl da istemişti. Zach, aile kutlamalarında ne kadar çok iş yapılması gerektiğini asla anlayamamıştı. Genellikle dostlarını ve başka aileleri de davet ettikleri Paskalya'da akşam yemeği hazırlamak gerekiyordu, gerçi bu yıl durum biraz farklı olacaktı. Sonra yumurtaların boyanması ve çocuklar için Paskalya sepetlerinin hazırlanması şarttı. Gerçek Allison ve Eddie büyümüştü ama Rosie geleneği devam ettirmenin zorunlu olduğuna inanıyordu.

Artık bütün bunları kimse engel olmadan yapmaya vakti olduğu halde, içini garip bir melankoli duygusu sardı. Çocuklar o gün babalarının yanındaydı ve Janice Lamond'un onlara katılmak için bir fırsat yaratacağına kuşku yoktu.

Ne kadar merak etse de, Rosie diğer kadın hakkında çocukların ağını yoklamayı kendine yediremiyordu. Aslında, Janice ve oğlunun kendi çocuklarıyla aynı anda o evde olup

olmadıklarını öğrenmek için ölüyor, ama kadının yaptıklarını öğrenmek ne kadar cazip olursa olsun, çocuklarını bu boşanma olayının içine sürüklemek istemiyordu.

Mutfakta çalışan Rosie, Eddie'nin en sevdiği jöleli salatayı karıştırıp donması için buz dolabına kaldırdı. Paskalya için daima domuz budu hazırlar, ama bunu Zach tercih ettiği için yapardı. Artık kocasının isteklerine hizmet etmesi gereklidiği için, rostoluk sığır eti aldı. Bu, kendi tercihlerini kullanabilen –biraz da olsa– bağımsız bir kadın olduğunu hissettirecek küçük bir savunma eylemiydi.

Her zamanki Paskalya pastasını hazırlamaya koyuldu.

Canı hiç uğraşmak istemiyordu ama çocukların hatırlarına yapmak zorundaydı. Boşanma sürecinde yeterince çalkantı yaşıyorlardı, onları biraz daha fazla değişikliğe maruz bırakmanın anlamı yoktu. Bu yıl için tercihini rostodan yana kullanması yeterliydi, ama gelecek Paskalya'da tamamen farklı şeyler yapabilirler, örneğin seyahate çıkabilirlerdi.

Tavşan biçimindeki beyaz pastayı Allison her zaman çok sevmiştir. Yirmi santimlik iki yuvarlak kek kullanarak, birinden maharetle kulakları keser, diğeri ile papyonla birlikte merkezi oluştururdu. Kreması donukturken sonra, ince meyan şekerlerinden bıyıklarını, M&M çikolatalardan gözlerini yapardı. Önceki yıllarda, çocuklar hazırlık aşamasında ona yardımcı olurdu.

Hasretini çektiği kendine ait zamana rağmen onları özlemiştir ve bu onu şaşırtıyordu. Ayrıca, babalarının sevgilisinin Allison ve Eddie'yi etkilemesinden endişe ediyordu. Bu-

nun kıskançlık olmadığını tekrarladı kendine; sadece manılık bir tepkiydi.

Zach çocukları eve bıraktığında, kocası ve onun herşeyiyle mükemmel ofis asistanını düşünmekten öfkesi burnuna gelmişti. Zach, çocuklardan bir an önce kurtulmak için can atıyor olmaliydi, çünkü salonun penceresinden gözetlerken, onun araç yolunda gereğinden bir dakika fazla kalmadığını tespit etmişti. Çocuklar arabadan iner inmez çekip gitmişti.

“Biz geldik,” diye seslendi Eddie ön kapıdan. Sırt çantasını çıkarıp antreye bıraktı.

Allison onu izledi, CD çalarını dinlediği için kulaklarını kapalıyordu. Bunu sürekli yapıyordu ve bu, Rosie'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Allison'ın ne tür müzik dinlediğini merak etse de, yüz göz olmamak için sormaya cesaret edemiyordu. Allison bunu istiyorsa şimdilik izin verebilirdi.

“İyi vakit geçirdiniz mi?” diye sordu, sesine coşku katmaya çalışarak.

Eddie omuz silkti. “Çoğunlukla evdeydim.”

“Peki Rotary Kulüp’ün düzenlediği Paskalya Yumurtası Avı?”

“O, çocuklar için,” diye açıklayan Allison, sadece hırayacak bir süre için kulaklıklarını çıkarmıştı. Kendini salon daki kanepeye bıraktı, Eddie ise *Game Boy*'unu alıp televizyonun önüne yayıldı.

Pekâlâ, diye düşündü Rosie. Anlaşıldığı kadarıyla onunla konuşmak istemiyorlardı. Tamam, zaten kendisi de çene çalacak havada değildi.

Allison'ın gözleri kapalıydı ve her ne dinliyorsa, ritmine uyarak kafasını sallıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra kulaklığını tekrar çıkarıp annesine sordu. "Yemekte ne var?"

"Babanızda yemediniz mi?"

Kızı, hayatındaki en saçma soruyu duymuş gibi ona baktı. "Babam yemek pişirmez."

"Geceyi onunla geçirdiniz. Size tek bir öğün bile yedirmediğini mi söylüyorsunuz?" Üstelik bu adam *onu* hazır yemekleri yüzünden eleştiriyyordu.

"McDonald's'ta kahvaltı ettik."

"*Her* öğünü dışında mı yediniz?" diye homurdandı Rosie.

"Pek sayılmaz," dedi Eddie.

Allison cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Babam, yarın akşam onun için de bol bol domuz budu yememizi söyledi," dedi Eddie, gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Domuz budu yok."

Allison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kulaklıği parçalarcasına kafasından sıyırıldı. "Domuz budu yok mu dedin?"

"Hayır. Rosto aldım."

"Rostodan *nefret ederim*," diye haykırdı Allison.

Rosie'nin yüreği daraldı. "Bu yıl rosto yeriz diye düşünmüştüm."

Allison ayağa fırlayıp Rosie'ye sert sert baktı. "Bunu kasten yaptın!"

"Neyi?" diye sordu, öfkesine hâkim olmaya çalışarak.

“Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun,” diyen Allison koşarak yatak odasına gitti. Çarpılarak kapanan kapının sesi evde yankıldı.

Rosie bir açıklama istercesine oğluna baktı. Eddie yan tarafına devrilip gözlerini annesine diki. “Babam domuz буду sever.”

“Ama baban bizimle beraber yemeyecek. O yüzden bu yıl farklı bir yemek yeriz diye düşündüm. Allison için önemli olacağını tahmin etmemiştim.”

“Önemli değil,” dedi Eddie, tekrar yüzükoyun dönerek. Hiç ara vermeden istilacı oyununa döndü. “Boşanma yüzünden size öfkeli.”

Rosie kanepeye çöktü.

“Çok iyi bir öğle yemeği yedik,” diye devam etti Eddie. “O yüzden aslında aç değiliz.”

Rosie birden işkillendi. “Öğle yemeği mi?” diye sordu, Janice Lamond’u sormamak için dilini ısıtıyordu.

“Babam, Allison, ben ve Chris’i pizzaciya götürdü.”

Rosie öfkesini saklayarak şefkatle gülünsedi. Chris, Janice Lamond’un oğluydı ve eğer o çocuk evdeyse, annesinin de yanında olduğuna kuşku yoktu.

“Biraz dışarı çıkmam gereklidir,” dedi Rosie. Sesinin sakin çıkması için çaba gösteriyordu.

Eddie bakışlarını televizyondan ayırip sordu: “Allie için domuz буду mu alacaksın?”

“Evet,” dedi, aslında Eddie söyleyene kadar böyle bir şey aklına bile gelmemiştir. Hedefi Zach’ın apartman daire-

siydi, böylece ona ağızının payını verebilecekti. Yol üzerinde, Albertson'ın dükkânı önünde durup Allison'ın gönlünü almak için küçük bir konserve domuz budu istedi.

Rosie daha Zach'in dairesine varmadan patlayacağını hissediyordu. Normalde, bu tür tatsız konuları avukatının maharetli ellerine bırakıyordu, ama bu durum Sharon Castor'ı bekleyemezdi. Otoparktan Zach'in dairesine giderken öyle bir adım atışı vardı ki, askerler bile onun kadar azimli yürüyemezdi. O anda Janice Lamond'un da orada olma ihtimaline karşın kendine çekidüzen verdi. Zach'in bunu yapması Rosie'yi şaşırtmadı. Hatta ikisi yatacta bile olabilirdi. Bu düşünce onu hasta etti ama sebebini düşünmek için beklemeyecekti.

Güm güm vurulan kapıyı açan Zach, karşısında Rosie'yi görünce çok şaşındı. "Rosie! Burada ne işin var?"

"Konuşmamız gereklidir," diye terslendi Rosie.

"Şimdî mi?"

"Sorun ne Zach, misafirin mi var?"

Zach kenara çekilib onun içeri girmesine izin verdi. Rosie içeri adımı atar atmadı midesine bildik bir sancı oturdu. Yeni dairesinde tek tük eşya vardı, ama bunlar *kendi* evlerinden gelmişti. Kocası hepsini Rosie'den zorla koparmış, diğer kadını Rosie'nin beğenip aldığı mobilyanın üzerine oturtmuş, en sevdiği tabaklarda yedirmiştir.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Zach. Sesi temkinliydi.

"Kişisel bir iyilik isteyeceğim," dedi Rosie dikkatle. "Çocuklar varken sevgilini burada ağırlamazsan minnettar kalırım, en azından boşanma gerçekleşene kadar."

“Sen neden bahsediyorsun?” Zach ona o kadar öfkeli bakıyordu ki Rosie bu yüzü tanımakta zorlandı.

“Janice bugün öğleden sonra buradaymış.”

“Ne yapıyorsun, çocukların benim hakkında sorguya mı çekiyorsun?”

“Hayır, çekmiyorum. Eddie akşam yemeği yiymeyeceği, çünkü Chris’le birlikte çok fazla pizza yediklerini söyledi.”

“Söylemeye çalıştığın nedir?”

“Yeterince açık olduğumu sanıyorum. Bu konuyu Sharon’la paylaşmam gerekirse, paylaşacağım.”

“Hiç durma,” dedi Zach pis pis sırtarak. “Kendini şimdije kadar yaptığından daha fazla rezil et. Umurumda değil!”

Rosie’nin orada durup karşılıklı hakaret etmeye niyeti yoktu ama giderayak taşı gedigine oturtması gerekiyordu. “Bu konuda seninle başa çıkamam.”

Zach kapıyı arkasından çarptı, Rosie otoparka yöneldi. Arabasına oturduğunda elleri öylesine titriyordu ki, harekete geçmeden önce bir süre sakinleşmesi gerekti.

Eteğini bacaklarından geçirip kalçasına doğru çeken Maryellen artık belindeki düğmeyi ilikleyemediğini fark etti. Hamileliği henüz altıncı ayında bile değildi ve gündelik kıyafetleri şimdiden üstüne olmuyordu. Birkaç hamile giysisi almak zorunda olduğu açıktı.

“Bütün kasabanın öğrenmesini istiyorsun, değil mi?”

diye sordu bebeğine, elini küçük tepeye dokundurarak. Maryellen'in yaşı yüzünden, doktoru bu gebeliğe fazladan özen gösteriyordu. Otuz beş yaşıyla, Doktor Abner'in ilk hamileliğini yaşayan hastalarının çoğundan daha büyüktü.

Değişmek üzere olan sadece gardırobu değil, bütün hayatıydı. Etrafına bir baktı ve bir yıl içinde evinin nasıl görüneceğini düşündü. Şu anda kitaplığın durduğu yerde çok geçmeden bebek beiği ya da oyun bahçesi olacaktı; bilemiyordu. Minicik mutfağında, yüksek sandalye için yer açması gerekecekti. Ofis ve atölye olarak kullandığı ikinci oda ise bebeğin olacaktı.

İçini, önceden bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan sardı. Bu onun bebeğiydi, sadece ona aitti. Bu kez her şeyi doğru yapabilirdi. Bu kez, önüne bir erkek çıkamaya- caktı.

Coşkuyla telefona uzanıp kız kardeşinin numarasını çevirdi. Yıllardır ilk kez kendini Kelly'ye bu kadar yakın hissediyordu. Hafta sonu kaçamağı onları birbirine yaklaştırılmıştı, üçünü de. Bu organizasyonu yapan annesi, ne kadar bilge bir kadın olduğunu ispatlamıştı.

"Uyandırmadım, değil mi?" diye sordu kız kardeşi telefonu açtığında.

Geride Tyler'in çığlıklarını duyuluyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Maryellen gülümşedi. "Öğle yemeği için özel bir planın var mı?"

"Şimdilik hayır. Aklında bir şey mi var?"

“Pot Belly Şarküteri’de buluşalım mı?”

“Elbette.”

Kelly'nin, ev hanımı anne lüksü vardı. Paul'le birlikte bu bebeği yıllarca beklemiş ve onun uğruna her türlü fedakârlığı göze almışlardı. Bu seçenek –evde bebeğe bakmak– Maryellen için geçerli değildi. İyi bir çocuk bakıcısı bulmak zorundaydı ve nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Ögle vaktinden az önce, Tyler'ın pusetini iten Kelly galeriden içeri girdi. Artık dokuz aylık olduğundan, uafakkı dik durabiliyor, tombul ellerini sallayabiliyor, mutlu çığlıklar atıp oturduğu yerden dünyayı yönetebiliyordu.

“Şarküteriden çorba alıp sahilde yiyeлим,” diye öneride bulundu Kelly. Bir hafta süren yağmurun ardından güzel bir bahar sabahıydı ve temiz hava hepsine iyi gelecekti.

“Harika fikir,” dedi Maryellen. Üstelik pratikti; Tyler'ı parkta eğlendirmek, kalabalık bir restoranda oyalamaktan daha kolay olacaktı. Maryellen telefonla siparişlerini verirken, kız kardeşi bir piknik masası kapmak üzere yola çıktı. Aynı fikirde olan başka insanlar da vardı, ama Maryellen oraya ulaştığında, Kelly bir masa tutmuştu bile.

Kız kardeşinin karşısına oturan Maryellen tavuklu pirinç çorbasının kapağını açıp plastik kaşığıyla karıştırdı. Hırçın martılar tepelerinde daireler çiziyor ve sadaka çığlıklarını atıyordu. Maryellen ve Kelly onları görmezden geldi.

“Hamilelikle ilgili sana sormak istediğim birkaç şey var,” dedi kız kardeşine. “Eğer sakıncası yoksa.”

“Hadi başla.” Kelly kaşığının arkasını yalarken, hem

çocuk hem de yetişkin gibi görünüyordu. İstiridyle krakerlerin naylon kabını çıkardı, içinden birer birer alarak sabır-sızlıkla bekleyip hemen ağızına tıkıştıran oğluna vermeye başladı.

Maryellen sorulara nereden başlayacağını bilemiyordu. Yıllar boyunca arkadaşlarının evlenip çocuk sahibi olmalarını izlemiştir. Bu konuda hepsi çok rahat ve doğal görünüyordu. Kendisi bunların hiçbirini hissetmiyordu. Annelik konusunda heyecanlı ve coşku doluydu ama onların güveni kendisinde yoktu. Kelly bebek için yıllarca beklemiştir, anlayacağından emindi.

“Sen... korktun mu?” diye sordu.

“Dehşete düştüm,” diye itiraf etti Kelly. “Elime geçen bütün kitapları okudum.”

“Ben de öyle.” Annesi kütüphane raflarını yağmamıyor, hamilelik ve doğumla ilgili son yayınlarla Maryellen’ a sürekli destek sağlıyordu.

“Tyler’ı hastaneden eve getirince ne oldu?”

Kelly gülerek başını iki yana salladı. “Sıradaki soruya geç.”

“Neden?”

“Çünkü Paul ve ben hiçbir konuda anlaşamıyorduk.”

Maryellen uzanıp bir kraker aldı, ağızına atıp krakeri çiğnemeye başladı. “Benim böyle bir sorunum olmayacak.”

“Kesinlikle. Kıyafet konusunda ne düşünüyorsun? Harika hamile giysilerim var. İstersen ödünç verebilirim.”

Maryellen başıyla onayladı.

“Hafta sonu getiririm.”

“Harika olur.” Maryellen’ın yüreği kız kardeşine karşı daha da ısınmıştı.

“Ya çocuk bakımı? Bu konuyu düşünsen iyi olur, özellikle bekâr ve çalışan bir anne olarak.”

En acil konulardan biri buydu. Şimdiden adaylarla görüşmeye ve kreşleri dolaşmaya başlamak gerekiyordu.

“Dinle,” dedi Kelly, dirseklerini piknik masasına yasladı. “İlk birkaç yıl bunu ben yapabilirim.”

Maryellen’ın nutku tutulmuştu. Tekrar konuşabildiğinde, fisıldıyordu: “Ciddi misin?”

“Tabii önce Paul’le konuşmam gerek ama olmaması için bir sebep göremiyorum. İkinci bir bebek bana o kadar fazla iş çıkarmaz, hem zaten evdeyim. Sana yardım etmek istiyorum Maryellen. Kardeşler ne için var?”

Maryellen’ın gözleri yaşalarla doldu. Bu teklif hiç beklenmedik bir şeydi. Bakışlarını uzaklara çevirdi, kardeşinin duygularıyla mücadele ettiğini görmesini istemiyordu.

“Geçen gün ne fark ettim biliyor musun?” dedi Maryellen, gözyaşlarının sesini etkilemeyeceğinden emin olduğunda. “Mutfakta oturmuş, annemin önerdiği bir dergiyi okuyordum, birden dank etti... mutluydum.”

Kelly uzanıp onun elini tuttu. “Bunu ben de görebiliyorum. Hissediyorum.”

“Bu bebeği çok istiyorum.” Avucunu göbeğine bastırıp gözlerini kapadı, başına yere eğip fisıldadı. “İlk bebeğimi de istiyordum.”

Sözleri mutlak sessizlikle karşılık buldu.

“İlk bebeğin mi?” dedi Kelly sonunda. O da fısıldıyordu.

“Ben... ben Clint’le evlendiğimde hamileydim. Gençtim ve inanılmaz aptaldım. Bir kazaydı ama bilmemiz gerekiirdi çünkü hiç dikkat etmiyorduk. Yine de... şok olmuştu.”

“Hamileliğine ne oldu?”

Maryellen körfezin çırıntılı, mavi suyunu baktı. “Clint kürtaj olmamı istedи. Beni sevdiğine yemin ediyordu ama baba olmaya hazır değildi.”

“Ne cesaretle böyle bir şey teklif edebilir?”

Maryellen’ın boğazında düğümlenen yumru, konuşmasına izin vermiyordu. “Bebekten kurtulmak istediği inanmadım ama hayatımızın o döneminde bir bebeğin... başımıza bela olacağını düşünüyordu.”

“Yine de onunla evlendin mi?”

Maryellen başıyla onayladı, yaptığı şeyden büyük pişmanlık ve suçluluk duyuyordu. “Ben... ben Clint’i seviyordum ya da sevdiğim sanıyorum. Ona, evlensek de evlenmesek de çocuğu aldırımayacağımı söyledi. Geriye dönüp bakıyorum da, sanırım nafaka ödeme fikirinden dehşete kapıldı ve bana... evlenmemizi teklif etti.”

“Anlamıyorum.”

“Hamileliği sonlandırırsam benimle evlenecekti. Bana aşkıńı gösterme, ilişkimizin ciddi olduğunu ispat etme biçimini buydu. Başka hamilelikler, başka çocuklarımız olacağı konusunda ısrar etti.” Clint’ın hamilelikle kendisi arasında seçim yapmaya zorladığını eklemedi. Ya hemen onunla evlenip ço-

cuğu alıracaktı ya da ilişkiyi tamamen sonlandıracaktı. Şimdi bile, bunca yıl sonra, Maryellen nasıl yönlendirildiğini kimseye anlatacak gücü bulamıyordu.

“Ve kabul ettin?”

Maryellen başıyla onayladı, uzun saçları omzundan aşağı döküldü. “Yapmak istemedim ama Clint’i seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyorum. O yüzden kaçtık ve sulh hâkimini nikâhimizi kıyar kıymaz, kurtaj için kliniğin yolunu tuttuk. Bu süreç içinde Clint sürekli en iyisinin bu olduğunu, doğru şeyi yaptığımızı söylemeye devam ediyordu.”

“Of Maryellen, çok hırpalanmış olmalıdır.”

“Benim için doğru karar *değildi*, klinikteken bile bunu biliyordum, ama yine de karşı koymadım. Kendimc, bebeğe sahip olamasan da Clint’e sahipsin deyip durdum.” Çok geçmeden Maryellen ne kadar yanlış bir karar verdiği anlaşıti. Clint otoriter ve çıkarcıydı, daha evliliği bir yılı doldurmadan Maryellen ondan kurtulması gerektiğini biliyordu.

“Clint’i hiç sevemedim, artık sebebini biliyorum,” dedi Kelly, hâlâ Maryellen’ın elini simsiki tutuyordu.

“Bu yüzden çocuklara yakın olmaktan kaçımıyordum. O yüzden bir grubun içinde çocukları ilk hor gören ifadeler kullanan ben oluyordum. Entelektüel ayaklarına yatıp onlarla bir işim yokmuş gibi davranıydum, oysa yaptığım şey yüzünden yüreğim kan ağlıyordu. Kaçırdığım şey yüzünden...”

“Çok üzüldüm.”

“Bu suçu ve utancı yıllarca taşıdım.”

Bunu hiç kimse bilmiyordu; ne annesi ne de bir başkası.

Maryellen çirkin sırrını başarıyla saklamıştı.

Şu anda taşıldığı çocuk kesinlikle hesapta yoktu, ama bu kez aynı hataları tekrarlamayacaktı. Bebeğin babasını işin içine karıştırmayacaktı. Jon, bebeği istemiyordu. Noel'den önce, Maryellen'a hamilelik ihtimalini sorduğunda bunu belili etmişti. Her şeyin yolunda olduğunu söylediği zaman, Jon'un gözlerindeki rahatlamayı görmüştü. Bu kez, doğmamış çocuğunu koruyordu.

Perşembe öğleden sonra, Jack masasında oturmuş, Charlotte Jefferson'ın Yaşlılar Sayfası için yazdığı makaleyi okuyor, onun görüşlerinin giderek politikleştiğini görüyordu. Charlotte ameliyatından bu yana, kendini Cedar Cove'da üçretsiz bir sağlık ocağı kurulmasına adamıştı. Hakkını teslim etmeliydi; Charlotte bu klinikten söz etmenin yolunu mutlaka buluyordu.

Eline kalemi alıp düzeltme yapmaya, cümleleri kesmeye, açıklık getirmek açısından sözcük gruplarını düzenlemeye ve yazıyı biraz daha parlatmaya başladı. Charlotte profesyonel bir yazar değildi ama geçen yıl yazma becerisini gözle görülür biçimde geliştirmiştir.

Telefonu vizildayınca dalgın biçimde elini uzattı. "Griffin," dedi.

"Baba, bana telefonda bir şarkısı söylemeni istiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Oğlu, aylardır tuhaf isteklerde bulunuyordu, ama bu hepsini geçmişti.

“Şarkı söyle. Ben çocukken nasıl şarkı söylediğini hatırlıyor musun?”

Jack’ın bunu unutması mümkünü sanki. Hastalığının verdiği tahribatla, hastanede yatağa çakılıp kaldığı dönemde ona şarkılar söylerdi. O dönem kullanılan ilaçlar deneyiseldi, ama Eric’in lösemiyi yenmesinin başka yolu yoktu.

“Sadece söyle! Umutsuz durumdayız.” Arkadan gelen iki oğlanın çığlıklarını Jack’ı gülümsetti. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı, sonra küçük bir çocukken öğrendiği basit şarkıyı söylemeye başladı. “Bir küçük aslancık varmış...”

Çığlıklar biraz daha yükseldi, Eric tekrar telefonu aldı. “İşe yaramadı.”

“Kasabada ne işin var?” diye sordu Jack.

“Shelly’nin bana ihtiyacı vardı.” Seslere bakılırsa, Tedd ile Todd’un da öyleydi. “İki bebeğin ne kadar çok uğraştıdığını tahmin edemezsin.”

“Reno’da olman gerekmiyor mu?” Oğlu, Nevada’ya transferi konusunda uzun süredir kafa patlatıyordu. İkiz oğlanlar doğar doğmaz, bebeklerle ve Shelly’yle olmak istemiş ve izninin bir kısmını kullanarak iki hafta boyunca onların yanında kalmıştı. Ne yazık ki işe başlamayı daha fazla geciktiremezdi. Artık her hafta sonu iki günlüğüne eve uçuyordu. Shelly’nin ısrarıyla bebeklere DNA testi yaptırılmış ve daha doğduklarında Jack’ın emin olduğu gerçek resmi olarak belgelenmişti. Babaları Eric’ti.

“Baba!” diye bağırdı Eric, ikizlerin seslerini bastırabil-

mek için. "Hâlâ orada misin?"

"Buradayım," dedi Eric.

"Senç Olivia beni evlendirmeyi kabul eder mi?"

"Bir dakika evlat. Olivia'nın evleneceği biri varsa, o da benim."

Eric'in kahkahası onu gülümsetti. "Demek Shelly'yle evlenmeye karar verdiniz?" dedi.

"Evet," diye karşılık verdi Eric. "Zamanı geldi, ne der-sin?"

"Olması gerekenden on ay geç kaldı, ama fikrimi sor-mamıştım."

"Shelly benim yanımı, Reno'ya gelecek."

Jack, oğlundan tekrar ayrı kalma düşüncesinden hoşlan-mamıştı, üstelik torunlarını özleyecekti, ama Shelly'ye hak veriyordu.

"Yani torunlarımı benden uzaklaştırıyor musun?"

"İstediğin zaman ziyarete gelebilirsin."

"Şüphen olmasın," dedi Jack.

Jack, Olivia'ya onları evlendirmelerini rica edeceğine söz verdikten birkaç dakika sonra telefonu kapadılar. As-lında, en gözde hâkimini görmek için iyi bir bahaneydi. Son zamanlarda sık sık görüşüyorlardı ve bu alışkanlığın bozulmadan sürmesini istiyordu.

Jack ofisten çıkar çıkmaz Olivia'nın evinin yolunu tuttu. Onu, arka taraftaki gül bahçesiyle uğraşırken buldu. Bir süre

önce yeni çalışmaları dikmişti, onlara abartılı derecede ilgi gösteriyordu, tabii Jack'e göre. Zaten Jack, bakım istemeyen, kendine yetebilen bitkileri severdi. Bahçe işleri hakkındaki fikrini söylediğinde, Olivia azarlar gibi, "Ayrikotları gibi mi?" diye sormuştı. Bugün, yüzünü gölgeleyen geniş kenarlı hasır bir şapka, rengi atmış bir blucin ve bir erkek gömleği giymıştı. Gül fidelerine uzanıp onlarla uğraşırken Jack durup bir süre onu hayranlıkla izledi.

"Keşke bu güller kadar beni de şımartısan."

"Sus," diye kızdı Olivia. "Bunları yeni ektim ve ilgime ihtiyaçları var."

"Benim de," diye şikayet etti Jack.

"İstersen sana yemek veririm."

Jack sırrıtı, davet hoşuna gitmişti. Olivia'yla olan ilişkisi karmaşıktı. İkizler o kadar uygunsuz bir zamanda doğmasayıdı, onu yatağa atmış olabilirdi. Oysa hastaneden döndüğünde Olivia'nın düşünecek zamanı olmuştu; bu adını atmaya hazır olup olmadıklarını düşünecek bir zaman. Er ya da geç olacaktı, olmalıydı fakat Jack'in aksine, Olivia'nın bu konuda bir acelesi yoktu.

O günden beri geçen haftalar boyunca Jack, Olivia'yi sevgiye boğmak için elinden geleni yapmıştı; tipki onun pahalı güllerine yaptığı gibi.

"Bugün Eric'le konuşustum," dedi. "Onları evlendirmek ister misin diye sordu."

"Elbette." Olivia sulama kovasına uzandı, yeni gübrelentiği toprağa su serpti. "Ne zaman istediklerini söyledi mi?"

“Hayır, ama bu küçük bir ayrıntı, değil mi?”

“Bu aşamaya gelmesinin ne kadar uzun süregünü düşününce, kabul etmemek mümkün değil.” Yüzüne düşen saçını itmek için elini kaldırınca yanağına çamur bulaştırdı. Jack sırtlığını göstermemek için yere baktı.

“Havada bir şey olmalı çünkü bugün, beni de oğlum aradı,” dedi Olivia. “James ile Selina önumüzdeki ay ziyarete geliyorlar.”

“Harika. Onlarla tanışmaya can atıyorum.”

“Ben de Isabella’yı kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Bu ay bir yaşına basacak, düşünebiliyor musun? Bir yıl ne zaman geçti, hiç bilmiyorum. Beni ve Stan’ı doğru dürüst hatırlamıyor bile.”

Eski kocasının adı geçince Jack gerildi. “Sanırım Stan de James’i görmek isteyecektir.”

“Elbette!” Ellerini beline koyup doğruldu, öfke dolu bakışları karşısında Jack ezilip büzüldü. “Yeni bir kıskançlık krizine girdiğini söyleme?”

“Kim, ben mi?” diye sordu, ama gerçek şu ki, Stan’ın Olivia’nın çevresinde olmasından rahatsızındı. Eski kocasını okumak, alfabeti okumaktan bile daha kolaydı ve Jack gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı. Stan Lockhart başka bir kadınla evli olabilirdi, ama aklının evde olmadığı çok açıktı. Ayrıca, Jack’ın Olivia’yla takılmasından da hoşlanmıyordu. Olivia bunu göremiyordu. Hiç sormadığı halde, Jack onun Olivia’yi bu ilişkiden vazgeçirmek için elinden geleni yaptığından emindi.

“Yemekte ne var?” diye sordu, bu tatsız konuyu değiştirmek için.

“Tavuk salatası yapmayı düşünüyordum.”

“Geçen sefer bayıldığım üzümülü ve Çin erişтели olan salata mı?”

“Seni memnun etmek ne kolay,” dedi Olivia gülümseyerek.

Ne kadar doğru bir sözdü. Otlakçılık yaparak ve aşırı fast-food tüketerek geçirdiği bunca yıldan sonra, Olivia'nın yemekleri ona ziyafet gibi gelmişti. Yine de, yemekleri ne kadar güzel olursa olsun Olivia'yı görmeye geliyor, Olivia'yla birlikte olmak istiyor, Olivia'yı seviyordu. Neler hissettiğini ona tam olarak söyleyememişti. Sözcüklerle oynayan bir adam olduğu halde, duygularını ifade etmekte yetersiz kalıyordu. Konu politik tartışma ya da başkasını ikna etme olduğunda, düşüncelerini gayet etkili ve açık bir biçimde dile getirebiliyordu. Ama iş duygulara gelince...

“Dalgın görünüyorsun,” dedi Olivia, eldivenlerini çırakırken. Bahçe malzemelerinin durduğu arka verandaya ve oradan mutfağa çıkan basamaklarda onu takip ederken, Jack omuz silkti.

“Aklında özel bir şey mi var?”

“Pek sayılmaz,” dedi ve sonra çok çabuk cevap verdiği ni fark etti.

Bir süre ona bakan Olivia, ellerini yıkayıp kuruladı ve sonra buz dolabından büyük bir kâse marul çıkardı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Jack, ken-

dini gereksiz bir aksesuar gibi hissetmişti. Ona duygularını söylemek istiyor, ama zamansız ve uygunsuz kaçması endişesiyle bundan vazgeçiyordu.

“Şimdilik hayır, teşekkürler,” dedi Olivia.

Jack salona geçti ama bir türlü yerinde duramıyordu. Volta atmaya başladı. Başı dönüyor, elleri bir şey yapmak, bir şey tutmak istercesine kaşınıyordu. Alkol ihtiyacı onu pençesine almıştı. Neredeyse on bir yıldır içki içmese de, zaman zaman böyle hissediyordu. Bir toplantıya katılmaya ve destekçisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Olivia,” dedi. Sesi olduğundan da fazla endişeli çıkyordu, “Aslında, kalamam.”

“Kalamaz misin?” Olivia mutfakla salonu ayıran kapının arasında durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. •

“Başka yere gitmem gerek, üzgünüm, unutmuşum. Şey, aslında unuttuğum için değil, şu an ihtiyacım olduğu için toplantıya katılmam gerek. Sorun etmezsin, değil mi?”

“Toplantı mı? AA toplantısı demek istiyorsun.” Salona girdi. “Her şey yolunda mı?”

“Bilmiyorum. Sanırım. Özür dilerim, ama toplantılar zihnim'i toplamama ve ‘yanlış düşünceler’den kurtulmama yarıyor.”

“Şu anda olumsuz düşüncelerin mi var?”

“Hayır ama buz gibi bir biranın ne kadar güzel olabileceğini düşünüyorum. Bu ‘yanlış düşünce’ ve bana iyi gelecek tek yer toplantı. Kasabada bazen gittiğim bir yer var. On beş dakika sonra toplantı başlıyor.”

“O halde git,” dedi Olivia.

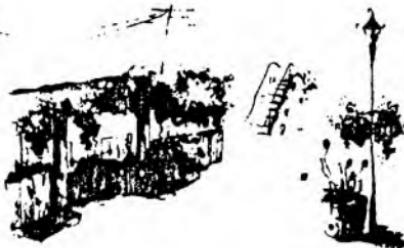
Jack kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. “Anlayışın için teşekkür ederim.”

“Jack?”

Olivia'nın seslendigini duyunca, eli kapı kolunda durdu.

“Sonra arar mısın?”

“Elbette.”

On Altı

Maryellen, Jon'u hayatından uzak tutmakta kararlı olmasına rağmen onu merak ediyordu. Bu, sağıksız bir meraklıtı ama bundan kurtulamıyordu. Bunun sebebini Jon'un yeteneğine bağlıyordu. Neyse ki, Noel'deki talihsiz olaydan beri karşılaşmamışlardı. Ayrıca onun hakkında bir şey de duymamıştı; bu yüzden seviniyordu ama yine de hissettiği hayal kırıklığı kafasını karıştırıyordu.

Jon'un eserlerini Seattle'daki Pioneer Meydanı'nda bulunan Bernard Galeri satıyordu. Maryellen onun iyi iş yaptığından emindi. Daha geniş bir kitleye ulaşmayı hak ediyordu, ama işin gerçeği, ara sıra yaptığı ziyaretleri özlüyordu. Onunla iş konuşmak keyifliydi, ama en çok fotoğraflarını görmeyi özlüyordu. Yeteneği göz ardı edilecek düzeyde değildi. Eserlerinin Seattle'da sergileneceğine dair bir duyuru geldiğinde, Maryellen açılışa gitmeye karar verdi. Jon'la karşılaşma korkusu yoktu, çünkü tecrübesine dayanarak onun bu tür etkinliklerden kaçtığını biliyordu; söylediğince göre, gösteriş yapmak onun

tarzı değildi, üstelik içindeki kötüyü dışarı çıkarıyordu. Maryellen'a, "doğal fenomenlerin yapıbozumunu" ya da "hiçliğin yakalanması" hakkındaki yorumları duyduğunda, maymun gibi sesler çıkararak ziplamak istediğini söylemişti.

Serginin açıldığı pazar günü, Anneler Günü'ne denk geliyordu. Maryellen kendini şımartmaya karar verdi. Sabahı Grace'le beraber geçirip onu körfezdeki D. D.'s'de kahvaltıya götürdü. Duygusal anlardan birinde, annesine onun kadar iyi bir anne olabilemiyi dilediğini söyledi. Sonra, iskeleye gitmeden önce Kelly'nin hediyesini bıraktı.

Bernard Galeri'ye ulaştığında, serginin en yoğun döneminde olduğunu gördü. Siyah çorap ile dökümlü siyah bir elbise giymiş, boynuna gayet zarif bir dizi beyaz inci takmıştı. Bir kadeh elma suyu alıp Jon'un eserlerinin sergilendiği bölüme doğru ilerledi.

Bay Bernard bizzat Jon'un fotoğraflarının önünde durmuş, içlerinden birini hayranlıkla seyreden orta yaşı bir çifte açıklama yapıyordu.

"Bay Bowman münzevi biridir," diyordu galeri sahibi, "Açılışa gelmesi için onu ikna etmeye çalıştım, ama ne yazık ki reddetti."

Maryellen gülümsemi, doğru tahmin etmişti. Jon'un açılışa katılacağına dair en küçük bir ihtimal olsaydı bu riski göze almazdı. Hamile olduğunu öğrenmesine izin veremezdı.

Bernard Galeri fotoğrafları tavandan asarak sergiliyor-du. Son derece güzel çerçevelenmişlerdi. Her biri imzalanmış ve numaralandırılmıştı.

Maryellen bir eserden diğerine yol alarak, doğa fotoğraflarını hayranlıkla izliyordu. Rainier Dağı'nın eteklerinde açan mavi çiçek tarlası o kadar canlıydı ki, soluğu kesildi. Puget Sound'un bakır sularının arasında yükselen tepeleri karla kaplı Olympics'ten bir dizi sahne, sıradagların ihtişamını gözler önüne seriyordu.

Bir sonraki seri ise, Jon'un yeni bir yüzünü ortaya koyuyordu. Siyah-beyaz bu fotoğraflar, marinanın içinde ve çevresinde çekilmişti. Bir tanesinde, Puget Sound Donanma Tersanesi, sislerin arasında yok olmuştu. Yelken direkleri görünmeyen gökyüzüne doğru yükseliyordu. Güzel, dingin ve gizemliydi.

Bir sonraki fotoğraf, Jon'un daha önceki hiçbir çalışmاسına benzemiyordu. Fotoğrafın köşesine ilişirilmiş bir not, eserin satılık olmadığını söylüyordu. Maryellen durdu, iskeletinin ucundan körfezi seyreden kadının fotoğrafına baktı. Uzaklarda, Olympics'in karlı tepeleri seçilebiliyordu. Hava güneşliydi ve kadının sırtı kameralara dönüktü. Parmak uçlarında yükseliş parmaklıklara yaşılmış, martılar için havaya patlamış misir atıyordu. Kuşlar kanat çıparak sürü halinde ona doğru uçuyorlardı.

Demek Jon artık insanları da fotoğraflıyordu. Bir an, onun ilgisini böylesine çeken bilen kadının kim olduğunu merak etti ve beklenmedik, tatsız bir kıskançlık duygusuna kapıldı. Kuşları beslerken duyduğu basit mutluluğu hissetmek için kadının yüzünü görmek gerekmiyordu. Maryellen da martılara patlamış misir atardı ve bunun ne kadar heyecan

verici olduğunu bilirdi. İskelenin ucunda dururdu ve...

Bir dakika!

Bu, herhangi bir kadın değildi. Bu, *kendisiydi*. Jon iskeleye Maryellen'in fotoğrafını çekmişti. Hızla diğer fotoğrafları gözden geçiren Maryellen, sadece bir tanesine konu olduğunu görünce rahatladi.

Bremerton'a ellî dakikalık yolculuk için feribota bindiğinde, morali düzeyeceğine daha da bozulmuştu. Tek bir fotoğraf ona bilmesi gerekenden çok daha fazlasını anlatmıştı. Kendisi farkında bile değilken, Jon iskeleye onun fotoğrafını çekmişti. Ne zaman? Noel'de karşılaşmalarından çok sonraydı; üstündeki kıyafete bakılırsa mart ayı olmalıydı. Öğle yemeği saatlerinde birkaç kez martıları beslemeye gittiğini hatırlıyordu ve Jon onu fark etmişti. Bu fotoğrafın –bir kişiyi resimlediği yegâne fotoğraf– dile getirdiği bir gerçekvardı, ona karşı içten duygular beslemişti. Belki hâlâ da öyleydi. Yine de, ne bu duygulara karşılık verebilir ne de kendi derin duyguları doğrultusunda hareket edebilirdi. *Yapamazdı*.

Maryellen doğruca eve gideceğine annesine giderek kendini bile şaşırttı. Grace mutfakta haftalık yemeğini hazırlıyordu. Son zamanlarda, bir sonraki altı gün boyunca ihtiyaç duyacağı her şeyi hazırlayıp, pişirip dondurmak gibi bir alışkanlık edinmişti; her şeye baştan başladığı bir sonraki cumartesi gününe kadar.

“Yeni tarifler deniyorum,” dedi Maryellen'a. Bu arada tezgâhın üstünde sebzeleri, kavanozları ve diğer malzemeleri düzenliyordu. “Akşam yemeği yedin mi?”

“Henüz değil. Kahvaltıyı hâlâ hazmedemedim.” İştahı kaçmıştı ama bunun sebebi boş mideden çok, beynini bulan-dırın sorulardı.

“Sorun nedir?” diye sordu annesi.

“Sorun olduğunu nereden çıkardın? Bugün anneler günü ve ben de annemle biraz daha fazla zaman geçirmek istedim. Bu, sorun olduğu anlamına gelmez, değil mi?”

Grace bir parça alüminyum folyo kopardı fırından yeni çıkardığı güvecin üstünü kapadı. “Söylemiş gibi olmayayım, ama hemen savunmaya geçiyorsun.”

“Belki eve gitsem iyi olacak.” Buraya gelmek iyi bir fi-
kir değildi belki de. Annesi onu fazlasıyla iyi okuyordu.

“Onu gördün mü?” Grace’ın sorusu onu şok etmişti.

Maryellen ne demek istediğini sorma gereği duymadı. Yeterince açıktı. “Hayır,” dedi. “Hayır.” Cevabını pekiştirmek için başını iki yana salladı.

Çaydanlığı ocağın üstüne koyan Grace su ısıtti. Görün-
düğü kadarıyla, ne zaman kızıyla konuşacak önemli bir şey olsa annesi çay yapıyordu. Bu, annesinin önemli gördüğü bir konuda, kızının ilgiye muhtaç olduğuna işaretti.

“Anne...”

“Otur ve benimle tartışma,” dedi annesi çabucak. Mut-
fak sandalyesini çekti ve Maryellen’ı hafifçe oraya doğru
dürttü.

Çok geçmeden, demlik, masanın ortasındaydı ve çayın
demlenmesi bekleniyordu. “Babanla evlendiğimizde sana ha-
mile olduğumu daha önce söylemiştim.”

Maryellen bunu biliyordu ve eğer annesi hamile kalma-
saydı ebeveynlerinin evlenip evlenmeyeceklerini dinlemek
onu ilgilendirmiyordu.

“O zamanlar evlenmek yapabileceğimiz tek şeydi.”

“Zaman değişti,” dedi Maryellen, hatırlatma gereği du-
yarak. İstatistikler, yeni doğan bebeklerin üçte birinin evlilik
dışı dünyaya geldiğini gösteriyordu. Kadınlar bebeklerini
yalnız büyütüyordu, Maryellen da öyle yapacaktı.

“Sanatçı, öyle değil mi?”

“Anne.” Sorular onu çileden çıkarıyordu. “Sana bebeğin
babasıyla ilgili hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi daha
önce söylemiştim; o yüzden lütfen sorma.”

“Haklısan, kesinlikle haklısan.” Grace karıştığı için ken-
dine kızmış gibi parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı.
“Bunu yapmak istemedim... aslında konuşmak istediğim şey
baban ve ben. Otuz beş yıldan fazla bir süreyi beraber geçir-
dik ve... şey, onun için doğru eş olduğumdan emin değilim.
Sanırım başka bir kadınla daha mutlu olurdu. Kim bilir, belki
de gitme sebebi budur.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Maryellen, babası hakkında
fikrini söyleme şansı bulduğu için memnundu. Kelly varken
bunu yapamıyordu, çünkü o, babasını kusursuz bir aziz gibi
görüyor, onunla ilgili gerçekleri idrak etmeyi reddediyordu;
sebep her ne ise, onu farklı görmeyi başaramıyordu. “Bilir-
sin, babamın mutlu olduğu hiçbir an hatırlamıyorum. Genel-
likle aksiliği üstünde olurdu ve Kelly ile ben ondan sakın-
manın yollarını bulurduk.”

Grace başıyla onayladı.

“Babam bencil biriydi.” Maryellen’ın babasıyla ilgili bütün anıları kötü değildi, ama evi terk ettiğinden beri su yüzüne çıkanlar bunlardı. “Kendini suçlama anne.”

“Suçlamıyorum,” dedi Grace, telaşlı görünüyordu. “Söylemeye çalışıp söyleyemediğim şey bu.” Derin bir soluk aldı. “Senin bebeğine gelince, benim tavsiyem kendi içgüdülerine göre davranışın. Başkalarına ait düşüncelerin en doğrusu olduğunu sanma, yüreğin ne söylüyorsa onu yap.”

“Öyle yapıyorum anne.”

“O halde senden tek isteğim bu.”

Maryellen gülümsedi ve uzanıp annesinin elini tuttu. “Teşekkürler anne, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Pekâlâ, neden şuradaki güvecin tadına bakmıyoruz? Birden karnım açtı.”

Yaklaşık bir hafta sonra cuma günü, Grace hâlâ Maryellen’la yaptığı konuşmayı düşünüyor, doğru şyleri söylemiş olmayı diliyordu. Maryellen bebeğin babasını hayatından uzak tutmaya karar verdiyse, bir sebebi olmalıydı. Bazen kızında bir kararsızlık hissediyordu –sanki kararından emin değilmiş gibi– ama öyleyse bile, bunu onunla konuşmuyordu. Bebek doğduktan sonra belki fikrini değiştirebilirdi.

Yardımcısı Loretta Bailey kütüphaneye erken gelmişti, o yüzden Grace “randevu” olarak nitelendiği görüşmesine gitmek için çıkabilirdi. Loretta görünür görünmez hırkasını aldı,

gereksiz sorulara maruz kalmadan sıvışmak istiyordu.

“Teşekkürler Loretta,” diye seslendi kapıya doğru yürüken.

“Sorun değil. Şu sevimli arkadaşınla mı buluşacaksın?”

Grace içini çekti. Alnına bir duyuru asmiş olmalıydı, çünkü daha önce ögle yemeği için buluştuklarında Maryellen da kendisine aynı şeyi sormuştı.

“Cliff onu havaalanına bırakmamı rica etti.” Son aylarda yaptığı onca şeyden sonra, bu son derece küçük bir istekti. “Büyükbabasının evindeki bazı hatırları Arizona Müzesi’ne teslim edecek.”

“Ya, evet. Büyükbabası ünlü bir Hollywood kovboyudu, değil mi?”

“Şarkı Söyleyen Kovboy, bizzat Tom Houston.”

“Onun televizyon şovlarını hatırlayamayacak kadar gençim, ama kesinlikle hakkında anlatılanları hatırlıyorum,” dedi Loretta. “Ağabeylerim onun gibi şarkısı söylemeye çalışırken mahallenin bütün kedileri korkudan kaçardı.”

Grace gülerek kütüphane personeline ayrılmış park yeri- nin yolunu tuttu.

Cliff’in evine ulaştığında, onu hazırlanmış beklerken buldu. Yokluğunda komşuları atlarla ilgilenecekti. Onlar bir yere gideceği zaman Cliff bu iyiliğin karşılığını ödüyordu.

Biraz erken davranıştan Grace yarış atlarının otladığı pa- doğa yürüdü. Çitin yanına geldiğinde güzel bir kısrağ ona doğru yürüdü. “Merhaba Brownie,” dedi, kısrağın uzun boyunu okşayarak.

“Eğer istersen, elinle besleyebilirsin,” dedi arkasındaki Cliff. “Tıpkı beni de besleyebileceğin gibi.”

Bu tür şeyleri sırf onun kızarması için söylüyordu, Grace bundan emindi. “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu Brownie’den uzaklaşarak. Cliff’in yorumunu duymazdan gelmek, cevap vermekten daha kolaydı.

“Ne zaman istersen.”

Bavulunu arkaya bırakıp yolcu koltuğuna geçti. Grace arkasında bir toz bulutu bırakarak bahçeden çıktı. Grace’ın hızlarına ve güzelliklerine hayran kaldığı hadim edilmiş iki at, çit boyunca onunla yarışıyordu. Grace, Cliff’in neden kasabanın bu kadar dışında yaşamayı tercih ettiğini anlıyordu. Ne zaman bu küçük çiftliği ziyarete gelse içini huzur kaplıyordu. Kasabada geçirdiği onca yılın ardından, taşrada yaşamayı hiç düşünmediğini fark etti. Hatta böyle bir şey aklına bile gelmemiştir.

“Bunu yaptığın için teşekkür ederim,” dedi Cliff, yola çıkarlarken.

“En azından bu kadarını yapayım. Sen benim için o kadar çok şey yaptın ki.”

Cliff hiç tereddüt etmeden karşılık verdi: “Kendini zorunlu hissediyorsan, nereye gittiğimiz konusunda ilişkimizi tekrar gözden geçirmeni öneririm.”

Cliff bunu şaka yolu söylemişti, Grace de aynı şekilde cevap verdi. “Havaalanına gidiyoruz. Şimdi keser misin lütfen?”

“Muhtemelen hayır. Kesersem mutlu olacak mısın?”

Grace gülümsedi ama gözünü yoldan ayırmadı. "Muhtemelen hayır."

Cliff kıkırdadı. "Maryellen nasıl?"

"Artık hamile kıyafetleri giyiyor. Böyle olmasını istemiyorum, ama bu kadar mutlu olması beni şaşırtıyor. Bebek onu heyecanlandırıyor." Duraksadı, sonra yüksek sesle düşünmeye başladı. "Bahasının, tanıştığı sanatçılardan biri olduğuna kesinlikle eminim." Aslında niyeti yoktu ama Grace ona pazar günü Maryellen'la yaptıkları konuşmadan söz etti.

Cliff onu ilgiyle dinledi. "Kızlarına karşı açıklığına ve dürüstlüğüne hayranım."

"Sen Lisa'yla öyle değil misin?"

Cliff hemen cevap vermedi. "Pek sayılmaz. Annesinden söz etmekten kaçınırız. Sanki Susan hayalet kadınımış gibi. Sanırım Lisa beni incitecek şeyler söylemekten korkuyor, her ne kadar eski karımın artık üstümde etkisi olmasa da."

"Ne demek istiyorsun?" Grace burnunu sokmak isteme se de evliliğini merak ediyordu. Cliff zaman zaman söz etmişti, ama boşanmadan önceki hayatı hakkında Grace'in gözünde net bir tablo oluşmamıştı. Aslında, başka evlilikler –ve boşanmalar–larındaki bilgiler, onun kendi evliliğine de yeni bir bakış açısı katabiliyordu.

"Sanırım beni sana çeken şeylerden biri Susan."

Grace birden paniğe kapıldı. "Yani ona mı benzıyorum?"

"Hem de hiç. Daha farklı olamazdın. Örneğin, fiziksel anlamda. O uzun ve sıskaydı, sen ise kısa ve... göz okşayan dolgun birisin."

“Çok teşekkürler,” diye homurdandı dişlerinin arasından. Cliff'in niyeti onu aşağılamak değildi ama kilosunu “göz okşayan dolgun”da tutabilmek için Grace'in ne kadar çaba gösterdiğini anlaması beklenemezdi. Yan gözle baktığında, Cliff'in keyifle kendisini seyrettiğini gördü. ‘Kalçalarım yüzünden, değil mi?’

Cliff bir kahkaha attı. “Araba kullanıyor olmasaydın, şuan seni öpmek için bir bahane bulurdum.”

“Kesinlikle böyle bir şey yapmayacaksın!”

“İstemediğimden değil.” Başını iki yana salladı. “Seni ne kadar beğendiğimi bilmiyor musun?” Grace direksiyonu kavrayan ellerini biraz daha sıktı. “Susan'la ilgili şu yorumunu açıkla.”

“Sadece, seninle ne kadar çok ortak yolumuz olduğunu söylemek istemiştim.”

“Neymiş onlar?”

“Pekâlâ, her şeyden önce, sevdiğim insanın başkasıyla birlikte olduğunu bilmek nedir, bunun farkındayım. Duygusal anlamda berbat bir deneyim; kendimle ilgili bütün şüpheler, yetersizlikler doğruymuş gibi. Eğer Susan başkasıyla gönül macerası yaşıyorsa, bunun sebebi benim eksikliğimmiş gibi.”

Grace, Narrows Köprüsü'ne doğru ilerleyen trafiğin arasına karıştı, yaklaşık bir buçuk kilometre uzunluğundaki köprüden geçerken hızını düşürdü. “Yani, bir erkeğin de böyle düşünebildiğini mi söylüyorsun?” diye sordu. Bu itiraf onu şaşırtmıştı.

“Elbette, ama sonra, bunu başka alanlarda telaſı etmeye çalışıyorsun.”

“Ne gibi?”

Cliff omuz silkti. “Ben kendimi atlara verdim ve arkamda neler döndüğünü görmezden gelmeye çalıştım. Başka türlü başa çıkışmanın yolunu bulamadım. Bir erkeğin acı çekmesi gereklidir, öyle değil mi?” dedi alaycı bir sesle.

“Bu çok saçma.”

“Şey, evet. Acı bir şekilde yolunu buluyor. Susan’la birlikte o şekilde yürütmeye çalışsaydık, bu acı er geç beni öldürdü. O benden daha cesurdum ve evliliği sona erdirmeye karar verdi. İşin komik tarafı, ona minnettarım.”

“Bütün bunların benimle ne ilgisi var?” diye sordu Grace.

“Of, tabii, konuşmanın ana noktası buydu, değil mi?” Cliff sırttı. “İlk kez karşılaştığımızda...”

“Yani kredi kartımı alıp sıvışlığında mı?”

“O günden beri, bunun anlamını belki yüzlerce kez düşünüm, anlarsın ya.”

“İlk cümlesi bitir,” diye terslendi Grace şakadan.

“Kredi kartlarını değiştirmek için kütüphaneye geldiğim gün senden çok etkilendim. Bunun beni çok sarstığını itiraf ediyorum, çünkü boşanmamın üstünden beş yıl geçtiği halde başka bir ilişki kesinlikle ilgimi çekmemiştir. Sonra birdenbire, sanki bir bomba patladı ve geleceği tamamen farklı bir gözle görmeye başladım.”

Her ne kadar başlangıçtaki ilgisi onu huzursuz etse de, bunları duymak Grace’ın egosunu yaralamamıştı. Hatta kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Dan konusunda çok

uzun süredir cevaplar arıyordu, ama aylar geçtikçe bir netlik ihtimali azalıyor ve bu gerçeğe giderek alışıyordu.

“Beni cezbedenin ne olduğunu artık biliyorum. Ya da en azından bir kısmını.”

Grace soran gözlerle ona baktı.

“Dan’ın başka bir kadınla olduğuna inanıyorsun.”

Grace başıyla onayladı. Sözcükler, yutkunurken hâlâ acı veriyordu.

“Evliliğinde aldatılmış birinin duygularını yaşadın ve bununla mücadele ettin; Susan olayında benim yaptığım gibi.”

Haklı olabilirdi. Kalbinin derinliklerinde Dan’ın başka bir kadınla olduğuna emindi. Bütün hayatını geride bırakıp gidecek kadar sevdiği bir kadın. Ortadan kayboluşuyayla ilgili pek çok şey akla yatkın değildi ve başka bir cevap bulamıyordu. Grace, Tacoma’da otobandan çıktı ve havaaalanına gitmek isteyen arkaya saptı. Bu güzergâhi ona Dan öğretmişti.

“Kredi kartlarının karışmasıyla ilgili kendi teorimi söyleyeyim mi?” diye sordu Cliff.

Grace yüksek sesle güldü. “Duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Şey, benim fikrime göre bu, kader. Alın yazısı. Nasıl ifade etmek istersen.”

“Pancake Palace’taki garson kızın sorumluluğu yok mu?”

“O sadece kaderin tayin ettiği bir aracı.”

Grace bu teori karşısında hem eğlenmiş hem de şaşır-

mıştı. "O halde karşılaşmak alnımıza yazılmıştı."

"Hiç kuşkusuz." Söylediğine inanmış görünüyordu. "Karşılaştırmamızı bir lütuf olarak görüyorum. Boşanmaya gelen onca acıya karşı bir tazminat."

Grace boğazının tıkandığını hissetti. "Bu çok hoş Cliff."

"Ben ciddiyim. Bir gün, hazır olduğunda, iki sevgiliden daha fazlası olacağımızı umuyorum."

Grace, *ne kadar eski moda ve sevimli bir ifade biçimimi*, diye düşündü. "Bu hoşuma gider."

Cliff sessizleserek terminale ulaşana kadar camdan dışarı baktı. "Dan'ı bulmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. En azından, ona ne olduğunu öğrenmenin."

"Bir sona ihtiyacım var ama bu hiçbir zaman olmayıabilir. Bunu artık kabulleniyorum. Hayatıma devam etmek zorundayım."

"Ciddi misin?" Cliff'in bakışlarında, Grace'e derinden dokunan bir kırılganlık vardı. "Çünkü bu doğruysa, bir araya gelebileceğimizi düşünmeye başlayacağım."

"Sözünü ettiğin..." Grace güclükle yutkundu ve Cliff'in inebilmesi için kaldırıma yanaştı. "Yani söylemek istediğin şey... ciddi anlamda mı?"

Cliff'in eli kapı kolundaydı. "Evet," dedi kısaca.

Başka bir şey söylemeden arabanın kapısını açtı, inmeden önce Grace uzanıp koluna dokundu. "İyi uçuşlar."

"Teşekkürler."

Grace hâlâ elini çekmemiştir. Ona doğru uzandı. Cliff, Grace'e yaklaştı ve arkalarındaki araç sabırsızlıkla kornaya

basana kadar öpüştüler. Cliff omzunun üstünden bir bakış atarak sırtını ona döndü. "Cevabın bu mu?"

"Bilmiyorum," dedi Grace, ama içtenlikle gülümşedi. "Sen yokken düşüneceğim."

"İyi olur," derken, onun da gözlerinin içi gülüyordu.

Olivia yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Stan her an gelebilirdi ve yanında James, Selina ve torunları Isabella Dolores Lockhart olacaktı.

"Saat kaç?" diye sordu Charlotte. Bu ziyaret, en az kendisi kadar annesini de heyecanlandıryordu. "Onları havaalanından Stan'ın almasına neden izin verdiğimini anlayamıyorum."

"Anne, mantıklı olduğu için. Stan, Seattle'da yaşıyor."

"Evet, biliyorum, ama gelmesi sonsuza kadar sürecek gibi," diye huysuzca mirıldandı.

"İşte geldiler!" Bağıran, ön cephedeki pencerenin kenarına tüneyen Justine'di. Stan tel kapıyı açtı, Olivia ile Charlotte aynı anda sundurmaya doğru uçtular. Olivia merdivenlerden inerken, arabadan inen oğlunu kucaklamak için kollarını açmıştı. Birkaç dakika sonra ise, uyuklayan Isabella kollarındaydı. Bebek başını omzuna yaslayınca, ilk torununun sevgisiyle Olivia yüreğinin eridiğini hissetti.

"Büyükanne," dedi James, Charlotte'u kucaklarken. "Harika görünenyorsun."

"Eh, hâlâ ölmemedim," dedi ve Selina'yla tanışmak için kenara çekildi. "Sanırım henüz sıram gelmedi."

James kolunu karısının beline dolayıp onu Charlotte'la tanıştırdı. Charlotte ve ailenin diğer fertleriyle tanışırken, Selina'nın kara gözleri mutlulukla parlıyordu.

Heyecan biraz yataşınca, Seth ile Justine ortaya çıktılar.

“Şu ablamin haline bak,” dedi James, elini onun karnına dokundurarak. “Neredeyse anne olmuşsun.”

“Daha aylar var,” diye sızlandı Justine.

“Ya, öyleyse sadece şişkosun.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun,” dedi Seth, dişlerini gıcırdatarak. İki adam kucaklaştılar.

“Aileye hoş geldin,” dedi James.

“Teşekkürler.”

Olivia herkesi eve soktuğunda, mutluluktan bacakları titriyordu. Bütün ailenin bir araya geldiği nadir anlardan biriydi. “Marge nerede?” diye sordu eski kocasına. Ailenin bir araya gelmesi konuşulduğunda, Olivia onun ikinci karısını da aralarına dahil etmişti.

“Marge gelemedi,” diyen Stan’ın sesinde üzüntü hissediliyordu. “Özürlerini iletti.”

“Lütfen, ne zaman isterse kendisine kapımızın açık olduğunu ilet.”

“Tamam,” diye söz verdi Stan. Olivia, onun Jack’i sormadığının farkındaydı, ama bu konuyu daha sonra düşünecekti.

Olivia ile Charlotte akşam yemeği için masayı hazırlarken Isabella, Stan’ın kucağındaydı. Bebek büyükbabasının kucağında kıvrılmış ve hemen tekrar uykuya dalmıştı. Olivia,

eski kocasının kucağında torunuyla sallanan koltuğuna oturduğunu görünce gülümşedi. Son dereccে doğal ve rahat görünyordu. Onu en son bu halde gördüğünde James henüz bebekti ve ikizler beş yaşındaydı... Anıların getirdiği nostalji gözyaşlarını, gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı ve hızla mutfağa yöneldi.

“Bana her şeyi anlat,” dedi oğluna, yemek masasına yiyecek taşıma sırası Justine ve Selina’ya geldiğinde. “Donanma seni eve geri getirecek mi? Burada, Bremerton’da üslenseniz ne kadar sevinirim.”

“Üzgünüm anne, ama San Diego’da iki yıl daha görevliyim.”

Hayał kırıklığını gizlemek zordu, yine de Olivia elinden geleni yaptı. “Neyse ki Selina’nın ailesi orada.”

“Bizimkiler James’i seviyor,” dedi gelini.

“Başlangıçta öyle değildi ama,” dedi James, elinde kocaman bir yeşil salatayla yanından geçen karısının sırtına dokunarak.

“Haklıydılar,” diye eleştirdi Olivia. “Kızlarını hamile bıraktın.” Olivia, James ve Selina’nın evlendiklerini, Isabella doğmadan bir ay önce öğrenmişti. İki çocuğunun da ailelerci yanlarında olmadan evlenme kararı onu hısrana uğratmıştı. Önce James’in haberi gelmiş, birkaç ay sonra Justine, Seth’le birlikte, evlenmek için Reno’ya kaçmıştı. Yine de çocuklarının doğru seçimler yaptığına inanıyordu ve bu hem Stan, hem de kendisi için mutluluk sebebiydi. Mutluluk ve rahatlama.

Çok geçmeden aile masanın çevresinde toplandı. James özlediği yemeklerin tadını çıkarsın diye Olivia ve Charlotte günlerdir mutfaktan çıkmamışlardı. Masada biber dolması, ev yapımı krutonlu yeşil salata ve spaghetti vardı. James hepinden ikişer tabak aldı.

“Tatlhyaya yer ayır,” diye uyardı Charlotte.

“Büyükanne, hindistancevizli pasta mı yaptın?” diye sordarken, James yine küçük bir çocuk gibiydi.

“Yaptım,” dedi Charlotte. “Sadece senin için.”

“James’ın sürekli anlattığı pasta bu mu?” diye sordu Selina. “Yapması üç gün süren pasta? Tarifini bana da verir misiniz?” Bu mahcup soru Charlotte’ya yöneltildi.

“Önce taze hindistancevizi alıyorsun.”

Selina’nın şaşkın bakışlarını gören Olivia ona doğru eğilerek fısıldadı: “Konservesi var.”

“Ben onlardan almam,” dedi Charlotte. “James için asla.”

“Onu şımartmışsınız,” dedi Selina, gözleri adeta kahkahaya atıyordu. “Ben de onu şımartmadan duramıyorum, çünkü çok şirin.”

Bu ifade, James’ın şirinliği hakkında bir dizi şakalaşmaya yol açtı.

Yemekten sonra, masada kahvelerini içeren eski günde ri andılar, güldüler, öyküler anlattılar. Bir süre sonra Selina, bebeği bırakmak üzere ayrıldı.

Olivia ona James’ın eski odasını gösterirken, Stan de bavulunu taşıyordu. Aşağı inerlerken, Stan elini Olivia’nın

omzuna koyup onu durdurdu. Olivia onun merdiven duvarı boyunca dizilmiş fotoğraflara baktığını gördü. Yıllar önce boşanmış olsalar da, evlilik fotoğraflarını kaldırmamıştı. Bunun duygusal bir sebebi yoktu, çocukların için önemli olduğunu düşünüyordu.

Stan'ın bakışları, Jordan'ın boğuluğu yıl çekilen okul fotoğrafına kilitlenmişti. "Bazen merak ediyorum da..."

Sözlerini bitirmemi ama gerek de yoktu zaten; Olivia da bu soruyu kendine defalarca sormuştu. O gün yağmur yağdı ya da Jordan arkadaşlarıyla göle gideceğine bisikletine binmeyi tercih etseydi hayatlarının nasıl olacağını hep merak etmişti.

"Anne," diye seslendi James salondan. "Büyükannem bulaşık yıkıyor."

"Hele bir denesin," diye homurdandı Stan, son basamakları atlayarak. "Charlotte, derhal yerine otur! Bulaşıkları bana bırak."

"Sana mı?" Anlaşılan Marge onu Olivia'dan daha iyi eğitti.

Tabaklar, fincanlar, bardaklar ve servis kâseleri ile yiğili masayı gören Stan bir an duraksadı. "Ben, şey, yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ben varım," dedi Seth.

"Hayır," dedi Olivia. "Justine çok yoruldu. Onu eve götür, yarın güne bitkin başlamasın." Deniz Feneri'nin büyük açılışı o haftaydı ve ertesi gün Ticaret Odası'nın açık hava etkinliği yapılacaktı. Etkinlik hazırlığı için neredeyse on saat

harcayan çiftin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Neyse ki Justine bankadaki işini bırakmıştı ve Seth artık marinada çalışıyordu.

Olivia ikisine de sarılıp kızını ve damadını kapıya doğru sürüklendi. James de vedalaşmak için küçük gruba katıldı. "İkinizin restoran açacak olması harika," dedi, onlarla birlikte yürüken.

Aceleyle mutfağa dönen Olivia işe girişmeden önce ipekli kollarını sıvadı. Stan masayı boşaltmış, Charlotte örgüsünü alıp en sevdiği program olan *Riziko*'yu seyretmeye başlamıştı.

Mutfakta, evyenin tencere ve tavalar için köpüklü suyla dolu olduğunu gördü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Stan'e.

"İstiyorum." Stan tabakları ve çatal-bıçakları bulaşık makinesine yerleştirirken, Olivia yemekten artakalanları kaplara doldurup buzdolabına kaldırdı.

"Ne kadar güzel biber dolması yaptığını unutmuşum."

"Beğendiğine sevindim."

Sonra Stan sessizleşti. Yemek boyunca ve sonrasında muhabbetinin ardından, Stan'in bu ciddiyeti Olivia'ya garip geldi.

"Sanırım sana söylemem gerek," dedi, sırtı Olivia'ya dönük, bulaşıkları durularken.

"Ne söyleyeceksin?" diye güldü Olivia. "Marge seni sepetliyor mu?" Kendi esprisine kendi güldü.

"Evet, sayılır." Kahkahalar gözlerinde donup kalmıştı.

“Marge’la ayrılıyoruz.”

Olivia şaşkınlığını gizleyemedi. Budala ve ciddiyetten uzak esprisi gerçekti demek. “Stan, çok üzüldüm.”

“Evet, ben de öyle.”

“Peki neden...” Olivia sözlerini bitirmeden elini kaldırdı. “Hayır, bilmem gerekmıyor. Sadece bunu beklemiyordum.”

“Ben de öyle.” Stan dikkatini tabaklara verdi. “Bizim için zor bir yıl oldu ve geçen hafta birbirimizden ayrı kalırsak ikimiz için de daha iyi olacağını düşündük.”

Olivia söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Uzanıp bir havlu alan Stan ellerini kuruladı, bakışlarını yere çevirdi. “Bu akşam, Justine ve James buradayken, çocukların ne kadar mutlu ve sevgi dolu olduklarını gördüm. Bilmiyorum, bir şey oldu.”

“Bir şey mi oldu?”

“Nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Bizler büyükbaşa ve büyukanneyiz Olivia ve ikinci torunumuz yolda.”

“Evet...”

“Masada çocuklarınla otururken, geçmişi değiştirebilmeyi nasıl istedigimi fark ettim. İkimizin tekrar bir arada olabilmesini diledim.”

“Of, Stan...”

“Tamam, tamam, bunu söylememeliydim ama doğru. Yemekte kafama dank etti. Sen ve ben daima birbirimize aittik. Seni terk ederek korkunç bir hata yaptım ve pişman olmamak elimde değil.”

Geçen yıllar boyunca, Oliva da yüzlerce kez boşanmalarından büyük üzüntü duymuştu. Daha güçlü olsaydı, Jordan'ın ölümyle başa çıkabilseydi, evliliğini, ailesini bir arada tutmak için mücadele edebilirdi. Ancak, artık geçmişte kalan bir şeyi onarmak için çok geçti. Olivia bunun farkındaydı, içten içe Stan de farkında olmalıydı. Bundan emindi.

On Yedi

Maryellen, Deniz Feneri'nden çok etkilenmişti. Justine ve Seth, *The Captain's Galley*'in tadilatında birinci sınıf bir iş çıkarmışlardı. Açılışa birlikte geldiği annesi, Oliva'yla restoranın bir köşesinde şarabını yudumluyordu. Anlaşılan, konuşacak çok şeyleri vardı çünkü Grace geldiği andan itibaren kafa kafaya vermişlerdi ve bir daha ayrılmamışlardı.

Gümüş tabaklar üstündeki ordövrler, beyaz keten örtülü uzun masalara dizilmişti. Bir ziyafet olacağını tahmin eden Maryellen, bütün gün fazla yemekten sakınımıştı ve açlıktan midesi kazınıyordu. Porselen bir salata tabağı alıp açık büfeyin önünde durdu, Ticaret Odası'nın diğer üyeleriyle gevezelik etmeye başladı.

Konuklarını selamlayan karıkocayı seyreden Maryellen, basmakalıp bir ifade olsa da, Justine'in baş döndürücü görünüşünü düşündü. Onunla hamilelikleri hakkında konuşmuşlar ve sadece birkaç hafta arayla doğuracaklarını öğrenmişlerdi. Doğduklarından beri birbirlerini tanıyorlardı, ama annelerinin çok iyi arkadaş olmaları dışında paylaştıkları fazla bir şey

yoktu. Her şeyden önce Maryellen, Justine'den yedi yaş büyüğü ve çok önemlidir bir farktı. Maryellen liseyi bitirirken, Justine henüz beşinci sınıfa gidiyordu.

Geçen yıllar, onları farklı yönlerde sürüklemeşti. Şu anda ikisinin de hamile olması ve çok yakın tarihlerde doğuracak olmaları dışında, gözle görülür bir ortak yönleri yoktu. Düzenli olarak kendi hamilelikleriyle ilgili belirtileri paylaşiyorlardı ve bir kez bebek mobilyası için birlikte alışverişe çıkmışlardı.

Maryellen dösemeleri yenilenmiş oturma bölümlerinden birine yerleşmiş, Liman Caddesi Sanat Galerisi'nin iki kapı ötesinde bulunan kitabevinin sahibi Virginia Logan'la gevçelik ediyordu. Belediyyenin anacadde kenarlarına taş çiçeklikler yapması konusunda tartışırlarken, Justine onlara yaklaştı.

"Maryellen," dedi elini uzatarak, "ve Virginia. Geldığınıze çok sevindim."

"Burası çok güzel."

"Gerçekten öyle," diye ekledi Virginia.

"Peki ne düşünüyorsunuz?" diye ikisine birden sordu Justine. "Herhangi bir değişiklik öneriniz var mı?" Maryellen bu girişimin genç çift için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yine de, Justine samimi eleştiriler istiyordu; pohpohanmak ya da iltifat değil. O yüzden bu açılış törenini düzenlemişlerdi.

"Her şey muhteşem," dedi Virginia, ikinci yengeçli böreği ağızına atarken. Gözlerini kapatıp lezzetin tadını çıkardı."Yiyecekler inanılmaz."

Maryellen da başıyla onayladı.

"Bunun için aşçıbaşımıza teşekkür etmelisiniz. Muhteşem biri."

"Onu nereden buldunuz?" diye sordu Virginia.

“Tesanuf. İş için başvurmuştu ve Seth kendisiyle görüşüp onu işe aldı. Şu ana kadar, böylesine iyi olduğunun biz bile farkında değildik. “Mutfağı gezmek ister misiniz?”

Virginia başını iki yana salladı. “Hayır, ama sorduğun için teşekkürler.”

“Ben isterim,” dedi Maryellen. Restoranın iç işlerine meraklı değildi, sadece kibar olmaya çalışıyordu.

Peşinde Maryellen olduğu halde Justine şaraplarını yudumlayan ve geniş ikram seçeneklerinin tadına bakan konuklarını selamlayarak mutfağa doğru ilerledi. Açık büfe masasının yanından geçerken Maryellen bir peçete ve kuşkonmaz filizi aldı. Hamileliğine kadar ağızına kuşkonmaz sürmezdi, oysa şu günlerde doymak bilmiyordu.

Justine mutfağın kanatlı kapılarını açtı, içeri girerlerken bir garson kız, enginarlı ve çitir yufka kaplı peynirli kek tabağıyla dışarı çıktı. Maryellen bu keklerin tadına daha önce bakmış ve beklenmedik lezzetler karışımı aklını başından almıştı.

Mutfak, çeliğin ışıltısıyla yanıp dönüyor, çalışma alanının üstündeki askidan bir dizi çeşitli boyda tava sarkıyordu. Beyazlar giymiş iki adam, başlarında şef kepleriyle senkronize bir biçimde arı gibi çalışiyorlardı.

“Seni aşçıbaşımızla tanıştırıyorum,” dedi Justine. “Jon, bu benim çok iyi bir arkadaşım, Maryellen Sherman. Maryellen, sana sözünü cttığım şef Jon Bowman.” Justine duraksayıp kaşlarını çattı. “Bir dakika. Siz zaten galeriden tanışıyorsunuz.”

İmkâni olsa, Maryellen anında kuyruğunu kıstırıp kaçardı. Onun yerine gülümsemeye çalışarak ve Jon'un onu utandıracak bir şey söylememesi için dua ederek elini uzattı.

“Tekrar görüşüğümüze sevindim,” dedi Jon, ama bakış-

ları doğruca Maryellen'in göbeğine kaymıştır.

"Maryellen ve ben peş peşe doğuracağız," dedi Justine, Jon'un bu aleni ilgisini örtbas etmek istercesine.

"Anlıyorum." Bakışları Maryellen'inkilerle karşılaştı, Jon gözlerini kışmıştı.

Maryellen tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kaldı. çünkü bacaklarının onu taşımayacağını hissediyordu. "Çok iyi bir aşçınız," diye mırıldandı. "Şey, ordövler muhtesemdi."

"Teşekkür ederim," dedi Jon vahşi bir tonda. Görüldüğü kadarıyla, havadan sudan konuşma konusunda bir gelişme göstermemiştir.

"Burada Ross Porter, hamur ustamız," diyen Justine, Jon'dan uzaklaştı. "Onu da André's'ten çaldık," dedi sinsi bir tebessümle. "Gel, soğuk odamıza bir bak. Daha bir yıl önce, kim böyle bir şeyin beni heyecanlandıracığını söyleyebilirdi ki?"

Mutfak turunun geri kalanı, uysal bir şekilde Justine'i takip eden Maryellen için tamamen bulanıktı.

"Personel..." Maryellen tutarlı bir soru soramayacağının çok geç fark etti.

"Eski The Captain's Galley'in personelinden mi söz ediyorsun?" diye sordu Justine. "Garson kızlarının bir kısmını ve bir mihmandarımızı bırakmadık. Onu tanıyor olabilirsin, Cecilia Randall. Babası burada barmen olarak çalışıyordu, biz restoranı almadan kısa süre önce Kalifornia'ya taşındı."

Maryellen, The Captain's Galley'in personeliyle fazla hâşır neşir olmamıştı, ama bir kısmının hâlâ orada olduğunu duymak sevindiriciydi. Başı dönüyordu, mantıklı bir soru sorma ihtimali yok gibiydi.

“Harika bir iş çıkarmışsınız,” dedi restoranın salonuna döndüklerinde.

“Teşekkürler,” diyen Justine’in yanına Seth de geldi, kolunu karışının beline dolayıp ona gülümşedi.

Maryellen onların bu kadar mükemmel bir çift olmalarından ve her anlamda işbirliği sergilemelerinden etkilenmişti. Etkilenmiş ve biraz da kıskanmıştı. Bir restorana yatırım yapmak cesur bir hareketti, ama bu işi götürmeye kararlı görünüyordı.

Maryellen fırsatını bulur bulmaz bir mazeret bulup oradan ayrıldı. Eve giderken kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düşünmeyi beceremiyordu. Bir şey söylemese de, Jon'un onunla konuşmak isteyeceğini biliyordu, hem de çok yakında. Hiçbir maddi destek beklemedigine onu ikna etmeliydi. Bebekle bir ilgisinin olmadığı çok açıktı ve bildiği kadariyla, Jon Bowman özgür ve her anlamda engelsiz bir adamdı. Bunu idrak ettiğinde, Jon'un durumu kabullenmesi daha kolay olacaktı.

Kapı zili çaldığında, Maryellen eve döneli bir saat bile olmamıştı. Şimdi mi? Karşılaşmalarının hemen o akşam gerçekleşeceği belli oluyordu, çünkü bu akşam beklediği hiç kimse yoktu.

Kapıyı açtığında Jon intikam meleği gibi küçük kiralık evinin kapısında dikilmiş, karanlık bir yüze onu süzüyordu.

“Ben, yani, senin konuşmak isteyeceğini tahmin etmiştim,” dedi onu içeri alırken.

Jon uzun adımlarla koridora daldı. “Birlikte geçirdiğimiz gece bir şey olmadığını söylemiştin.”

“Yalan söyledim.” Dürüstlüğü, onu daha da sınırlendirmiş görünüyordu.

“Neden?”

“Çünkü hamile kalmamdan endişelendiğin çok açıktı. Kolaya kaçmak istiyordun, ben de seni zahmetten kurtardım. O yüzden şu anda sinirlenmeni gerektirecek bir durum yok.”

“Hadi oradan!” diye bağırdı Jon.

“Lütfen.” Maryellen ona oturmasını işaret etti. “Bağırınmak çözüm değil. Şok olduğun için üzgünüm, ben de öyle hissetmiştim ama kızacak bir şey yok.”

Jon onun oturma teklifini duymamış gibiydi. “*Kızacak bir şey yok mu?*” diye feryat etti. “Sen öyle san. Hamilesin... baba olacağım.” İnkâr ettirmek istercesine öfkeli bakıyordu.

“Evet, ama...” Sesi giderek kayboldu, çocuğun babasının o olduğunu inkâr etmeye niyeti yoktu.

“Söyledeyecek bir şeyin yok mu?” diyen Jon volta atmaya başladı.

“Rica etsem durur musun?” Jon oturmasa da, Maryellen’i in oturmaya ihtiyacı vardı. Kanepeye çöktü, ellerini karnının üstüne koydu. “Lütfen...”

“Lütfen, ne? Lütfen git mi?”

“Hayır... muhtemelen gerçeği bilmen daha iyi.”

“*Muhtemelen?*” sözcük ağzında patlar gibi çıkmıştı.

Maryellen elini kaldırdı. “Dinle... kızgınsın ve...”

“Kızgın mı?” diye tekrarladı. “Hissettiklerimi açıklamak için açılış sözcüğü bile olamaz bu. Beni zerre kadar tanımlıyorsun.”

“Zerre kadar...?” Maryellen başını iki yana salladı. “Dert etme. Gerçekten önemli değil.”

“Önemli olan benim bebeğim,” diye üsteledi Jon.

“Volta atmayı keser misin? Başımı döndürüyorsun.”

“Bu çok kötü çunkü durursam pişman olacağım şeyler yapabilirim.”

“Bu bir tehdit mi Jon?” Onun şiddet yanlısı biri olduğunu hiç düşünmemiştir, ama bu kadar kontrolden çıktıığını da görmemiştir.

“Tehdit mi?” Ona, şok üstüne şok yaşatılmış gibi baktı. “Hayır Maryellen, bu bir tehdit değil.” Sonra, sahip olduğu bütün enerjiyi tüketmiş gibi kanepeye yiğildi.

“Bunun için özür dilerim. Sanırım bilmeye hakkın vardı.”

“Kesinlikle vardi.”

Maryellen onun öfkesiyle baş etmeye hazırıldı. Bunu bekliyordu ve açıkçası hak etmişti de. Biraz fırsat tanırsa, onu desteğe ihtiyacı olmadığına ikna edecek ve ikisi de kendi yoluna gidebilecekti.

“Hiçbir konuda endişelenmemi istemiyorum,” dedi Maryellen. “Bu *benim* bebeğim.”

Jon kaşlarını çattı. “*Senin* bebeğin mi? Evet... ve benim.”

“Jon, senden hiçbir şey istemiyorum. Bence bu bebeğin hayatında yerin yok. Niyetim onu kendi başına büyütmek.”

“Yo, hayır. Öyle bir şey yok.”

“Yine ne var?” diye bağırdı Maryellen. Jon'un duymak istediği şeyin bu olduğunu sanıyordu. Onu her türlü yükümlülükten kurtarıyordu.

“Ben bebeğimin hayatında yer almak *istiyorum*.”

“Bu imkânsız!”

“Sen öyle san.” Tekrar ayağa kalktı, yumruklarını sıkıtıdı.

Maryellen da ayağa kalktı. “Gitsen iyi olacak.”

“Bu konunun gereğini yapacağız,” diyerek fırtına gibi ka-

pıdan çıktı ve Maryellen'i sarsılmış bir halde arkasında bıraktı.

Neden, neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Böyle olacağını düşünmemişi. Tamam, hamile olduğunu öğrenmesi Jon için zor olmalıydı, ama bir kez öğrendikten sonra, Maryellen, Jon'un omuzlarına hiçbir sorumluluk yüklemiği için kendisine minnettar olacağını sanıyordu.

Aksine, Jon, Maryellen'in yerine getirmeye hazır olmadığı haklar iddia ediyordu.

Bu, Jack Griffin'in hayatındaki en gurur verici an olmaliydi. Puget Sound'u tepeden gören Colchester Park'ta, oğlu ve Shelly'yle beraberdi. Seattle'in panoramik gökyüzü nefes kesecek kadar güzeldi. Yaz mevsiminin eli kulağındaydı; çiçek tarhlarında laleler sıralanmıştı ve elli metreyi bulan köknarlar nöbetçi gibi dikilmiş, parka girenleri gözlüyorlardı. Suya yakın duran ve sırtını Puget Sound'a veren Olivia genç çifte dönmüştü, Jack ise Tedd ve Todd'u gururla kucağında tutuyordu. Neyse ki iki bebek de çabucak uykuya dalmıştı. Üç aylık olan ikizler gayet sağlıklı büyüyorlar ve tipatıp aynı görünüşler de Jack onları ayırt edebiliyordu. Tedd kardeşinden daha hareketliydi ve her zaman geç uyuyan o oluyordu. Todd başparmağıyla yetinirken, Tedd enziği tercih ediyordu. İkisi de Eric'in bebekliğine çok benziyordu ve Jack torunlarına her bakışında oğlunu görüyordu.

Jack'in eski eşi törene katılamamıştı. Jack, Vicki'nin onu görmekten sakındığını düşünüyordu. AA destekçisi Bob Belton'a göre, Jack kendini Vicki'nin gözünde fazla önemsiyordu, ama Jack yanılmadığına emindi. Ayrılıklarını pek dostça ol-

mamıştı ve zaten zayıf olan ilişkileri, içmeye devam ettiği için boşanmayla parçalanıp gitmişti. Alkol daha sonraki yıllarda da Jack'in hayatını tüketmeye devam etmişti.

Gözlerini kapadı, Eric'in tekrar ettiği evlilik yeminine konsantr olmaya çalıştı. *Sevgi ve onur*: Jack'in kalbi oğluna, torunlarına, gelinine ve Yargıcı Olivia Lockhart'a olan sevgisiyle doluydu. Onu tanımak, onunla zaman geçirmek hayatını değiştirmiştir ve bütün değişiklikler olumlu yöndeydi.

Shelly de yeminini tamamladıktan sonra, Eric'in sağıdıcı olan, işyerinden Bill Jamison ona pırlanta yüzüğü uzattı ve Eric yüzüğü Shelly'nin parmağına geçirdi.

"Sizi karışkoca ilan ediyorum," diyen Olivia'nın sesi park boyunca yankıldı. Eric ile Shelly öpüşürken, Olivia ve arkadaşları onları alkışlıyor, aralarında Shelly'nin nedimesi Karen Morrison'ın da olduğu pek çok davetli fotoğraf çekiyordu.

Shelly'ye sarılan Eric, babasına döndü. "Bahse girerim ki hep bugünü görüp görmeyeceğini merak etmişindir."

"Demek istedigin, kucağında torunlarının olması mı yoksa Shelly'yle evlenmen mi?" Geçmişte yapılan hatalara rağmen, Jack kendini ancak bu kadar şanslı hissedebildi.

"İkisi de," diye cevap verdi oğlu. Eric, Jack'in kucağındaki Teddi'yi alırken Shelly, Todd'a uzandi. Çok geçmeden bebeklerin ikisi de taşıyıcılarla yerleştirilmiş, gitmeye hazırıldı.

"Teşekkür ederim Olivia," dedi Eric.

"Evet, çok teşekkürler," diyen Shelly ona sarıldı. "Her şey için. Sana da Jack."

"Uçağı kaçırırmak istemiyorsanız, yola çıkalım," dedi Bill. Jack, gruptaki en sorumlu kişinin Bill olduğunu ve her şeyi zamanına göre planladığının farkındaydı.

“Evlenip bu şekilde kaçar gibi gitmekten nefret ediyorum,” dedi Eric.

Jack ile Olivia, park yerine kadar onlara eşlik etti. “Hadi gidin,” diyen Jack bir kez daha oğluna sarıldı. “Yarın araya- caksın, tamam mı?”

“Arayacağım, söz.” Eric ikizleri arkadaşının arabasının arka koltuğuna bağladı.

Jack onları oyalayacak bir bahane bulana kadar gençler uzaklaşmış ve Olivia’yla baş başa kalmıştı. Bill’in arabası Colchester Park’ın otoparkından çıkışana kadar gözlerini ayıramadı.

“Umarım iyi olurlar,” diye mırıldandı. Bunu Olivia’dan çok, kendine söylüyordu.

“Olacaklar,” dedi Olivia.

Jack onu kendine çekip kolunu omzuna attı. Son iki hafta onlar için pek iyi olmamıştı. James ziyarete gelmiş ve Olivia bütün zamanını –haklı olarak– oğluna ve ailesine ayırmaya başlamıştı. Bu iyi bir şeydi ama Jack onun eski kocasının çok fazla evde olduğunu düşünüyordu. Yine de bunun için Stan’ı suçlayamıyordu, çünkü hoşuna gitmese de James onun da oğluydu.

“Eric ve Shelly’yi bebeklerle görmek pek çok anıyı can- landırıyor,” dedi Olivia dalgın bir bakışla.

Jack bunun Olivia için zor olabileceğini hiç aklına getirmemiştir. “Üzgünüm,” diye fısıldadı sarsılmış bir tonda. “Ne kadar düşüncesizim.”

“Of, Jack, özür dileyecek bir şey yok. Her zaman ikiz gö- rüyorum. Şimdi ise, bilemiyorum... galiba biraz zor geldi. Ja- mes’in evde olması, son iki haftada Stan’le bu kadar çok gö-

rüşmek. Bebekleri senin kucağında görmek çok şey hatırlattı.” Kolunu Jack’ın beline dolayınca Jack onun yakınılığından sammimi olduğunu anladı.

Sarmaş dolaş bir halde sahile doğru yürüdüler. Jack henüz gitmeye hazır değildi. Hava muhteşemdi ve yüreği çok doluydu. Oğlunun hayatı rayına oturmuştu. Geriye dönüp bakınca çok küçük görünen bütün şikayetlerine rağmen, oğluyla birlikte geçirdiği aylar çok değerliydi.

“Aylardır seninle konuşmamış gibiyim,” diye söylendi Olivia.

“Kimin kabahati?” Jack ona takılmaktan hoşlanıyordu. Araları bu kadar iyiken, duygularını açıklamanın tam zamanı olabilirdi, ama yine tereddüt etti. Bu işi o kadar çok ertelemiştir ki, aklına getirdiğinde panikliyordu.

“Hayatıma geri döndüğüm için memnunum,” dedi Olivia.

“*Bana* geri döndüğün için memnunum,” dedi Jack. “Bencil görünmek istemem, ama seni özledim.”

“Ben de seni özledim.” Başını çevirip dudaklarını Jack’ın yanağına dokundurdu.

Jack’ın kalp atışları hızlandı. “Gerçekten mi?”

Olivia güldü. Sesi hoş ve sevimli geliyordu. “Elbette.” Çevredeki lere aldırmadan kol kola yumrume devam ettiler. Olivia’yi sahiplenmek hoşuna gidiyordu ve söylediklerine rağmen hiçbir bencillik duymuyordu.

“Stan bana bir derdini açtı,” dedi Olivia aniden.

Jack kaşlarını çattı, hakkında konuşmak istediği son kişi Olivia’nın eski kocasıydı. “Ya?” dedi, ilgili görünmek için elinden geleni yaparak.

“Anlaşılan Marge’la ciddi sorunlar yaşıyor.”

Jack bunu anlamıştı. Adam kurnazdı. Tamam, Jack önyarlı olabilirdi, ama Stan’ı sevmemek için iyi bir sebebi vardı demek. “Boşanmıyor, değil mi?”

“Umarım boşanmaz.”

“Ben de.” Jack’ın kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bob ona, bu eski koca meselesini gereğinden fazla abarttığını söylemişti. Oysa içgüdüleri tamamen tersini söylüyordu.

“Onun için endişeleniyorum,” diye devam etti Olivia.

“Stan için mi endişeleniyorsun?” Jack bunu zaman kaybı gibi söylemişti. “Adam yetişkin biri, kendi başına çaresine bakabilir.”

“Evet, bunu biliyorum, ama durum onu gerçekten sarsmış.”

“Evilik sorunları her zaman zordur.” Jack olgun, akıllı ve diğer adamın sorunlarıyla ilgili görünmek için mücadele veriyordu. Stan’e beddua edecek hali yoktu, ama bir şeyin açık olmasını istiyordu: Olivia yasak bölgeydi.

“Zavallı Stan,” diye başını iki yana salladı Olivia.

Jack onu tekrar kollarına aldı. “İlla birine şefkat göstereceksen, bana göster.”

“Senin, benim şefkatime mi ihtiyacın var?”

“Evet.” Jack sırttı. “Bu sabah ayak bileğimi burktum, çok ağrıyor.” Abartarak topallamaya başladı.

“Jack!” Olivia onun kollarından sıyrılp omzuna okkalı bir yumruk indirdi. “Gördüğüm en sahtekâr adamsın.”

“Uff.” Jack kolunu ovaladı. “Çok acıdı.”

“Güzel. Hak ettiğin buydu.”

“Stan’ı şefkat gösteriyorsan, bana da göstermen gerek.”

Olivia güldü. "Bu bir yarışma değil."

"Dinle, ben ciddiyim. Stan bununla başa çıkmak için senden yardım isterse hiç şaşırımmam."

"Jack, saçmaliyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Oyuncu hali gitmiş, ellerini ceplerine sokmuştu. "Sana âşık olduğumu itiraf etsem ne yapardın?"

Olivia uzun süre cevap vermeyince Jack yürümeyi bırakıp onu seyretmeye başladı. Olivia sabit gözlerle ona baktı. "Kendine güveni olmayan küçük bir çocuk gibi davranışını ve kendi hayalinde yarattığın bir yarışmada eski kocama karşı sayı kazanmaya çalıştığını söylerdim."

Jack'in çenesi kasıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra, bu konuşmanın gidişatının iyi olmadığını düşünerek sordu: "Gitmeye hazır mısın?"

"Sen hazırlsan."

"Öyleyim." Aslında, hazırldan da öteydi.

Grace çapayı yumuşak toprağa sokup çimleri çevirdi. Yıllardır bahçeyi ekmemişti. Bir zamanlar sakızkabağı ve domates ektiği yerler çayırda dönüşmüştü. Cliff elektrikli çapayla toprağı çapalamıştı, şimdi ise Grace'in otları ayıklaması gerekiyordu.

Arkasında kelebekleri kovalamakla meşgul olan Buttercup, Troy Davis'in devriye arabası araç yoluna girince havluya başladı. Grace doğruldu, onu karşılamaya gitmeden önce bahçe eldivenlerini çıkardı.

"Merhaba Troy," diye seslendi.

"Grace." Troy devriye şapkasının ucuna dokunarak onu

selamladı. "Biraz vaktin var mı?"

"Elbette. İçeri gel." Grace'in midesi, bir sezgiyle kabarmaya başladı. Bu ziyaretin Dan'le bir ilgisi olup olmadığını sormak istediler, ama o konuyu senenin başlarında kapatmışlardı. "Bakmamı istediğin bir ceset daha mı var?" diye sordu ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Bu kez değil."

"Kahve?" dedi Grace.

Troy başını iki yana salladı ve salona geçip oturdu. "Gel, otur Grace."

Sesinin tonundaki ciddiyet, ters bir şeyler olduğunu söylüyordu. Gergin biçimde kanepenin kenarına ilişti. "Dan mı?" diye sordu.

Troy başıyla onayladı. "Ormandaki patikada bisiklet süren bir çift ihbarda bulundu."

"Dan'ın karavanı mı? Kendisi de orada mı?"

"Cesedi. İntihar etmiş."

Grace'in soluğu kesildi, ciğerlerindeki hava dondu. Uzun süre soluk alamadı. Bu tür bir habere kendini hazırlamış olmaliydi, ama hiçbir şey kocasının ölüm haberinin şokunu hafifletemezdi.

"Sana bir mektup bırakmış." Troy iç cebine uzandı, bir zarf çıkarıp verdi.

"İntihar... peki ne zaman?"

"Tahminimizce bir yıldan fazla olmuş. Geçtiğimiz yıl nisan ayında kendini vurmuş."

"Ama bu imkânsız!" diye itiraz etti Grace. "John Malcolm onu mayısta görmüştü, hatırlıyor musun? O yüzden Dan *olamaz*. Bundan eminim." Umutsuzca, cesedin Dan'e ait olmadığını

ni ispatlamaya çalışıyordu. Biri özenle bu oyunu hazırlamış olmaliydi. Ölen adamın kocası olması mümkün değildi.

“Grace, mektubun üstünde tarih var...”

“Nisan olamaz,” diye itirazını sürdürdü Grace. “Geçen bahar eve geldi, işten döndüğümde bunu hissettim. Sana evin nasıl çam ağacı koktuğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Dan ormanda çalışırken daima Noel ağacı gibi kokardı. Bu kokuyu her yerde tanırım. Evdeydi.”

“Belki gelmiştir ama 30 Nisan’dan önce... üzgünüm. Ne yazık ki o olduğuna dair hiç şüphe yok.”

Grace öylesine titremeye başlamıştı ki kalkmaya cesaret edemiyordu.

“Aramamı istedigin biri var mı?”

Grace ona baktı. Cevap verecek durumda değildi.

“Olivia?”

Başıyla onayladı, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken elleriyle yüzünü kapattı. Aylardır Dan’ın başka bir kadınla gitliğini sanıyordu. John Malcolm nasıl yanlışlıkla olabilirdi? Dan’la birlikte çalışmıştı, onu mutlaka tanırdı.

Troy telefon etmek üzere mutfağa gitti. Birkaç dakika sonra döndüğünde, pufu çekip Grace’ın önüne oturdu. “Üzgünüm Grace. Gerçekte çok üzgünüm.”

Grace onu güclükle duyuyordu. Troy’un dudaklarının kıpkırdadığını görüyor, ama ne söylediğini anlayamıyordu.

“Olivia yolda.”

Ne dediğini anlamadığı halde Grace onu başıyla onayladı.

“Kızları aramamı ister misin?”

Grace öylece bakmaya devam ediyordu.

Troy onun elini okşadı. “Henüz hiçbir şey için endişelen-

me. Önce Olivia'yla konuşup onun ne düşündüğünü soracağım."

Ne onayladığını bilmeden Grace tekrar başını salladı.

Buttercup içeri girmek istiyordu. Troy kalkıp köpeğe kapıyı açtı. Köpek koşarak Grace'in yanına geldi ve burnıyla, ellerini dürtmeye başladı. Grace kollarını Buttercup'in boynuna doladı.

Troy, Olivia'yı karşılamak üzere dışarı çıktığında Grace uzanıp mektubu aldı. Zarfı açacak cesareti nereden bulduğunu kendi de bilmiyordu.

30 Nisan

Çok sevgili Grace,

*Üzgünüm. Tahmin bile edemeyeceğin kadar üzgünüm.
Eğer seni bu dehşetten uzak tutabilmemin bir yolu olsaydı, yapardım. Yemin ederim, her şeyi yapardım. Denedim ama yaşadığım cehennemden kurtuluş yok. Suçumun ağırlığını daha fazla omuzlarımda taşıyamıyorum. Unutmaya çalıştım, savaş geçmişte bırakmaya çalıştım, ama anılar her yönden saldırıyor ve artık kurtuluş umudum yok.*

Yıllar önce Vietnam'da devriye gezerken, düşman ateşine yakalandık. Sonrasında birkaçımız birlikten ayrı kaldık. Umutsuzca üsse dönmeye çalışırken yolumuz küçük bir köye düştü. Sonra olanlar yıllarca yakamı bırakmadı. Gölgelelerin arasından genç bir kadın ve bebeği çıktı. Minik kızını kollarıyla sımsıkı sarmıştı ve ben onun el bombası saklamaya çalıştığını sandım, oysa silah filan yoktu. Sadece çocuk vardı. İçgündülerim baskın geldi ve ateş ettim. Bir anneyi ve bebeğini, bu ümitsiz savaştan çıkabilmek ve eve sağ-donebilmek için öldürdüm. Onun yere düşmesini seyrettim, yüzündeki dehşeti gördüm ve

ailesinin çığlıklarını duydum. Sonra başka silah sesleri duyuldu ve başka anneler ve çocuklar düşmeye başladı. ateş hiç susmayacak gibiydi. Aradan neredeyse kırk yıl geçmesine karşın hâlâ oradalar. Geçeleri çığlıklarını duyuyorum. Uykumda o çığlıklar beni lanetliyor; nefret kusuyor. İşin hüzünlü yanı, benden, kendimin ettiği kadar nefret etmelerine imkân yok.

Bağışlanır bir durumum yok. Hiçbir şey beni günahlarımdan arındıramaz. Ne sen, ne kızlarımız ve emin ol ne de Tanrı.

Üzgünüm ama bu iş burada ve şimdi biterse, herkes için daha iyi olacak. Maryellen ile Kelly'ye yazmadım. Yapamadım. Hiçbir zaman senin hak ettiğin eş ve gerçek hirhaba olamadım. Seni seviyorum. Hep sevdim.

Dan

Grace mektubu tekrar okudu, yazdıklarımı özümsemek isternesine her bir sözcüğün üstünde tekrar tekrar dardu. Okumayı bitirdiğinde, boğazına tikanan yumru yüzünden konuşmasına imkân yoktu, yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

“Dan,” diyebildi, önünde diz çöken Olivia’ya. Sonra, derinlerden gelen gözyaşları feryada dönüştü ve Grace haykıraç ağlamaya başladı. Hıckiriklarla, yüreğinin ta içinden gelen hıckiriklarla omuzları sarsılıyordu.

Cevaplar istiyordu, çözüm arıyordu ama *bunu* değil. Dan’ın, kendi ateşlediği silahla ölmesi, beklediği şeylere yaklaşmışyordu bile. Kendi cehenneminde sıkışık kalmıştı, yapayalnızdı. Zaman eğrisi içinde kaybolmuş, hiçbir zaman dövüşmek istemediği bir savaşın yol açtığı utanç ve suçluluk duygusuyla boğulmuştu.

Gözpinarları kuruyana kadar yaşlarını akıttı. "Kızlar..."

"Troy onları almaya gitti," dedi Olivia. "Birazdan burada olurlar."

"Başka bir kadınla beraber olduğunu sanıyordu."

"Biliyorum." Grace kendini arkadaşının kollarına bırakırken Olivia onun saçlarını okşuyordu.

"Bütün bu zaman boyunca ölüymüş."

"Evet."

"Neredeyse başından beri."

"Öyle görünüyor."

"Daha önce de gitmiş ve sonra geri gelmişti, hatırlıyor musun?"

"Anlaşılan fikrini değiştirmiştir."

Grace hıçkırıldı. "Geri geldi çünkü bunu yapacak gücü bulamadı." Grace onun ne kadar öfkeli olduğunu, Grace'i nasıl azarladığını ve otuz beş yıldır nasıl bir cehennemde yaşadığını haykırdığını hatırlıyordu. Grace onun evliliğinden söz ettiğini sanıyordu, oysa konu savaştı.

Pek çok taş yerine oturmaya başlamıştı.

"Troy karavanda onun cüzdanını ve alyansını bulmuş."

Grace başını kaldırdı. "Alyansı evdeydi." Grace yüzüğü onun bütün kıyafetlerini sokağa attığı gece bulmuştı. Sinir kriizi geçirmesinin sebebi o yüzük olmuştu. O dönem, Dan'ın yüzüğü bulmasını *istediğini*, sevgilisine hava atmaya çalıştığını sanmıştı. Ne kadar yanlışmıştı.

"Kredi kartıyla ödediği yüzdüktü," diye fisıldadı Grace.

Dan ikinci kez yok olduğunda, Grace iş dönüsü yatak odasını darmadağınık bulmuştı. Dan gitmişti, yanına hiçbir şey almadığı halde bütün çekmeceleri boşaltmış ve odanın al-

tını üstüne getirmiştir. Grace'in o zaman anlamadığı şey, Dan'ın bir şeyler arıyor olma ihtimaliydi. Şimdi, aradığı şeyin alyansı olduğunu biliyordu. Bulamayınca, Berghoff'a gidip yeni bir tane almıştı. Scbebi karışıkçı... Sadakat? Suçluluk? Beynini uçurduğunda, alyansının parmağında olmasını istemiştir.

"Anne!" Kelly, Paul ve bebekle beraber hızla içeri daldı. Grace, hıçkırıklarıyla yüreğini dağlayan kızını kollarına aldı. Maryellen hemen onun arkasındaydı. Hep birlikte bir halka oluşturduklar ve sarılarak ağlastılar. Bir süre sonra Grace sırayla hepsini teker teker öptü ve fısıldadı: "Cenaze töreni için hazırlanmalıyız. Artık babanızı huzura kavuşturmanın zamanı geldi."

On Sekiz

Daniel Sherman üç gün sonra yalnızca ailesi ve yakın arkadaşlarının katıldığı özel bir törenle gömüldü. Anma konuşmasını Dan'ın çocukluk arkadaşı Bob Beldon yaptı. İki adam lisede futbol takımında beraberdi ve mezuniyetin ardından ordu onları eşleştirme sistemiyle askere almıştı. Maryellen, Dan ve Bob'un bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını fark etmemiştir. Vietnam'dan sonra, babası arkadaşlıklarını ve diğer her şeyi dıslamış, kendi yarattığı cehennemine gömülümüştü.

Maryellen, tören dönüsü duygusal ve fiziksel anlamda çökmüş haldeydi. Geçtiğimiz yıl boyunca olanları düşünmeye ihtiyacı vardı, o yüzden galerinin yakınına park edip sahile doğru yürüdü.

Yaz aylarında, her perşembe akşamı Cove konserlerinin düzenlendiği kameriyeli alan bomboştu. Tribünlerin yarısına kadar çıkip oturan Maryellen, babasıyla olan karmaşık ilişkisini düşünürken gözleri uzaklara daldı. Babası onu sevmiştir, bunu artık biliyordu; birini sevmeyi ne kadar becerебilirse. Kelly'yi de... Belki biraz daha fazla. Ve annelerini de sevmiştir.

Grace onun ölümünü çok zor karşıladı. Maryellen, annesinin bu yoğun kederini hazırlıksız yakalanmasına bağlıyordu. Ona göre, Dan'in bir başka kadınla olduğuna inanmak – ve kabullenmek – bir bakıma canına kıydığını bilmekten daha kolaydı.

Kendi duygularına gelince, Maryellen'in kafası karmaşıktı. Dan babasıydı, onu severdi ama karanlık bastığı anlarda babasından sakınması gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmişti. Bu ifadeyi ilk gördüğünde henüz beş yaşındaydı. "Karanlık." Artık ne anlama geldiğini daha iyi anlıyordu. Babası savaştan beri suçluluk duygusunun esiriyydi. Kurtulamadığı ve paylaşamadığı bir suçluluk duygusu...

Kendisinin de acı ve pişmanlık deneyimleri olduğundan, Maryellen onu anlayabiliyordu. Geçmişte o da büyük mücadele vermişti. Bütün bu süreçte, babasıyla hiç ortak yanları olmadığını düşünürdü. Oysa farkında bile olmadan, tahmin bile edemeyeceği kadar birbirlerine benziyorlardı.

Yanağından aşağı bir gözyaşı daması yuvarlandı, fark etmediğini hissedeni bir diğeri onu izledi. Maryellen duygusal biri değildi, bunu inkâr ederdi. Duygusal olacak lüksü yoktu. Evliliğini arkada bırakırken duygularını da kilitlemiştir. Duyguların bedeli çok yüksekti.

Birinin yaklaşlığını duyuncu doğruldu, gözlerini sildi. Gelen kişinin Jon olduğunu görmek onu şaşırtmadı nedense.

"Babanı duydum. Çok üzüldüm." Maryellen'dan uzakta, kameriyenin altında duruyor, denizi seyrediyordu. Gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi, rüzgâr yoktu.

"Teşekkür ederim." Bremerton ve Cedar Cove arasında çalışan küçük feribot iskeleye yanaşıyordu. Maryellen, Jon

yerine ona odaklanmayı tercih etti. Hâlâ gitmemişi ve Maryellen yalnız kalmak istiyordu. Konuşmazsa belki anlar ve giderdi.

“Şu anda seninle bunu konuşmak istemezdim, ama...”

“Öyleyse yapma,” diye rica etti Maryellen.

“Bana o seçeneği bırakmadın.” Hakkını vermek gereklirse, özür dileyen bir ses tonu vardı. “Eğer bana bebekten söz etmiş olsaydın, belki biz...”

“Ne yapardık?” diye bağırdı Maryellen. “Bebekten kurtulur muyduk?”

Öfkesi Jon'u afallatmıştı. Kaskatı kesilerek sıralar arasındaki yolu geçip tam karşısında durdu. “Hayır Maryellen, bunu medeni insanlar gibi konuşurduk. Aksine, sen beni kandırın. Hiçbir şey yolunda olmadığı halde her şeyin yolunda olduğunu söyledin.”

Maryellen başını eğip ayaklarına bakmaya başladı. “Yanlıyorsun. Her şey *yolunda*. Bebeğimi doğuracağım.”

“İşte yanıldığın nokta bu. O senin bebeğin değil, *bizim* bebeğimiz.”

“Hayır.” Maryellen'in korkuya sırtı ürperdi.

“Bir babanın da hakları vardır.”

Maryellen'in içi de buz kesti. “Bunun bana maliyeti ne olacak?”

“Ne?” Kaşları çatıldı, kafasının karıştığı belliydi

“Beni ve benim... beni ve bebeği rahat *bırakınak* için ne kadar para yeterli?” diye sordu.

Jon uzun ve kalpleri durduracak bir süre ~~on~~ büküttü. “Yani çocuğumun hayatından çıkmam için ~~bana~~ para mı teklif ediyorsun? Önerin bu mu?”

Maryellen başıyla onayladı.

“Asla!” Sesi öfkeli ve nefret dolu çıkiyordu. Ardından sorduğu soruya Maryellen’i şaşkına çevirdi: “Sana kim söyledi?”

“Ne söyledi?” Maryellen ona karşı kullanabileceğι bir şeyler olduğunu hissetti.

“Eğer bilmiyorsan, sana yeni bir silah daha verirsem adam değilim.”

Maryellen hafızasında onun hakkında bildiklerini yokladı; fazla bir şey yoktu. İyi bir aşçı, yetenekli bir fotoğrafçıydı ve kendisine, büyüğbabasından inanılmaz bir arsa miras kalmıştı. Onunla ilgili bildiklerinin toplamı –küçük bir ek bilgiyle– bu kadardı. Muhteşem bir aşkıtı. Bu son düşünunceyle midesi kasıldı.

“Fotoğrafımı ne zaman çektin?”

Jon cevap vermedi ama yerinden de kırırdamadı.

“Seattle’da gördüm. O, *benim* Jon. Kendimi tanıtmaya çağımı mı sandin?” Kandıran yalnızca Maryellen değildi.

Bakışları karşılaştığında, Maryellen onun kırgın ve aynı zamanda, hiçbir zaman bilmesini istemediği bir şeyi gördüğü için mahcup olduğunu hissetti. Oysa görmüştü ve bu hoşuna gitmemiştir.

“Görecekin hiç aklına gelmemiştir,” diye itiraf etti Jon.

“Elbette gelmemiştir. Beni takip mi ediyordun Jon? O fotoğrafı ne zaman çektin?”

Jon, Maryellen’İN birkaç metre uzağındaki bir banka çöktü. Gözlerini denize ve arka plandaki Olympics Dağları’nın zirvesine dikmişti. “İkimiz de yetişkiniz. Bebek konusunda bir uzlaşmaya varabiliriz.”

“Para istemiyorsan, *ne* istiyorsun?”

“Oğlumu,” dedi Jon. “Ya da kızımı.”

“Neden? Neden bebeğim senin için bu kadar önemli?

Bir çeşit erkek gururu mu? Veya intikam? Veya ne?”

Jon başını iki yana salladı. “Bir çocuk, çocuktur ve bu, hayatın bekleyebileceğim her şeyden daha önemli.” Sesi öfkeden sert çıkiyordu. “Geçen yıllar içinde çok şeyden vazgeçtim, ama kendi kanımı ve canımı terk etmeyeceğim.”

Maryellen gerçekten korkmaya başlamıştı. Çocuğa olan ilgisi beklediği bir şey değildi. Noel’den önceki karşılaşmalarda onu tamamen yanlış anlamıştı. Tepkisine ve kendisinin geçmişteki deneyimine bakarak çocukla ilgili hiçbir şey istemediğini sanmıştı.

“Pekâlâ,” dedi gönülsüzce. “Bunu konuşalım. Ne şekilde uzlaşmak istiyorsun?”

“Ortak velayet istiyorum.”

“Hayatta olmaz!” Tepkisi ani ve güclüydü. “Bunu yapamam.”

“Neden?”

“Bebek bakımıyla ilgili ne biliyorsun?”

Jon omuz silkti. “Senin bildiğin kadar.”

“Sen gece çalışıyorsun,” diye karşı çıktı Maryellen.

“Sen de gündüz çalışıyorsun. Mükemmel bir ayarlama. Çocuğumuz sürekli ebeveynlerinden birinin yanında olacak.”

Maryellen’ın midesinde giderek daha büyük bir yumru oluşuyordu. “Bu çok zor, bebeği sürekli bir evden diğerine taşımak gereklidir.”

“Bana ne istediğimi sordun, ben de söyledim,” diye devam etti Jon. “Ortak velayet listenin başında, ayrıca bebe-

ğin doğumunda hastanede olmak istiyorum.”

“Hastanede mi? Hangi geçerli sebeple?”

Jon soruyu duymazdan geldi. “Doğum esnasında yanında kim olacak, karar verdin mi?”

“Annem.”

“Güzel, içeri annen girsin ama doğumdan sonra onu ilk ben kucağıma alacağım.”

“Hayır.” Bu iş giderek daha karmaşık ve mantıksız bir hal alıyordu. Bütün istediği onu yalnız bırakmasıydı. Daha bugün travmatik bir olayın ortasındayken, kendini yeni bir tanesine hazır hissetmiyordu. “Başka bir isteğin var mı?” diye sordu alaycı bir tavırla.

“Evet, listemde daha birçok şey var.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Ve cevabın aynı olacak gibi, değil mi?”

Geriye dönüp baktığında, Maryellen onun Clint gibi olacağını ve bebekten kurtulmak isteyeceğini sanarak aptallık ettiğini düşünüyordu. Jon'un, bebeğin hayatında yer almak istemeyeğini sanarak daha da büyük bir aptallık etmişti.

“Neden başka adamlar gibi davranışmıyorsun?” diye homurdandı. *Örneğin Clint gibi.*

“Ben mi?” diye diklendi. “Sen neden çocuğu geçim kaynağı ve erkekleri yönlendirme aracı olarak gören başka kadınlar gibi davranışmıyorsun?”

“Kadın milletilarındaki görüşün çok tatsız.”

“Senin erkeklerlarındaki görüşünden daha fazla değil.”

Taşı gedigine koymuştur. “Pes!”

Jon bir süre sustu, sonra Maryellen'a döndü. “Uzlaşma şansımız yok mu Maryellen? Bebeğimin hayatında yer al-

mama gönüllü olarak izin verecek misin? Çocuğumun babası olmama?”

Babasının öldüğü gün bu soruyu sorması asla unutulmayacağı bir ironiydi. “Bu kararı şimdi vermek zorunda mıyım?”

“Evet, korkarım öyle.”

“Neden?”

“Çünkü bir avukatla görüştüm. Bu işi aramızda halledemezsek seni mahkemeye vereceğim.”

Grace kocasını toprağa verdiği gün, kızlarıyla mezar başında son bir veda için toplanmıştı. Kâbus sona ermişti. İhtiyacı olan cevabı almıştı. Tahmin edemediği şey ise, cevaba eşlik eden ve yüreğini sizlatan pişmanlığıtı. Üç gün boyunca kâbus görmüştü. Kaybolduğu günden beri beynini kemiren şüpheler ve soru işaretleri Dan'in mektubıyla birlikte yok olmuştu; mutsuzluğu ve tercih ettiği son yüzünden Dan onu suçlamıyordu. Ancak, ortaya çıkan cevaplar, önceki sorular kadar rahatsız ediciydi.

Dan hayatına son vermeyi seçmişti. Geçmişiyile yüzleşip gelecekle mücadele etmekten ve profesyonel yardım almak tansa ölmeyi tercih etmişti. Dan'in mektubunda yazdıkları karanlık ruh halini açıklıyordu, ama Grace'in aradığı kefareti ödemiyordu. Kocasının neden ondan yardım istemediğini anlatmıyordu. Grace kocasını, evliliğini ihmal etmişti. Vietnam dönüsü Dan artık eskisi gibi değildi, bunu bilerek ona yardım elini uzatmamayı.

Son birkaç gün, ailesi ve arkadaşları çevresindeyken,

başının etini yiyan bu soruları savuşturmak kolaydı, ama artık yalnızdı. Kızların ikisi de kendi evlerindeydi. Babalarıyla barışıp kendi hayatlarına dönmüşlerdi, ama Grace bunu yapabileceğinden emin degildi. Dan'ın yaptığı bu son şey, evliliğine bakışını ve bütün hayatını tamamen değiştirmiştir.

Su kaynattı, çayı demlenmeye bırakırken üstünü değiştirip pantolon ve kolsuz bir bluz giydi. Döktüğü yaşlardan gözleri acıyordu, ama artık gözpinarları kurumuştu. Tam çayımı alırken kapı çaldı. Grace aslında Olivia'yı beklemiyordu, ama en sevdiği arkadaşına kapısı daima açıktı. Çelişkili duygular yaşıyordu; yalnız kalmak istemiyordu ama kimseye tahammül edecek hali de yoktu. Onu en iyi Olivia anladı.

Oysa kapıda duran, elinde bir demet sarı gül goncasıyla Cliff Harding'dı.

Grace gözlerini kırpıştırdı, onu görmeyi beklemiyordu ve birden, bütün utancına rağmen gözyaşlarına boğuldu. Elleyle yüzünü kapattı ve hiçkırarak ağlamaya başladı. Cliff tel kapıyı açıp içeri girdi ve hiç düşünmeden onu kollarına aldı.

Grace ona sımsıkı sarıldı. Gülleri sırtında hissediyor, minik dikenler bluzuna takılıyordu, yine de ondan ayrılmadan ağlamaya, hiçkırıma devam ediyor, feryatları boş evde yankılanıyordu.

Cliff onu kanepeye doğru götürdü. Grace'in vücudu hiçkırıklarla sarsılırken kollarıyla ona destek oluyordu.

Grace ne kadar öyle kaldığını bilmiyordu, artık akacak yaşı kalmadığında başını kaldırırdı ve derin soluklar arasında özür diledi. "Ben... ben... bunu yapmak istemedim."

"Yaptığın için memnunum," dedi Cliff sessizce.

Ne dediğini anlamayan Grace soran gözlerini ona çevirdi.

“İhtiyaç duyulmak güzel bir şey. Uzun süredir kimse bana ihtiyaç duymuyor.”

Grace başını onun omzuna yasladı ve titreyen bir sesle, derin bir iç çekti. Onun gücüne ve sıcaklığına sığınmaktan mutluydu. “Böyle sona ereceğini hiç ummuyordum,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.” Cliff kolunu Grace’ın omzuna dolayıp başını öptü. “Üzgünüüm Grace, tahmin bile edemeyeceğin kadar üzgünüm.”

“Bana bir mektup bırakmış... açıklayıcı bir mektup. Bunca zaman sanmıştım ki... başka biri var sanmıştım, onu daha mutlu eden biri.”

Cliff onun saçlarını okşadı. “Peki kasabada onu gören arkadaşı?”

“Şerif, onun Dan olamayacağını söylüyor.”

“Yanlış tespit mi?”

Grace başıyla onayladı. “Öyle olmalı.” Bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi, berbat görünüyor olmalıydı. “Bu durum, bulduğum parçalanmış Noel hediyelerini de açıklıyor.” İçine düştüğü depresyonun derinliğini açıklayan bir davranıştı. Hayatındaki güzel şeýlerin hiçbirini hak etmediğini düşünüyordu. Öyle ki, ailesinden gelen hediyeler dahil sevdiği her şeyi yok ediyordu. İçinde yaşadığı dünya, umutsuz ve bomboştu. Karanlığa hapsedildiğini hissediyor, çıkış yolunu bulamıyordu.

“Karavanı alacak parayı nereden bulduğunu öğrenebilдин mi?”

“Bunu hâlâ bilmiyorum. Evli olduğumuz süre içinde, asla on üç bin dolarımız olmadı. Dan yılın sadece belli döneminde çalışabildiği için, aylarca tek maaşla kıt kanaat geçinmek zorunda kalmıştık. Kızların okul masraflarını karşılamak için kredi kullanmamız gerekiyordu. O kadar parayı kenara koymayı nasıl başardığını anlayabilmiş değilim.”

“Bunu yıllardır planlıyor olmalı.”

Aynı şeyi Grace de düşünmüştü. “Kendini hemen mi öldürmek istediler bilmiyorum... belki sadece kaçmak istediler. Dan ormanı severdi. Ormanda, herhangi bir yerde olduğundan daha huzurlu olurdu. Odunculuk yaptığı işi kaybedince, ruh hali daha da kötüye gitmişti. Ben sanmıştım ki...”

“Moral bozukluğunun işini kaybetmekten kaynaklandığını sandın ve bu gayet normaldi.”

“Öyle düşündüm,” dedi Grace. “Oysa şimdî anlıyorum ki, ormanla birlikte huzur bulduğu tek şeyi de kaybetti. Karavanı o yüzden almış olmalı. Sanırım, bir süre orada yaşamak istediler... ve hayatının üstünde kafa patlatmak...” İçini çekti. “Bu şekilde düşünmek istiyorum ama ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Bir kez eve geri gelmişti. Bundan eminim.” Grace, onun neden bu kadar kısa süreliğine eve döndüğünü hâlâ anlayamıyordu. Ona merhamet duyuyor ve daha duyarlı olmadığı için hayıflanıyordu.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Cliff.

Grace başını iki yana salladı. “Çok yorgunum. Dan bulduğundan bu yana birkaç saat fazla uyumadım.

Cliff dudaklarıyla alnına dokundu. “Şimdî uyu,” diye üsteledi.

Grace uzanıp Cliff'in elini tuttu. "Gitmeni istemiyorum."

"Gitmeyeceğim. Uyandığında burada olacağım."

"Söz mü?" Grace için bu önemliydi, sebebi üstünde düşünmek istemiyordu.

"Söz." Cliff yatak odasına kadar ona eşlik etti, yatağa uzandıktan sonra battaniyesini üstüne örttü ve uzanıp yanğını öptü. Sonra ışığı kapatıp sessizce odadan çıktı.

Grace gözlerini kapadı ve oda kapısının yavaşça kapanlığını duydu. Uykunun cazibesi bir yana, bütün istediği bir süre gözlerini dirlendirmekti. Ancak kısa sürede baygıın düştü. Üç saat sonra uyandığında gece olmuş ve karanlık çökmüştü.

Bir an kendine gelmeye çalıştı, sonra mutfaktan bir ses geldiğini duydı. Cliff'in üstüne örttiği battaniyeyi kenara çekip kalktı ve koridora çıktı.

"Cliff?"

"Buradayım." Cliff ortaya çıktı, üzerinde bir mutfak önlüğü ve yüzünde baştan çıkarıcı bir tebessüm vardı. "Akşam yemeği hazırladım."

"Yemek mi pişirdin?"

Omuz silkti. "Fazla bir şey bekleme."

Masa hazırda ve her şey yerli yerindeydi. Fırından mis gibi bir koku geliyordu. Gülleri bir vazoya yerleştirerek masanın ortasına koymuş, en güzel porselen takımlarını ve keten masa örtüsünü kullanmıştı. Gösterdiği bu özen karşısında Grace'in içine dalga dalga bir sıcaklık yayıldı.

"Olivia aradı," dedi Cliff. "Bir süre konuştu. Maryellen da kontrol etti. Belki onu aramak istersin."

“Ya Olivia? Aramamı söyledi mi?”

“Eğer istersen. Aslında yalnız kalmanı istemiyordu ama yanında olacağımı onu ikna ettim. Hiçbir yere gitmiyorum Grace.”

Sözleri Grace’i rahatlatmıştı. Dan’ın cesedi bulunduğu günden beri kendini umutsuzca yalnız hissediyordu. Çekip gittiğinde bile böylesi soğuk bir yalnızlık hissetmemiştir.

Eldivenleri takan Cliff, uzanıp fırından bir güveç çıkardı. “Umarım etli börek seversin?”

Bir şey yiyecek durumda olmadığı halde başıyla onayladı. Bu kadar zahmete girdiğine göre, en azından minnettarlığını göstermeye çabalamalıydı. Oysa yemek için masaya oturduğunda, aslında ne kadar açılmış olduğunu fark etti.

“Harika bir aşçısın.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi, anlaşılan iltifat hoşuna gitmişti. “Ne yazık ki mönüüm çok sınırlı.”

Yemekten sonra bir süre kahve içerek oyalandılar ve Grace bir şeylerle oyalanma ihtiyacı hissettiğinden, bulaşıkları toplamaya karar verdi. Cliff yardımcı olma konusunda çok ısrarcıydı ve hayır denmesinden anlamıyordu.

“Olivia’ya söylediğimde ciddiydim,” dedi, bulaşık makinesine bir tabak yerleştirirken.

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni bırakmıyorum. Endişelenme, salonuna kamp kuracak değilim ama bir süre burada kalacağımı bilmeni istem.” Tezgâha yaslanıp iç çekti. “Bugün, kocanı toprağa verdigin gün, bunu söylemek için doğru bir gün olmasa da, sana çok önem verdigimi bilmeni isterim.”

Bu sözler, aralarındaki boşlukta asılı kaldı.

“Ben de seni önemsiyorum,” dedi Grace sessizce. Cliff’ın onun hayatında yer almak istediginden, güneşin gökyüzünde parladığı kadar emindi.

“Sen de mi aynı şeyi hissediyorsun?”

“Şaşırılmış gibi yapma.”

“Sadece... hay aksi, elinde bulaşık bezi varken, bir adama böyle şey söylenir mi?”

“Ben söylerim,” diye dalga geçti Grace. “Neden biliyor musun? Çünkü ben de yakın bir zamanda *seni* bırakmayı düşünmüyorum.”

Tekrar sarıldılar. Öpüşmediler; Dan daha yenci gömülü müştü. Ancak onun da zamanı *gelecekti* ve bunu ikisi de biliyordu.

“Cuma akşamı seni çaldığım için erkek arkadaşının kızmayacağından emin misin?” diye Olivia’ya sordu Stan, altı salonlu sinema kompleksinin kuyruğunda beklerken.

“Jack meşgul.” Jack telefon edip onu okul yönetim kurulu toplantısına davet etmiş, ama Olivia geri çevirmiştir. Jack son zamanlarda Stan konusunda paranoyak davranıyordu, o yüzden eski kocasıyla sinemaya gideceğinden söz etmenin anlamı yoktu. Gerçi söyleyebilirdi ama bu konuda tartışmak istemiyordu.

“Neredeyse eski günlerdeki gibi,” dedi Stan.

“Pek sayılmaz. Patlamış misri sen mi alıyorsun, ben mi?”

“Sen,” dedi Stan.

“Pekâlâ, bu durumda sanırım biraz eski günlerdeki *gibi*.

Üç küçük çocuk sahibi olarak, nadiren dışarı çıkışma fırsatı bulurlardı. Altı ayda bir sinemaya gitmek büyük değişiklikti. Zaman kazanmak için genellikle Stan bilet kuyruğuna girerken Olivia büfeyi önünde olurdu.

“Bu arada, Clark Kent nerede?” diye sordu Stan, salon-dan içeri girerken.

Merak ettiği çok açıktı. “Katılması gereken bir toplantı var.”

“Ona bu akşamdan söz edecek misin? Aranızda sorun kaynağı olmak istemem.”

“Elbette söyleyeceğim.” Sır saklayan biri varsa, o, Olivia değildi ve Stan bunu gayet iyi biliyordu. Sorusunu rahatsız etmişti.

“Arka sıralardan birine yerleşir yerleşmez Olivia bir avuç patlamış misir aldı.

“Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?”

Ağzı dolu olduğundan, sadece başıyla onaylamakla yetindi. Bu doğrudu, hoşlanıyordu. Jack zeki, tartışmayı seven ve mizah duygusu olan biriydi; ona meydan okuyabiliyor ve onu güldürebiliyordu. Biraz kendine güvensizdi ama Olivia bunu önemsemeyi tercih ediyordu.

Stan yeni bir soru sormaya hazırlanırken fragmanlar başladı. Olivia bunun için şükretti. Geceyi kendi kişisel ilişkilerini tartışarak geçirmek istemiyordu. Film bittikten sonra, kahve ve tatlı için Pancake Palace'a ugradılar. Dışarı çıkalıbildikleri akşamlar yaptıklarından biri de buydu. Masaya karşılıklı oturduklarında, Olivia ister nostaljik sebeplerle, isterse Jack hakkında sorularla olsun, Stan'in kendini lafa boğmasına izin vermemeye kararlıydı. Stan evliliği hakkında akıl

danişmak için onu aramıştı. O yüzden konușmalarının konusu bu olacaktı.

“Sen ve Jack...”

“Bir dakika.” Olivia elini kaldırdı. “Bu akşam senin hakkında mı yoksa benim hakkında mı konuşacağız?”

Stan bakışlarını yere indirdi. “Yenilgiyi kabullenmek benim için hiçbir zaman kolay olmadı.”

Olivia eşyalarını toplayıp evi terk edenin o olduğunu hatırlatmamak için kendini zor tuttu. Boşanma davasını açan ve evliliklerinin bittiğinde ısrar eden de oydu.

“Ne oldu?” diye sordu Olivia.

Stan başını iki yana salladı. “Marge bitirmek istiyor.”

“Neden?”

“Artık beni sevmediğini söylüyor. Bir zamanlar özel bir şeyler paylaşmışız, ama artık bitmiş. Boşanma için başvurdu bile.”

“Peki sen ne hissediyorsun?”

Stan bakışlarını ondan kaçırıldı. “İnanılmaz acı verici.”

Olivia, Marge konusunda kendi yaşadığı deneyimi de göz önünde bulundurarak sordu: “Sence başka biri mi var?”

Stan onun gözlerinin içine baktı. “Bunu bir süre ben de düşündüm.”

Olivia haklı çıkarak intikam alma peşinde değildi. Hem eski kocası hem de onun yeni karısı adına üzülmüştü. Stan ve Marge’ın bir zamanlar sağlam bir evlilikleri vardı, ama anlaşıldığı kadarıyla tarih tekerrür ediyordu. Hatırladığı kadarıyla, Stan’le tanıştığında Marge da evliydi.

“Üzgünüm.”

Stan ortamı rahatlatmaya çalışsa da, Olivia onu gözle-

rindeki acıyi fark edecek kadar iyi tanıyordu. İlk kez, ona baktığında o çekici adamı göremiyordu. Stan yaşlanmış ve yıpranmıştı, benzi solmuş ve yüzü çizgilerle dolmuştu. Yaklaşık bir saat konuştular. Kahveyle pastanın parasını ödemeye zamanı geldiğinde, Olivia saatin neredeyse dokuz olduğunu görererek şaşırdı.

“Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum,” diye itiraf etti Stan, Deniz Feneri’ndeki eve doğru yol alırlarken. “İnan Olivia, bu boşanma meselesi beni gerçekten yıktı.”

Olivia onun elini okşadı. “Hayat, her şeyi yoluna koymayı biliyor. Marge’dan hemen vazgeçme.”

Stan aracı yolu kenarına çekti. Güneş batıyor ve altın rengi ışığını körfezin suları üstüne saçıyordu. “Evin bu manzarasını her zaman çok sevdim,” dedi motoru kapatarak.

Olivia da aynı şeyi düşünüyordu. Eski evin bahçesinde satılık ilanını gördüğü ilk anı hatırladı. Sırtı ürpermişti. Ailesinin yaşamamasını istediği evin bu olduğuna karar vermesi için evi gezmeye ihtiyacı bile yoktu. Fiyat onları zorlasa da, peşinatı ödeyip kredi alma imkânı bulmuşlardı. O zaman ikizler dört yaşıdaydı ve ilk kez kendilerine ait odaları olmuştu. Jordan’ı kaybettikten sonra bu ev aileyi bir arada tutmaya yeterli olmamıştı ne yazık ki. Yine de, Olivia bu evi, evliliğiyle ilgili en güzel şeyleri barındıran yer olarak görüyordu.

“Marge geçen hafta taşındı,” diye itiraf etti Stan.

Olivia bunu bilmiyordu. “Çok üzüldüm Stan.”

Stan iç çekip bakışlarını kaçırdı.

“Oh olsun demediğin için teşekkür ederim. Bunu hak etmiştim, değil mi?”

“Boşanlı yıllar oldu.”

“Evet, biliyorum ama bu konuda hep düzgün davranışın, Liv. Çok düzgün.”

Olivia bunun tamamen doğru olduğundan emin değildi.

“Bu akşam eve gitmek istediğimi sanmıyorum. Bu gece olmaz,” dedi. Sesi kırgın ve yorgun çıkyordu.

“Ne yapacaksın?”

“Bir otel odası bakacağım.”

Olivia bunun bir taktik olabileceğinin farkındaydı, ama onun için üzülüyور ve boş bir eve dönmek istemeyişini anlayabiliyordu. “Bunu yapman gerekmek. James'in odasında kalabilirsin. Sabah da Seattle'a dönersin.”

Stan'in yüzündeki gerginlik biraz hafifledi. “Sorun olmaz mı?”

“Hayır, ama yarın sabah bir randevum var. Dokuzda çıkmak zorundayım.” Jack'le birlikte Sol Duc kaplıcalarına gitmekler ve Jack yazacağı makale için araştırma yapacaktı. Kendi arabası daha iyi olduğundan, Jack'i Olivia alacaktı.

“Sorun değil, sckizde yolda olurum. İstersen daha önce.”

“Dokuzdan önce herhangi bir saat uyar.”

Stan aracını garajın arkasına park etti, içinde üst kata çıkmadan önce Olivia ona temiz havlu verdi.

Boşanmalarından bu yana, ilk kez aynı evde kalacaklardı. Yatmaya hazırlanırken Olivia, Stan'i davet etmekle doğru yapıp yapmadığını düşündü.

Sabah, şüpheleri yok oldu. Saat yedide uyandı, kahveyi hazırlarken üst kattan duşun sesi geliyordu. Bir şarkı mirildanmaya başlamıştı ki kapının ziliyle irkildi.

Hemen açmaya koştı.

“Ja... Jack?” diye kekeledi, Stan’ı duyup aklına kötü bir şey gelmesinden korkarak.

“Hediyelerle geldim,” dedi Jack. Elinde iki fincan kahve ve bir pastane poşeti vardı. “Akçaağaçlı gofret,” dedi bütün cazibesiyle. “En sevdiklerinden. Yola çıkmadan önce bir şeyler yeriz diye düşündüm.”

“Ben...”

“Olivia,” diye seslenen Stan basamaklarda belirdi, Jack’ı görünce olduğu yerde durdu. Üstünde Justine’in eski bir sabahlığı ve tüylü terlikleri vardı.

“Stan’ı hatırlıyorsun, değil mi?” diye mırıldanan Olivia, o an söylemeyecek en budalaca sözü sarf ettiğinin farkındaydı.

“Ah, evet, Stan’ı hatırlıyorum.” Jack’ın bakışları buz gibiyoğ ve gözleri kısılmıştı.

Stan en mağrur duruşyla üstündeki sabahlığa biraz daha sıkı sarındı. “Sanırım bundan daha kötü bir zamanlama olmazdı.”

“Aksine,” dedi Jack. “Bundan daha iyi zamanlama olmazdı.”

“Pardon.” Stan, Olivia’ya özür dileyen bir bakış atıp hızla yukarı çıktı.

Jack ile Olivia baş başa kaldı. “Stan’le benim... benim yattığımı düşünüyor olamazsun.” Kuşkusuz Jack bunu düşünmeyecek kadar güveniyor olmalıydı ona!

“Her neyse Olivia.”

Bu o kadar çocukça bir karşılıktı ki, Olivia ne diyeceğini bilemedi.

“Seni geri istiyor.”

Bunu daha önce duymuştu ama Jack, Stan'in ne kadar derinden acı çektiğini bilmiyordu. Hiçbir şey göründüğü gibi *değildi!*

“İster inan, ister inanma,” diye devam etti Jack. “Tamanen sana kalmış, ama söylemem gercken bir şey var. Ya o, ya ben. Karar senin.”

“Eski kocama artık onunla görüşmeyeceğimi söylememi mi istiyorsun?”

Jack bile böyle bir istekte bulunamayacağını biliyor olmaliydi.

“İstediğim kesinlikle bu, yoksa ilişkimiz bitmiş demektir.”

“Ültimatollarla aram iyi değildir,” dedi Olivia.

Jack kahveleri ve gofretleri yemek masasının üstüne bıraktı. “Bilmem gereken her şeyi duydum.” Dönüp kapıya yöneldi.

Olivia öylesine şok olmuştu ki, ne yapacağını bilmiyordu. Şaşkınlığı öfke izledi ve arkasından gitmeye karar vermek on saniyesini aldı. Jack o sırada köhne, külüstür arabasına virmişti.

“Stan'in beni geri istedığını mı söylüyorsun?”

“Bunu aylar önce belli etmişti.” Jack'in eli kapı kolundaydı.

Ne cüretle bu şekilde yürüyüp gidebilirdi! Söylediği *doğu* bile olsa, en azından biraz cesur davranışabilirdi.

“Jack Griffin, senin için önemli miyim, değil miyim?” diye bağırdı.

Jack dönüp öfkeli gözlerle ona baktı. “Ya o, ya ben. Karar vermek zorundasın.”

Demek ki Bay Becerikli hâlâ aynı oyunu oynuyordu.
“Yanılıyorsun. Burada kararları veren ben değilim, sensin.
Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçan da sensin.
Ültimatom veren de sensin.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Sonunda, cevap verebileceği bir soru sormuştur. “İstediğim şey, Jack Griffin, benim için *mücadele* etmen. Sana olan bütün inancımı hak ettiğini bana ispat et.”

On Dokuz

Maryellen kendini ancak bu kadar hamile hissedebilirdi. Bebeği doğurmak için hâlâ altı haftası olduğuna inanamıyordu. Babasını gömdükleri haziran ayının ortasından beri Jon'dan haber almamıştı. Pes ettiğine ve yasal girişimde bulunmayacağına inanacak kadar saf değildi. O günden beri geçen üç hafta boyunca, sürekli diken üstündeydi.

Yaz artık kendini iyice hissettirmeye başlamıştı ve Maryellen istikrarlı turist akınıyla baş etmeye çalışıyordu. Galeri iyi iş yapıyordu, ama yazılık müşterilerinin çoğu artık Jon'un eserlerini satmadıkları için hayal kırıklığına uğramışlardı. Fisiltı gazetesine göre Jon, Seattle'daki Bernard Galeri'de inanılmaz iyi satıyor, baskıları daha satışa girer girmez tüketiyordu. Ancak oradaki sorun da, Maryellen'la çalıştığı dönemde olduğu gibi idi; teslimatları düzensizdi ve arz, talebi karşılamıyordu. Maryellen, onun gereklereine artık daha çok hak veriyordu. Önceden André's'te aşçılık yaparken, şimdi haftanın beş günü, bölgede hızla en iyi restoranlardan biri olarak ünlenen Deniz Feneri'nde çalışıyordu. Seth ve Justine'in

yeni girişimi, Jon'un yönetiminde büyük başarı ve ilerleme gösteriyordu.

Çiftin başarısı Maryellen'i mutlu ediyordu. Onu tedirgin eden ve aslında canını sıkan şey ise, Jon'un altın dokunuşuydu. Fazla iyi ve mükemmelidi. Adeta her yerinden yetenek fışkırıyordu. Kendi evini tasarlayıp inşa ediyor, fotoğraf çekiyordu ve çok başarılı bir aşçısıydı. Sosyal becerilerinin eksikliği dışında –ki aslında samimiyetinin bir göstergesi olarak artı hanesine yazılabilirdi– adam kusursuzdu. Eğer ortak velayet için mahkemeye başvuracak olursa kazanacağına kuşku yoktu. Tabii Maryellen geçmişini eşeleyip bir pislik çıkaramazsa. Jon'un, sırları olduğunu hissediyordu ve kendisi de ona karşı kullanabileceği bazı şeyler olduğunu itiraf etmişti.

Bu düşünce Maryellen'i huzursuz etti. Bir mahkeme salonunda velayet kavgası yapmak istemiyordu. Kafasındaki düşünce, çocuğunu tek başına büyütmekti. Jon'un bebekten haberi olsa bile, kendisine sorumluluk yüklemeyecğini garanti ederek onu rahatlatabileceğini sanmıştı. Ne yazık ki –hayatındaki pek çok şeide olduğu gibi– yanlışmıştı.

Kapatma zamanı geldiğinde, Maryellen yorulmuş ve iyice huysuzlaşmıştı. Ayakları ağrıyordu, kendini şişko ve hantal hissediyordu, en son istediği şey ise gidip yemek hazırlamaktı. Balık ve patatesin cazibesinc kapılarak işini en iyi yapan yerlerden biri olan Colchester Park'taki küçük kafelerden birinde durdu.

Yolun karşısındaki denize bakan ve ufukta Seattle'ın muhteşem gökyüzünü sergileyen dışarıdaki masalardan birinde oturdu. Ayaklarını kaldırıp karşı taraftaki banka yasladı, karton tepsisini masaya koyup parmaklarını yalayarak tuzlu

patateslerin tadını çıkarırken park yerine bir kamyonet ya- naştı. Görür görmez tanıdığı bir kamyonet... Maryellen o an adeta buz kesti. *Hayır, lütfen, hayır.* Jon'un şu anda Deniz Fenceri'nde çalışması, ya da fotoğraf çekmesi veya evde in- şaatla uğraşıyor olması gerekiyordu. Orası dışında her yerde olması mümkün değildi.

Maryellen'la karşılaştığı için, Jon da en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu. Bir süre arabasının yanında durdu, an- laşılan onu görmezden gelip gelmemekte kararsızdı.

“Eğer düşündüğün buysa, seni takip etmedim,” dedi ifa- desiz bir sesle.

“Biliyorum.” Yemeğini berbat etmesine izin vermeyce- cekti, o yüzden tuzluğa uzandı.

“Justine tuz yüzünden pek çok ödem sorunu yaşıyor,” dedi kaşlarını çatarak. “Senin kullanman doğru mu?”

“Gayet sağlıklıyım.” Bir erkek ona ne yapması gerekti- gini söylüyordu. Önce öfkeye kapıldı, sonra sakinleşti.

“Ya bebek?” Jon'un dikkati karnına yoğunlaşmıştı.

“Kızım gayet iyi.”

“Kızın mı?”

Maryellen başıyla onayladı. “Yaşım yüzünden düzenli olarak ultrasona giriyorum.”

“Daha önce biliyor muydun?”

“Hayır, yeni öğrendim.”

“Bir kız.” Bunu bir mucize gibi söylemişti. “İsmince karar verdin mi?”

“Catherine Grace düşünmüştüm.”

Jon'un yüzü yumuşadı. “Annemin adı Katie'ydi. Bilse çok mutlu olurdu.”

“Ona söyleyebilirsin.” Bebeği sırlar olarak saklamayı düşündüğünü sanmıyordu. Belki kendi adına vereceği bu ödün, ona iyi niyetli olduğunu gösterebilirdi.

“Annem öleli on beş yıl oldu.”

“Çok üzgünüm.” Maryellen birden, söyledikleri yüzünden pişman oldu.

“Kızımın, hayatımın bir parçası olmasını istiyorum,” dedi net bir ifadeyle.

“Belki bir uzlaşmaya varırız.” Aslında bu, planının bir parçası değildi, ama konuyu mahkemeye taşımak da istemi-yordu.

“Ne gibi?”

“Hafta sonları?”

Maryellen’ın teklifini değerlendirirken yüzü ifadesizdi.

“Bebeği oradan oraya sürüklemek istemiyorum; gündüz bende, gece sende,” diye açıklamaya çalıştığı gergin bir halde. “Hayatımın düzenli ve sevgi dolu olmasını istiyorum. Lütfen anlamaya çalış.”

Gönülüksüz de olsa Jon başıyla onayladı. “Pekâlâ, ama benim hafıza sonlarım her zaman seninki gibi değil.”

“Bunu halledebiliriz.”

“O halde bebek ve benimle ilgili anlaşmaya vardık?” diye sordu, bir yanlış açıklama olmasını istemez gibi. “Haftanın iki gecesi benimle kalacak.”

“Evet.”

“Teşekkür ederim.” Rahatlamaş görünüyordu, hatta uzaqlamayı kabul ettiği için etkilenmiş gibiydi. “Niyetim, iyi bir baba olmak.” Kamyonetine doğru döndü, oraya neden geldiğini unutmuş gibiydi. “Beni dinle, tuzu azalt.”

“Emredersiniz efendim.” Maryellen şakadan bir asker selamı vererek gülümsedi, Jon da ona gülümseyince şaşırıldı. Kamyonetine binip uzaklaşırken Jon Bowman'a haksızlık ettiğini düşündü. Doğmamış çocuğunu –ve Maryellen'i– önemsemiş çok açıktı. Jon bu süreç boyunca ona hep onurlu ve nazik davranmıştı. Ona kötü davranışın kendisiydi.

Maryellen'in iştahı kaçmıştı, öndeği tepsiyi itti. Bebek içerisinde kırıldanıp duruyor, geriniyor ve sanki her çocuğun biranneye ve bir babaya ihtiyacı olduğunu hatırlatmak ister gibi tekme atıyordu.

“Her şeyin zamanı var Catherine Grace,” diye mırıldandı göbeğini okşayarak. “Her şeyin zamanı var.”

Roy McAfee beş ay boyunca, Beldon ailesinin otelinde ölen kimliği meçhul adam hakkında bilgi toplamaya uğraşmış, uçak biletinin Güney Florida'da küçük bir kasabadan alındığı dışında bir şey öğrenmemiştir. Bu kasaba, aynı zamanda sahte kimliğine göre “James Whitcomb”un da yaşadığı yerdi. Roy oraya gidip adamın fotoğraflarını o bölgedeki yetkililere göstermiş, ama bir sonuç almadan dönmüştü.

Bir sonraki adımı bölgedeki estetik cerrahları taramak olmuştu, ama hiçbirini yapılan işi tanımıyor ya da vakayı bilmiyordu. Doktorlardan biri, gelişen teknolojiye bağlı olarak, ameliyatın yirmi ya da otuz yıl önce yapılmış olabileceğini söylemiştir. Her ne kadar ilginç olsa da bu bilgi de bir yarar sağlamamıştı.

Ölümünden altı ay sonra kimliği halen tespit edilememiştir. Bu dava üzerinde gecesini gündüzüne katarak çalışma-

sına rağmen, Roy bir adım bile ilerleyememişti. Toksikoloji raporları da gizemin çözülmesinde yardımcı olmamış ve bütçenin kısıtlı olması yüzünden, Troy Davis daha kapsamlı bir araştırma talep edememişti.

Roy, ilçenin fazla nakit çıkaramayacağını biliyordu ve merak, bütçe konusunda kesinlikle etkin bir unsur değildi. Açık bir cinayet şüphesi olmadığı sürece, daha fazla soruşturmeye değer bir şey yoktu.

Corrie elinde bir fincan taze kahveyle ofise girdi. "Hâlâ ölen şu adamı düşünüyorsun." Adamın bir adı olmadığı için, karısı ona ölen adam olarak hitap ediyordu.

Roy dişlerinin arasından anlaşılmaz bir şeyle homurdandı. "Davadan vazgeçmedim."

"Troy'da soruşturmayı sürdürerek para yok."

"Bunu hatırlatmak zorunda değilsin." Ekleyecek fazla bir şey bulamadığı son raporunun ardından, Davis davayı bırakmasını söylemişti. Bunu duymak Roy'un hoşuna gitmedi, ama ilgilenecek daha bir sürü dava vardı. Yine de, tipki Dan Sherman'in kayboluşu gibi, bu vaka da onun beynini kemirmeye devam ediyordu.

"Şimdiden, aldığımızdan daha fazla para harcadık."

Bunu da daha önce duymuştu. Corrie başından beri bu vakayla ilgilenmesine sıcak baktı. Kendisi bu davaya döktüğü para ve ayırdığı zamana nasıl mantıklı bir açıklama getiremiyorsa, Corrie'nin de isteksizliğini açıklayabileceğini sanmıyordu.

"Ölen adamın Cedar Cove'a gelmesinin özel bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum," diye mırıldandı Roy, bulmacayı kafasından bir kez daha geçirerek. Bunun sıradan

bir ziyaret olduğuna bir an bile inanmamıştı. Onu rahatsız eden bir başka şey ise, adamın Thyme & Tide’ı nereden bildiğiydı. Oda-kahvaltı otel anacadde üstünde değildi, bulmak için otobandan ayrılip sayısız ara sokaktan geçmek gerekiyordu.

Ya kimliği meçhul adamımız fırtınada kaybolmuştu ya da Beldonların yerini özel olarak seçmişti. Eğer öyleyse, bunun sebebi neydi?

“Belki kiralık katıldır,” diyen Corrie, başını iki yana salladı. “Buna benzer çok fazla gizemli öykü okudum.”

Roy da bu ihtimali düşünmüştü. “O zaman yanında silah olması gerekiydi, oysa yok.”

“Silah olay yerinde bırakılmadıysa.” Corrie omuz silkti. “Filmlerde oluyor.”

“Kiralık katiller silahını yanında taşıır.”

Corrie masanın kenarına yaslandı. “Bob Beldon’la en son ne zaman konuşmuştur?”

Roy bunu düşünmek zorunda kaldı. “Sanırım birkaç ay önce.” Karısının doğru soruları sormak gibi bir yeteneği vardı. “O akşam, adamı daha önce hiç görmediğine yemin etmişti,” dedi yavaşça.

“Evet ama adamın tepkilerinde bir tuhaftıktır olduğunu söylemiştii diye hatırlıyorum.”

Beynini kemiren duyguları gidip geliyordu. Roy, Bob’un bildiklerini sakladığını ya da örtbas ettiğini düşünmüyordu, ama bazen insanlar ne bildiklerinin bile farkında olmayabiliyorlardı. Bob, adamı hayal meyal, bir yerden hatırladığını hissetmişti. O kadar belirsiz bir duyguyu ki, söz etmeye değer bulmamıştı. Belki de adamı cıskı içinde ya da bir tatilde görmüştü.

“Sanırım Bob ile Peggy’yi ziyaret etsem iyi olacak,” dedi Roy.

Corrie bilmüşe sırttı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşüneceğini biliyordum.”

Roy araç yoluna girdiğinde Peggy sebze bahçesinde çalıyor, başında hasır şapkası, elinde kocaman sepetiyle bir şeyler koparıyor ve topluyordu. Arabadan inip el salladı, Peggy ona neşeye karşılık verdi. Çift, Corrie ve Roy’la neredeyse aynı yaşıta olmalarına rağmen aralarında bir samimiyet kurulmamıştı ve Roy bunun sebebini bilmiyordu.

Roy araç yolunda tanımadığı bir araba daha gördü. Muhtemelen bir konuğa aitti. Daha zili çalmadan ön kapı açıldı ve Peder Dave Flemming verandaya çıktı. Dave, Protestan bir papaz olarak hizmet veriyordu ve sevimli bir adamdı; onunla daha önce çeşitli sebeplerle karşılaşmışlardı. Dan Sherman’ın küçük ve özel törenini Peder Dave’ın yönettiğini ve Grace’ın bu büyük trajediyi atlatma sürecinde onu ziyaret edip yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu.

“Roy, nasılsın?” dedi Peder Flemming elini uzatarak. “Seni gördüğümü sevindim.”

“Ben de öyle.”

“Bugün sana rağbet çok Bob,” dedi Dave kapıdan çıkmakten.

“Beni görmeye mi geldin?” diye sordu Bob.

“Bir dakikan varsa.”

“Elbette.” Tel kapıyı açıp Roy'u içeri davet etti. “Peder Flemming kilise basketbol takımına koçluk yapmamı istiyor.”

“Sporla ilgilendiğini bilmiyordum.”

“Yıllardır oynamadım,” dedi Bob, Roy'u mutfağa alırken. Ona buzlu çay teklif etti, ama Roy başını iki yana sallarak bu teklifi geri çevirdi.

Masada karşılıklı oturdular. “Anlaşılan Grace ona, Dan ile benim asırlar önce kasabanın spor kahramanları olduğunu söz etmiş,” diye mirıldandı Bob.

“Dan'le aynı okula mı gittiniz?”

Bob başıyla onayladı. “Bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Aslında, orduya eşleştirme sistemiyle birlikte çağrıldık ve eğitimimizi beraber aldık.”

Roy, Cedar Cove'da yaşadığı sürec içinde iki adamın başlarıyla selamlaşmaktan daha samimi olduklarını görmemişti.

“Buraya Dan'ı sormaya gelmedin, değil mi?” dedi Bob.

“Hayır. Hâlâ ziyaretçinizin kim olduğunu bulmaya çalışıyorum.”

“Bir şeyler çıktı mı?” Bob hafifçe öne eğildi.

Roy başını iki yana salladı. “O geceyle ilgili ayrıntıları defalarca tekrarladığını biliyorum.”

“Sana ve Troy'a.” Bob sıkılmış gibiydi.

“İşbirliğin için müteşekkirim.”

Bob başıyla onayladı. “Sorun değil.”

“Bana izlenimlerini tekrar anlatır mısın?”

“Bir düşüneyim.” Bob arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. “Geç olmuştu. Haberler bitmişti ve Leno başlamak üzereydi. Pencereden arabanın farlarını gördüm ve Peggy'ye rczervasyonlu konuğumuz olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi.”

“İlk karşılaştığınızda ne hissettin?”

Bob'un gözleri hâlâ kapalıydı. "Hey, biliyor musun, adamın tanıdık olduğunu düşündüm. Bu çok saçma çünkü yüzüne doğru dürüst bakmamıştım bile. Ertesi gün yaşanan hengâmede bunu unutmuş olmalıyım."

"Tanıdık derken?" diye üsteledi Roy. "Ne anlamda?"

Bob kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kesin bir şey yok."

"Yürüyüşü? Duruşu?"

"Belki."

"Başka?"

Bob gözlerini açıp başını iki yana salladı. "Ben... huzursuz olimıştım."

"Huzursuz tanımıla," diye üsteledi Roy.

Bob bir an düşündü, sonra omuz silkti. "İçgündüsl bir tepkiydi, adamın başa bela olacağını düşünmüştüm."

"Bela," diye tekrarladı Roy.

"Ertesi sabah onu ölü bulduğumuzu düşünürsek, kısmen haklıyımışım," diye iç çeken Bob başını iki yana salladı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Oldun," dedi Roy, Bob'u şaşırtarak.

"Nasıl?"

"Bu adamı tanıdığını düşünmeye başlıyorum. Bunun içinde tekrar düşünmeni istiyorum. Hafızanı zorla ve bir şey hatırlarsan beni ara."

"Buraya benim yüzümden mi geldiğini düşünüyorsun?"
Bob afallamış görünüyordu.

"Evet Bob. Aynen öyle."

Rosie'nin mahkeme günü sonunda gelmişti. Altı aydır

bu anı bekliyordu. Mahkeme salonuna girip yerlerine otururlarken avukatı Sharon Castor da yanındaydı.

“Yargicımız Lockhart,” diye fısıldadı Sharon.

Yargıcıın kadın olması Rosie’yi rahatlattı, onun durumunu bir erkekten daha iyi anlayacağına kuşku yoktu. İnkâr etmeye devam etse de, Zach’ın Janice Lamond’la ilişkisi vardı. Bu ilişki konusunda dürüst olsa, boşanına aylar önce gerçekleşecekti. Bu gecikme ve her şey için Zach’ı suçluyordu. Kuşkusuz Zach de Rosie’yi, olayları uzatmakla ve maniksiz davranışmakla suçluyordu. Rosie onu yalancılıkla suçluyordu. Liste böyle uzayıp gidiyordu.

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye fısıldadı Rosie, başını Sharon’a yaklaştırarak.

“Geleneklere pek uymasa da, Lockhart adıldır.”

Rosie’nin duymak istediği bu değildi, işlemin hızlı ve dürüst biçimde sona ermesini istiyordu. Her ayrıntının üstünden geçildiği altı ay içinde, artık boşanmaya kendini hazır hissediyordu. Yeni bir hayat kurmaya, bu tatsızlığı ve düşmanlığı geride bırakmaya hazırıldı.

Zach masaya yaklaştı, onun da avukatı yanındaydı.

Rosie ona bakmadı ama Zach’ın gözleriyle onu delip geçtiğinden emindi. Yerinde doğruldu ve onu görmezden geldi. Uykusuzluktan gözleri yanıyordu. Başı, on yıldır ağrımadığı kadar kötü zonkluyordu ve fiziksel anlamda hasta olabilirdi. Tabii bunların hiçbirinden Zach’ın haberi olmayacağı. Yaşadığı ilişkinin Rosie’in yüreğinde, onurunda ve değerinde açtığı derin yarayı ona belli edeceğini, ölmeyi tercih ederdi.

Yargıcıın adı ilan edildi, salondakiler hafifçe ayağa kalktı

ve sonra yerlerine geri döndüler.

“Günaydın Sayın Yargıcı,” dedi Sharon, tekrar ayağa kalkarak.

“Günaydın.” Yargıcı Lockhart, dosyanın içindeki sayfaları çevirerek ayrıntıları gözden geçirdi. “Gördüğüm kada-riyla nafaka konusunda uzlaştırmışınız.”

“Evet Sayın Yargıcı.”

“Velayet planınızı da okudum.”

Rosie soluğunu tuttu. Ortak velayete elinden geldiği kadar ayak diremişti. İstediği bu değildi. Janice ve Chris'in Zach'ıc geçirdiği zamanın uzunluğunu düşününce, Zach'in onları kendi hayatının ve çocukların hayatının bir parçası yapmaya çalıştığını varsayıyordu. Bunu bilerek, ona karşı elinden gelen mücadeleyi vermişti. Bu mücadele giderek çır-kinleşmiş ve hincə dönüşmüştü. Rosie söylenenler ve yapı-lanlar yüzünden pişmanlık duyuyordu ama öfkesi burnundayken zehrini akıtmadan duramamıştı. Böyle davranışabile-ğeni kendisi bile bilmiyordu. Zach'in de onu böyle aşağıla-yabileceğini tahmin etmezdi.

“Ortak velayette de mutabık gibi görünüyorsunuz.”

“Evet, Sayın Yargıcı.”

Yargıcı Lockhart belgeleri işaret etti. “Burada, çocukların on beş ve dokuz yaşında oldukları, ilk ve üçüncü haftanın ilk üç günü, ayın diğer haftalarındaysa haftanın son dört günü babalarıyla kalacakları yazıyor. Doğru mu?”

“Evet, Sayın Yargıcı.”

“Eşyalarını toplayıp evden babalarının dairelerine taşı-
yacaklar ve sonra tekrar geri... her üç veya dört günde bir.
Bu kadar taşınmak çocuklar için çok fazla değil mi?”

“Sayın Yargıcı,” diyen Zach’ın avukatı ayağa kalktı. “Çocukların sorumluluğunu paylaşmak müvekkilim açısından önemli.”

“Onun isteği ya da ortak velayet kavramını tartışmıyorum,” dedi Yargıcı Lockhart. “Ama benim düşünceme göre, istikrarlı bir ev hayatına asıl ihtiyacı olanlar çocuklardır, ebeveynler değil.”

“Müvekkilim de kesinlikle aynı fikirde,” dedi Otto, Zach de başıyla onayladı.

“Bayan Castor, sizin müvekkiliniz de aynı fikirde mi?”

Sharon, ayağa kalkan Rosie’ye baktı. Rosie doğrudan yargıç'a hitap etti. “Çocuklarınız için en iyisini isterim.”

Yargıcı Lockhart, hem Rosie’yi hem de Zach’i inceledi. “Ev adresiniz Pelikan Çıkmazı 311 numara. Kaç yıldır bu adreste yaşıyorsunuz?”

“Üç yıl, Sayın Yargıcı.”

“Ev duracak mı?”

“Evet, Sayın Yargıcı,” diye Rosie’nin adına cevap verdi Sharon.

Yargıcı dosyayı kenara itip derin bir iç çekti. “Bu durumda, sözlerinizi değerlendireceğim. İkiniz de, bu boşanmada asıl düşüncenizin çocukların olduğunu söylemişsiniz. Duymak istediğim budur. İkiniz de onların hayatında yer almak istiyorsunuz ve buna saygı duyuyorum. Umarım bu konuda ciddisinizdir. Bu mahkemeye sunulan bütün hükmü ve koşulları kabul ediyorum, bir tanesi dışında; ortak velayet.”

“Sayın Yargıcı!” diye kükreyen Zach ayağa fırladı.

“Beni dinleyin Bay Cox,” diye buyurdu yargıç ve Zach tekrar yerine oturdu.

Rosie kibirle kollarını göğsünde kavuşturdu, bu anlayışlı yargıç kocasının gerçek yüzünü görmüştü.

“Daha önce de belirttiğim gibi, çocukların istikrarlı bir ev yaşantısı olması önemlidir. Bu evliliği sona erdirmeye karar veren ikinizsiniz, çocuklar değil. Bu nedenle çocuklar evlerinde kalacak ve ebeveynler, haftanın belirlenen günlerinde çocuklarını evde görecek.”

“Fakat, Sayın Yargıcı...”

“Şartım budur. Ya kabul edersiniz ya da boşanmayı erterlerim.”

Rosie dehşet içinde Zach'e baktı. Her ayrıntı üstünde bu kadar mücadele verdikten sonra, bu konuda nasıl aynı fikirde olurlardı?

“Kararınızı verdiniz mi?” diye sordu yargıç.

Zach ve avukatı fısıldasıyordu. Çok geçmeden Otto ayağa kalktı. “Sayın Yargıcı, müvekkilim kabul ediyor.”

Sharon, Rosie'ye baktı ve onun da başıyla onayladığını gördü. “Benim müvekkilim de kabul ediyor.”

“Çok iyi,” dedi Yargıcı Lockhart. “Evlilik sözleşmesi feshedilmiştir. Umarım, çocuklarınızın hatırlına bunu yüretecılırsınız.”

Rosie de bunu umuyordu.

“Onu ara,” diye üsteledi Charlotte. “Çok mutsuz, sen de öyle.”

“Hayır, anne.” Olivia çay fincanını bıraktı. “Bu kez değil.” Jack'e hâlâ çok kızgındı ve ona yaklaşmayı reddetti. Ondan bu kadar kolay vazgeçebiliyorsa, o halde uzak

durmayı tercih ederdi. Yine de sordu: "Mutsuz olduğunu ne-reden biliyorsun?"

Annesi örgüsünü kenara koydu, mutfak masasının üs-tünde duran demliğe uzandı. Kendi fincanını ve Olivia'ninki-ni tekrar doldurdu. "Her hafta makalemi teslim etmeye gitti-gimde seni soruyor."

Bu, cesaret vericiydi. Yine de Olivia onun ilgisini göste-ren gerçek bir kanıt göremiyordu. Eğer Jack onunla *söylediği* kadar ilgilenebilir olsaydı tavsiyesini dinler ve Olivia için mü-cadeli ederdi.

Telefon çaldı, Olivia dalgın bir halde telefona uzandı. "Alo."

"Ben Seth." Damadının sesi başkası gibi çıkyordu. "Justine'in suyu geldi ve doğum başladı. Hastaneye doğru yola çıkyoruz."

"Ama çok erken!" diye feryat etti Olivia. Henüz üç bu-çuk haftası vardı ve bu Justine'le bebek için iyi değildi.

"Sanırım bunu bebeğe söyleyen olmadı."

Seth'in sesindeki panik hissediliyordu. "Hemen çıkyo-rum," dedi Olivia. "Her şey yolunda. Bebekler her gün erken doğuyor."

"Evet, biliyorum. Sadece hazırlıksız yakalandık. Benim adıma Stan'ı arayabilir misin?"

"Elbette. Derin bir soluk al, hastanede görüşürüz."

Seth kapatır kapatmaz Olivia, Stan'in numarasını tuşla-dı, karşı taraf hemen cevap verdi. "Stan Lockhart."

"Merhaba büyükbaşa," dedi Olivia, heyecan ve endi-şeyle karışık. "Justine'in doğumunu başladı ve hastaneye doğru yola çıktı. Bizimle orada buluşmak ister misin?"

Stan güldü, sesi keyifli ve heyecanlı çıkiyordu. "Dünya-
da kaçırınam. Orada olacağımı söyle, büyükanne."

"Aceleye gerek yok," dedi annesi, Olivia telefon ahize-
sini yerine koyarken. "Bu tür şeyler zaman alır."

Tecrübe konuşuyordu ama Olivia şu anda hastaneden
başka hiçbir yerde olamayacağını biliyordu. Ailelerine yeni
bir bebek gelmek üzereydi ve içindeki coşkuyu bastırması
mungkin değildi. Yerinde duramıyordu, evin içinde volta at-
maya başladı.

"Hadi git," dedi Charlotte birkaç dakika sonra. "Ben bu-
radaki işlerle ilgilenirim. Beni ara."

"Teşekkürler anne." Olivia annesinin yanağını öptü,
çantasını ve arabanın anahtarlarını kaptığı gibi dışarı fırladı.

Yaklaşık bir saat tek başına bekleme salonunda oturdu.
Seth ara sıra dışarı çıkıp durum hakkında ona bilgi veriyordu;
şimdiye kadar her şey yolundaydı. İki saat sonra Stan geldi-
ğinde bitkin görünyordu. Oturdular, kahve içip sohbet ettiler.

"James'in doğduğu geceyi hatırlıyor musun?"

"Unutabileceğimi sanmıyorum." Olivia abartarak omuz
silkti. "Hastaneye zor yetişmiştim."

Çok geçmeden, gülüşerek evliliklerinin ilk yıllarıyla il-
gili anıları paylaşmaya başlamışlardı.

"Jordan'ın bisikletini monte etmeye karar verdığın Noel
arifesini hatırlıyor musun?" diye sordu Olivia.

"Bana hatırlatma," diye homurdandı Stan. "Yanılmıyor-
sun montaj kitabı Japoncayı ve sen bir bisikleti monte
etmenin bu kadar zor olamayacağını söylemişsin."

"Ya Justine'e ekmek yapmayı öğretmeye kalktığın za-
mana ne demeli?"

Olivia bunu hatırlayınca gözlerini devirdi. Justine yardımcı olmak amacıyla beş kiloluk un paketini kaldırılmış –ve düşürmüşt– paket yere değer degmez patlamıştı. Yıllar sonra bile Olivia mutfakta –evyenin altında, buzdolabının arkasında, çekmecelerin kuytularında– un kalıntıları bulmuştu.

Anılar ve kahkahalar arasında saatler geçti.

Dokuza doğru, yüzünde Olivia'nın gördüğü en kocaman tebessümle Seth ortaya çıktı. Olivia neredeyse hastanede olma sebeplerini unutmuştu. Ayağa fırladı, haberi duymaya hazırıldı.

“Bir oğlumuz oldu,” dedi Seth. “Leif Jordan Gunderson. Erken doğum için yeterince iri. İki kilo yedi yüz elli gram. Doktor prematüre olduğunu söyledi, ama ciğerleri tam kapasite çalışıyor.”

Olivia gözyaşlarına boğuldu.

Eve döndüğünde yorgun ama mutluydu. Annesi mutfak masasına bir not bırakmıştı.

Söylediklerimi düşün.

Jack seni özlüyor.

Onu ara.

Annen.

Jack. Olivia hastaneye gitmek için yola çıktığından beri onu aklına getirmemişti. Aslında, Stan'le eski günlerden konuşurken çok iyi vakit geçirmiştir. Birdenbire, artık ne istediginden emin olmadığını fark etti. Düşünmesi gereken daha fazla şey olduğunu fark etti. Eğer eski kocası onu geri istiyersa, belki de ona izin vermeliydi. Belki *bütün* seçeneklerini

gözden geçirmeliydi. Belki Stan ve ikisi için henüz çok geç *değildi...*

Yatmaya hazırlanırken, Olivia boşanmalarını düşündü ve sabah karşısına çıkan çift aklına geldi. Onların iddialarına güvencerek, çocuklarına öncelik vermeye zorlaması cesur bir karardı. Çocuklar evde kalacak, ebeveynler gidip gelecekti. Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşayan herkes, büyük bir düzenlemeye gidecekti ve çocukların hatırlarına, Olivia bunun yürümesini istiyordu.

Kendisine gelince... Olivia bekleyip görecekti. Pelikan Çıkmazı 311 numarada işlerin nasıl gittiğini gözlemleyecek ve bir gözü Gül Ağacı Sokağı 204 numarada olacaktı. Grace'ın güvenini, duygusal dengesini tekrar kazandığından emin olmak istiyordu.

Hayatındaki iki erkekle, Deniz Feneri Yolu 16 numarada neler olacağını kim söyleyebilirdi?